

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYGUN BİR EŞ

Orijinal Adı: A Comfortable Wife
Yazarı: Stephanie Laurens
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Murat Sarlıcalı
Editör: Çiğdem Aldatmaz
Düzeltili: Fahrettin Levent
Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
Kapak Fotoğrafı: istockphoto

1. Baskı: Kasım 2011

ISBN: 978-9944-82-473-6

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 1997 Stephanie Laurens

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cd. No:123 K:1 Topkapı / İstanbul
Serifika No: 16053
Tel: (0212) 482 99 10
Fax: (0212) 482 99 78

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No:18 / 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212 252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Uygun Bir Eş

STEPHANIE LAURENS

Çeviri
Murat Sarlıcalı

epsilon®

“Seni kirletecek değilim. Evet, aklımdan geçiyor ama yapmayacağını, tamam mı?”

Philip’in çenesi bütn vucuduyla birlikte kasıldı. Başından geçenler, hayal kırıklığını gizlemeye yetmiyordu. Sabit durmaya çalıştı. Tehlikeli anlar geçip ikisinin de dürtüleri yatışmaya kadar kıpırdamak niyetinde değildi.

Antonia’nın nefesi öylesine kesilmişti ki cevap veremiyordu. Kalbinin gümbürtüsü hâlâ kulaklarındaydı. Philip kendisini nasıl da şevkle ve iffetsizce öptüğünü fark etmiş miydi ki? İçini titreten acı hâlâ gözlerine yansıyor muydu?

“Geri dönmemiz gerek.” Philip tekrar kontrolü ele alarak Antonia’yı bırakmak için kendini zorladı.

“Geri mi?” Antonia’nın aklı başından gitmişti. “Ama...”

“Antonia, burada tam ş anda kirletilmek mi istiyorsun?”

Birinci Bölüm

“Otuz dört yaş, insanın ağırbaşlı olması gereken bir yaştır sevgili Hugo.”

“Ha?” Uyku sersemi irkilerek doğrulan Hugo Satterly, tek gözünü açarak karşısındaki at arabası koltuğuna zarafetle yayılan uzun, yuvarlak figürü inceledi. “Nedenmiş?”

Yedinci Ruthven Baronu Philip Augustus Marlowe, buna cevap vermeye tenezzül etmedi. Onun yerine, bakışlarını at arabasının penceresinden gördüğü yaz manzarasına dikti. “Jack ve Harry Lester’in, gelecek nesil Lesterları hangisinin yapacağı konusunda yarışacaklarını düşünemezdim,” diye belirtti.

Hugo doğruldu. “Aldatıcı bir tahmin. Jack bu konuda bahse girmeyi bile önerdi ama Lucinda bunu duydu.” Hugo somurttu. “Bir daha da böyle bir konuşma olmadı tabii. Kendisini ve Sophie’yi izleyerek günleri saymamızı istemediğini söyledi. Ne yazık.”

Philip’in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Lucinda çok duyarlı bir kadın.” Ardından ekledi, “Jack de Sophie’ye sahip olduğu için çok şanslı.”

Lester Malikânesi’nde her hafta düzenlenen partilerin birinden dönmekteydiler. Eğlence Bayan Sophie’nin nezaretinde yapılmıştı. Jack Lester, şu an Harry Lester’ın eşi olan Lucinda tarafından destekleniyordu. Lester aile ağacına yeni katılan iki kadın durumu başarıyla gizleseler de hamileydi-

ler ve bu sebeple ıslı ıslıldılar. Eski ev ölçüstüz bir mutlulukla dolmuş ve bu mutluluk herkese bulaşmıştı.

Hafta sonuna doğru ruh halleri kaçınılmaz olarak çöküntüye uğramıştı. Philip, atalarından kalma evinin sakin ve düzenli havasına rağmen, orada geleceği olmadığını farkındaydı. Philip'in aklına, müzmin bekâr ve zampara Hugo'ya meşgale olması ve önünde uzayan kasvetli yolu düşünmekten alıkoyması için eski dostunu davet etmek fikri geldi. Sonra bu fikri aklından çıkarmaya çalıştı.

At arabasının alışıldık tıkırtısını dinleyerek dikkatini büyütmekte olan tarlalara verdi ve oturduğu yerde kıpırdandı. Yine de Hugo, Philip'in sorununu acımasızca gün ışığına çıkardı.

"Eh, sanırım sırada sen varsın." Hugo omuzlarını minderlere dayadı ve bakışlarını oldukça sakin bir şekilde tarlalara çevirdi. "Galiba asık suratının sebebi de bu."

Philip gözlerini kısarak bakışlarını Hugo'nun masum görüntüsüne dikti ve "Evliliğin prangalarına teslim olup rahibin fare kapanına bile bile kısılmak pek de hoş bir fikir değil," dedi.

"Bana da hiç uygun değil," diye karşılık verdi Hugo.

Philip'in yüzü belirgin bir şekilde ekşidi. Bağımsız, iyi imkânlara sahip ve ailesinden uzakta yaşayan Hugo'nun evlenmesine gerek yoktu elbette. Philip'in durumu ise oldukça farklıydı.

"Bu konuyu neden bu kadar büyüttüğünü anlamıyorum." Hugo bakışlarını karşıya çevirdi. "Sanıyorum üvey annen senin için genç hanımları sıraya dizmekten büyük mutluluk duyacaktır; tek yapman gereken şöyle bir bakıp seçimini yapmak."

"Kadınlıkta diğerlerinden aşağı kalır yanı olmadığı için, eminim Henrietta ona yardım etmekten keyif duyar." Philip ses tonunu sertleştirerek devam etti. "Yine de adayları seçerken hata yaparsa, bir ömür boyu sonucuna katlanacak olan o olmayacak. Sağ ol, kalsın. Eğer hayatımı mahvedecek hatalar yapılacaksa bile onları kendim yapmayı tercih ederim."

Hugo omuzlarını silktilti. "Eğer durum buysa, listeni kendin yapmalısın. Çevrendeki genç kızları ve geçmişlerini araştır. Sadece kıkırdayıp fincanlarının üzerinden sırtıtmadıklarından, konuşabildiklerinden emin ol." Burnunu kııştırdı ve, "Sıkıcı bir iş," diye ekledi.

"Hatta moral bozucu bir iş." Philip bakışlarını tekrar manzaraya çevirdi.

"Ne yazık ki Sophie ve Lucinda gibisi yok."

"Öyle." Philip kısa ve öz konuşmuştu. Neyse ki Hugo da mesajı almış ve susup uyuklamaya geri dönmüştü.

Araba gıcırdamaya devam etti.

Philip, isteksizce kendisini bekleyen geleceği kafasında canlandırdı. Yanında sosyete güzellerinden biri olduğunu hayal etti. Hayali bile kötüydü. Tiksindi ve düşüncelerini aklından defederek, zihnini kararlılıkla eşinde görmek istediği özelliklerin listesini yapmaya yöneltti.

Sadakat, yeterli akıl, kabul edilebilir derecede güzellik... Bunların hepsi kolay tanımlanabilir şeylerdi fakat Philip, Jack ve Harry Lester'ın kadınlarında kelimelerle tarif edilemeyecek belli belirsiz bir şeyler bulduklarını biliyordu.

At arabası gürültüyle Ruthven Malikânesi'ne doğru ilerlemeye başladı. Sussex tepelerine güzelce kurulmuş olan malikâne, önceki malikânelerin kalıntıları üzerine inşa edilmiş zarif bir George Dönemi eviydi. Hâlâ tepede olan güneş, çıplak taşı okşamak için yaldızlı parmaklarını uzatmıştı. Başboş güneş ışınları etrafı çevreleyen ağaçlara hücum ediyor, düz ve uzun pencerelerde parlıyor, sarmaşıkların sert hatlarını yumuşatarak ortaya çıkarıyordu.

Philip'in evi. At arabasından inerken, bu düşünce kafasının içinde yankılandı. Ön avludaki çakıllar çizmelerinin altında gıcırıyordu. Hugo'nun uyandığından emin olmak için arkasına bir bakış attı. Hugo'nun uyanmış, hatta arabadan inmekte olduğunu gördü ve merdivenlere doğru yürümeye devam etti.

Yaklaşırken, ön kapı ardına kadar açıldı. Philip'in daha

kısa pantolonlarla gezdiği zamanlardan beri malikânenin uşaklığını yapan Fenton, karşılarında sopa gibi dimdik ve gülümseyerek bekliyordu.

“Evinize hoş geldiniz lordum.” Fenton çabucak efendisinin şapkasını ve eldivenlerini aldı.

“Teşekkürler Fenton.” Hugo içeri girince Philip onu işaret etti. “Bay Satterly birkaç gün kalacak.” Atalardan kalma araziyle alakası olmayan Hugo, malikâneyi sıklıkla ziyaret ediyordu.

Fenton eğilerek onu selamladı ve Hugo’nun şapkasına uzandı. “Her zamanki odanızı hazırlatacağım efendim.”

Hugo hoşnut bir şekilde gülümsedi. Salona çabucak göz gezdiren Philip, Fenton’a döndü. “Hanımefendi nasıllar?”

Üst kattaki büyük merdivenlerden başını dikkatle eğerek aşağıdakileri dinleyen Antonia Mannering, Philip’in sesinin hatırladığından daha derin çıktığını fark etti. Yine de sorusunun bir ipucu verdiği belliydi.

Derin bir nefes alarak gözlerini bir an yalvarır gibi yumdu ve tekrar açıp telaşla aşağı inmeye başladı; kaba sayılabilecek bir hızla değilse de salondakilerin geldiğinden habersiz olduğunu belli edecek bir çabuklukla. Sahanlığı aşarak son merdiven bloğuna doğru ilerledi. Gözleri basamaklardaydı ve bir eli parmaklıklardan hafifçe kayıyordu. Sadece, “Fenton, hanımefendi Trant’i derhal yukarı çağırıyor,” derken bakışlarını doğrulttu.

“Ah!” nidası ağzından kusursuz bir kontrolle çıktı. Sesinde şaşkınlık ve telaşın doğru birleşimi vardı. Bunun üzerinde saatlerce çalışmıştı. Antonia yavaşladı ve durup bakışlarını sabitledi. Belli ki gözlerini kocaman açıp dudaklarını şaşkınlıkla aralamak için numara yapmasına gerek yoktu. Önündeki manzara tam olarak hayal ettiği gibi değildi. Philip tabii ki oradaydı. Antonia’ya bakmak için gözlerini Fenton’dan ayırmıştı. Kaşları güçlü bir kavisle havaya kalkıyor, Antonia’nın da bildiği üzere kül rengi gözleri kibar bir şaşkınlıktan başka bir şey yansıtmıyordu.

Antonia Philip’i hızlıca tepeden turnağa süzdü. Geniş alın, koca kirpikli gözler ve karakteristik, güçlü görünmesini sağlayan bir burun, sert çenesinin üzerindeki güzel dudaklar... İfadesinde Antonia’nın kalbinin deli gibi atmasına neden olacak hiçbir şey yoktu ve hafiften mesafeliydi. Yine de Antonia’nın kalbi dörtlüğe koşmaya başlamış, nefesi hızlanmıştı. Eşsiz bir telaşla içi titredi.

Philip’in bakışı Antonia’nın yüzünden aşağı doğru indi. Antonia hızlıca nefes alarak Philip’in geniş omuzlarını incelerken bir anlığına başı döndü. Bu sırada hafif bir omuz silkmesiyle, Philip’in paltosu Fenton’un hazırda bekleyen kollarına doğru kaydı. Böylece, basit gri renkli, fakat Antonia’nın bile menşecinden şüphe duymayacağı, hat ve şekil olarak çok seçkin olan palto gözler önüne serildi. Philip’in kahverengi saçları hoş bir şekilde dalgalanıyordu. Fularının katları kusursuzdu ve parıltıyan altın bir broşla tutturulmuştu. Güderi pantolonu uzun bacaklarına oturmuş, fazlasıyla cilalı çizimlerinin içinde baldırlarının güçlü kaslarını belli ediyordu.

Antonia ikinci kez derin bir nefes alarak bakışlarını Philip’e doğrulttu. Aynı anda Philip’in gözleri de yukarı doğru kalkarak Antonia’nın gözleriyle buluştu. Philip, hoşnutsuz bakışlarını sabit tuttu. Daha sonra gözleri kayarak kızın saçlarına odaklandı ve tekrar yüzüne doğru indi. Hoşnutsuzluğu, yerini samimi bir şaşkınlığa bıraktı.

“Antonia?”

Philip sesindeki şaşkınlığı fark etti. İçinden küfrederek kendini her zamanki ağırkanlı tavrını takınmaya zorladı ki bu Antonia Mannering eteklerini toplayıp son basamakları inerken hafifçe gülümsediği için pek de kolay bir iş değildi.

Philip, Antonia kendisine doğru süzülürken döşemeye çakılı kaldı. Zihni, gizlendiği yerden çıkıp gelen hatıralarla doldu. Kalbe benzeyen yüzünde sakın bir huzurla, filiz desenli muslin kumaştan yapılmış elbisesi içinde, Philip’in hiç tereddütsüz bir tanrıçaya benzettiği bu ince uzun kadın salon boyunca yürürken, Philip hatıraları aklından uzaklaştırmaya çalıştı.

Onu en son gördüğünde Antonia henüz on altı yaşındaydı. Zayıftı, toydu ama o zaman bile zarıftı. Şimdiyse bir peri gibi yürüyor, sanki ayakları yere değmiyordu. Philip onu canlılık veren, ruhunu yenileyen biri olarak hatırlıyordu. Gülmeye hep hazır oluşu, kocaman gülümsemesi ve her yaz kendisini ziyaret ettiğinde sergilediği o önüne geçilemez cana yakınlığı ile de elbette. Şimdi dudaklarında basit bir gülümseme olsa da kendisine gözlerindeki temkinli ifadeyle yaklaşıyordu.

Philip, Antonia'yı izlemeye devam ederken, Antonia'nın dudaklarının kıvrımı belirginleşti ve elini uzattı.

"Evet lordum. Son görüşmemizin üzerinden yıllar geçti. Lütfen kusuruma bakmayın." Antonia elini havada sallayıp kızın yukarıdan inişini ima ederek, "Geldiğinizi fark etmemiştim," dedi. Sakince gülümseyerek Philip'in gözlerine baktı. "Evinize hoş geldiniz."

Philip, Harry Lester çenesine bir yumruk indirmiş gibi hissetti ve uzanarak Antonia'nın parmaklarını kavradı. Parmakları titreyince, içgüdüsel olarak daha sıkı tuttu. Bakışı dudaklarına doğru inince dayanılmaz bir biçimde o hoş kıvrımlara doğru çekildi. Bakışlarını yukarı doğru kaldırmaya zorladığında altın ve yeşil bir sisin içinde kayboldu. Kendini geri çekerek bakışlarını Antonia'nın ıslık ıslık altın renkli buklelerine doğrulttu.

"Saçını kesmişsin." Sesi, sersemlemiş halini yansıttığı kadar, hayal kırıklığını da apaçık belli ediyordu.

Antonia gözlerini kırptırdı. Bir eli hâlâ Philip'in elindeyken, diğer elini çekinerek kulağının üzerinde salınan buklelere götürdü. "Hayır. Hepsi yerli yerinde, sadece... İçeri doğru topladım."

Philip'in dudakları sessizce büzüldü. Antonia'nın attığı tuhaf bakış ve Hugo'nun birden öksürmesi, Philip'in ani bir şekilde tekrar dünyaya dönmesine sebep oldu. Antonia'nın altın rengi saçlarından birkaç tokayı çekti. Saçlarının hâlâ hatırladığı gibi olduğundan emin olma isteğini bir kenara itip keskin bir nefes alarak Antonia'yı bıraktı. "Müsaadenle ya-

kın arkadaşım Bay Satterly'yi takdim edeyim. Hugo... Bayan Mannering. Üvey annemin yeğeni."

Hugo'nun hoş selamlayışı ve Antonia'nın samimi karşılığı, Philip'e savunmasını sağlama almak için zaman kazandırdı. Antonia tekrar dönünce, Philip nazikçe gülümsedi. "Anlaşılan Henrietta'nın ısrarlarına karşı koyamamışsın."

Antonia açık bir ifadeyle Philip'e baktı. "Yas tutarak geçirdiğimiz bir yıl geride kaldı. Vakit ziyaret etmek için uygun görüldü."

Philip, beklenmedik şekilde zevkle sınıtmamak için direnerek, "Naçiz evimi onurlandırdın. Seni tekrar bu duvarların arasında görmek bir zevk. Umarım uzun süre kalmayı planlamışsındır. Burada kalman Henrietta'nın içini rahatlatacaktır," demekle yetindi.

Antonia'nın dudakları ince bir gülümseyişle kıvrıldı. "Öyle mi? Fakat ne kadar kalacağımızı belirleyecek birçok etken var." Bir süre Philip'le bakışarak döndü ve Hugo'ya gülümsedi. "Sizi bekletiyorum. Halam şu an dinleniyor." Antonia, Philip'e baktı. "Çayı misafir odasında içmek ister misiniz?"

Philip, Antonia'nın arkasındaki Hugo'nun şok olmuş ifadesini gördü. "Şey... Aslında hayır." Antonia'ya miskin miskin gülümsedi. "Korkarım ki Hugo'nun biraz daha sert bir şeyler içmeye ihtiyacı var."

Antonia kaşlarını kaldırarak Philip'e baktı. Sonra gülümsedi ve ağzının kenarında karşı konulamaz bir gamze belirdi. "Kütüphanede bira?"

Philip'in dudakları seğirdi. Antonia'nın gözlerine bakarak başını kaldırdı. "Belli ki zekân yaşıyla birlikte körelmemiş Antonia."

Antonia'nın bir kaşı zarif bir şekilde havalansa da gözleri gülümsemeye devam etti. "Sanırım öyle lordum." Fenton'a bakarak başını salladı. "Kütüphaneye lordumuz ve Bay Satterly için bira, Fenton."

"Tabii hanımım." Fenton eğildi ve gitti.

Antonia bakışlarını Philip'in yüzüne çevirerek sakince gülümsedi. "Henrietta Halama geldiğinizi haber vereceğim. Uykusundan henüz uyandı. Yarım saate kadar sizi kabul etmekten kıvanç duyacaktır. Şimdi müsaadenizle..."

Philip başını kaldırdı. Hugo zarif bir şekilde reverans yaptı. "Sizinle akşam yemeğinde görüşmek için sabırsızlanıyorum Bayan Mannering."

Philip Hugo'ya sert bir bakış attıysa da, Hugo Antonia'nın gülümsemesine karşılık vermekle meşgul olduğundan fark etmedi. Philip Hugo'ya bakmaktan vazgeçti ve Antonia arkasını dönmeden önce hızlıca gözlerine baktı. Salon boyunca yürüyüşünü, merdivenleri çıkışını ve kalçalarının hafifçe sallanışını izledi.

Hugo boğazını temizledi. "Biraya ne oldu?"

Philip gözlerini Hugo'ya dikti ve hafifçe somurtarak kütüphancyi işaret etti.

Antonia yatak odasına ulaştığında tekrar nefes alabildi. Bu küçük oyununun bu kadar zor olacağını tahmin etmemişti. Midesi hâlâ düğüm düğümdü. Kalp atışları normal ritmine ancak dönüyordu. Hassas biri için bu gerginlik normal değildi.

Kaşları hoşnutsuzlukla çatılmış halde kapıyı açtı. Pencere-ler ardına kadar açılmış, perdeler hafif rüzgârla sallanıyordu. Havadar odaya, yeşil çimler ve İtalyan bahçesinden bir parça lavantayla birlikte güller ve yaz mevsiminin kokusu dolmuştu. Antonia kapıyı kapattı ve odada yürüdü. İki avucunu da pencerenin pervazına koyarak öne doğru eğildi ve derin derin nefes aldı.

"Şu işe bakın, senin en sevdiğin yeni muslin elbisen!"

Antonia hızla dönerek hizmetçisi Nell'in açık gardırobun önünde durduğunu gördü. Sıksa ve zayıf, gri saçları kendisine hiç yakışmayan bir topuz yapılmak üzere sıkıca gerilmiş Nell, kombinezonları ve iç etekleri uygun yerlere koymakla meşguldü. Görevini tamamlayınca, arkasını döndü ve Antonia'yı süzerken ellerini beline koydu. "Onu özel günler için sakladığımı sanıyordum."

Antonia'nın dudaklarına gizemli bir gülümseme yerleşti. Omuzlarını silkerek manzaraya geri döndü. "Bugün giyme-ye karar verdim."

"Öyle mi?" Nell'in gözleri kısıldı. Bir eşarp yığını alıp ayırmaya başladı. "Az önce gelen beyefendi miydi?"

"Evet. Ruthven." Antonia pencere çerçevesine yaslandı. "Bir arkadaşını getirmiş. Bay Satterly."

"Sadece bir tane mi?"

Nell'in ses tonu şüpheliydi. Antonia gülümsedi. "Evet. Akşam yemeğinde olacaklar. Ne giyeceğime karar vermeliyim."

Nell homurdandı. "Fazla zamanını almaz. Londra'dan beyefendilerle masaya oturacaksan ya pembe tafta ya da fulya ipek giyeceksin."

"Fulya ipek o zaman. Bir de saçımı yapmanı isteyeceğim."

"Doğal olarak." Nell gardırobun kapaklarını kapadı. "Aşağıya yardıma gitsem iyi olacak ama seni güzelleştirmek için geri döneceğim."

"Himm." Antonia başını pencerenin çerçevesine yasladı.

Nell homurdanmayı keserek kapıya yöneldi. Eli kapı kolunun üzerindeyken duraksadı. Pencerenin yanındaki zayıf figüre şefkatle baktı. Antonia kıpırdamadı. Nell'in gözleri kısık, yüzü gevşkti.

"Efendi Geoffrey'yi hazırlanıp masaya gelmesi için uyarayım mı?"

Bu soru Antonia'yı daldığı hayalden çekip aldı. "Tanrı aşkına, evet! Geoffrey'yi unuttum ben."

"İlk defa oluyor," diye söylendi Nell.

Yatak direğine hakarak somurtan Antonia bunu işitmedi. "Onu masada yine bir kitaba gömülmemesi için uyar."

"Tamam. Açıkça belirteceğim." Nell suratsız bir ifadeyle başını sallayarak ayrıldı.

Kapı kapanınca Antonia tekrar bahçeye doğru dönerek hislerini ormanın güzelliğine bıraktı. Ruthven Malikânesi'ni

çok seviyordu. Buraya geri dönmek ona eve dönmek gibi geliyordu. İçgüdüsel bir şekilde kendini Mannering Park'a değil, daima buraya, evin etrafındaki çok eski ve adeta devasa nöbetçiler gibi dikilen ağaçlarla çevrili, yumuşak bir hatla sıralanan tepelerin arasına ait hissedirdi. Bu hisler ve Henrietta'ya olan sevgisi kararını etkilemişti.

Geoffrey'nin bir gün evleneceği göz önünde bulundurulursa, onun da aynısını yapmasının zamanı gelmişti. Yirmi dört yaşında birkaç talibi varsa da, alelade düşünmek onu buraya getirmişti. Ruthven Lordu Philip de henüz bir eş seçmemişti.

Antonia somurttu. İlk kez yaşadığı bu gerginlik hâlâ aklındaydı. Fakat onun kitabında korkaklığa yer yoktu. Bu akşamüzeri ilk adımı atmıştı. Artık rolünü oynaması kaçınılmazdı. Her şey bir yana, en azından denemezse kendini asla affetmezdi. Eğer Philip ona o gözle bakmazsa da varsın olsundu.

Halasına Philip'in gelişini haber vereceğini hatırlayarak silkeleni. Aynaya bakarak buklelerini kabarttı. Philip'in tespitini hatırlayınca parmakları hareketsiz kaldı. Dudakları seğirdi. Philip neredeyse düşüp bayılacak gibi olmuştu ki durum itibarıyla bu oldukça cesaret verici bir düşünceydi. İnancına destek olan bu duruma sıkıca tutunarak halasının odasına yöneldi.

Alt kattaki kütüphanede, koca bir bardak kaliteli birayla kuvvetlenen Hugo, düşüncelerini merakını gidermeye yöneltti. "Mannering, Mannering," derin derin düşündü ve bir kaşını kaldırarak Philip'e baktı. "Aileyi tam çıkartamadım."

Philip hayatında gördüğü en hilekâr dudakların düşünce-sinden sıyrılarak boş kadehini kenara koydu. "Yorkshire."

"Ah, şimdi oldu." Hugo bilge bir tavırla başını salladı. "Kuzeydeki vahşiler."

"O kadar da kötü değil." Philip arkasına yaslandı. "Mannering Park anladığım kadarıyla önemli bir yer."

"Peki, o güzel şeyin burada ne işi var?"

"Henrietta'nın yeğeni. Babası Henrietta'nın tek kardeşiydi. Kendisi ve Leydi Mannering eskiden her yaz ziyarete gelirlerdi."

Philip geçmişe daldı ve babasının en sevdiği av atına binen, uzun saçları örgülü genç kızı hayal etti. "Yaz boyunca gidip gelirlerken Antonia'yı burada bırakırlardı. Hep buradaydı."

Philip Antonia'dan on yaş büyüktü ama bu Antonia için engel teşkil etmiyordu. Philip Antonia ile birlikteyken hiçbir zaman yaşının ardına saklanamamıştı. Onun büyümüş de küçülmüş bir bacaksızdan, kıvrak zekâlı genç bir kıza dönüşmesini izlemişti ve şu anki haline alışması gerekiyordu.

"Babası öldükten sonra ziyaretleri de kesildi." Philip durdu, hesap etti. "Bundan sekiz sene önce. Bildiğim kadarıyla, Leydi Mannering artık gidip gelmek için fazla yorgun olduğunu bildirmişti. Henrietta Antonia'ya çok düşküncü ve hâlâ düşküncüdür. Her zaman onları evlerine davet ederdi fakat görünen o ki Leydi Mannering kızını paylaşamadı."

Hugo kaşlarını kaldırdı. "Yani nihayet Bayan Mannering annesinin pençelerinden kurtuldu ha?"

Philip başını salladı. "Leydi Mannering bir sene kadar önce öldü. Henrietta ısrarla yalvarmaya devam etti fakat Henrietta'nın sözlerini doğru hatırlıyorsam, Antonia, Mannering Park'ta kalıp kardeşine bakmak konusunda inat etmişti. Kardeşi Antonia'dan çok küçüktür." Philip kaşlarını çatı. "Şu an kaç yaşında olacağını çıkartamıyorum. Adını bile hatırlamıyorum."

"Her neyse, görünen o ki fikrini değiştirmiş."

"Eğer Antonia'yı tanıyorsam, bu pek mümkün değil. Eğer garip bir şekilde değişmemişse tabii." Bir süre sonra Philip anlatmaya devam etti. "Belki kardeşi Oxford'a gitmiştir?"

Arkadaşının bu mesafeli ifadesini inceleyen Hugo iç çekti. "Zaten durum ortada ama eğer fark etmediysen söyleyeyim, bu işte bir iş var."

Philip Hugo'ya baktı. "İş mi?"

“Kızı gördün!” Hugo ayağa kalkarak elleriyle kızın bedenini tasvir etti. “Burada işte... Acayip güzel. Zevzek değil, yaşlı da değil bilakis bir orduyu bile durdurabilecek bir kadın ve görüntüye göre evli değil.” Hugo sandalyesine kurulurken başını iki yana salladı. “Mantıklı gelmiyor. Eğer senin dediğin kadar soylu ve iyi aileden geliyorsa yıllar önce biri onu havada kapardı.” Bir kez daha düşünerek sordu, “Kuzeyde de erkekler var, değil mi?”

Philip’in kaşları yavaşça kalktı. “Eminim var ve hepsi de kör olamaz.” İkisi de uzun bir süre boyunca durumu değerlendirdiler ki kendi deneyimlerine göre bu durum bir muammaydı. Philip nihayet, “Tam bir muamma,” dedi. “Her şeyi gayet net anladığına göre, bizim Bayan Mannering’i uzun yıllardır gören ilk kişiler olacağımız sonucuna varıyorum sevgili Hugo.”

Hugo’nun gözleri yavaşça büyüdü. “Annesinin onu eve hapsettiğini ima etmiyorsun umarım?”

“Hapsetmek değilse de onun gibi bir şey. Mannering Park ıssızdır ve anladığım kadarıyla Leydi Mannering bir çeşit münzeviydi.” Philip bacaklarını doğrultarak ayağa kalktı. Anlaşılması güç bir ifadesi vardı. Kollarını kavuşturarak Hugo’ya baktı. “Sanırım Henrietta’yı ziyaret etmeliyim. Bayan Mannering’e gelince, kuvvetle muhtemel, o konu annesinin rahatsızlığıyla ilgili.”

Leydi Ruthven, yani Henrietta Philip’le bu konuyu konuşurken çok daha sert ifadeler kullandı. “Bana soracak olursan, tam bir utanç. Hayır!” Elini kaldırdı. Pembe çenesi kızgınlıkla titriyordu. “Ölünün arkasından kötü konuşulmaması gerektiğini biliyorum fakat Araminta Mannering’in zavallı Antonia’yı ihmal etmesi kötülükten başka bir şey değildi!”

Henrietta’nın oturma odasıydılar. Konforlu oda, çiçekler ve çiçek süslemeleriyle ferahlatılmıştı. Henrietta şöminenin yanındaki en sevdiği koltuğa oturmuştu. Philip onun önünde, bir kolu özensizce şöminenin mermerine

uzanmış halde ayakta duruyordu. Odanın arka tarafında ise Henrietta’nın terzisi Trant, başı önde, kulakları kabarmış şekilde canla başla dikiş dikiyordu.

O an öfkeyle alevlenmiş olan soluk mavi gözlerini Philip’in yüzüne diken Henrietta devam etti. “Tabii, oranın yerlisi diğer hanımlar destek olmasa, o zavallı çocuk kadınlığa nezaket kuralları hakkında hiçbir fikri olmadan adım atacaktı.” İnatçı bir ifadeyle şalını kabarttı. “Ayrıca bunu söylemek bana acı veriyor ama eminim ki bu Araminta’nın aklının ucundan bile geçmiyordu!”

Henrietta, yüzünde hep kalacakmış gibi görünen korkunç somurtkanlığıyla öfkeli bir baykuşu andırıyordu. Philip onu teskin etmeye karar verdi. “Geldiğimizde Antonia’yı gördüm. Her zamanki gibi gayet kendinden emin görünüyordu.”

“Elbette!” Henrietta Philip’e küçümser bir tavırla baktı. “O öyle solup gidecek basit bir kız değil! Araminta o koca evin işlerini tamamen Antonia’nın omuzlarına yükledi. Doğal olarak misafirin nasıl karşılanacağını, nasıl ev sahibi gibi davranılacağını biliyor. Bunu yıllarca yaptı. Sadece bu da değil, evi idare ederken Geoffrey’nin tüm bakımını da üstlendi; onca sorumluluğun altında ezilmemesi bir mucize.”

Philip bir kaşını kaldırdı. “Omuzları üzerindeki yük kesinlikle onu direnmeye zorlamış olmalı.”

“Hıh!” Henrietta Philip’e bir bakış atarak koltuğuna kuruldu. “Öyleyse bile doğru olan bu değil! Zavallı çocuk yıllar önce meydana çıkarılmalıydı.” Sustu, bir püskülle boş boş oynadı ve başını kaldırarak Philip’e baktı. “Bilmiyorum farkında mıydın ama biz ona destek olmayı, onu Londra’ya götürüp insanlara takdim etmeyi önerdik. Biraz şımartılmasını sağlamak istedik. Baban ısrar etti; bilirsin, Horace Antonia’ya çok değer verirdi.”

Philip bunun hakikat olduğunun farkında olarak, başını salladı. Antonia on iki yaşında sıska bir çocukken bile, Philip’in babasının en sevdiği av atını neşeyle cıyerleyip vahşi hayvanı yollarda uzun bir geziye çıkarırdı. Babası ise her

zamanki gibi şaşkına döner, Antonia'ya kızmak yerine onu överdi. Antonia'nın özgüvenine duyduğu hayranlığı hiç gizlememişti. Philip bu hayranlığı Antonia'yla paylaştığının far-kindaydı.

"Tartıştık, hatta yalvardık bile fakat Araminta dinlemedi." Henrietta'nın bakışları soğudu. "Antonia'yı hizmetçi yerine koyması son derece çirkindi. Kızın başka bir rol üstlenmemesini sağlamakta kararlıydı."

Philip tek kelime etmedi. İfadesi mesafeliydi.

"Her neyse," dedi Henrietta, sesi inkâr etmeye pabuç bırakmayacak bir tonda çıkıyordu, "Şimdi beni görmeye geldiğine göre, ben de Antonia'yla doğru düzgün ilgilenmeye kararlıyım." Başını kaldırarak Philip'e meydan okurcasına bir bakış attı. "Onu Kısa Dönem" için Londra'ya götürmek niyetindeyim."

Philip bir anlığına sarsıldıysa da sebebini idrak edemedi. Her zamanki soğukkanlılığına sıkıca tutunarak kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

Henrietta, kararlılığını anlamlı şekilde destekleyen bir tavırla başını sallayarak sözlerini onayladı. Ardından bir anlık suskunluk olduysa da Philip bunu çekinerek bozdu. "Acaba aklında başka bir..." aheste aheste elini salladı "...plan olup olmadığını öğrenebilir miyim?"

Henrietta'nın kırıksık yüzü mutluluk verici bir gülümsemeyle aydınlandı. "Tabii ki ona bir koca bulmak niyetindeyim."

Philip bir anlığına kaskatı kesildi. Umursamaz bir ifade takındı. Sonra gözkapaklarını indirerek gözlerini gizledi. "Tabii ki." Nezaketle eğildi. Doğrulduğunda, ifadesi ses tonu kadar yumuşaktı. "Hugo Satterly aşağıda. Onun yanına dönmeliyim. Müsaadenle."

* Ç.N: Kısa Dönem (Little Season): George dönemi İngilteresi'nde, eylül'den kasım ortasına kadar süren, zengin ve soylu üst kesim sosyetenin Londra'da sosyal amaçlarla bir araya geldiği dönemlerden biri. Diğer Londra Dönemi (London Season) olarak anılır ve Paskalya'dan haziran sonuna kadar sürer.

Kapı Philip'in ardından kapanıp, adımları koridorda uzaklaşmaya başlayınca Henrietta neşeyle kıkırdadı. "Bence hiç fena bir başlangıç olmadı."

Trant Henrietta'nın arkasındaki yastıkları kabartmak ve sallalarını düzeltmek için geldi. "Görünüşe göre çoktan karşılaşmışlar."

"Aynen öyle. Bundan daha büyük şans olamaz!" Henrietta gülümsedi. "Antonia'nın seni uyuyup uyumadığını kontrol etmen için göndermesi de öyle. Philip'in tam o anda gelmesi kaderin bir lütfü."

"Belki öyle, fakat o pek tutulmuş gibi görünmüyor. Fazla umutlanmamalıyız." Trant sahibesinin merhum Lord Ruthven ile evliliğinden beri yanındaydı. Lord Ruthven'e takdim edilmek için önemli davetlere katılmak üzere sıklıkla gelip giden ve hanımefendinin varisi olmayı arzulayan genç hanımlar görmüştü. "Eğer bu iş başarıya ulaşmazsa üzüldüğünüzü görmek istemiyorum."

"Saçmalama Trant!" Henrietta yardımcısına bakmak için döndü. "Philip'i gözlemleyerek geçirdiğim on altı seneden tek bir şey öğrendiysem, o da kimsenin onun davranışlarından anlamlar çıkarmaması gerektiğidir. İkna olduğum üzere, hisleri müthiş bir ilgisizlikle körelmiş halde, hatta aşk söz konusu olduğunda ancak bir kaşını kaldırıp yumuşakça kibar bir yorum yapıyor. Emin ol ki Philip'ten ne ateşli konuşmalar ne de açık seçik beyanlar duyamazsın. Her ne olursa olsun, ben kararlıyım Trant."

"Belli oluyor."

"İsteksiz üvey oğlumun Antonia Mannering'e ayağından zincirleneceğini görmeye kararlıyım." Henrietta ellerini bunu vurgularcasına koltuğunun kolçaklarına vurdu ve pencerenin yanındaki koltuğa oturan Trant'e döndü. "Kabul etmelisin ki Antonia'da Philip'in ihtiyacı olan her şey var."

Trant gözlerini dikiş tezgâhından kaldırmadan başını sallayarak onayladı. "Her şey ve daha fazlası... O konuda hiçbir

itirazım olmaz. Gözümüzün önünde yetişti ve geçmişini biliyoruz. İyi biri, soylu ve aranılacak tüm vasıflara sahip.”

“Aynen öyle.” Henrietta’nın gözleri parıladı. “Tam Philip’e uygun bir eş. Tek yapmamız gereken bunu Philip’in de fark edeceğinden emin olmak. O kadar da zor olmamalı. Philip kıt beyinli değil sonuçta.”

“Eğer bilmek isterseniz, beni endişelendiren de bu.” Trant kumaşın ipliğini kopardı ve sepetine uzandı. “O uyuşuk haline rağmen, çoğu durumda fazlasıyla uyanıktır. Eğer planlarınızı sezinlerse tasmayı sıyrabilir. İkna edilmekten nasıl hoşlanmıyorsa, kızdan da aynı şekilde hoşlanmayabilir. Demek istediğimi anlıyorsunuzdur.”

Henrietta yüzünü buruşturdu. “Anlıyorum elbette. Bayan Locksby ve ailesini bir haftalığına davet edip Philip’in burada olacağına dair söz verdiğimde neler olduğunu unutmadım. Hatırladın mı?” Henrietta’nın tüyleri ürperdi. “Bayan Locksby’ye değil, annesine bir kez bakıp Belvoir’de bir işi olduğunu hatırladı. Ne kargaşa ama... Bütün haftayı bunu telafi etmeye çalışarak geçirdim.” Henrietta içini çekti. “En kötüsü ise o haftanın sonunda Bayan Locksby ile evlenmediği için minnettardım. Annesiyle akraba olmaya katlanamazdım.”

Trant’ten fazlasıyla bastırılmış bir kahkaha duyulur gibi oldu.

“İşte öyle.” Henrietta şallarını kabarttı. “Buna dikkatle yaklaşmamız gerektiğini bildiğimden emin olabilirsiniz. Sadece Ruthven yüzünden de değil. Seni uyarıyorum Trant, eğer Antonia planlarım hakkında en ufak bir kuşkuya kapılırsa büyük iltimalle pek... işbirliğine yanaşmayacaktır.”

Trant başını salladı. “Evet. O da Philip gibi sıkıya gelemez.”

“Aynen öyle. Fakat sevseler de sevmeseler de ben bunu vazifem olarak görüyorum Trant. Daha önce de söylediğim üzere, Ruthven’i eleştirmek benim haddime değil, fakat özellikle bu durumda, tembelliği, soyuna ve ailesine karşı

olan sorumluluklarını ihmal etmesine sebep oluyor. Evlenmeli ve çoluk çocuğa karışmalı. Otuz dört yaşına geldi ve hâlâ Eros’un oklarına yenik düşmüş değil.”

“Aslında,” diye devam etti Henrietta fikrinden dolayı heyecana kapılarak, “Tamamen kabul ediyorum ki Philip’i hassaslaştırmak çok cazip bir iş olsa da planımızı ihtimaller üzerine kuramayız. Hayır! Elimizden geleni gayet incelikle yapmalı, aralarında bir ilişki başlatmalıyız. Antonia ne düşünürse düşünsün, şu anda benim sorumluluğum altında. Ruthven’e gelince...” Henrietta elini geniş göğsüne koymak için durdu “merhum babası için onu uygun bir şekilde baş göz etmeyi kutsal görevim olarak kabul ediyorum.”

İkinci Bölüm

Saat tam altıda, Philip misafir odasında, şömine üzerindeki aynanın önünde dikilip aylak aylak boyun bağıni kontrol ediyordu. Yemekten yarım saat önce orada toplanmak ev halkının âdetiydi. Yine de Henrietta, nadiren Fenton'dan önce gelirdi.

Philip yansımasına odaklanarak somurttu. Ellerini indirek odayı gözden geçirdi. Dikkatini dağıtacak bir şey olmadığından, yürümeye başladı.

Kapı mandalı şıkırdadı. Philip durdu ve dikleşti. Bir beklentiye kapıldı ama beklentisi karşılık bulmadı. Bir çocuk (Yoksa genç bir adam mı demeli?) utana sıkıla odaya girdi. Philip'i görünce durdu.

"Şey... Siz kimsiniz?"

"Sanırım bunu benim sormam lazım." Philip çocuğun büyük ela gözlerine ve sarı, kalın, dağınık saçlarına bakıp anladı.

"Antonia'nın kardeşi misiniz?"

Gencin yüzü kızardı. "Siz Ruthven olmalısınız." Philip başını kaldırıncaya genç daha da fazla kızardı. "Kusura bakmayın... Şey, evet, ben Geoffrey Mannering. Burada kalıyorum, biliyorsunuz." Çocuk elini uzattı ve sonra aniden heyecana kapılarak geri çekilir gibi oldu.

Philip çocuğun elini sıkıca kavrayarak bu sorunu çözdü. Geoffrey'nin elini bırakarak "Bilmiyordum," dedi. "Ama

bunu göz önünde bulundurmuştum, tahmin etmeliydim." Gencin temiz yüzünü inceleyerek bir kaşını havaya dikti. "Sanırım ablan seni himayesine almak istedi değil mi?"

Geoffrey yüzünü astı. "Aynen." Philip ile göz göze gelince tekrar hızla kızardı. "Haksız değil tabii. Galiba Mannering'te tek başıma kalmam fela..." kendini topladı, "berbat olurdu," diye bitirdi sözlerini.

Philip, Geoffrey'nin yaşını bedenine, zekâsına ve konuşmalarına bakarak tahmin edip başını kaldırdı. Çocuğun teni Antonia'nınki gibi bembeyazdı. Tıpkı onunki gibi güneş görmemişti. "Yaz tatilinde misiniz?"

Geoffrey yine kızardı fakat bu seferki memnuniyetten ötürüydü. "Henüz okula başlamadım. Gelecek dönem başlayacağım."

"Kabul edildin mi peki?"

Geoffrey gururla başını salladı. "Evet. Aslına bakarsanız oldukça karışıktı. Görüyorsunuz, henüz on altı yaşındayım."

Philip dudaklarını büzdü. "Bir Mannering'ten daha azını beklemezdim." Philip yıllarca Antonia'nın kıvrak zekâsını tecrübe ettiği için bu görüşe sahipti.

Philip'in ceketini detaylı şekilde incelemeye dalan Geoffrey, dalgın dalgın başını salladı. "Galiba beni hatırlamıyorsunuz fakat yıllar önce, ailemiz beni ve Antonia'yı burada Henrietta'nın bıraktığı zamanlardan tanışıyoruz. Fakat genellikle çocuk odasıydım. Orada olmadığını zamanlarda da Henrietta'yla birlikteydim. Kendisi hep çok anaçtı bana karşı."

Şömine mermerinden bir kolunu sarkıtan Philip alaycı bir tavırla gülümsedi. "Şükürler olsun biliyorum. Henrietta'nın annelik hevesini alacağı bir fırsat yarattığınız için önce Antonia'ya sonra da sana ne kadar minnettar olduğumu tahmin bile edemezsin. Ona bayılıyorum fakat eğer yeteneklerini başkaları yerine benim üzerimde gösterseydi, bu kadar samimi olmazdık herhalde."

Geoffrey, Philip'e davranışlarını ölçercesine baktı. "Ama Henrietta babanızla evlendiğinde siz yetişkin olmalıydınız."

"O kadar da büyük değildim, sadece on sekiz yaşındaydım. Eğer Henrietta'nın anaçlığından sırf on altı yaşındasın diye kurtulabileceğini sanıyorsan, bir kez daha düşün derim."

"Farkındayım zaten!" Geoffrey bıkkın şekilde somurtarak arkasını döndü, küçük bir heykel alıp avuçlarının içinde çevirdi. "Bazen," dedi ağır bir ses tonuyla, "onların gözünde hep bir çocuk olarak kalacağımı düşünüyorum."

Philip kolundaki bir iplik parçasına fiske attı. "Canını bununla sıkmamalısın." Ses tonu erkek erkeğe yapılan bir sohbette uygundu. "Onlar senin iplerini salmak zorunda kalmadan önce önünde uzun zaman var."

Geoffrey'nin yüzü asıktı. "Sorunda bu ya işte... Onların bunu yapacağına inanmıyorum. Beni daha önce hiç kendi halime bırakmadılar." Kaşlarını çatı. "Annem okula gitmemle ilgilenmedi bile... Her şeyimi özel hocalardan öğrendim."

Kapı açıldı ve konuşmaları bölündü. Antonia odaya girdiğinde Philip dikleşti. Geoffrey bu hareketi fark etti. Heykeli yerine bırakarak tevazuuyla aynı hareketi yaptı.

"İyi akşamlar Antonia." Philip, Antonia yaklaşırken onu izledi. Yumuşak sarı ipekler içinde, kıvrımlarına sarılıp dökülerek sallanan parlak kumaş onu önce saklıyor, sonra gözler önüne seriyordu. Altın sarısı bukleleri güzel başının üstünde güir bir şekilde baş kaldırıyordu. Ela gözleri her zamanki temiz ifadesiyle doğrudan bakıyordu.

"Lordum." Antonia başını zerafetle kaldırdı, gözleri kardeşine kaydı. "Geoffrey." Berrak gülümsemesi hafifçe soldu. "Görüyorum ki ikiniz karşılaşmışsınız." Antonia içten içe Geoffrey'nin bir beyefendiyle karşılaştığında ne yazık ki sergilediği nahoş davranışlarda bulunmamış olması için dua etti.

Philip Antonia'nın gülüşüne karşılık verdi. "Geoffrey'nin öğrenim hayatı maceralarını konuşuyorduk."

"Macera?" Antonia gözlerini kırpıştırdı. Bakışları önce Geoffrey'ye sonra tekrar Philip'e döndü.

Philip, "Macera tabii," diyerek garanti verdi. "En azından benim zamanımda öyleydi. Değişmiş olacağını sanmıyorum. Derdin ve eğlencenin en büyüğü. Tüm o çeşitli halleriyle hayatın kendisi. Genç bir delikanlıya yol yordam öğretecek tüm tecrübeler..."

Antonia'nın gözleri açıldı. "Yol yordam?"

"Evet, sosyal yetiler. Misafirlere ev sahipliği yapabilmek ve dünyayla nasıl yüzleşileceği bilgisi..." Philip gri gözleriyle Antonia'yı sorgularken bir el işareti yaptı. "Benim gibi bir beyefendinin böyle olmayı nasıl öğrendiğini sanıyorsun canım benim?"

Kelimeler Antonia'nın dilinin ucundaydı. Fakat tek yapabildiği onları yutmak oldu. Kendini tutabildiği kadarıyla, "Galiba," diye yanıtladı. Philip'in gözlerindeki kışkırtıcı ışık kendisine fazlasıyla rahatsızlık veriyordu. Geoffrey'ye attığı hafif bir bakışla, büyümüş de küçülmüş kardeşinin, ev sahiplerinin yaptığı bu ataktan bihaber olmadığını anladı. Çenesini yukarı kaldırarak Philip'in gözlerine baktı. "Eminim Geoffrey öğrenim hayatını heyecanlı bulacaktır."

Bu yorumunu Philip'in anlayıp anlamadığını bilemeyecekti. Kapı tekrar açıldı ve bu kez içeri Henrietta ile hemen peşinden Hugo girdi.

Antonia halasına dönünce Philip'in yüzünden bir an için geçen üzgün bir ifadeyle karşılaştı. O kadar hızlı gelip gitmişti ki Antonia bu ifadeyi doğru yorumlayıp yorumlayamadığından emin olamadı. Bunun üzerinde kafa yormadan önce, Fenton duyurusunu yapmak üzere içeri girdi.

"Bu onur bana ait olacak sanırım."

Antonia önüne dönünce karşısında Philip'in kolunu buldu. Karşı tarafa bakarak Henrietta'ya Bay Satterly'nin eşlik ettiğini gördü ve çift çoktan derin bir sohbele dalmışlardı. Oldukça asil ve kabullenici bir bakışla Antonia elini Philip'in koluna yerleştirdi. "Nasıl isterseniz lordum?"

Philip içini çekti. "Ev sahibi olmak böyle bir şey işte!"

Antonia'nın dudakları büzüldü fakat cevap vermedi. Bir-

likte yemek odasına doğru ilerlediler. Beş kişiydiler. Philip masanın başında, Henrietta karşı tarafında, Hugo Satterly yan tarafta ve Geoffrey diğer tarafta. Philip ince bir gülümsemeyle Antonia'yı Geoffrey'nin yanına, kendine yakın bir yere oturttu.

Sohbet başlarda havadan sudandı. Hugo laftan lafa atlıyordu. Hepsini daha önceden duymuş olan Philip ise, Henrietta'nın dedikodu merakıyla Hugo'yu esir alıp ayrıntıya girmesini isteyene kadar sırasını bekledi. İçine girmek üzere olduğu dünyayı aynı oranda merak eden Geoffrey ise Hugo'nun eğlenceli sohbetinin tadını çıkardı.

Philip soluk bir gülümsemeyle sandalyesinde kıpırdanarak Antonia'yı doğrudan göz hapsine aldı. "Henrietta'nın anlattığından anladığım kadarıyla son sekiz yılını oldukça sessiz geçirmişsin."

Antonia direkt olarak Philip'in gözlerine baktı. İfadesi ciddi ve Philip'in sezdiğine göre biraz kasvetliydi. Hafifçe omuzlarını silkeli. "Annem iyi değildi. Başka işlere ayıracak pek zamanın olmadı. Doğal olarak ancak ben reşit olduğumda hanımefendiler beni partilere davet etmeye başladılar." Fenton önünden çorba kâsesini alırken bakışını çevirdi. "Harrogate'deki toplantılara."

"Harrogate." Philip ifadesini sabit tuttu. Antonia diri diri toprağa gömülmüş olmalıydı. Fenton sıradaki yemeği sunana kadar bekledi. "Fakat annenin bir nebze de olsa eğlenmesi gerekmiştir."

Uykuluk sosuyla kaplanmış kalkan balığından bir lokma alan Antonia başını iki yana salladı. "Babamın ölümünden sonra değil. Sıklıkla ziyaretçilerimiz oldu tabii, fakat hanımlar geldiğinde annem aşağı inemeyecek kadar rahatsız oluyordu."

"Anlıyorum."

Bu sessiz cevap karşısında Antonia hızlıca bir bakış attı.

"Bitip tükendiğimi, mutlu bir hayat hayaliyle yaşadığımı düşünmemelisin." Mantar tabağını Philip'e uzattı. "Ev halkını ve mülkü idare etmek gibi bir sürü meşgalem vardı.

Annem hiç bu işlerle ilgilenecek kadar sağlıklı olmadı. Bir de Geoffrey vardı tabii. Annem hep onun hasta olduğundan endişe ederdi ki hasta falan değildi. Fakat kendi durumunun ona da geçtiğini düşünüyordu. Hiçbir şey onu aksine ikna edemiyordu."

Philip bakışlarını Antonia'dan çevirdi. Geoffrey masanın diğer yanındaki sohbece tamamen dalmış haldeydi. "Söz Geoffrey'den açılmışken, onu yetiştirecek hocaları bulmayı nasıl başardın? Başa çıkmak zor olmuş olmalı."

Philip o anda Antonia'nın güvenine açılan kilit noktayı keşfetmişti. Gözleri pırıl pırıl olmuştu. "Kesinlikle öyleydi. Dokuz yaşına geldiğinde papazın yardımcısını geçmişti bile."

Ardından Geoffrey'ye ait, bolca yaramazlıkla süslenmiş olan canlı olaylar dizisi ve felaketler anlatıldı. Geoffrey'nin hayatına ait önemli olaylar arasında, Philip Antonia'nın nasıl bir çevresi olduğunu ölçebilecek kadar yeterli şey işitmişti. Bu açıklığı sürdürebilmesi için ne çeşit bir teşvike gerek olduğunu ustalikle anlamıştı. Antonia'nın hikâyesi anlatıldıkça Philip isimsiz papaz yardımcısının konuya pek sık dâhil olduğunu fark etti.

Çatalını bir yana bırakarak şarap kadehine uzandı. "Sizin şu papaz yardımcısı işini çok ciddiye alıyor olmalı."

Antonia'nın gülüşü sevgi doluydu. "Kesinlikle. Bay Smotheringham her zaman büyük destek olmuştur. Tam bir şövalyedir... Çok centilmen biri." Hafifçe iç çekerek dikkatini, Fenton'un önüne koyduğu kremalı altın çilek tatlısına verdi.

Philip'i ise, daha önce hiç tanışmamış olduğu muhtemelen tamamen masum bir papaz yardımcısına karşı nasıl bu kadar öfke duyabildiğini düşünmeye bıraktı. Philip boğazını temizledi. "Henrietta Kısa Dönem için şehre gideceğinizden bahsetti."

"Evet öyle." Antonia, altın çilek tatlısının tadını çıkararak Philip'e yan yan baktı. "Ona eşlik etmem için davet etti beni. Umarım bir itirazımız yoktur?"

“İtiraz mı?” Philip gözlerini açmak için zorladı. “Neden olsun ki?” Kaşığını alarak önündeki kremalı tatlıya girdi. “Aslına bakarsan, onun sana eşlik edecek olması içimi rahatlatmış.”

Antonia gülümseyerek dikkatini tatlısına yöneltti.

Philip ise tatlısını bırakarak şarap kadehine uzandı. Bakışları Antonia’nın üzerindeyken büyük bir yudum aldı. “Sanırım insanlarla bir an önce tanışmak için sabırsızlanıyorsun değil mi?”

Antonia Philip’e o beklenmedik ölçüde dik bakışlarından birini daha fırlattı. “Bilmiyorum.” Kaşları kalktı ve dudakları hafifçe büzüldü. “Sence bundan keyif alır mıyım?”

Philip’in bakışları istemsizce Antonia’nın dudaklarına, onların kıvrınlarının zengin dolgunluğuna yöneldi. Dilinin ucunun dudakları boyunca kayışını ve geçtiği yeri parlatmasını hayal etti. İfadesi ısrarla kayıtsız olan Philip derin bir nefes aldı. Yavaşça gözlerini kaldırıp Antonia’nın kendisine hazır bakışlarıyla karşılaştı. “O konuda tahmin yürütmeye cesaret edemem canım benim.”

Sadece Antonia’nın, Henrietta’nın Londra’da yapmayı planladığı şeylere gönütlü olup olmadığını sorgulamıştı. Philip kendini Antonia’nın niyetinin tamamen fedakârlık olduğuna inandırdı. Henrietta gaza geldiğinde müthiş şekilde hırslanırdı. Philip işaretleri yanlış yorumlamadıysa, Antonia’nın geleceği söz konusu olunca, Henrietta kesinlikle gaza gelmişti. Bu arada yemek bitmiş, masadan kalkılmak üzereydi. Şarap sürahisini son kez sol yanına uzatan Geoffrey ayağa kalktı ve ceketini aldı. “Pek bilardo havamda değilim Hanımlara katılalım, olur mu?” dedi.

Hayatında ilk kez sürahiyi sol yanına uzatan* bir beye-

* Ç.N: Sürahiyi sol yana uzatmak: İngiliz denizcilik geleneğine göre, ev sahibinden (ya da yemeği tertip eden kişi tarafından) başlayarak, sofradaki konuklar tarafından sırayla sola doğru döndürülen şarap sürahisini, sağ yandaki konukun bardağını doldurup sürahiyi sol yandaki konuğa uzatmak suretiyle içindeki şarap bitene kadar masa boyunca elden ele iletilir. Sürahiyi sola doğru iletmeyi unutmak kabalık sayılmazsa da, iletmeyen kişiyi doğrudan uyarmak kabalıktır. Bunun yerine,

fendi mertebesine erişen Geoffrey bunu yapmakta bir beis görmemişti. Hugo ise o kadar saf değildi. Philip’e şaşkın ve anlayamaz bir ifadeyle baktı.

Philip bunu görmezden gelerek konuşmadan oturma odasına doğru ilerledi. Henrietta şaşırdıysa da belli etmedi. Kanepeye oturarak elindeki iğne oyasından başını kaldırdı ve sevecen bir şekilde gülümsedi. “Harika... Çok güzel oldu. Geoffrey, haydi Antonia’yla bir düet yapın.” Henrietta teras açılan büyük pencerelerin önünde duran piyanoya doğru elini salladı. Antonia piyanonun başına oturdu ve ellerini tuşlara koydu. Hava akşam melteminde narin, belli belirsiz esiyordu.

Geoffrey başını itaatle sallayarak ablasının yanına doğru gitti. Antonia onu gülümseyerek karşıladı ve çalmayı bırakarak piyanonun kenarına uzandı. Philip her zamanki tembel tavrıyla, Geoffrey’nin peşinden yürüdü. Kanepenin yanında ayakta duran Hugo önündeki bu geçit törenini izledi ve omuzlarını silkerek peşlerine takıldı.

“Bunu bir deneyelim, olur mu?” Antonia notayı sehpa koydu.

Geoffrey göz gezdirdi ve başını salladı.

Philip büyük piyanonun yanında Antonia’nın yüzünü görebileceği bir yerde durdu. Parmakları tuşlara dokunup da eski bir şarkı odayı doldurunca, Antonia başını kaldırıp Philip’e baktı. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve bir anlığına birbirlerine bakmaya devam ettiler. Sonra Antonia tekrar önüne baktı ve müzik akmaya devam etti.

sadece kibarca sağ yanındaki kişiye “Norwich Piskoposunu tanıyıp tanımadığı” sorulur. Bu soruyu cevaplayacak kişi ise, “Tanırım, iyi bir insandır, fakat sürahiyi sola doğru uzatmayı hep unuttur.” şeklinde cevap vererek, sürahiyi uzatmayı unutan kişinin görevini üstü kapalı şekilde hatırlatır. Sürahiyi bilinçli olarak iletmemek ise büyük kabalık olarak kabul edilir. Sürahinin neden sol yöne doğru uzatıldığı günümüzde kesin olarak bilinmese de zamanında denizcilerin kılıç tutan sağ ellerinin meşgul olduğu için bu uygulamanın kullanıldığı yönünde rivayetler mevcuttur.

Antonia ve Geoffrey şarkıyı birlikte söylüyorlardı. Geoffrey'nin saf tenor sesi, Antonia'nın daha dolgun ses tonunu tamamlıyordu. Antonia bir dördlüğü tek başına okudu. Philip kısa bir süreliğine gözlerini yumarak, şarkıyı değil, Antonia'nın ahenkli sesini dinledi. Sesi hatırladığı o kızın ince sesi değil, artık daha olgun, hafif bir boğukluğa sahip kontralto* bir ses tonuydu.

Geoffrey'nin sesi tekrar Antonia'nın sesine karışınca Philip gözlerini açtı. Antonia'nın cesaret verici bir şekilde Geoffrey'ye baktığını gördü ve ikisi son dizeyi söylemeye başladılar. Son notalar da bittiğinde, Philip, Henrietta ve Hugo bir alkış patlattılar.

Geoffrey, neredeyse kıvranarak kızardı ve alkışları geri çevirdi. Antonia hınzır bir ifadeyle, bilinçli olarak Philip'e baktı. Dudaklarını kıvrarak, bir kaşını zarifçe kaldırdı.

"Katılır mısınız lordum?"

Philip bu meydan okuyuşun altında en az iki anlam yatığını fark etti. Bir üçüncüsü olup olmadığını kestiremedi. Aheste aheste başını kaldırdı ve Antonia'nın imalarından en bariz olanına karşılık verdi. Piyanoya yaklaşarak elini Geoffrey'nin omzuna koydu. "Sanırım bu muhteşem performansın üstüne benim yeteneklerim hepiniz için hayal kırıklığı olur. Eğer kolay bir şarkı seçebilersen, elimden gelenin en iyisini yapmaya gayret ederim." Antonia'nın omzunun arkasında durdu. Hugo piyanonun yanındaki yerini aldı.

Antonia onaylayan bir gülümsemeyle yöresel bir şarkı çalmaya başladı. Philip'in güçlü bariton sesi değişken nağmelere kolayca uyum sağladı. Bu basit eğlenceye umulmadık şekilde kapılan Hugo, ikisine bir gemici şarkısının neşeli nağmeleriyle eşlik etti. Antonia da nakaratın sondan ikinci dizesini bilinçli olarak uzatarak, bu performansla daha nükteli bir hava kattı. Şarkı tam yirmi dördlükten oluşmaktaydı. Önce Geoffrey, sonra Philip katılarak Hugo'ya gittikçe komikleşen şarkıda eşlik ettiler. Sonunda hepsi nefes nefese

* Ç.N: Kontralto: En kalın kadın sesi.

kalınış halde gülüyorlardı. Henrietta, yüzünde gülümseme, kuvvetle alkışladı ve sonra onları çay almaları için çağırdı.

Kulakları gülüşmelerle çınlayan Antonia taburede döndü ve Philip'in arkasında olduğunu gördü. Bilinçli şekilde başını kaldırdı ve Philip'in gözlerine baktı. Yüzündeki normal ifadeye rağmen, Philip'in kül rengi gözleri hafifçe kısılmıştı. Antonia sakince bir kaşını kaldırdı ve Philip'in keskin hatlı dudaklarının gülümsemeyle dolmasını izledi.

Philip elini uzattı. "Çay alır mısın canım?"

"Tabii lordum." Antonia çenesini kaldırarak parmaklarını Philip'in avcuna koydu ve parmaklarının parmakları üzerine kapanışını hissetti. Kolu tuhaf bir şekilde ürperdi ve ürperti omurgası boyunca ilerledi. Bunu görmezden gelerek ayağa kalktı. Yan yana, Henrietta'nın çay ikram ettiği yere kadar oda boyunca yürüdüler.

Antonia kendine hâkim olarak çayı aldıysa da halasının yanına gitme teşebbüsünde bulunmadı. Daha önce hissetmediği duygular, vücudu boyunca titreşerek yayıldı. Kalbi küt küt atıyordu. Bu onun için hayırlı bir gelişme değildi. Daha önce hiç bu denli sarsılmamıştı. Bu hissin çabucak geçmesini umdu.

Neyse ki, Henrietta, Hugo Satterly tarafından önemsiz konularla lafa tutulmuş durumdaydı. Çayını yudumlayan Geoffrey piyanoya döndü. Antonia çayını yavaşça içerek gerginliğini yatıştırmaya çalıştı.

Philip hınzır ifadesini takınarak Antonia'yı izledi.

"Aslında Ruthven..." Henrietta, Hugo'dan diğer tarafa doğru döndü "Döndüğün gibi sana komşular için bir eğlence tertip etme olayını danışmak niyetindeydim. Yıllardır bir şey yapmadık. Şimdi Antonia da bana yardım edebileceğine göre, var gücümle bu olaya girişebileceğimi hissediyorum."

Philip bir kaşını havaya kaldırdı. "Öyle mi?" Bu iki kelimeyi duyan herkes Philip'in gönülsüzlüğünü fark edebiliyordu.

Henrietta otoriter bir tavırla başını salladı. "Ne de olsa insanın vazifesi bu. Büyük bir balo istiyorum, müzisyenleriyle, dansıyla ve gereken her şeyle."

"Ya?" Philip'in ses tonu daha da mesafeli bir hal almıştı. Hugo'yla bakiştılar.

"Evet." Henrietta sert sert baktı ve sonra somurttu. "Fakat Antonia'nın da belirttiği üzere, bunca zamandan sonra artık kiracılarımız için de bir şeyler yapmamız gerekiyor."

Philip, Antonia'ya baktı. Antonia, bakışlarını tevazuuyla aşağıya çekerek çayını yudumluyordu. Philip ise neredeyse burnundan soluyordu.

"Her şey düşünüldü ve ben gerçekten bu fırsatı kaçırmak istemiyorum Ruthven. Sevgili Antonia'nın önerisinin çok iyi olduğunu düşünüyorum." Ellerini dizlerinin üstüne koyan Henrietta kararlı bir şekilde başını salladı.

"Peki ya," diye sordu Philip özellikle yumuşak çıkardığı bir ses tonuyla, "neymiş sevgili Antonia'nın önerisi?"

"Açık hava eğlencesi. Söylemedim mi?" Henrietta gözlerini ardına kadar açarak Philip'e baktı. "Oldukça yaratıcı bir fikir. Eminim sen bile buna müsaade edeceksindir. Bahçede tertip edebiliriz. Badminton, yarışlar, elma yeme oyunu, ok müsabakaları, çocuklar için oyunlar... Bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin. Kiracıların yemeğini ve içeceklerini tezgâhlara kurdurur, komşularımızı terasta eğlendirir, tüm eğlenceyi yukarıdan seyrederek."

Henrietta elini asaletle salladı. "Herkes için eğlenceli olacak bir akşamüzeri. Önümüzdeki hafta ya da o tarihlerde, hava kötüleşmeden tertip etmeliyiz diye düşünüyorum ama tabii senin de burada olman lazım. Önümüzdeki cumartesi diyelim mi? Tam bir hafta sonra."

Philip Henrietta'nın sorgulayıcı bakışına, ancak bir duvar kadar anlamlı bir ifadeyle karşılık verdi. Açık hava eğlencesi kesinlikle yerel bir baloya tercih edilecek bir şeydi, peki ya bedeli?

Philip'in aklı bahçede koşuşan çiftçiler ve eşlerinin haya-

liyle doldu. Hayalinde bir sürü çocuğun tiz çığlıklarını ve bağırışlarını duyabiliyor ve kaçınılmaz şekilde göle düştüklerini görebiliyordu. Fakat daha da kötüsü, zorunlu olarak medeni şekilde davranması gerektiği, pişmiş kelle gibi sırtan, şapşal yerli bayanlardı.

"Tabii elimden gelen her şekilde yardım edeceğim."

Antonia'nın yumuşak kelimeleri Philip'in düşüncelerini yarıp geçti. Antonia'ya baktı ve bir kaşı yavaşça havaya dikilerek Henrietta'ya döndü. "O kadar büyük bir davette ev sahibi rolünü üstlenmek seni fazlasıyla yoracaktır diye düşünüyorum."

Henrietta muzaffer bir şekilde sırıttı. "Benim için endişe etmene gerek yok. Antonia çoğu durumda benim yerimi alabilir. Terasta diğer dul hanımlarla oturup her şeye tepeden bakmak için sabırsızlanıyorum."

"Tahmin edebiliyorum," diye karşılık verdi Philip isteksizce. Bakışını Antonia'ya çevirdi. "Senin için bu durum pek de hafif bir yük olmayacak."

Antonia başını kaldırarak Philip'e kesin ve mağrur bir bakış attı. "Sanırım benim ziyadesiyle hünerli olduğumu siz de fark edeceksiniz lordum. Mannering'te bunun gibi davetleri yıllarca tertip ettim ben. Halanın eğlencesini denetlemenin pek de farklı olacağını sanmıyorum."

Philip ifadesinin Antonia'nın gözlerini parıldatacak kadar şüpheli olduğundan emin bir halde, "Peki," dedi.

"Güzel." Henrietta bastonunu zemine vurdu. "O zaman cumartesi diyoruz. Davetiyeleri yarın göndereceğiz."

Philip gözlerini kırptı. Hugo onun biraz şaşırdığını fark etti. Henrietta ise tabii ki neşeye ışıldıyordu. Philip derin bir nefes çekerek duraksadı ve sonra başını kaldırdı. "Tamamdır."

Doğrulurken özellikle Antonia'nın gözlerine baktı. İfadesi masumaneydi fakat yeşil ve altın renkli gözlerini okumak müthiş zordu. Antonia hafifçe kaşlarını kaldırarak Philip'in boş çay fincanına uzandı.

Philip gözlerini kısarak fıncanı verdi. “Teklifini kabul etmek niyetindeyim.”

Antonia ona pırıl pırıl ve oldukça kendinden emin bir şekilde gülümseyerek çay sehpasını düzeltmeye gitti. Philip burundan solumamak için kendini tutarak Hugo’yu bulmak için arkasını döndü.

“Sanırım ben Geoffrey’ye katılacağım.” Hugo omuzlarını kıpırdattı. “Eğer farkına varmadıysan, burada insanın aklını karıştıran bir hava var.”

Ertesi sabah Antonia ahıra doğru giderken çimenlerin üzerinde hâlâ çiy vardı. Sabah erken saatte at sürmek uzun zamandır yapamadığı bir zevkti. Philip’in dönüşü hoş hatıraları canlandırmıştı. Uzun ahıra giren Antonia duraksadı ve gözlerinin loş ışığa alışmasını bekledi. Parmaklarının ucuna kalkarak parlak kuyruklara göz gezdirip seyis Martin’in ona Philip’in favorisi olduğunu söylediği kestane renkli at orda nı diye baktı.

“Bakıyorum da hâlâ gözü pek bir binicisin.”

Antonia nefesini tutarak arkaya döndü. Kıyafetinin kadife etekleri sallanarak Philip’in çizmelerini süpürdü. Çok yakındı. Antonia gözlerine bakabilmek için başını kaldırmak zorunda kalmıştı ve bir eli binici şapkasının üzerindeydi.

“Geldiğini duymadım.” Kelimeler nefes nefese çıkmıştı. Antonia içinden küfretti.

“Fark ettim. Bir şeyler arıyor gibiydin.” Philip’in gözleri Antonia’nın gözlerine sabitlendi. “Ne arıyordun?”

Antonia’nın bir anlığına kafası karıştı. Rahatsızlık duyarak yanıt verdi, “Martin’i arıyordum.” Boş ahıra bakmak için döndü ve tekrar Philip’e bir bakış attı. “Benim için bir atı eyerlemesini isteyecektim.”

Philip çenesini sıkı. Tereddüt etti ve sonra sordu. “Hangi atımı kullanıyordun?”

“Henüz kullanmadım.” Antonia eteklerini toplayarak koridorda ilerledi. Bilgili bir şekilde uzun av atlarına ve binek atlarına göz gezdirdi.

Philip peşinden gitti. "İstedğini seç," dediye de Antonia'nın zaten öyle yapacağını biliyordu.

"Teşekkürler." Antonia bir demir kır at, bir saban atı, bir de Philip'in kendince asabi olduğunu var saydığı, sürekli moralsiz olan zayıf bir aygırı barındıran ahır bölmesinin önünde durdu. "Sanırım bu."

Philip bunu başka bir kadın için anında reddederdi. Fakat sadece homurdanarak alet odasının yolunu tuttu. Bir kadın eyeri, yular ve dizginlerle geri döndü ve Antonia'yı koca ata tatlı tatlı mırıldanırken buldu. Aygır ağırbaşlı atlar gibi sakin görünüyordu.

Philip öfkelenmemek için kendini tutarak ahırın kapısını ardına kadar açtı. Hızlıca atı eyerlerken, arada bir atın yanında durup onunla konuşan Antonia'ya baktı. Philip atı kendisinin de gayet güzel eyerleyebileceğini biliyordu. Milyonlarca kadının içinde bunu yapabileceğine inandığı tek kadın Antonia'ydı.

Tabii onun eyerle uğraşmasını istemek kabalık olurdu; hele, altın renkli saçlarından daha koyu topaz renkli kadife elbisesinin korsajı göğüslerinin kadınsı hatlarını sarıp kalçalarından dökülmeden önce dar belini sıkarak bu kadar tatlı gösterirken. Antonia bunu fark edercesine başını kaldırarak Philip'e doğru baktı. Philip dirseğiyle demir kır atı dürtüp çabucak eyerledi. "Ben Pegasus'u eyerleyene kadar bekle."

Antonia başını sallayarak onayladı. "Bahçeye çıkarayım."

Philip Antonia'nın aygırı dışarı çıkarılmasını izledi ve alet odasına geri döndü. Kolları kendi koşumlarıyla dolu halde geri dönerken, bahçenin çakıllarındaki ayak seslerini duydu. Yüzünü buruşturarak eyerini ahırın kapısına koydu. Bildiği kadarıyla Hugo mışıl mışıl uyuyor olmalıydı. Peki, o zaman gelen kimdi?

"Merhaba! Kusura bakmayım, biraz geciktim." Geoffrey elini salladı ve alet odasına doğru ilerledi. Yanından geçerken Philip'e sırtıttı. "Erken çıkacağınızı düşündüm. Ben sizi tutmayayım." Bunu söyledikten sonra alet odasına girdi.

Philip inlememek için kendini tuttu ve başını atının parıldayan yan tarafına dayadı. Kalkıp arkasını dönünce Pegasus'la göz göze geldi. "Neyse ki sen gülemiyorsun," diye vahşice homurdandı. Philip ahırdan çıkarken, Antonia atın üstüne çıkmıştı. İnce, zayıf bedeniyle devasa hayvanı bahçede yürütürken onu akıl almaz şekilde kontrol ediyordu. Philip dişle-rini gıcırdatarak eyere atladı. Bir dakikadan az bir süre içinde onlara gri bir av atının üstündeki Geoffrey de katıldı.

Önce Philip'e sonra Antonia'ya bakarak, "Hazır mıyız?" diye sordu. Philip başını salladı. "Güzel. Haydi, o zaman yola çıkalım."

Yola koyuldular. Rüzgâr gibi hızlı bu hareketli sürüş Philip'in kendini tutmasına yardımcı olmuştu. Önden gidi-yordu ama demir kır atın, aygırın hemen sağ yanında ol-masına da şaşırılmamıştı. Geoffrey de hemen arkasındaydı. Philip böylesine hızlı, özgür bir sürüşü kendisi kadar güzel idare edebilecek biriyle karşılaşmayalı yıllar (en azından sekiz sene) olmuştu. Çitlerden atlarken Antonia'nın attığı tek bir bakış bile hâlâ yeteneğini kaybetmediğini Philip'e anlatmaya yetmişti. Geoffrey de en az ablası kadar iyiydi.

Atlarıyla mükemmel bir uyum halinde rüzgârdan hızlı uçarak, sonunda evden millerce uzaktaki bir tepenin açıklı-ğında durdular. Philip derin bir nefes alarak atını geri çevirdi. Antonia ile göz göze geldiğinde, birbirlerine aynı şekilde gül-lümsüyorlardı. Keyif damarlarında yayılırken, Antonia'nın başını göğe kaldırıp gülmesini izledi.

"Harikaydı!" dedi Antonia. Gülen gözlerini aşağı indirek Philip'e baktı.

Soluk soluğa, atlarının da rahatlaması için beklediler. Philip o anı hafızasına kazıyarak çevreye göz gezdirdi. Gördü ki Antonia da aynı şeyi yapıyordu.

"Şuradaki koruluk," dedi Antonia sol taraflarındaki ufak bir ağaçlık alanı işaret ederek, "ben en son buraya atla geldi-ğimde daha yeni ekilmişti."

Çoğunlukla huş ağaçlarından oluşan ağaçlık en az yedi

metre uzunluğundaydı ve parmaklarını göğce doğru uzatıyordu. Birbirine geçmiş kökleri ise kunduzlar ve tilkilerle ev sahipliği yapmaktaydı.

“Bu hayvan hâlâ diri.” Geoffrey gri atı hafifçe ileri sürdü. “Şu tarafta harabeler var gibi görünüyor.” Başını doğuya doğru salladı. “Hızlıca bir tozunu atayım ben.” Philip’e baktı ve bir kaşını kaldırdı.

Philip başını salladı. “Biz nehirin sığlaştığı tarafa doğru döneceğiz. Bizimle diğer tarafta buluşabilirsin.”

Geoffrey nehri ve sığlaştığı yeri belirledi. Başını kabul edercesine sallayarak gitti.

Antonia, Geoffrey’nin kırları aşmasını dudaklarında hayranlık dolu bir gülümsemeyle izledi. Sonra içini çekip Philip’e döndü. Gözlerinde Philip’in o an tanımlayamadığı bir ifade vardı.

“Becerisinin körelmediğini görmenin beni ne kadar rahatlatıldığını sana tarif bile edemem.”

Küçük tümseğe doğru ilerlerken Philip kaşlarını kaldırdı. “Çok sağlam at sürebiliyor. Neden körelsin ki?”

Yanından ilerleyen Antonia’nın dudakları kıvrıldı. Hafifçe omuzlarını silktilti. “Sekiz yıl uzun zaman.”

Philip gözlerini kırptırdı. Sorusunu sorması biraz zaman aldı. “Sen ve Geoffrey düzenli olarak at biniyor muydunuz?”

Antonia şaşkınlıkla başını kaldırdı. “Bildiğini sanıyordum.” Philip anlamaz bir ifadeyle bakınca Antonia açıkladı, “Babamı av kazasında öldü. Bu yüzden annem harayı derhal sattı. Sadece iki tane araba atını elinde tuttu. Bize o kadarı yeter diye düşünüyordu.”

Philip bakışlarını önünde sabit tuttu. Yüzü taş kesilmişti. Sorusunu sorarken ses tonu dikkatliydi. “Yani buradan gittiğinizden beri at binmediniz öyle mi?”

Fena halde canını sıkın bu olayı dile getirmişti sadece. Antonia at sürmekten ve bincek hayvanlarına olan tutkusunu tatmin etmekten her zaman müthiş keyif almıştı. Ne çeşit

bir ebeveyn bunu ondan esirgeyebilirdi ki? Leydi Mannering hakkındaki görüşleri hiç düzelmeden gittikçe daha da alçaldı. Antonia dikkatini ata vererek başını salladı.

“Benim için sorun değildi fakat Geoffrey... Yani bu tip becerilerin genç beyefendiler için ne kadar önemli olduğunu bilirsin.”

Philip sorusunu cevapsız bırakmasına müsaade etti. Eski yaraları tekrar deşmek istemiyordu. Düzlüğe çıktıklarında daha yumuşak bir şekilde yaklaştı. “Ne de olsa Geoffrey’nin sen ve baban gibi harika öğretmenleri vardı.”

Antonia hızlıca gülümsedi.

“Çoğu insan sürüş konusunda pek iyi bir örnek teşkil etmediğini söylüyor.”

“Kıskandıkları içindir.”

Antonia kahkaha attı. Philip’in daha önce duymadığından emin olduğu, ılık, boğuk ve dalgalar halinde yayılan bir sestir bu. Gözleri dudaklarına ve beyaz boğazının sütununa kilitlendi. Philip’in atı huysuzlandı.

İçgüdüyle dizginleri çekti. “Haydi sürelim, yoksa Geoffrey beklemekten sıkılacak.”

Ortalama bir hızla yan yana at sürdüler. Kestane ve demir kır çiimen üzerinde rahatça aktılar. Geoffrey nehrin sağ tarafında onlara katıldı. Atlarını dehleyip sürmeye devam ettiler. Nihayet ayrıldıktan bir saat sonra ahırın avlusuna geri döndüler.

Erkekler eyerlerinden indi. Philip dizginlerini Geoffrey’ye uzattı. Geoffrey de hem gri atı hem de kestane renkli olanı alıp ilerledi.

Antonia, nefesi tam düzelecekken tekrar nefes nefese kaldı. Philip’in elleri kuvvetle beline dolanmıştı. Antonia’yı sanki en fazla bir çocuk kadar ağırmış gibi kaldırdı ve ayakları yere basana kadar yavaşça indirdi.

Antonia yanaklarının kızardığını hissetti. Philip’in bakışlarından kaçmak için elinden başka bir şey gelmedi. “Teşekkürler lordum.” Kalbi o an tüm atlardan daha hızlı koşuyordu.

Philip başını eğerek Antonia’ya baktı. “Benim için zevktir, canım.” Bir an duraksadı ve Antonia’yı bıraktı. “Fakat bana artık ‘lordum’ demeyi bıraksan nasıl olur?” Biraz yakıcı olan ses tonu yumuşadı. “Bana eskiden Philip derdin.”

Antonia hâlâ nefes nefese, fakat en azından Philip’in o kaskatı kesen dokunuşundan kurtulmuş olarak aklını başına toplamaya uğraştı. Suratını asarak başını kaldırdı ve Philip’in kül rengi gözlerine baktı. “O sen unvanımı almadan önceydi.” Düşünerek başını yana eğdi. “Şimdi unvan sahibi olduğuna göre, sana herkes gibi Ruthven diye hitap etmeliyim.”

Philip kül rengi gözlerini Antonia’nın gözlerine dikti. Antonia bir an karşı çıkacağını düşündü ama sonra Philip’in dudaklarının uçları aşağı doğru kıvrıldı. Somurtuyor muydu yoksa aksini mi düşünüyordu, Antonia emin değildi. Philip gözlerini yumdu ve başını kabullenir gibi kaldırdı.

“Kahvaltı bizi bekliyor.” Zarif bir hareketle kolunu uzattı. “Geoffrey bütün balıkları yemeden gidelim mi?”

Üçüncü ölüm

“Ah... Ben de güllerime kimin saldırdığını merak ediyordum.”

Bir yaban gülünü hızlıca kesmekte olan Antonia irkilerek yerinden zıpladı. Geri dönüp yola inerken Philip’e sitemkâr bir tavırla baktı. “Gülleriniz tohuma kaçıyor lordum. Hiç önemi yok, rica ederim.”

Antonia güçlü bir hareketle güllerden bir ölü dalı daha ayırdı. Bütün sabahını açık hava eğlencesinin davetiyelerini yazmakla geçirmişti. Akşamüzerinin sakinliğinde, Henrietta kestirmekle meşgulken, bahçeye inmişti. Sabah at bindikten sonra, Philip’i akşam yemeğine kadar görmeyi ummuyordu.

Hızırca gülümseyen Philip Antonia’ya doğru ilerledi. “Henrietta evle ilgili işleri üstlenerek onun yükünü hafiflettiğinden bahsetti. Bu burada tohuma kaçan her şeyle şahsen ilgileneceğin anlamına mı geliyor?”

Yarı açılmış bir gülü çekiştirirken zarif çiçek avcuna düşünce Antonia donup kaldı. Philip hemen dibinde durmuştu. Philip’e yarı dönük yüzünde, onun kıskırtıcı bakışını hissedebiliyordu. Ona sezdirmeden sakinleşerek başını kaldırdı ve Philip’in gözlerine baktı. “O ilgi alanıma bağlı olarak değişir. Fakat,” dedi ve arkasını dönerek dikkatlice gülü kesti, “bahçeyle alakalı durumlarda derhal bahçıvanımızla konuşmak niyetindeyim.” Çiçeği kolundaki sepete koydu ve başını kaldırdı. “Umarım münasebetsizliğimi,” zarif bir jest yaparak “mazur görüyorsunuzdur,” dedi.

Philip daha derinden gülümsedi. "Canım Antoniam, eğer evin hanımı olmak münasebetsizlikse, dilediğin kadar münasebetsizleşebilirsin. Kesinlikle," diye devam etti bir kaşını kaldırıp bakışlarını Antonia'nın yüzüne yönelterek, "senin bu şekilde meşgul olmamı güven verici buluyorum."

Bir anlığına Antonia Philip'e baktı ve sonra hafifçe başını kaldırarak döndü ve yolda yürümeye başladı. Güven verici demek? Umduğu üzere, Philip onun eş olmaya yakışır yeteneklerini mi görmüştü? Yoksa bu başına buyruk tavrı Philip'i daha rahat mı hissettiriyordu?

"Bahçenizin tasarımı alışılmışın dışında," dedi Antonia. Arkasına baktı ve Philip'in iz süren yırtıcı bir hayvan gibi peşinde olduğunu gördü. "Hem modern hem de klasik bahçe düzenlemesi eğitimi aldım. Sizininki ise ikisinin karışımı gibi görünüyor."

Philip başını salladı. "Gölün ve nehrin evden çok uzakta olması doğal su kullanımını olanaksız kıldı. Maharetli Brown bunu bir meydan okuma olarak kabul etti." Antonia'ya baktı. "Karşı koyamayacağı türden hem de."

"Öyle mi?" İçinden Philip ona her yaklaştığında nefesinin kesilmesine lanet eden Antonia, bir örümcek çiçeği demetinin yanında durdu. "Ve bence, eldeki malzemeyi başarıyla değerlendirmiş. Görüntü büyüleyici." Antonia sepetini kenara bırakarak yumuşak beyaz çiçek demetine doğru eğildi ve iki sapı seçip keserek koleksiyonuna ekledi.

Kızın arkasında duran Philip donakalmıştı. Bakışları beklenmedik fakat oldukça büyüleyici manzaranın üzerindeydi. Antonia kıpırdandı ve doğruldu. Philip bakışlarını hızlıca çukur bahçedeki kozalaklı ağaçlara çevirdi. Sadece "Evet," diyebilirdi.

Antonia Philip'e hızlıca hafif şüpheli bir bakış attı. Philip de çekici şekilde derhal gülümsedi. "Karanfil yolundan yürümüş müydün?"

"Hayır, birkaç gündür yürümedim."

"Gel, beraber gidelim. Her zaman çok güzel görünür."

Antonia duraksadı ama razı oldu. Birlikte çukur bahçenin basamaklarını tırmandılar ve sonra sık çitli, kaldırım taşlarının her iki yanına, mevcut tüm çeşitleriyle dolmuş karanfillerin olduğu yola döndüler. Mevsimlerinde olmasalar da, çiçekler hâlâ açıyor, ışıldayan yeşil yapraklar üstünde, beyaz izlerle kaplı vişneçürüğü renginin tüm tonlarını sergiliyorlardı. Yol hafif hafif kıvrılan bir nehir gibi düzenlenmişti. Aralıklarla büyüyen bodur ağaçlar çiçek açmasalar da yapraklarıyla ortama ilginçlik katıyorlardı.

Birlikte, müthiş manzarayı izlemek için ara sıra durarak sessizliğe gömüldüler. Antonia uzun bir gövdedeki çiçekleri incelemek için durdu. Philip ise onun düşüncelerinin ifadelere yansımaları izledi. Antonia bir yandan çok tanıdık, bir yandan da kafa karıştırıcı şekilde farklıydı.

Philip onun sesindeki değişime neredeyse aşına bir şekilde büyümüştü. Çekici bulduğu o boğuk derinliğine... Yeşil ve altın renginin karışımı olan gözleri değişmemişti ama hâlâ dosdoğru bakan gözleri daha derin bir güven taşıyordu. Geri kalanı ise tamamen değişmişti. Artık o çocuksu zevk arayışının yerini denge almıştı. Genç kızın aceleci tavırları ise yerini zarif lütuflara bırakmıştı.

Philip'in bakışları Antonia'nın güneşte parlayan altın rengi saçlarını okşadı. Onların hatırladığı kadar güler ve uzun olduklarını görmek istedi. Muslin elbisesini dolduran kıvrımlar ise, tamamen yeni ve oldukça belirgindi.

Antonia'nın başı eskiden Philip'in ancak omuzlarına erişirken, Antonia dönünce, kendi dudaklarıyla onun alınının aynı hizada olduğunu gördü. Aralarında sadece birkaç santim mesafe vardı. Bakışları Antonia'nın açık ve her nasılsa ürkmüş bakışlarıyla kesişti. Bal, hanımeli ve tarif edemediği bir esanstan oluşan kokusu Philip'e doğru aktı.

Antonia'nın gözleri Philip'inkilerde kapana kısıldı. Farkına bile varmadan derin bir soluk aldı Antonia. Hareket edemez, konuşamaz, gözlerini Philip'in koyu gri gözlerinden çeviremez halde, bir kediyle bakışan kanarya gibi hissetti kendini.

Philip yavaşça geri çekildi. "Neredeyse öğle yemeği zamanı geldi. Geri dönelim mi?" Gözkapakları gözlerini örttü. Aheste bir tavırla onları eve geri götüreceği yolu işaret etti. Antonia yavaşça nefes vererek gökyüzüne baktı. Kalbi küt küt atıyordu. "Tabii." Herhangi bir konu açmak niyetiyle, "Bahçeye neden geldin?" diye sordu.

Philip, gözleri uzaklara odaklanmış haldeydi ve sanki gerçeğin farkında olan ama onu reddedercesine uysal bir ifadesi vardı. Uzaklarda Geoffrey'nin ahırdan döndüğünü gördü. "Geoffrey'ye at arabası sürmeyi biliyor mu diye sormak istemiştin. Senin anlattıklarından sonra, onun bir erkeğin rehberliğinden mahrum kaldığını düşündüm. Ona öğretmemi ister miydin?"

Philip başını eğdiğinde Antonia'nın yüzünden bir anda tuhaf bir ifade geçtiğini gördü. Antonia, Philip'e minnet dolu bir ifadeyle bakarak, "Evet tabii," dedi. "Öğretirsen onun sonsuz minnetini kazanırsın. Tabii benim de."

"Onu dışarı götüreceğim o zaman."

Antonia bakışlarını aşağıya kaydırarak başını salladı. Yan yana eve doğru yürüdüler. Antonia'nın tuhaf görünüşünü gözemeyen Philip ona uyanık bir ifadeyle baktı ve hafifçe gülümsedi. İfadesine dikkat ederek, "Aslına bakarsan, gençlere bir şey öğretmek konusunda hiç deneyimim yok. Belki de yeteneklerimi, hiç şüphesiz müthiş bir binici ve ona anne baba olmuş biri olan senin üzerinde prova etmeliyim." Antonia başını kaldırdı. Philip'e açık ve doğrudan bir bakış attı. "Bana araba sürmeyi mi öğreteceksin?"

Philip gülümsemek için kendini tuttu. "Eğer arzu edersen."

"Ben sanıyordum ki..." Antonia kaşlarını çatı. "Sosyete de hanımların kendi başlarına at arabası sürmesinin pek şık bir hareket olmadığını sanıyordum."

"Sadece bazı durumlarda ve sadece (Tanrı yardım etsin) dizginleri kontrol edebildikleri takdirde." Teras merdivenlerinin dibinde duran Philip dönüp Antonia'ya baktı. "Bir ha-

nimefendinin kırsalda çiftteker ya da fayton sürmesi tamamen kabul edilebilir bir şey.”

Antonia bir kaşını kaldırdı. “Peki ya şehirde?”

Philip’in iki kaşı birden havaya kalktı. “Canım Antoniacığım, eğer atlarımı Park’ta sürebileceğini düşünüyorsan, yanıliyorsun.”

Antonia’nın gözleri parladı. Başını geri eğdi. “Londra’da ne çeşit araba kullanıyorsun?”

“Yüksek oturaklı fayton kullanıyorum ama bunu aklından bile geçirme,” diye kısaca uyardı Philip. “Ufak arabamı kullanmana müsaade edeceğim, fakat sadece burada.”

Antonia kaşlarını kibarca kaldırarak merdivenleri çıkmaya başladı. “Peki ya Londra’ya gittiğimizde?”

“Kimbilir?” dedi Philip. “Belki beceremezsin.”

“Beceremez miyim?” Antonia Philip’e doğru atıldıysa da, Philip’in parmaklarının dirseğini sardığını hissetti. “Her şey sırayla canım benim.” Philip’in sözleri Antonia’nın kulaklarına mırıltı gibi geliyordu. “Kırbaca uzanmadan dizginleri ne kadar iyi kontrol edebildiğini görelim önce.”

Bu sözler elbette Antonia’nın, Philip onu akşamüzeri çifttekerine götürdüğünde hırsla dolmasına sebep olmuştu. Antonia, hiçbir şeyin (hatta Philip’in bile) dikkatini dersinden başka yöne çekemeyeceğinden emin bir halde, saçma hassasiyetini zihninin gerisine iterek dizginleri dikkatlice eline aldı.

“Öyle değil.” Philip arabaya çıkarak Antonia’nın yanına oturdu. Dizginleri elinden ustalıklı alan Philip doğru tutuş şeklini gösterdi ve deri kayışları Antonia’nın avuçlarına bırakarak belirlediği rotayı Antonia’nın parmaklarını tutarak gösterdi. Antonia, eldivenlerine rağmen Philip’in dokunuşunun yarattığı his yüzünden çenesini sıkı, kaşlarını çatı. Philip bunu fark etti. Arkasına yaslanarak bir kolunu oturak boyunca uzattı. “Bugün alçak tırıs” daha hızlı gitmeyeceğiz. Vazgeçmek niyetinde değilsin, değil mi?”

* Ç.N: Alçak tırıs: Tırıs, bir atın koşmadan, hızlı şekilde yürütmesine verilen isimdir. Derecesine göre türlere ayrılır. Alçak tırıs ise tırıs yürüyüşün en hafif halidir.

Antonia Philip'e mağrur bir bakış fırlattı. "Tabii ki hayır. Ne yapıyoruz?"

"Başla bakalım."

Antonia dizginleri dürttü. Müthiş uyumlu gri atlar öne atıldı. Antonia'nın çılglığı boğazında düğümlendi. Philip'in kolu Antonia'ya dolandı. Diğer eli ise Antonia'nın dizginlerle boğuşan elinin üstüne indi. Çiftteker tıkrdayarak yola koyuldu. Gri atlar yavaş yavaş adımlarını hızlandırıyorlardı. Sonraki birkaç saniye tamamen dizginlerle boğuşmakla geçti. Antonia zamanla atları uygun adımda kontrol altına almayı becerdi. Huzursuz bir şekilde, dizginlerin diğer ucundaki yetkisinin farkında olarak hayatında hiç olmadığı kadar titriyordu.

Philip'e sert bir bakış atsa da onun bedenini güvenle saran çelik gibi kollarına itiraz edemedi. Antonia, Philip'in niyeti gayet açık olsada, atların kontrolünü kendisine bırakmasına tuhaf bir şekilde minnettardı. Antonia'nın, başını çevirip de Philip'in aşırı uysal bakışına aynı ölçüde hissiz bir ifadeyle karşılık vermesi birkaç yürek hoplatan dakika almıştı. "Peki ya şimdi?" diye sordu. Philip'in dudaklarını büzdüğünü gördü. "Sadece yolu takip et. Kendini daha rahat hissedene kadar rotayı takip edeceğiz."

Antonia başını kaldırarak dikkatini atlara yöneltti. Philip'e daha önce belirttiği üzere, araba kullanma konusunda az da olsa deneyimi vardı. Aptal bir yük atını idare etmek, iki cesur safkan atı idare etmekle aynı şey değildi. Bu iş ilk başta bütün dikkatini vermesini gerektirmişti. Philip sadece gerektiği zaman konuşarak, açık ve kesin talimatlar verdi. Antonia ancak o zaman o "his" konusunda uzmanlaştığını anladı. Atların komutlarına verdikleri tepkiler kontrolü almasına yetecek kadar rahatlamasına sebep olmuştu. Ancak o zaman içinde bulunduğu durumu idrak etti.

Philip'in kolu gevşemişti fakat yine de Antonia'ya yakın durarak onu koruyordu. Dikkatli bir şekilde arkasına yaslanmış, bakışlarıyla kırları tarıyordu. Çitlerle sınırlanmış, yu-

varlak tepeye doğru kıvrılan bir yoldaydılar. Zümrüt yeşili çayırın, meyve bahçelerinin ve söğütlerin uzaktaki ışıltıları onları çağırıyordu. Antonia elbette hiçbirini görmedi. O sırada Philip'in sert, erkeksi bacağına kendisinininkine yaslandığını derinden hissediyordu. Derin bir soluk alarak kombinezonunun içinde müthiş bir şekilde hassaslaşmış olan göğüslerini şişirdi. Eğer korse giymiş olsaydı şu anda kesinlikle çok rahatsız olacaktı. Hissettiği sersemliğin tek bir sebebi vardı: Philip'le holde karşılaşmalarında üzerine saldıran o aynı tuhaf hassaslık. Bunu basit bir gerginlik olarak algılamıştı, ama eğer değilse, yıllardır duyduğu karasevdanın hafif bir işaretiydi; kendini gerçeğe yüzleşince geçeceğine inandığı bir karasevdanın. Aralarında geçenler bu sevdayı alıp başka bir şeye çevirmişti, ama neye?

Ürperir gibi oldu. Ürpertisini bastırmak için çabaladıysa da beceremedi. Philip Antonia'yı saran koluyla bu hafif tepkiyi sezindi. Hınzır bir tavırla Antonia'yı inceledi. Bakışları cin gibi ve deliciydi. Antonia'nın dikkati ise atın kulaklarında idi. "Geoffrey'yi düşünüyordum," dedi Philip.

"Öyle mi?"

"Yaşı göz önüne alınırsa, Oxford'a gidişini ertelemenin pek akıllıca olmadığını düşünüyorum. Dünyayı pek tanıyamadı. Londra'da geçireceği birkaç hafta belki yararlı olur. Böylece kesinlikle akranlarıyla daha yakın olacaktır."

Antonia bakışlarını yola sabitleyerek kaşlarını çatı. Virajı dalgınca aldıktan sonra yanıtladı, "Bana kalırsa haklısın." Yüzünü buruşturdu ve Philip'e hızlıca bir bakış attı. "Ama onun bunu isteyeceğinden emin değilim. Kitaplarına çok düşkün. Bir de, zaman kaybederse onun eğitiminden geri kalmayacağına nasıl emin olabiliriz?"

Philip dudaklarını büzdü. "Onu ikna etme konusunu dert etme. O işi bana bırakabilirsin."

Antonia Philip'e bir bakış attı. Onu cesaretlendirmeli miydi bilemedi. Philip bunu fark etmemiş gibi davrandı. "Ders-

lerine gelince, eminim ki temeli birkaç haftalık gecikmeye zorlanmadan yetişecek kadar güçlüdür. Nereye gidiyor?"

"Trinity'ye."

"Müdürü tanıyorum." Philip gülümsedi. "Eğer istersen mektup yazıp Geoffrey'yi Kısa Dönem bitene kadar idare etmesini isteyebilirim."

Antonia Philip'e bakmak için atları yavaşlattı. "Müdürü tanıyor musun?"

Philip kaşını mağrur bir ifadeyle kaldırdı. "Kolejle irtibatı olan bir tek senin ailen değil."

Antonia gözlerini kıstı. "Sen oraya mı gittin?"

Philip başını salladı. Antonia ona anlayamaz bir tavırla bakarken, Philip'in ifadesi uysaldı.

Sonunda sorusunu dolaylı şekilde sormanın düzgün bir yolu olmadığını anlayan Antonia derin bir nefes aldı ve "Peki müdürün senden gelecek böyle bir teklife yanıtı ne olur sen-ce?" diye sordu.

Philip Antonia'ya anlayamaz bir ifadeyle baktı. "Canım Antoniam, ne demeye çalışıyorsun?"

Antonia Philip'e ateş püsküren gözlerle baktı ve atlara döndü. "Demek istediğim, senin de gayet iyi bildiğin üzere, senin gibi şöhretli birinden gelecek böylesi bir rica farklı şekillerde anlaşılabilir, kaldı ki bunlar müdür tarafından onaylanacak şeyler değil."

Philip'in gür kahkahası karşısında Antonia dişlerini sıktı.

Philip, "Ah anlaşıldı!" dedi. "Bunu ben bile bu kadar güzel ifade edemezdim."

Antonia Philip'e dik dik baktı ve dizginleri vurup atları yüksek tırısı geçirdi. Philip dudaklarını gerdi. "Emin ol ki, müdürle olan ilişkim böyle bir isteğin gayet makul karşılanmasını sağlayacak kadar yeterli."

Antonia'nın attığı bakış Philip'in gözlerinin kısılmasını sağlayacak kadar şüphe taşıyordu. "Masumlara leke sürmek gibi bir şöhretim yok sevgili Antonia."

Philip Antonia'nın yüzünün kızarmakta olduğunu fark etti.

“Peki, o zaman.” Antonia başını salladıysa da bakışlarını atın üzerinde tuttu. “Bundan Geoffrey’ye bahsederim.”

“Hayır... Bunu bana bırak. Eğer teklif benden gelirse bu fikri daha makul bulacaktır.”

Antonia kardeşini bunu tartışmayacak kadar iyi tanıyordu. Başını havaya dikerek atları eve doğru çevirdi. Philip’in içine saldığı kıpır kıpır duyguyu kararlılıkla görmezden geldi.

Antonia’nın yüzünü inceleyen Philip, Antonia atları evin girişindeki merdivenlere götürene kadar konuşmadı. Arabadan inerek yavaşça diğer tarafa dolanıp Antonia’nın yanına geldi. Onun tetikte duran, temkinli bakışlarını anlayışla karşıladı. “Takdire şayan bir ilk sürüştü. Bana kalırsa atları virajlarda biraz fazla sıkıyorsun ama bu çalıştıkça düzelecek bir durum.”

Antonia cevap veremeden önce, Philip dizginleri onun elinden alıp ahırdan koşarak gelen seyise verdi. Bu hareket Antonia’nın dikkatini dağıtmışken, Philip ellerini beline dolayıp onu yere indirirken, Antonia’yı saran gerginliğin gayet farkındaydı.

“Bilmekten memnuniyet duyacaksın ki,” diye belirtti Antonia’yı önünde tutup kocaman açılmış gözlerine bakarak, “senin atların sırtında olmasan da, onları kontrol etmek için iletişim kurabilme yeteneğinden gayet tatmin olmuş vaziyeteyim.”

Antonia Philip’e boş boş bakmaya devam etti. Philip göntül-süzce Antonia’yı bıraktı.

“Sen...” Antonia hızla gözlerini kırıştırdı. Bu hem sesini çıkarmaya hem de hissetmesi gereken kızgınlığı ortaya koymaya çalışma çabasıydı. Nefesi kesilerek devam etti, “Demek istediğin, bugün... Bir test miydi?”

Philip küçümseyici bir tavırla gülümsedi. “Canım Antoniacığım, senin yeteneklerini biliyorum. Onları test etmek mantıklı göründü. Artık düzgün olduklarını gördüğüme göre, senin yıldız bir öğrenci olacağından hiç şüphem yok.”

Antonia tekrar gözlerini kırptı ve keşke Philip’in konuşmasında istisna sayabileceğı bir cümle olmasını diledi. So-

nunda, kendini toparlayarak Philip'e dimdik ve meydan okur gibi baktı. "Sanıyorum ki yarınki sürüşümüzde tırstan daha hızlı gitmeme izin verirsiniz lordum."

Philip'in dudaklarındaki belli belirsiz gülümseme Antonia'ya kendisini tuhaf hissettiriyordu. "Henüz kırbağı eline almanı önermem canını benim."

"Peki! Görünüşe göre başarılı bir sürüş oldu."

Henrietta üvey oğlunun ve yeğeninin alt kattaki hole girişini izlediği pencerede arkasını döndü.

"Fena değil." Trant kumaşları katlayıp güzelce yatağın üstüne koymaya devam etti. "Yerinizde olsam henüz bir kaniya varmazdım. Kırssalda araba sürmek gibi şeylerden anlam çıkarmak için henüz erken."

"Püff!" Henrietta elini sallayarak itiraz etti. "Ruthven hanımları pek sürüşe çıkarırmaz. Kaldı ki hanımların onu gezdirmesi bambaşka bir şey. Elbette anlam çıkarılabilir."

Trant sadece burnunu çekti.

Henrietta, "Bu, planımızın," diye devam etti, "olumlu yönde işleyeceği anlamına geliyor. İkisinin birlikte olabildiğince vakit geçirdiklerinden emin olmalıyız. Başka şeylerle ilgilenmemeleri gerek."

"Onları baş başa kalmaları için yüreklendirmeyi mi düşünüyorsunuz?" Trant sorusunu çekingen bir tavırla sordu.

Henrietta homurdandı. "Antonia ne de olsa yirmi dört yaşında... Öyle ufak bir kız değil. Ayrıca Ruthven'in şöhreti ne olursa olsun, bildiğim kadarıyla masumları ayartmak gibi nedenlerle suçlanmış değil."

Trant omuzlarını silkerek daha fazla yorum yapmaktan kaçındı. Henrietta kaşlarını çatı ve şalını düzeltti. "Ben bu durumda toplumun dayattığı kurallara katı bir şekilde uymak zorunda olmadığımızdan eminim. Her şey bir yana, Ruthven asla ama asla kendi çatısı ve benim korumam altındaki bir hanımı ayartmaya çalışmaz, çalışamaz. Onların en azından her gün belirli bir süreyi birlikte geçirdiklerinden emin olmalıyız. Ben yakınlığa çok inanırım. Trant, eğer Ruthven

Antonia'nın nasıl bir cevher olduğunu görebilecekse, bu gerçekleşene kadar Antonia'yı onun yanında tutmalıyız."

Üç gün sonra, Antonia merdivenlerden çıkarak yatak odasına girdi. Tüm sabahını Henrietta'nın karar verdiği üzere, iki gün sonra gerçekleştireceği davetle ilgili planları inceleyerek geçirmişti. Şimdi Henrietta kestiriyordu. Her zamanki gibi, Antonia'nın istikameti bahçe olacaktı fakat bahçeye çıkmadan önce üstüne başına özen gösterme gibi bir alışkanlık kazanmıştı. Makyaj masasına doğru ilerleyerek Nell'e boş boş gülümsedi ve pencerenin yanındaki örgü yığınının yanına oturdu. "Gözlerini sıkma. Eminim genç hizmetçiler sana yardım edebilir."

"Evet... Tabii ki. Fakat onların dikişlerine pek güvenmiyorum. Kendim yapmak isterim."

Antonia fırçasını alarak, başının üstündeki düğümünden hoş bir şekilde aşağı sarkan bukleleri dikkatle parlattı.

Nell Antonia'ya göz ucuyla baktı. "Son zamanlarda lordumuzu oldukça sık görüyorsun galiba."

Antonia'nın eli hareketsiz kaldı. Ardından omuzlarını silkti. "Pek sık denemez. Sabahları ata biniyoruz tabii. Geoffrey de geliyor." Bu Antonia'nın, Philip'le at sırtında beraber geçirdikleri zamanın en az yarısında aklına gelmiyordu. Geoffrey, atının hızını denemeye çalıştığı için, nadiren yakınlıklarında oluyordu. "Ayrıca, Ruthven beni üç kez çifttekerini sürmeye götürmesi dışında ancak tartışılacak bir mesele olduğunda yanıma geliyor."

"Öyle mi?" dedi Nell.

"Kesinlikle." Antonia duyduğu rahatsızlığı sesine yansıtmamaya çalıştı. Philip sık sık Antonia'nın yanına gidip günün en az yarısı saatini ya da biraz daha fazlasını onun yanında geçiriyor ve bunu sürdürmemek için mutlaka bir sebep buluyordu. Antonia fırçayı buclesine daldırdı. "Ne de olsa meşgul bir adam. Oldukça büyük bir toprağın sahibi. Veki-

liyle ve icra memuruyla saatler geçiriyor. Mülkünün düzgün şekilde işlemesi için her hassas beyefendi gibi uğraşıyor.”

“Gariptir ki ben böyle düşünmemiştim.” Nell bir kombinasyonu sallayarak düzeltti. “O oldukça... Tembel görünüyor.”

Antonia başını salladı. “Hiç de tembel değil. Sadece öyle görünüyor, öyle bir izlenim uyandırıyor. Ruthven hayatı boyunca hiç tembellik etmedi özellikle de önemli konularda.”

Nell omuzlarını silkeli. “Peki... Sen onu herkesten iyi tanırsın.”

Antonia burnundan solumamak için kendini tuttu ve bukleleriyle ilgilenmeye devam etti.

Beş dakika sonra kendisine seslenildiğini duyunca terasın merdivenlerinden aşağı indi. Etrafına baktı ve ahırın oradan Geoffrey'nin geldiğini gördü. Yüzüne bir kez bakarak kardeşinin keyfinin yerinde olduğunu anladı.

“Ne güzel bir gün abla! Onları güzelce tırıs yürüttüm. Kimbilir, hocamız belki gelecek sefer gri atları almama izin verir.”

Antonia kardeşinin neşesini paylaşarak sırıttı. “Bravo... Fakat ben bu konuda fazla ümitlenmezdim.” Ruthven gri atlarını Antonia'nın sürmesine izin verse de Geoffrey'yi bir çift kestane rengi safkanla başlatmıştı. Ama kestane safkanlar, eşsiz İrlanda gri aygırlarıyla aynı kefedeydi. “Aslında,” dedi Antonia elini Geoffrey'nin koluna koyarak, “bunu istemesen daha iyi. Sana dizginleri vermek konusunda zaten yeterince cömert davrandı.”

“İstemeyecektim zaten,” dedi Geoffrey sevgiyle lütfederken. “Öylesine söyledim.” Antonia çakıllı yolu yürümeye başlayınca, Geoffrey itaatkâr şekilde onu takip etti. “Ruthven beklediğimden de teşvik edici çıktı. Çok kıyak adam... En iyisi!”

Antonia Geoffrey'nin sesindeki sıcaklığı hissetti ve ona bakarak bunun yüzüne de yansıdığını gördü.

Geoffrey, ablasının kendisini izlediğinden habersiz konuşmaya devam etti, “Sanırım seninle Londra'ya gelmemi

istediğini biliyordur. Önce pek emin değildim ama sonra beni insanların arasında görmenin, senin ve Henrietta'nın içini rahatlatacağını, senin bana duyduğun güveni tazeleyeceğini falan açıkladı."

"Öyle mi?" Geoffrey Antonia'ya bakınca Antonia hızla ses tonunu değiştirdi. "Yani evet demek istedim, doğru söylemiş." Bir süre sonra ekledi, "Ruthven böyle şeyleri gayet iyi düşünür."

"Dedi ki bir erkeği bir çocuktan ayıran şey, erkeğin hareketlerini sadece kendisi için değil, çevresi için de düşünmemiş."

Antonia eğilip bükülmesine rağmen, Philip'e karşı müthiş bir minnet duygusu hissetti. Yaptığı akıl hocalığı, babalarının ölümünün Geoffrey'nin hayatında yarattığı derin boşluğu doldurmasına yardımcı olabilirdi. Geoffrey'nin Londra ziyaretinin altında yatabilecek diğer sebepler aklından çıkıp gitti. "Sanırım Ruthven'in öğütlerine kulak vermekle akıllılık edersin. Onun tecrübelerine tamamen güvenebilirsin."

"Ah, tabii güveniyorum!" Geoffrey ablasının yanına yürüdü ve adımlarını ablasının adımlarına uydurması gerektiğini hatırladı. "Sen buraya gelmeye karar verdiğinde ben burada dış kapının mandalı olacağımı düşünmüştüm. Philip'in sana karşı tıpkı yıllar önceki gibi arkadaş canlısı olacağını tahmin edemedim. Hâlâ aynı, değil mi? Kasabanın kodamanlarından olabilir ama hâlâ bize arkadaşça davranıyor."

"Aynen." Antonia yüzünü kasvetle asmamak için kendini tuttu. "Böyle olduğu için çok şanslıyız."

Geoffrey sırtarak ayrıldı. "Sanırım akşamüstünün geri kalanını kuş avında geçireceğim."

Antonia boş boş başını salladı. Tek başına çakıtaşlı yolu yürüdü. Ne yazık ki Geoffrey haklıydı. Philip, Antonia'ya takılmasına ve şaka yollu sataşmasına rağmen, bahçede dolaşarak ya da gri atları sürerek birlikte geçirdikleri tüm o zaman zarfınca, onun kendisini arkadaştan daha başka bir gözle gördüğüne dair hiçbir şey sezmemişti. Hem de kabul etmek

gerekir ki bu durum değişmeyeceği üzere, eski bir arkadaş ve sadece hoşça vakit geçirilen biri olarak görüyordu kendisini.

Antonia'nın istediği bu değildi.

Geçmişi düşünüp tüm yakınlaşmalarını tarayarak, yılların getirdiği tek değişikliğin Philip yanına yaklaştığında hissettiği o kıpırdayan, titreyen saçma sapan his olduğunu fark etti. Uzuvarlarını hareketsiz bırakan gerginlik, aklına da aynı şekilde tesir eden dikkat dağınıklığı, Philip ona her dokunduğunda, güçlü ellerinin arasına alıp bir yerden indirdiğinde, bir şeyin üzerinden atlaması ya da ayağa kalkması için elini elleri arasına aldığı anda duyduğu nefesini kesen o zaafı.

En kötüsü, parmaklarının ara sıra kazayla elinin üstüne dokunduğu anlardı. Ama bunların hepsini hisseden kendisiydi; Philip değil. Bu sadece onun varlığına gösterdiği bir tepkiydi ki bunu gizlemek gittikçe zorlaşıyordu.

Durup çevresine bakındı ve İtalyan Bahçesi'ne geldiğini gördü. Lavantalardan oluşan hoş çitler, içinde zambakların yüzdüğü uzun ve yüksekçe dikdörtgen havuzu çevreliyordu. Havuzu çevreleyen çakıllı yolun yanları güzelce kesilmiş servilerle süslüydü. Antonia'nın ruh hali gibi sıradan ve sade bir düzenlemeydi. Antonia yüzünü buruşturarak havuza doğru yürüdü ve parmaklarını karanlık suda gezdirdi.

O saçma sapan his sıkıntılarının en küçüğüydü. Asıl sorun, Philip'in onu küçük bir kız gibi görmesi ve şölenin hızla yaklaşmasıydı. Yakında da Londra'ya gideceklerdi. Eğer amacına ulaşmak istiyorsa, artık bir şeyler yapmalıydı. Philip'in ona bakışını değiştirecek, onu bir kadın, bir hanımefendi ve potansiyel bir eş olarak görmesini sağlayacak bir şeyler... Her ne yapacaksa artık yapsa iyi olurdu!

"Gölün hanımı", süs balıklarının parmaklarını gıdıklıyor mu?"

Antonia hızla arkasını dönüp aklından geçirdiği Philip'in

* Ç.N: Gölün Hanımı (Göldeki Kadın / Lady of the Lake): Kral Arthur efsanesinde çeşitli durumlarda yer almış mitolojik bir karakter. En bilinen hareketi, Arthur'a ünlü kılıcı Excalibur'u vermesidir.

kendisine yaklaşmakta olduğunu g6rd6. zerinde beyaz bol bir g6mlek, av yeleği ve bronz boğazında gevşekçe d6đ6mlenmiş bir eşarp vardı. Uzun bacaklarını g6deri bir pantolon kaplıyordu ve ayaklarında cilalı çizmeler vardı. Bir kaşını alaycı bir tavırla kaldırmış, saçları r6zg6rdan dağılınmıştı. Tepeden tırnağa zengin bir toprak ağası gibiydi ve kırsaldaki beylerin çoğundan daha tehlikeli g6r6n6yordu.

Antonia sakince ıslak parmaklarını kaldırıp onu inceledi. "Fark etmedim lordum. Sanırım balıklarınız fazlasıyla toklar."

Philip Antonia'nın tam 6n6nde durdu. Parmakları bileğine dokununca Antonia neredeyse yerinden zıplayacaktı. Philip Antonia'nın elini kaldırarak nemli parmaklarına baktı. "Anladđımı kadarıyla balıklar pek akıllı değiller."

Philip ağır ağır g6zkapaklarını kaldırdı. Fırtına bulutlarıyla kaplı g6k renkli bakışı, Antonia'nın bakışlarıyla buluştu. Antonia'nın kalbi duracak gibi oldu, midesi d6đ6mlandı. Bunu daha 6nceden de yaşamış olması, bu hislere katlanmasını kolaylaştırmadı. Philip'in parmakları g6l6 ve sertti. Antonia'nın bileğini tutuşu ise sıcak ve sıkıydı. Antonia'nı g6ğř6 hareketsiz kaldı. Philip'in bakışları altında kapana kısılmış vaziyette soluksuz bekledi.

Philip 6nce teredd6t etti, sonra dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kalktı. Aşağı bakarak cebine uzandı ve beyaz bir mendil çıkararak her bir parmağı kuruladı.

Antonia kalbi k6t k6t atarken konuşmaya çalıştı. Bunu yapmadan 6nce boğazını temizlemek zorunda kalmıştı. "şey... Benimle bir şey mi konuşmak istemiştin?"

Philip biraz daha derinden g6ld6. Antonia hep soru sorardı. Philip, prensip olarak hemen cevap vermezdi. Hemen o an bir cevap uydurmak onu tetikte tutuyordu. "ř6len için bir şeye ihtiyacın var mı diye sormak istemiştim. Lazım olan her şey tamam mı?"

Antonia başını sallayabildi. Parmaklarını okşayışı kumaş

mendilin altından da olsa, Antonia'nın kolunun ürpermesine neden oluyordu. "Her şey kontrol altında," demeyi başara-bildi.

"Öyle mi?"

Philip'in sesinde Antonia'yı kaskatı kesecek kadar şüphe vardı. Parmaklarını Philip'in gevşeyen elinden çekip yüzüne baktı. "Öyle. Çalışanların kendilerini bu işe adadılar. Ayrıca, icra memurunun ve kâhyanın yardımları için teşekkür etmeli-yim. Çok yardımları dokundu."

"Umarım öyledir." Philip Antonia'yı yanında yürümeye davet eden bir işaret yaptı. "Eminim eğlenceler sizlerin itiba-rını arttıracaktır."

Antonia mağrur bir tavırla başını kaldırarak Philip'in ya-nına geçti. Dar havuzun yanında yavaşça yürüdüler. Philip Antonia'nın yüzüne baktı. "Seni buraya getiren ne? Dalgın görünüyorsun." Antonia derin bir nefes aldı ve içinde tuttu. "Düşünüyordum," dedi buklelerini geri atarak, "Londra'da olmanın nasıl olacağını düşünüyordum."

"Londra mı?"

"Hımm." Antonia ileri bakarak neşeyle açıkladı, "Bildğin gibi, sosyete de pek deneyimim yok. Şiirin revaçta olduğunu biliyorum. Beylerin hanımlara iltifat etmek için şiir yazdık-larını ya da en azından şairane cümleler kullandıklarını duy-dum." Ardından masum bir bakış attı. "Öyle mi peki?"

Philip hızlıca düşündü. "Bazı durumlarda." Philip aşağı doğru baktı. Antonia'nın ifadesi açık ve sorgular haldeydi. "Aslında, bazı durumlarda hanımların da aynı şekilde karşılık vermesi icap ediyor."

"Öyle mi?" Antonia'nın şaşkınlığı samimiydi.

"Öyle." Philip nazikçe Antonia'nın elini alıp koluna koy-du. "Yakında cemiyete takdim edileceğin için belki kafiye ye-tenegini biraz bilsek fena olmaz ha?"

"Ah..." Eli Philip'in sıcak avcunun altında kısılmış kalmış olan Antonia düşünmeye çabaladı. Önerdiği şey planı için değerli sayılırdı.

“Buyur.” Philip havuza dönük, dökme demirden bir oturağın yanında durdu. “Oturup aklımızı çalıştıralım.”

Antonia başlattığı bu oyundan tedirgin bir şekilde oturdu. Philip bir kolunu oturağın arkasına atarak Antonia'ya doğru yarı dönük bir şekilde yanına oturdu. “Şimdi... Nereden başlasak?” Philip'in bakışı Antonia'nın yüzünde gezindi. “Deneyimsizliğini göz önünde bulundurursak, basit cümlelerle başlamak iyi olur sanırım.”

Antonia Philip'e bakmak için kıpırdandı. “Hiç şüphesiz ki akıllıca olur.”

Philip'in dudaklarındaki gülümsemeyi bastırması, yıllarla gelen tecrübesi sayesindeydi. “Sanırım kur yapmakla başlamalıyım. Şuna ne dersin: ‘Saçların, uğruna orduların can verdiği Sezar'ın altınları gibi parlıyor.’”

Antonia gözlerini açarak Philip'e baktı.

“Senin sıran,” diye buyurdu Philip.

“Ah...” Antonia aklını zorladı ve bakışlarını Philip'in saçlarına çevirdi. Soluk aldı. “Saçların güneşin parlattığı kestaneler gibi?”

“Bravo!” Philip gülümsedi. “Ama bu sadece görsel bir ifadedeydi. Sanırım geçen turu ben kazanmış oluyorum.”

“Bu bir yarış mı?”

Philip'in gözleri parıladı. “Öyle olduğunu farz edelim. Sıra bende. ‘Alnın kırlangıç göğsü gibi kar beyazı ve onun gökte süzülüşü gibi pürüzsüz.’”

Antonia cesaretle gözlerini kısıp Philip'in geniş alnını inceledi ve gülümsedi. “Alnın bir aslanınki gibi asil ve en az onun kadar güçlüsün.”

Philip daha derinden gülümsedi. “Alınlar içinde zümrüt gözlerin, paha biçilmez o mücevherlerin.”

“Gri bulutlar ve çelik, pus ve sis, fırtınalı denizler ve şimşek, hepsinin karışımı bakışlarınız ve siz.”

Philip kaşlarını kaldırarak başını doğrulttu. “Ne kadar hızlı öğrendiğini unutmuşum. Ama dur bakalım! Bir düşünelim...” Philip elini yavaşça kaldırarak, dışıyla hafifçe, çok-

hafifçe Antonia'nın yanağına dokundu. “Yanakların yumuşak ve ıslık ısılmış, gülün üstünde ipek gibi saçılmış.” Philip'in sesi derinleşti.

Uzun bir süre Antonia nefessiz, kaskatı kesilmiş, gözleri kocaman açılmış şekilde kaldı. Aklındaki tek düşünce planının işe yaramakta olduğuydu. Philip'in dokunuşunun etkisi yavaşça kayboldu. Antonia aklını başına topladı. Yutkundu ve yüzünü buruşturarak Philip'e baktı. “Sanırım benim sıram geldi. O zaman... ‘Çenen sıkı, yüzün alımlı, hareketlerin sakın tavrılı.’”

Philip kâhkaha attı. “İnsaf et! Buna nasıl karşılık verebilirim ki?”

Antonia'nın kendini beğenmiş bakışı üstünlüğe döndü.

Philip Antonia'nın yüzünü inceledi. “Peki. Fakat...” Aşağı doğru bakarak Antonia'nın kucığında hafifçe kenetlenmiş ellerine baktı. “Hah tamam.” Uzandı ve bir elini hafifçe çekerek bileğini tekrar kavradı. Antonia Philip'in parmaklarının altında nabzının atışını hissetti.

Philip elini havaya kaldırıp çevirerek ince parmaklarını incelerken Antonia karşı koymadı. Ona kaçamak bir bakış atan Philip elini tutarken, diğer elinin parmaklarını Antonia'nın hassas avcunun içinde gezdirdi.

Antonia'nın aniden aldığı nefes kulaklarında çınladı. Philip'in gözleri titreşti ve dudaklarında Antonia'nın daha önce görmediği bir gülüş belirdi. Kıpırdayan parmaklarıyla Antonia'nın parmak uçlarını destekledi.

“Hassas bir ten, zarif kemikli, bir sevgilinin dokunuşunu bekler gibi.”

Philip'in sesi derin ve kalındı. Sesinin ahengi Antonia'nın içini titretiyordu. Antonia Philip'in bakışlarına ve dokunuşuna kısıp kalmış şekilde sadece izledi. Philip tuttuğu elini yavaşça kaldırdı ve teker teker her bir parmağa dudaklarını değdirdi.

İçine yayılan ürperti, Antonia'yı derinden sarstı.

“Ah...” Çaresizlik aklını harekete geçmeye zorladı. “Şim-

di hatırladım.” Antonia’nın sesi boğuk bir fısıltı halinde çıkıyordu. Öksürdü ve boğazını temizledi. “Halama iletmem gereken bir haber var... Unutmamalıydım bunu. Derhal gitmeliyim.” Uygunsuzca, ya da zorunluluktan geri çekildiyse de, elini Philip’in elinden çekemedi.

Philip’in gözleri Antonia’nın gözlerini kararlı ve ısrarcı bir tavırla, Antonia’nın o gri gözlerde daha önce görmediği bir ifadeyle tuttu. “Haber mi?”

Philip uzun bir süre boyunca Antonia’nın gözlerini inceledi ve sonra yüzü gevşedi. “Şölenle ilgili mi?”

Antonia zar zor hareket ederek başını salladı.

Philip’in kıpırdayan dudaklarını sertçe zapt etti. “Derhal iletmem gereken bir haber mi?”

“Evet.” Antonia aniden ayağa kalktı. Philip’in de geç de olsa ayağa kalkmasına minnet duydu. Hâlâ elini bırakmamıştı. Antonia paniğe eş değer bir ıstırapla bekledi.

“Gel... Seni geri götüreyim.”

Philip Antonia’nın elini dirseğinin çukuruna sıkıştırdı ve eve doğru döndüler. Tır tır titreyen Antonia buna mecburen razı oldu. Neyse ki Philip gayet sessiz kalmış, havuz başındaki oyunlarıyla ilgili tek kelime etmemiş, imada bulunmamıştı.

Terasa çıkan merdivenlerin önünde durarak Antonia’nın elini kolundan ayırdı ve gözlerine bakarak bir süre tutmaya devam etti. “Akşam yemeğinde görüşürüz.” Kibar bir gülümsemeyle başını salladı ve uzaklaştı.

Antonia gidişini izledi. Yavaşça içine işleyen bir zafer duygusu birkaç dakika önceki panik halini silmekteydi. Amacına ulaşmıştı. Artık Philip’in gözünde ailenin genç dostu konumunda değildi.

“Peki öyleyse, iyi akşamlar.” Geoffrey başını sallayıp gülümseyerek ev sahibinin ve önceki yenilginin intikamını umulmadık şekilde aldığı Hugo’nun bulunduğu bilardo odasından çıktı.

"Hızlı öğreniyor," diye homurdandı Hugo yeteneğini müdafaa etmek adına.

İstekasını tebeşirleyerek "Manneringler öyledir," diye karşılık verdi Philip. Ev ahalisinin geri kalanı odalarına çekilmişti ama Antonia nefes nefese Philip'e şölen hazırlıklarına erkenden başlayacağını haber vermişti. Philip yüzünde bir gülümsemeyle Hugo'nun topları dizisini ve oyuna başlama-sını izledi.

Hogu Philip'in masanın çevresindeki hareketlerini izlerken, "Aslında," dedi, "bütün gün seninle baş başa kalıp konuşmak istedim."

"Öyle mi?" Philip atış pozisyonundan başını kaldırdı. "Ne hakkında?"

Hugo cevap vermeden önce Philip'in atışını yapmasını bekledi. "Yarın şehre dönmeye karar verdim."

Philip doğruldu. Gözlerinde sorgular bir ifade vardı.

Hugo yüzünü buruşturdu ve kulağını çekti. "Şu davet... Biliyorsun işte. Senin için her şey güzel, arkasına saklanacağın Bayan Mannering var. Peki, beni kim koruyacak?" Hugo avuçlarını kaldırarak titredti. "Üvey annenin güzel özelliklerini listelediği tüm istekli genç hanımlar falan. Seni halledince sanırım sıra bana gelecek ki bu olacak iş değil."

Philip doğruldu. "Halledince mi?"

"Yani," dedi Hugo, "başından beri açıkça belliydi. Özellikle hanımefendinin sürekli sana yapışması. Ben idrak edene kadar mantıklı düşündüğümü sanıyordum. Tabii ki bu, Bayan Mannering eski bir aile dostu olduğu için ve sen otuz dört yaşında olup son varis falan olduğun için tamamen anlaşılır bir durum."

Philip yavaşça masaya eğilerek atış pozisyonu aldı. "Öyle."

"Ve bil ki," diye ekledi Hugo, "eğer Bayan Mannering'in fıstık gibi olduğunun farkına varmasan, sen de kendi evinde avlanmaya katlanamazdın diye düşünüyorum."

İstekasının üstünden bakan Philip'in burnuna lavantanın

kışkırtıcı kokusu geldi. Philip çakıl taşlarının topuklu ayak-kabıları altında gıcırdamasını işitti ve onu bahçe yoluna çeken Antonia'nın o masum ve havalı ifadesini gördü.

Philip atışını tutturamadı. Umursamaz bir ifadeyle doğruldu ve geri çekildi.

Hugo masaya baktı. "Kaçırılacak atış değil."

"Evet." Philip'in bakışları o yana doğru kaydı. "Dikkatim dağıldı."

Dördüncü Bölüm

Ertesi sabah Antonia tarla kuşlarının sesiyle uyandı. Saat dokuza kadar çoktan aşçıyla ve kâhya Bayan Hobbs ile konuşmuş, yaşlı baş bahçıvan Bay Potts'u görmüş, çiçekler hakkında konuşmuştu. Fenton'la terasa kurulacak masalar hakkında konuştuktan sonra geri dönerken Philip hole girdi. Antonia'yı görünce derhal yönünü değiştirdi. Topukları siyah beyaz döşemede çınılıyordu. Tam Antonia'nın önünde durdu.

"At binmeye gelmedin."

Antonia fırtına bulutu gibi gözlere bakarken kendi gözlerinin açıldığını fark etti. "Yapılacak bir sürü iş olduğundan bahsetmiştim."

Philip çenesini sıkarak holde hızla taşınan eşyalara şüpheyle baktı. "Ha, tabii." Çizmesinin üstündeki beyaz kısma kırbacını indirdi. "Şölen."

"Aynen. Bütün gün müthiş meşgul olacağız."

Tekrar Antonia'ya inatlı şekilde baktı. "Bütün gün mü?"

Antonia başını doğrulttu "Bütün gün," diye tekrarladı. "Yarın da öyle, ta ki ziyafet başlayana kadar. Hatta başlayınca çok daha fazla meşgul olacağız."

Philip içinden küfür etti. Antonia dikleşti. Soğuk bir ifadeyle elini yemek odasına doğru salladı. "Eğer acele edersen kahvaltıya yetişebilirsiniz."

Philip aynı bakışla karşılık verdi. Tek kelime etmeden topukları üzerinde döndü ve yemek odasına doğru yürüdü.

Antonia surat asarak Philip'in gidişini seyretti ve sonra garip görünen şeyin farkına vardı. Philip hızlı hızlı yürüyordu. Hem de canlı bir şekilde.

"Affedersiniz hanımefendi, bu sandalyeyi terastakilerin yanına mı koyayım?"

"Ah..." Antonia arkasını döntüp uşağın yüksek arkalıklı bir sandalyeyi taşımaya çalıştığını gördü. "Evet. Dul hanımların bunlardan bulabildiğimiz kadarına ihtiyaçları olacak. Güneşte oturmak isteyeceklerdir."

Bütün sabah çalışan Antonia, amacına odaklandı. Şölen mutlak bir güç gösterisi gibi kusursuz olmalıydı. Bu Philip'e en azından kasaba hayatı için tam donanımlı bir eş olduğunu göstermek için mükemmel bir fırsattı.

İki hizmetçi çağırarak onları İtalyan Bahçesi'ne götürdü ve lavantaları gösterdi. "Bunları sadece çiçeğinden değil, uzunca sapından kesebildiğiniz kadar kesmeniz gerekiyor. Misafir odalarını süslemek için lazım olacaklar."

Hizmetçilerin işe koyulmalarını izleyen Antonia kendini havuzun ucundaki oturağa bakarken buldu. Philip'in parmaklarını öperken gözlerindeki bakışı tüm netliğiyle hatırladı. Dudaklarına bir gülümseme yerleşti. Paniklemesine rağmen orada önemli bir gelişme kaydetmişti. Holdeki tuhaf davranışı aklına takıldı. Gözlerindeki gülümseme kaşlarını çatarak son buldu.

"Böyle iyi mi hanımefendi?"

Antonia dünyaya dönerek onaylaması için uzatılan dala baktı. "Mükemmel." Küçük hizmetçi sevindi. "İkiniz de bunlardan iki avuç dolusu toplayıp işiniz bittiğinde Bayan Hobbs'a götürün." Philip'i acımasızca aklından çıkararak işine kararlılıkla odaklanmak niyetiyle eve doğru yola koyuldu.

★ ★ ★

Philip kütüphaneye ya da bilardo odasına çekilmeyi düşünmüşse de Antonia oraları da meşgul etmişti. Philip ne-

redeyse korkarak huzur ve sessizlik arayışından vazgeçti ve Antonia'nın emirlerine canla başla dalmış olan hizmetçilerin kalabalığı arasında dolaşmaya karar verdi.

Ona fazla iddialı davrandığını söylemeli miyim diye düşündü. Eskiden beri, Antonia'nın liderlik etme, işleri yönetme eğilimi olduğunu biliyordu. Bahçede işler kontrolden çıkmış gibi görünüyorduysa da Philip bile telaşlı koşturmacanın gayet verimli ve organize bir faaliyet olduğunu biliyordu. Durup iki tarla işçisinin bir tezgâhı kaldırmaya çalışmalarını izleyerek çoğu zaman sadece gülümseyerek ya da takdir ederek ödüllendirmesine rağmen Antonia'nın insanlara iş yaptırma konusundaki yeteneğini takdirle gözlendi. Şimdi bile, onun çimlerin uzak tarafındaki gölün sazlarla kaplanmış kıyısında bahçıvanları sazların temizlenmesi konusunda uyardığını görebiliyordu.

"Dikkat et Joe! Yavaş ol delikanlı... Dur bakayım düzgün yapıyor muyuz?"

Önündeki hareketliliğe odaklanan Philip, iki işçiden genç olanın tezgâhın ön girişini arka yüzünü havada tutarak sabitlemeye çalıştığını gördü. Elinde çekiç ve ahşap direk olan, diğerine kıyasla daha yaşlı olan adamı giriş ve duvar doğru açıda duruyor mu diye bakmak için geri çekildi. Fakat Joe'nun iki parçayı da sabit tutması mümkün değildi.

Philip önce çekindi, sonra ileri atılarak elini adamın omzuna koydu. "McGill, sen Joe'ya yardım et... Ben seni yönlendireceğim."

McGill şapkasına dokundu. "Eğer yardım ederseniz daha hızlı hallederiz lordum." Joe minnet duyarak bakıyordu.

İşleri bitmeden önce Philip ceketini çıkarmış, çivilerin çakılmasına yardım ediyordu. Antonia işleyişi kontrol etmek için geldiğinde Philip'i o halde bulmuştu. Yüzündeki şaşkınlığı gizleyemedi.

Philip başını kaldırdı ve kızın ifadesini gördü. Ne bu, ne de onu yanına çağırma isteği moralini düzeltmedi. Farkında olduğu üzere, karanlık ve sıkın şekilde bakmaya devam etti.

Bir yanı onunla konuşmak istiyordu, diğer yanı ise bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildi. Daha ne hissettiğinden bile emin değildi. Ne ona karşı ne de gizliden gizliye çevirdiği dolaplara karşı. Başını çevirerek bir başka çiviye sertçe çaktı. Yıllardır bu kadar kararsız hissetmemişti. Metali tahtaya gömmek rahatlatıcı bir meşgaleydi.

Şaşkın bakışından kurtulan Antonia, Philip'in omuzlarına, sırtına ve çiviyle çekicin sapını tutan uzun parmaklı, güçlü elleriyle çalışırken ince gömleğinin altında kasılan adalelerine çabucak göz gezdirmekten edemedi. Baktıkça ağzı kurudu, kalbinin atışı tuhaflaştı. Çevresindeki hareketten habersiz, karışmalarını gözden geçirdi. Philip genelde gayet dengeli ve hislerini yansıtmayacak kadar ağırkanlıydı. Bu kızgın hali ise oldukça tuhaftı.

Antonia tekrar baktı. Philip omuzlarını tezgâhın yanına dayamış, duruyordu. Antonia'ya düşünceli ve imalı bir tavırla bakıyordu.

"Hanımefendi, örtülerin şimdi mi yoksa yarın mı serilmesini istersiniz?"

"Ah..." Antonia arkasını dönerek genç hizmetçiye göz kırptı. "Yarın. O zamana kadar oturma odasına koyun onları."

Hizmetçi eğildi ve hızlıca uzaklaştı. Antonia derin bir soluk alarak zarıfçe peşinden gitti. Philip onun gidişini izledi. Yokuşu tırmanırken kalçaları hafifçe sallanıyordu. Philip ardından duvardan uzaklaşarak bir avuç çivi aldı.

Bir saat sonra öğle yemeği servis edildi. Sandviçlerle dolu kocaman tabaklar ve bardaklar dolusu bira masaların üzerinde bekliyordu. Antonia tarafından uyarıldığı üzere, kimse oyalanmadı. Philip içi jambon dolu bir sandviç alırken, kalabalık arasında Geoffrey'nin açık renkli saçlarını gördü. Geoffrey el sallayarak Philip'e doğru yürüdü.

"Antonia beni Punch ve Judy'nin başına koydu. Fenton

* Ç.N: Punch ve Judy: Geleneksel bir kukla gösterisidir. Karakterleri Bay Punch ve eşi Bayan Judy olup, bir kutunun arkasında bir, bazen de iki kişi tarafından yönetilen popüler bir eğlencedir.

bana yardım ediyor. Uşaklardan biri Punch olacak sanırım ben de Judy olacağım. Ben repliğimi okurken hizmetçiler gülmeden duramayacaklar.”

Philip kısa bir kahkaha attı. Geoffrey'nin gözleri ıslı ıslıydı.

“Kutuyu hazırladık ama sahne üzerinde biraz daha çalışmak gerekecek.”

Philip Geoffrey'nin omzunu tuttu. “Eğer çocukları gölden uzak tutabilirsen sana ömür boyu minnettar kalacağım.”

Geoffrey sırtıttı. “Londra'ya gittiğimizde sana bunu hatırlatacağım.”

“Gri atlarımın peşinde olmadığın sürece sorun yok.”

Geoffrey güldü ve başını salladı. Sırtıtmaya devam ederek oradan ayrıldı.

Philip birasını yudumlarken kâhyasını ve icra memurunu gördü. Görünüşe göre ikisi de işlere yardım ediyorlardı. Genelde bu iki adam böyle işleri yapmaya tenezzül etmezdi. Philip fikirlerini değiştirmelerine kendisinin orada olmasının mı yoksa Antonia'nın kendinden emin buyurganlığının mı sebep olduğunu merak etti.

Gözleri kalabalığın içinde gezinirken, hizmetçilerinden birinin (ismi Emma olmalıydı) Joe'nun dirseğini ustalıklı dürttüğünü fark etti. Joe hoş bir çocuktü. Terbiye görmüş, iyi huylu ve ancak yirmi yaşlarındaydı. Enıma'nın fazlasıyla özür dileyip Joe'ya samimiyetle gülümsediğini görünce, Philip işin altında yatanı sezinledi. Joe da Emma'ya samimiyetle gülümsedi. Küçük oyun tam tahmin edildiği şekilde oynandı. Philip kara kara Joe'yu, erkeğin avcı olduğuna dair genel kanıya rağmen, bazen av olabileceği konusunda uyarmanın kendisine düşmediğini düşündü. Tıpkı kendisinin de av olduğu gibi.

Artık, Hugo gözlerinin bağlarını çözdüğü için bunu görebiliyordu Philip. Henrietta'nın davranışı içgüdüsel alarmını tetiklemiş olmalıydı fakat kendisinin de bildiği üzere, dikkati dağılmıştı. İşe yaramayacak sıradan cilvelerle değil. Antonia

onu alışılagedlik şekilde etkilemeye çalışmamıştı. Daha başka oyunlar çevirmişti. Daha karmaşık oyunlar. Bu tip şeyleri artık ezberlemiş, deneyimli ve inatçı bir hovardayı etkileyebilecek oyunlar. Maziye dayanan arkadaşlıklarını kullanmıştı.

Philip yüzünü buruşturarak boş bardağını kenara koydu ve çekicini kaldırdı. Hâlâ hislerinden emin değildi. Antonia'nın diğerlerinden farklı olduğunu düşünmüştü. Fakat öyle olmak yerine, sadece farklı taktikler kullanıyordu.

Yüzünde kasvetli bir ifadeyle, geri kalan içecek tezgâhlarını kurmak için McGill ve Joe'ya yardım etmeye gitti. Son tezgâhın desteklerini çakarlar, başını sol yanından duyduğu sese çevirdi. Antonia bir metre ilerisinde duruyordu.

Philip'e baktı ve hafifçe gülümseyerek yandaki tezgâhın üzerine koyduğu tepsiyi işaret etti. "Bira... Çaydan daha makul olacağını düşündüm."

Philip etrafına bakıp kadınların erkeklere tepsi tepsi kadehler taşıdıklarını gördü. Küçük grupların çoğu işlerini tamamlamışlardı. İçecekler herkes tarafından hoş karşılanmıştı.

Philip, tekrar dönerek Antonia'nın sakin ve sorgulayan bakışıyla karşılaştı ve dönerek tek vuruşta son çivisini yuvasına oturttu. Çekici kenara bırakarak Joe ve McGill'e seslenip dikkatlerini biraya çekti. Antonia bir adım geri çekilerek ellerini önünde kenetledi. Philip dönerek bir kadeh aldı ve iki adım atarak Antonia'yı kendisiyle tezgâh arasında sıkıştırdı.

Çimlerine bakarak birasından uzun bir yudum aldı. "Daha çok iş var mı?"

Onun birayı yudumlayan boğazını izlerken dikkati dağılan Antonia gözlerini kırıştırarak hızla başka tarafa baktı. "Hayır... Sanırım yapabileceğimizin çoğunu yaptık." Aklından yapılacakları geçirdi. "Bir tek fiçilerin dışarı taşınması kaldı. Onları bu aksamlik tentelerin altında bırakmaya karar verdik."

Philip bakışlarını Antonia'dan kaçırarak başını salladı. "Güzel. Bu bize akşam yemeğinden önce konuşmak için zaman tanır."

"Konuşmak?" Antonia Philip'e baktı. "Ne hakkında?"

Philip başını çevirip Antonia'ya baktı. "Görüştiğimizde anlattım."

Antonia Philip başka bir tarafa bakmadan önce görebildiği kadarıyla gözlerini inceledi. "Şölen hakkındaysa eğer..."

"Değil."

Ses tonundaki kararlılık söyleyeceklerini açıklamayacağını belli etmişti. Antonia içten içe sıkılarak kibarca başını kaldırdı. "Öyleyse ben..."

Sözleri bağırışlar ve feryatlarla kesildi. Antonia herkes gibi dönerek çimlerde yuvarlanan bir bira fıçısını gördü.

"Durdurun!" diye bağırdı birisi.

"Tanrı aşkına!" Antonia eteklerini toplayıp ileri atıldı.

Philip bir saniyeliğine Antonia'nın fıçıya koşmasını izledi. Ardından oldukça ağır bir küfür ederek kadehini fırlattı ve Antonia'nın peşinden koştu.

Antonia yaklaşan fıçıyla aynı hizaya gelince, çevredeki uyarı çığlıklarını duymadan yavaşladı. Philip bir kolunu Antonia'nın beline dolayıp ayaklarını yerden keserek onu tehlikeli alanın dışına, kendine doğru çekti.

"Kim bu!"

Philip Antonia'nın debelenmesini umursamadı bile.

"Philip!" Antonia nefes nefese kalıp nihayet çırpınmaktan vazgeçti. "Yere bırak beni! Fıçı!"

"O senden en az üç kat daha ağır. Seni ezip geçebilirdi." Philip fıçının gümbürdeyerek yanlarından geçtiğini duydu.

Kısa ve öz konuşması direkt olarak Antonia'nın sağ kulağının arkasından gelmişti. Antonia korku içinde ayak parmaklarını salladıysa da yere dokunamadı. Philip onu kucaklamış, sırtı göğsüne gelecek şekilde, koca elini karnına koyarak ağırlığını desteklemişti.

Philip Antonia'nın uyarısı karşısında kıpırdamadı bile. Antonia mücadele etmeye çalıştı ve yüzü kızardı. Çıkmaza girdiğini fark etmesi karşısında kapıldığı dehşet vücuduna yayılan sıcaklıkla birleşti. Etraftaki adamlar yuvarlanan fıçıyı durdurmak için koşturdular. Antonia fıçıyı zapt edişlerini ve

bira servisi yapılan tezgâha doğru götürmelerini izledi. Ancak o zaman Philip Antonia'yı yere bıraktı.

Antonia hızla derin bir soluk aldı. Arkasını dönmeden bir kez daha yaptı bunu. Önce Philip girdi söze. "Onu durdurmanın mümkün değildi."

Antonia burnunu havaya dikti. "Denemek niyetinde değildim. Adamlar yetişene kadar biraz yavaşlatacaktım ki kontrol altına alabilsinler. Zaten öyle de oldu."

Philip gözlerini kıstı. "Ben seni kenara çektikten sonra tabii."

Antonia Philip'in sıkıdığı çenesine baktı ve gözlerini gözlerine dikti. O da çenesini hafifçe sıkı. Israrla ve merhametli bir tavırla, "Öyleyse," dedi, dişlerini sıkarak konuşuyordu. "sanırım size teşekkür etmeliyim lordum."

"Öyle. Benimle at binmeye gelerek edebilirsin teşekkürünü."

"At binmeye mi?"

Philip Antonia'nın elini tuttu. Başını kaldırarak etrafa baktı. "Burada yapılacak bir şey kalmadı değil mi?"

Bir mazeret aramaya çalışan Antonia, bulamadı. "Belki Punch ve Judy'yi..."

"Onunla Geoffrey ilgileniyor. Onun otoritesini sarsmanı tavsiye etmem."

Antonia'nın ağzı açık kaldı. "Öyle bir şeyi asla..." diye lafa girdi öfkeyle.

"Güzel. Hadi gidelim." Philip kimin gördüğünü umursamadan Antonia'yı çekştirerek ceketini bıraktığı kulübeye doğru ilerledi. Çenesini sıkarak ceketini kapı ama durmadı. Antonia'yı çekti ve elini dirseğinin çukuruna sıkıştırdı. Antonia gözlerini kırpıştırarak düştüğü bu erkeksi ağı anlamaya çalıştı. Gözlerini kıstı. "Sanırım bir şeyi unuttunuz lordum."

Philip yüzünü buruşturarak Antonia'ya baktı. "Neyi?"

Antonia tatlı tatlı gülümsedi. "Bu elbiseyle ata binmem."

Antonia Philip'in ettiği küfre kulaklarını kapadı. Philip birden yön değiştirdi ve birkaç saniye içinde yan kapıdan hole girmişlerdi. Philip merdivenlerin dibinde durdu. "Beş dakika var," dedi Antonia'yı bırakarak. "Burada bekleyeceğim."

Antonia Philip'e öfke ve şüpheyle baktı ve gözlerinin ya-vaşça kısıldığını gördü. Abartılı bir şekilde burnunu çekerek başını arkaya doğru attı ve yukarı çıkmaya başladı.

Antonia'nın kıyafetini giymesi beş dakikadan uzun sürmüşse de, Antonia aşağı indiğinde Philip hâlâ merdivenin dibinde bekliyordu. Başını kaldırıp salladı ve eliyle kıza yürümesini işaret etti. Antonia başını meydan okurcasına arkaya atarak yürüdü.

Philip haber göndermiş olacak ki seyisler atlarını hazırlamışlardı. Antonia'yı belinden tutarak ata oturttu ve sonra kendi atına atladı. Philip önden gitti, Antonia geriden takip etti. Her zamanki gibi, çayırlar boyunca rüzgâr gibi at sürdüler.

Philip konuşmalarını nerede yapacaklarına karar verdi. Kesinlikle baş başa kalacakları bir yer olmalıydı. Bu pek adetlere uygun olmasa da Philip şu an bunu düşünemezdi. Antonia'yı Manor ormanının derinliklerindeki, nehrin gölette dönuştüğü bir açıklığa götürdü.

Atından indi ve Pegasus'u alçak bir dala bağladı. Bir alakarga ciyaktı. Güneş ışığı, su kenarına kadar kalın ve yoğun şekilde uzanan çimenlere tane tane yayılmıştı. Yaşlı meşelerle çevrili açıklık sakin, sessiz ve tamamen ikisine aitti.

Antonia Philip onu indirirken somurttu. Artık nefesini düzeltmesi, kalbini yatıştırması gerekmiyordu. Philip onu elinden tutarak atlardan gölete doğru götürdü. Antonia'ya göre fazla hızlı yürüyordu.

Philip'in hızlı adımlarına yetişmeye çalışırken, "Neler oluyor?" diye sordu Antonia. Philip'in yüzüne baktı. "Ters giden bir şeyler mi var?"

Philip aniden durdu. Çenesini sıkarak Antonia'ya bakmak için döndü. "Ondan pek emin değilim."

Philip'in gözleri isli gri renkteydi. Gün boyu süren ani hareketleri, garip vurguları Antonia'nın güvenini sarsmıştı. Şimdi de bilmece gibi konuşuyordu. Antonia Philip'in gevşeyen ellerinden istifade ederek, elini çekti. Sıkıca yere basarak başını arkaya doğru eğdi. "Canını sıkın bir şey var... O kadarı belli oluyor."

"Var elbet," diye yanıtladı Philip. Ellerini kalçasına koyarken bakışlarıyla Antonia'nın gözlerini deliyordu.

Antonia bakışlarında açık bir meydan okumayla bekleyerek Philip'e bakarken, Philip homurdanarak küfretti. Son derece gergin olan Philip başını çevirdi ve sonra aniden geri döndü. Antonia'nın gözlerine bakarak elini tuttu, kaldırdı hafifçe çevirdi ve eldiveninin kenarında açık kalan bileğinde nabzının attığı yere bir öpücük kondurdu.

Antonia'nın aniden titrediğini ve bunu sertçe bastırmaya çalıştığını fark etti. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı fakat sebebi şaşkınlık değildi. Göğsündeki dantel fır fırın alçalıp yükselişi hızlanmıştı.

Philip gözlerini kıstı. "Söyle bana Antonia. Ben mi seni baştan çıkarıyorum yoksa sen mi beni?"

Antonia bir anlığına dünyanın döndüğünü fark etti. Gözlerini kırptı. "Baştan çıkarmak mı?" Şoke olmuş, Philip'e bakıyordu.

"Baştan çıkarmak." Philip merhamet göstermeden bakışlarını sabit tuttu. "Hani bir erkek ve kadın arasında gelişen şu asırlık çekim."

Antonia çekim kelimesini tekrarlama isteğini bastırdı; varlığını inkâr edemiyordu. O çekimin aralarında ısıldığını hissedebiliyordu. Sersemlemiş halde tekrar gözlerini kırptı. Philip ne demişti? "Ben?"

Philip tek eliyle Antonia'nın çenesini tutarak, "Ne dediğimi bilmiyorum?" diye tamamladı onun cümlesini.

Sesindeki alaycı tavır iğneleyiciydi. Antonia'nın gözleri parladı. "Seni nasıl baştan çıkarmaya başlayacağımı bile bilmiyorum ben!"

"Bilmek?" Philip tüm gün kendisini saran gerginliğe rağmen bunu düşünüyormuş gibi davrandı. "Tamamen içgüdüsel olduğu için bunu bilmeye ihtiyacın olacağını sanmıyorum." Philip Antonia'nın yeşil, altın gözlerine, yumuşak hatlı dudaklarına bakarken içinde fırtınalar koptuğunu fark etti. Zorlanmaktan, baskı altında kalmaktan, yılmaktan, sinirli ya da takıntılı olmaktan kendini korumuş birine göre, teslim olma dürtüsü ağır basıyordu.

"Her neyse," dedi Philip. Sesi derinleşiyor, ağırlaşıyordu. "Başardın." Durumu kabul ederse bir daha huzur bulabilir miydi? Bunu düşünerek başını eğdi ve dudaklarını Antonia'nın dudaklarına değdirdi. Olacakları bilerek, Antonia'nın verdiği karşılığı hissetti. Philip'in dokunuşuna, okşamasına doğru çekiliyor, verdiği karşılık içgüdüsel olarak kasılmasını yok ediyordu. Bu hoş karşılık, Philip'in yaralı benliğine merhem olmuştu. En azından Antonia da bu durumda kendisi kadar çaresizdi. Philip'in çekingen, aldatıcı, hafif zorlamasına karşılık, Antonia'nın dudakları yumuşayarak aralandı.

Antonia içinde sadece akışına kapılabildiği çok güçlü bir girdabın yükselip onu yakaladığını hissetti. Akli başından gitti. Duyuları istek ve heyecanla yükselerek, bunu yaşamak için haykırıyordu. Philip'in kollarının etrafına dolandığını hissetti. Antonia'nın uzuvları yumuşarken, Philip'in kolları sıkılaştı ve kenetlenerek Antonia'yı kendisine doğru bastırdı.

Antonia, kendisini daha fazla okşamasını isteyerek başını kaldırdı ve dudaklarını sıkıca bastırdı. Azimle daha da bastırdı. Philip'in öpüşünün büyüsu onu sıkı sıkıya esaret altında tutuyordu. Antonia da tereddütle aynı şekilde karşılık verdi. Bu şok edici yakınlıktan mest oluyor, aklına doluşan hislere hayret ediyordu. Vücudunu saran kasların baştan çıkarıcı sertliği, Philip'in iri bedeninin sıcaklığı, hepsi yeni birer keşifti. İçinde gittikçe hızlanan ritim, kalbinin temposu büyüleyici ve adeta roman gibiydi.

Philip'in kuvveti Antonia'yı sardı ve öptüğü onu sarhoş

etti. Yarattığı his ve tat Antonia'yı kendinden geçirerek heyecanlandırdı. Ellerini durdukları yerden, yani Philip'in göğsünden çekerek boynuna doladı ve öpüşüne kendinde olduğunu bile bilmediği şevkli bir hevesle karşılık verdi.

Philip inleyerek Antonia'yı kendine daha da sıkıca bastırdı. Antonia'nın göğüsleri, kendi göğüslerinin üzerinde sıkı ve kabarık haldeydi. Philip bir elini kalçalarına dolayarak Antonia'yı kendine doğru çekiyor, onu bedenine gömüyordu. Girdaba Philip de kapıldı.

Bu girdabın onları aşağı çekmesine göz yummayacak kadar tecrübeliydi. Yine de kendilerini onun çekici kuvvetinden ayırmak için bütün gücüyle çabalaması gerekti. Nihayet başını kaldırmayı başardığında Antonia'nın aç dudaklarını, dudaklarıyla hafifçe dokunarak teskin etti. İkisi de nefes nefese kalmışlardı.

Philip'in kasları gerilerek kasıldı. Sağduyunun geri gelip ikisini de kurtarmasını bekledi. Antonia'nın gözkapakları ağır ağır açıldı. Philip büyülenerек onun alev alev yanan altın parçacıklı, gördüğü mücevherlerden daha derin yeşil gözlerinin ortaya çıkışını izledi. Ardından parlaklığın üstüne karanlık çöktü. Antonia'nın nefesi kesildi. Alt dudağını dişlerinin arasına alarak, gözlerini tehlikeyi işaret eden bir şekilde açtı.

Philip'in kollarının arasında kasıldı. Philip onu saran korkuyu hissetti. Antonia mücadele etmeye başlamadan önce, "Hayır," dedi.

Neyse ki Antonia durdu. Philip'in kollarında kapana kısılmış gergin ve çırpınan bir kuş gibiydi.

Philip, Antonia'nın gözlerine bakarak derin bir nefes aldı. Göğsü şişerek, üstüne basan yumuşaklığı istemeden de olsa hissettirdi. Belini sıkıca kavradı. "Seni kirletecek değilim."

Antonia temiz bir kızdı ve Philip'ten korkmuştu.

Açık, kederli gözlerindeki ifade Philip'in okuyabileceği türden bir ifade değilse de, bir parça şüphe barındırdığını düşündü. Kızgınlıkla, "Aklımdan geçmiyor değil," dedi. Omuzlarından dizlerine kadar Philip'e dayalı olan Antonia,

arzunun göstergesini pek fark etmeyecek durumda değildi. "Ama yapacak değilim, tamam mı?"

Philip'in çenesi vücudunun geri kalanı gibi kasıldı. Yaşadığı şey hayal kırıklığını gizlemeye yetmiyordu. Sabit durmaya odaklandı. Tehlikeli an geçip ikisinin de dürtüleri sakinleşene kadar kıpırdamak niyetinde değildi.

Antonia'nın nefesi cevap veremeyecek kadar kesilmişti. Kalbinin gümbürtüsü kulaklarındaydı. Bir süreliğine sadece ona bakarak, şaşkın şaşkın onun bu halinin ne kadarını görebildiğini merak etti. Kendisini nasıl kontrolsüz bir şevkle, ne kadar iffetsizce öptüğünü fark etmiş miydi ki? İçinde titreyen acı hâlâ gözlerine yansıyor muydu?

Sadece bunun olmamasını diledi.

Afallamış, sersemlemiş bir halde yanaklarının yandığını hissetti. Philip bir kaşını kaldırınca Antonia onun sorduğu soruyu hatırladı ve zorla başını salladı. O an yanakları daha da kızardı.

"Geri dönmemiz gerek." Philip tekrar kontrolü ele alarak, Antonia'yı serbest bırakmak için kendini zorladı ve elini tuttu.

"Geri mi?" Başka bir şey söyleyemeden atına doğru yöneldi. Yaşananları hatırlarken, Antonia'nın aklı başından gitmişti. "Ama..."

Philip homurdanarak Antonia'nın üstüne atıldı ve onu sırtını atına yaslar gibi kısırdı. Üzerine eğildi. Kasları sınısıyordu, çenesi kilitlenmiş, gözleri çelik grisiydi. "Antonia, burada tanı şu an kirletilmek mi istiyorsun?"

Antonia soruyu ciddiyetle düşündü ve kendine gelerek hiddetle kızardı. Yerin dibine geçtiğini hissetti. Başını iki yana sallamak için harcadığı çaba kendini daha da beter hissettirdi.

Philip sıkıdığı dişlerinin arasından, "O zaman geri dönüyoruz," dedi. "Derhal." Antonia'yı belinden kavrayarak eeye oturttu ve dizginleri çözerek Antonia'ya fırlattı. Saniyeler içinde Pegasus'u da çözdü ve atın sırtına bindi. Daha fazla

konuşmadan eve giden yola koyuldu. Kilometreler hızla geçerken Antonia'nın zihni açıldı. Malikâneye ulaştıklarında yanakları kızarmış, gözleri ışıltılıydı.

Ahır avlusunda durdular fakat kimse koşarak gelmedi. Philip çevresine bakındı ve Antonia'nın düzenlediği eğlencelerden olan, çocuklar için midilli sürüşü, daha büyük çocuklar için yakın otlakta alçak engellerden atlama oyunlarının ayarlanmasındaki müthiş çabalarına karşılık, seyislere yakındaki meyhaneye gitme izni verdiğini hatırladı. Küfür etmemek için kendini tutarak attan indi. "Atlarla bizim ilgilenmemiz gerekecek."

Antonia dudaklarını sıkarak üzengilerini iterek çıkardı ve eyerden kayarak inip Philip'e çıktı.

"Beni, seni baştan çıkarmakla suçladıktan sonra, yapmamı umduğun?" Kelimeleri tamamlamayı. Gözleri alev alevdi. Boğuk bir çığlıkla dizginleri Philip'in kafasına fırlattı ve topuklarının üstünde dönerek avludan ayrıldı.

Beşinci Bölüm

Onu baştan çıkarmak ha? Sanki bu mümkünmüş gibi.

Antonia burnundan soluyarak fırçasını dalgalı gür saçlarına daldırdı. Güneş ışığı yatak odasının penceresinden giriyordu. Sabah meltemi odaya çimlerin canlı kokusunu ve üzerlerine çiy yağmış otların keskin esansını doldurdu. Şölen günü gelip çatmıştı. Gece bir türlü uyuyamamış olan Antonia yataktan doğruldu ve filiz desenli muslin elbisesini kuşanıp aynanın karşısına geçerek buklelerini düzelitti. Bu sırada Lord'la en makul şekilde nasıl başa çıkacağını düşündü.

Philip'in onu fark etmesi için uğraşmış olabilirdi, kendisini eşi olarak görmesini istemiş olabilirdi ama baştan çıkarmakla suçlamak?

"Hah!" Aynaya somurarak bakan Antonia, dişlerini gıcırdatarak düğüm olmuş saçına hışımla girişti. Entrikacı bir kadın değildi! Kendisi gibi az tecrübeli bir kadın bile Philip gibi birçok erkeği baştan çıkarabilirdi ve bunun geçmişle falan alakası yoktu. Şimdiye kadar onu baştan çıkarmaya çalışanların sorumlusu kendisi değildi. Asıl kiniin kimi baştan çıkarmaya çalıştığını çok iyi biliyordu.

Ormandaki o dakikalar Antonia'nın gözlerini açmıştı. O zamana kadar, verdiği tepkileri kafaya çok takıyor, onları bastırmak için fazlasıyla uğraşıyordu. Hiçbir şey bilmiyordu. Onun ne yapacağını ancak Tanrı bilirdi.

Fırçasını tutan eli durdu. Antonia aynadan yansıyan yüzü-

nü, o biçimli görüntüyü inceledi. Philip gibi birinin, çevrede o kadar uygun hanım varken kendisi gibi birine ilgi duyabileceği hiç aklına gelmemiştir.

Antonia onun eşi olmayı düşünmüştü ama onun kendisine karşı sadece hafif bir sevgi duyacağını tahmin etmişti. Hem o, hem de uzun yıllara dayanan arkadaşlıklarının içten sıcaklığı. Umduğu, beklediği şey buydu, klasik bir eş pozisyonu. Philip'in ormandaki hareketleri, Antonia'nın bunu yanlış hesapladığını göstermişti.

Onu istemiş, arzulamıştı. İçine müthiş bir heyecan yayıldı. Bir anlığına bunun tadını çıkardı ve ardından tekrar somurtarak saçlarını fırçalamaya devam etti. Philip'in bu ateşli hali ciddi bir sorunu gün yüzüne çıkarmıştı. Yani Antonia'yı. Ya da daha net olarak; bir erkeğin eşinden beklediği şeyler düşünüldüğünde, Antonia hislerini nasıl saklayacak, ya da makul şekilde nasıl gizleyecekti?

Kapı açıldı. Neli içeri girerek Antonia'yı görünce şaşırarak durdu.

"Tanrı aşkına! Ben de seni uyandırmaya gelmiştim." Antonia saçlarını daha da kuvvetle fırçalamaya devam etti. "Yapacak çok şey var. İki ayağımı bir pabuca girsin istemiyorum."

Nell burnundan soluyarak yaklaştı ve fırçayı aldı. "Görünüşe göre böyle düşünen tek kişi sen değilsin. Aşağıda lordumuzu gördüm. At binmeye gideceğini düşündüm ama sonra binici çizmelerini giymediğini fark ettim. Söylemeliyim ki çok şık görünüyordu."

"Tabii." Ellerini kucagında kenetleyen Antonia, kelimeyi müthiş bir ilgisizlikle dile getirmişti.

Philip dün gece Antonia'yla ilk olarak yemekten önce konuşmaya çalışmışsa da Geoffrey'nin heyecanı onu kurtarmıştı. İkinci kez de çay servisi yaparken konuşmak istemişti. Kısık sesle "Antonia?" diye seslenmesini duymazdan gelmiş, ağzına kadar doldurup taşırdığı fincanı vermişti ona. Onu affedip yanına yaklaşmasına müsaade edecek değildi.

En azından, içindeki panik geçene, ilişkilerini ümit vaat eden bir hanımdan beklendiği şekilde ilerleteceğinden emin olana kadar.

“Galiba bugün hanımefendiye yardım edeceğin için çok meşgul olacaksın.” Nell hünerli bir şekilde Antonia’nın altın rengi saçlarını sıkı bir topuz yaptı. Birkaç tutamı çekerek kullaklarının üstüne ve ensesine doğru bıraktı. “Trant’e terastan çıkmayacağını söylemiş.”

Antonia sandalyesinde kıpırdandı. “Kalabalığın arasında ayakta durmak için oldukça yaşlı. Ona bu şekilde yardımcı olabilmekten kıvanç duyuyorum.”

“Öyle... Lordumuza da tabii. Tüm bunlarla kendisinin uğraşmak isteyeceğini hiç düşünmüyorum.”

Antonia Nell’e şüpheyile baksa da yardımcısının yüzünde hiçbir imna bulamadı. “Ben tabii ki lordumuza elinden geldiğince yardım etmek için hazır bulunacağım.”

Bu, kazanmak için sabırla uğraştığı ve kaçamayacağı bir roldü. Philip ile dargın olmak her gün bir yana, özellikle bugün imkânsızdı. Konuklar gelmeden önce barışmaları gerektirdi.

Nell ona bugünkü giysisini verdikten sonra, Antonia aşağı kata indi. Ara kattaki son basamaktan da inmişti ki düşmanı da hole girdi. Yukarı bakarak merdivenlerin dibinde durdu ve bekledi.

Antonia Philip’e bakarak duraksadı. Aşağıdaki holde bir kapı açıldı ve yavaşça kapandı. Antonia kararlı bir nefes alarak merdivenleri inmeye devam ederken ifadesi buz gibiydi.

Philip yolunu keserek Antonia’ya bakmak için döndü. Nell’in ifade ettiği gibi, gri ceketinin içinde, boyun bağı basit ama zarif bir düğümle bağlanmış şekilde çok düzgün görünüyordu. Dar yeleği, dar pantolonu ve kostümünü tamamlayan parıldayan uzun çizmeleriyle, tam bir zengin beyefendi görünümündeydi. Antonia’nın fark ettiği üzere, hareketleri yine uyusuk, üzerine yapışan o her zamanki tembel havadaydı. Antonia en son basamakta durdu. Gözleri Philip’in

gözleriyle aynı hizadaydı. "Günaydın lordum." Ses tonunu mesafeli tutmuştu.

Sadece gözlerindeki o keskin, gri imalı bakışta dünkü olayın izleri vardı.

"Günaydın Antonia." Philip gözlerini ayırmadan bir kaşını havaya dikti. "Barış?"

Antonia gözlerini kıstı. "Seni baştan çıkarmakla suçladın beni."

"Bir anlık söylenen sözlerdi." Philip gözlerini Antonia'nın gözlerinden ayırmıyordu. "Öyle yapmadığını biliyorum."

Bunu tamamen kendisi yapmıştı. Ne de olsa Antonia tertemizdi. Henrietta'yla birlikte çevirdikleri dolap ne olursa olsun, aralarında gelişen olayda Antonia'dan çok kendisinin parmağı vardı.

Antonia çekinerek Philip'in uysal yüzünü inceledi. Philip mesafeli olmasına rağmen dudaklarını büktü. Antonia'nın eline uzandı. "Antonia..."

Gürültülü ayak seslerini işitince ikisi de yukarı baktı.

"Henrietta." Philip dudaklarını gererek Antonia'ya baktı. "Bana yardım etmen gerekiyor Antonia." Parmakları Antonia'nın parmaklarına kapandı. "Seni yanımda istiyorum."

Antonia'nın bu dokunuşu, Philip'in ricasına karşı temkinli davranması biraz zaman aldı. Başını sertçe havaya dikti. Arkasından gelen Henrietta'nın sesini duyuyordu. "Bana güvenebilirsiniz lordum." Sesi kısık. "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Philip gözlerine baktı. "Ve ben de seni hayal kırıklığına uğratmayacağım." Bir süre kıpırdamadan duran Philip, gözleri ılıdayarak Antonia'nın parmaklarını dudaklarına götürdü. "Hatta ısırmayacağıma söz veriyorum."

Gün ilerledikçe, Antonia bu güvenceden dolayı ona minnet duydu. Misafirleri teras merdivenlerinin altında Henrietta karşılayacaktı. Fenton evin önüne gönderilmiş, gelenleri güncy cephesindeki yeşil alana yönlendiriyordu.

Henrietta'yı trabzanlara götürdükten sonra Antonia, beraberinde iki soluk tenli kızıyla pupa yelken ilerleyen bir gemi gibi yaklaşmakta olan Bayan Mimms'e bakarak mırıldandı, "Ben gidip bir kontrol..."

"Saçmalama canım benim." Pörsümüş parmaklarını Antonia'nın bileğine dolayan Henrietta ona gülümsedi. "Senin yerin benim yanımda."

Antonia yüzünü buruşturdu. "Ama bana ihtiyaç..."

"Sen ne dersin Ruthven?" Henrietta arkasında duran, gözleri Bayan Mimms'e sabitlenmiş Philip'e bir bakış attı. "Antonia bizimle kalmalı değil mi?"

"Muhakkak," diye belirtti Philip. Gözlerinde hafif bir meydan okumayla bakışını Antonia'ya yöneltti. "Başka türlü, diğerleriyle özellikle de Bayan Mimms ile nasıl başa çıkacağız?"

Tahmin edileceği üzere, boyun eğmişti. Henrietta tarafından coşkuyla, "Benim canım yeğenim, sanırım hatırlarsınız onu. Çoğu yazı bizimle geçirdi. Onsuz bu işlerin altından nasıl kalkardık bilemiyorum," şeklinde takdim edilen Antonia, Bayan Mimms'in yılan gibi bakışlarıyla karşılaştı.

"Öyle mi? Yardım ha?" Bayan Mimms çimlerin üzerine yayılmış masalar ve çardaklara dikkatlice göz gezdirdi. Diğer konukları karşılamakla meşgul olan Philip'e bakarken dudakları gerildi. "Anlıyorum."

Sadece bu sözler bile Bayan Mimms'in durumunu gayet iyi özetliyordu. Onu çileden çıkarmamak ya da en azından kızdırmamak için, Antonia samimi bir tavırla gülümsedi. "Umarım keyif alırsınız." Başını zarifçe sallayarak bakışlarını, bir türlü Philip'ten alamamış olan Horatia ve Honoria Mimms'e çevirdi. Pörtlek gözleri Philip'in yüzüne tiksinti uyandıran bir hayranlık ifadesiyle kilitlenmişti. "Tabii kızlarınız da."

Bayan Mimms sertçe çocuklarına baktı. "Yürüyün kızlar!" Korkutucu şekilde yüzünü astı. "Sallanmayı bırakın!" Eteklerini sallayarak terasa doğru yöneldi.

Bayan Mimms, malikâne daveti kızlarını göstermek için bir fırsat olarak düşünen tek hanım değildi. Böyle olduğu konuklar ardı ardına gelirken belli oluyordu. Antonia kendini birkaç hoşnutsuz bakışın hedefi olarak bulmuştu. Birçok konuk onu önceki ziyaretlerinden hatırlıyordu. Çoğu onu sıcak bir şekilde karşılamışken, peşlerinde bekâr kızlarıyla gelen hanımlar açıkça daha mesafeli duruyorlardı.

Leydi Archibald'ın yapı itibarıyla açık sözlü olması Antonia'yı şaşırtmıştı. "Hay lanet olsun! Senin ortadan kaybolduğunu düşünmüştüm. Ya da en azından sağ sağlim evlendiğini falan!"

Antonia sırtıtmamak için kendini tuttu. Ona gücenmek mümkün değildi. Hanımefendi pek kibar olmasa da müthiş sıcak bir yüreği vardı. Antonia, hanımefendinin gölgesine sokulan çekingen genç kızın da diğer tüm genç hanımlar gibi bakışlarının Philip'e kilitlenişini izledi. Leydi Archibald öfledi. "Yürü Emily. O tarafa iş atmanın anlamı yok."

Antonia bu acı düşüncüyü hafifletmek için Emily'nin elini sıkı. Fakat kız bunu önemsemyormuş gibi görünerek, Philip'e utangaç bakışlar atmaya devam etti.

Hanımefendiyi ve Emily'yi terasa yönlendirdikten sonra, Antonia diğer konuğu karşılamak için dönünce Philip'in bakışıyla karşılaştı. Daha önce onun yüzünde böyle bir öfke görmemişti. Antonia nezaketen kibarca gülümsemeye devam etmek için mücadele verdi. Çenesi tam beş dakika boyunca sızladı. Ardından, önlerine ne zaman Philip'e abayı yakmış genç hanımlar gelse, Philip'in bakışını ısrarla görmezden geldi.

Şölenin orijinalliği büyük bir katılımı beraberinde getirmişti. Tüm komşuları daveti kabul etmiş, çoğu parlak güneşin tadını çıkarmak için üstünü açtıkları çifttekerleriyle ve büyük arabalarıyla eve akın etmişlerdi. Philip'in kiracıları at arabalarıyla veya yürüyerek gelmişler, kabul hattının önünden geçerken şapkalarını çıkarmış ya da utangaç tavırlarla reverans yaparak çimlerdeki topluluğa katılmışlardı.

Son gelenler kasabanın kilometrelerce ötesindeki Gran-

ge'dan gelen gruptu. Sör Miles ve Leydi Castleton çevrede yenilerdi. Antonia yaklaşırlarken onları inceledi. Hanımefendi önden hoş yüzünde soğuk bir ifadeyle yürüyor, peşinden de zayıf, siyah saçlı genç bir hanım geliyordu.

"Canım Ruthvencigim!" diye seslenen Leydi Castleton, etkileyici bir hareketle elini uzattı. Heykel gibi, oldukça açık tenli bir kadındı. Zarif, muslin kumaştan elbisesine bürünmüştü ve yüzünde sahte bir sikkimlik ifadesi vardı. "Ne kadar değişik ve yorucu bir fikir!" Karşılama ekibi keskin bir parfüm kokusuna boğuldu. Hanımefendinin bakışları Henrietta'ya yöneldi. "Tüm bunlarla nasıl başa çıkabildiğini bilmiyorum canım benim. Resmen perişan olmuş olmalısın. Ruthven'in senden bunu beklemesi büyük haylazlık."

"Saçmalama Selina!" Henrietta yüzünü buruşturarak omuzlarını dikleştirdi. "Eğer bilmek istersen, büyük bir toplantı tertip etmek benim fikrimdi. Ruthven buna razı olarak beni sevindirdi."

Hanımefendinin elini baştan savma bir şekilde sıktıktan sonra, "Öyle," diye lafa girdi Philip. Sör Miles'a döndü. "Bugünkü eğlencenin benim fikrim olmadığı doğrudur."

Oldukça güleryüzlü olan Sör Miles eşinin tam zıttıydı. Kıkırdayarak Philip'in elini sıktı. "Bana anlatmana gerek yok! Buradaki her erkek bunun nasıl olduğunu bilir."

"Aynen öyle." Philip Sör Miles ve eşinin arkasındaki kıza bakarken gülümsemesi sabit kaldı. "Bayan Castleton."

"Tünaydın lordum." Bayan Castleton elini cesurca, annesininki gibi etkileyici bir hareketle uzattı. Bu hareketini açıkça davetkâr, kesinlikle arsız bir bakışla destekledi. Antonia kadar uzun olmasa da, olgun bir yapısı vardı. Muslin elbisesi, hatlarını gizlemekten daha çok ortaya çıkarıyordu.

Philip kendisine uzanan eli görünce biraz şaşkınlıkla kızın eline baktı. Tuttu ama kaçamak bakışlarla Leydi Castleton'a ve sonra da hafifçe dönerek Antonia'ya baktı.

"Size yeğenimi tanıtmadım." Henrietta Antonia'yı işaret etti. Dikkatleri ustalıkla surat asan Bayan Castleton'ın üzerinden aldı. "Bayan Mannering."

Antonia sakince gülümseyerek elini uzattı. Leydi Castleton'ın keskin ve karanlık bakışı üzerine yöneldi. Solgun yüzüne yayılmış tutuk bir ifadeydi bu. "Ah," dedi sadece dudaklarıyla gülümseyerek. Antonia'nın parmaklarına kısaca dokunarak Henrietta'ya baktı. "Sonunda bir refakatçi bulduğunu görmek güzel."

"Refakatçi mi?" Henrietta gözlerini kırptı. Antonia halasının dimdik sırtını gördüyse de yüzüne yansıttığı samimi ifadeyi yutmadı. "Ah, ben sizin buralarda yeni olduğunuzu unutup duruyorum!" Henrietta haklı şekilde hava atarak gülümsedi. "Antonia buralara sık sık gelir. Burası yıllardır onun ikinci evi oldu. Annesi vefat etmiş olduğundan, doğal olarak benim yanımda kalmaya geldi." Henrietta dönerek Antonia'nın kolunu sıktı. "Ama kısmen haklısın. Onca şeyi organize edebilecek yetenekte birine sahip olmak büyük rahatlık. Benim yaşımdaki biri için böyle şeyler çok yorucu."

Antonia işareti alarak Henrietta'ya sevgiyle gülümsedi. "Haklısın hala, ama emin ol ki bana hiç o kadar yorucu gelmedi." Başını kaldırıp gülümsemeye devam ederek Leydi Castleton'ın sert bakışıyla karşılaştı. "Bu tip davetler düzenlemeye oldukça alışığım. Annemin hep söylediği gibi, bunlar genç hanımların eğitimlerinin bir parçasıdır."

Leydi Castleton gözlerini kıstı. "Öyle mi?" Philip ustalıkla Henrietta ve Antonia'nın arasına girerek, "Öyleyse bile" dedi, "artık terasa geçmemizin zamanı geldi sanıyorum." Antonia'nın elini tutarak dirseğine taktı ve diğer kolunu Henrietta'ya destek olması için uzattı. "Sör Miles?"

"Tabii lordum." Leydi Castleton daha karşılık vermeden, Sör Miles onun koluna girip diğer kolunu da kızına uzattı. "Aynen katliyorum. Gidelim mi?"

Sör Miles arkasına bakmadan hanımları merdivenlere götürdü. Philip, onlar işitme mesafesinin dışına çıkana kadar bekledi ve kollarındaki hanımlara baktı. "Canlarım, bu yorucu ve layığıyla düzenlenmiş eğlenceye başlayalım mı artık?"

Henrietta uzun masanın bir ucundaki sandalyesine kurul-

du. Philip, Antonia'yı masanın ortalarındaki yerine götürdü. "Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama Archibald ve Hammond Leydilerine şükürler olsun."

Antonia otururken, iki zorba anne olan mevzu bahis hanımlara bakarak, Philip'in boş sandalyesinin iki yanına kurulduklarını gördü. Antonia eteklerini düzelterek Philip'e sorgulayıcı bir bakış attı. Philip eğilerek yaklaştı. "Leydi Castleton'dan önce geldiler." Hafifçe gülümseyerek doğruldu ve uzaklaştı.

Antonia sırtışını neşeli bir gülümsemenin ardına gizledi. Leydi Castleton'ı arayarak, onun birkaç sandalye uzağında, zarif yüzünü bozan hoşnutsuz ve sıkılmış bir tavırla oturduğunu gördü. Fakat hanımefendinin bu küçümseyici tavrı diğerleri tarafından gösterilmiş değildi. Yemek Bayan Hobbs, aşçı ve dalgali ipek kumaştan elbiseler giymiş bir hizmetkâr sürüsü tarafından servis edildiğinde, her yandan hoş bir muhabbet yükseldi. Fenton ve yardımcıları kadehleri ve bardakları doldururken, ziyafetin havası da arttı.

Philip kadehini misafirlerin şerefine kaldırarak, günden keyif almalarını dile getirdi. Oturunca ziyafet başladı.

Antonia, hizmetçilerin servis tabaklarını alçak masalara akın akın taşımalarını göz ucuyla izledi. Ona göre, Philip'in kiracıları da komşuları kadar önemliydi. Komşular diğer birçok durumda davet edilebilirlerdi. Bu kiracıların da lordlarının cömertliğiyle onurlandırıldığı nadir durumlardandı. Masaların ayakları üzerleri ağız sulandıran hamur işleriyle, lezzetli ve iştah açıcı yemeklerle, kızarmış etlerin yanında ekmecekler, peynirler ve sürähilerce birayla dolunca gıcırdadı. İnsanlar durumdan hoşnut görünüyorlardı ve Antonia bahçedeki masaların etrafındaki neşeli havadan başka bir şey sezinleyemedi.

Acaba alttaki masalardan çok gürültü gelir mi diye düşündü. Dikkatini kendisiyle ilgili konuşmalara çevirerek bunu düşünmekten vazgeçti. Terastakiler kendi halinde takılmayı gayet iyi becerirlerdi.

Uzun süren yemek olaysız geçti. Kiracıların çocuklarına

ayrılan masadan yükselen bir münakaşa, babaları tarafından derhal bastırıldı. Meyve tabakları boşalıp masalar toplanınca, dul hanımlar ve diğer misafirler akşamüzerini geçirmek için, hemen oyunlara ve yetenek gerektiren yarışmalara yöneldiler. Terastaki sandalyelerine kurulup sıcak güneş altında hoş bir sohbetin ya da kısa bir uykunun tadını çıkardılar. Konuklardan daha dirençli olanları bahçeye geçtiler.

Henrietta ile son bir konuşma yapan Antonia, Philip'i yanında buldu. Antonia şaşkın görünürken, Philip bir kaşını kaldırdı. "Çimlerdeki tehlikelere senin koruman olmadan göğüs gereceğini düşünmüyorsun herhalde?"

"Koruma mı?" Philip daha yakına sokulup elini dirseğinin çukuruna kısıtırken, Antonia'nın dikkati bir anlığına dağıldı. Philip oldukça iri yarıydı. Antonia henüz kendine bu kadar yakın olmasına alışmamıştı. "Seni neyden korumam gerekiyor?" diye şüpheli bir bakışla sordu. Düşmanı hafifçe gülümsedi. "Piranalar."

"Piranalar mı?" Philip dul hanımlara zarifçe başını sallayıp Antonia'yı merdivenlerden indirirken, Antonia aklını zorluyordu. "Piranaların balık olduğunu sanıyordum," dedi çimlere indiklerinde.

"Aynen öyleler. Sosyal fakat etobur ve kesinlikle soğukkanlılar."

"Bahçede mi?"

"Evet. Bak, bir genç pirana geliyor şu an."

Antonia, başını kaldırarak Bayan Castleton'ın, Honoria Minns ile kol kola girmiş, üzerlerine doğru gelmekte olduğunu gördü.

"Ah... Bayan Mannering'di değil mi?" Bayan Castleton tam önlerinde durdu. "Zavallı Honoria elbisesinin firfırını koparmış sanırım."

Honoria oldukça şaşırarak çevresinde döndü ve firfırına bakmaya çalıştı. "Nasıl oldu bilmiyorum," dedi. "Yırtıldığını hissettim ama neye takıldığını anlamadım. Neyse ki Calliope yakınımıydı ve haber verdi."

"Bayan Mannering, eğer size zahmet olmazsa," diyerek Calliope Castleton düşünmeden lafa girdi, "zavallı Honoria'yı içeri götürüp dantelini iğneyle tutturmasına yardım eder misiniz?"

Honoria kıpkırmızı oldu. "Şey, ben öyle! Yani, bir sürü misafiriniz var..."

Philip, "Aynen," diyerek sakince lafa girdi. "Bayan Castleton, siz Bayan Mimms'in yakın arkadaşı olduğunuza göre, kendisini terasa götürüp hizmetkârlardan yardım istemenizde bir beis yok." Honoria Minns'e hesaplanmış, etkileyici bir gülücük attı. "Maalesef, Bayan Mannering'in yeteneklerine şu an oldukça ihtiyacım var canım."

Bayan Mimms büyülenmişti. "Tabii lordum." Gözleri faltaşı gibi açıldı ve parıldıyordu. "Asla sizi rahatsız etmek istemem."

"Teşekkürler canım." Philip elini tutarak kıza doğru eğildi. Minnet dolu gülümsemesi her kızın başını döndürmeye yeterdi. "Size borçluyum."

Honoria Mimms sanki patlayacakmış gibi görünüyordu. Yuvarlak yüzü ışıldarken, Bayan Castleton'ın kolunu yakaladı. "Gel Calliope... Eminim ki bunu kendimiz halledebiliriz."

Bayan Mimms neşe içinde Bayan Castleton'ı terasa doğru çekiştirdi. Bayan Castleton itirazlarına devam ederek uzaklaşıp kayboldu. Antonia gözlerini kocaman açtı. "Bayan Castleton pek önerinize kulak asmış gibi görünmüyor lordum."

"Galiba öyle. Bayan Castleton senin de fark etmiş olacağın üzere, biraz kendini beğenmiş."

Antonia'nın gözleri parladı ve dudakları kıpırdar gibi oldu. Philip bunu fark etti. "Bunda seni güldürecek ne var?" Konuşmalarını tekrar aklından geçirerek Antonia'nın neye güldüğünü kestirmeye çalıştı ama bir şey bulamadı. Bir kaşını sorgular biçimde kaldırdı. "Evet?"

Antonia gülümsemeyi kesti. "Düşünüyordum lordum," dedi bakışlarını önlerindeki kalabalığa yönelterek. "Son yo-

rumunuzun sizin için de biraz geçerli olduğunu fark etmediniz mi?” derken Philip’e baktı. Philip iki kaşını da kaldırarak Antonia’nın bakışlarına kilitlendi. Bir süreliğine, Antonia’yı etkiledi. Antonia derisinin altındaki titremenin içine yayıldığını hissetti.

Bu his gözlerine yansıyınca Philip bakışlarını çevirdi. “Sen pek sohbet edilecek biri değilsin, canım benim.” Ardından daha iyimser bir sesle ekledi, “Sanırım insanların arasına karışmalıyız. Okçuluk yarışmaları ne zaman başlayacak?”

Sohbet dolu saatler hızla geçti. Bahçe boyunca, konuklarıyla konuşmak için adını başı durarak geçindiler. Antonia’nın fikrine göre, Philip kiracılarının her biriyle en az beş dakika vakit geçirmeliydi. Görünen o ki o da zaten aynı kanıdaydı. Philip’i onları ziyaret etmesi için uyarırmak zorunda kalmamıştı. Bu yüzden ona teşekkürlerini sundu. Philip’e, ihtiyaç duyulmaması için şölen ve şölenle ilgili faaliyetler muhteşem bir şekilde yürümeliydi.

Philip’in de kendisini desteklemesine şaşırmıştı. Hatta çiftçilerinden birinin eşinden yemek tarifi alan Antonia’yı beklemişti. Yıllar geçmesine rağmen, kiracılarının büyük çoğunluğu Antonia’yı tanıyordu. Toprak ağalarıyla sohbet etmek kadar, Antonia ile tanışıklıklarını tazelemek de istemişlerdi. Her görüşmeden sonra, Philip harekete geçmeden önce onu yanına çekiyordu. Tıpkı Philip’in istediği korumayı gerçekten sağlıyormuş gibi.

Annelerin çoğu işaretleri doğru okumuş ve sevgili kızlarının Philip’le yakınlaşmalarına engel olmaya çalışmış olsalar da sevgili kızları aynı düşüncede değillerdi. Bayan Abercombic ve Bayan Harris, büyük bir cüretle, gezinmekte olan Philip ve Antonia’nın yanına sokuldu.

“Müthiş sıcak bir gün, değil mi lordum?” Bayan Abercombic’in bakışından şehvet fışkırıyordu. Elini yelpaze gibi sallaması, oldukça açık boyun hattından yayılan güzelliğe dikkat çekti.

“Bence oldukça yorucu.” Bayan Harris altta kalmamak adına kirpiklerini kırıp Philip’e ağır bir bakış attı.

Antonia Philip'in kasıldığını hissetti. İfadesi kapalı ve mesafeliydi.

"Hanımlar, sizlere fenalaşmadan önce oturma odasına gitmenizi önerebilir miyim?" Sadece Philip'in ses tonu bile havayı on derece soğuttu. "Sanırım oturma odasında soğuk içecekler olacaktı." Mesafeli bir şekilde başını sallayarak yönünü çevirdi, Antonia'yı yeni yetme sosyete fahişelerinin yanından uzaklaştırdı.

Antonia, Philip'in sert dudaklarına bir bakış attıktan sonra, tezgâhlara göz gezdirdi. Genç hanımlara, o kıpır kıpır kirpiklerin ve coşkulu beyanların, ev sahibine yaklaşmak için kesinlikle yanlış yöntem olduğunu söylemiş olmayı diledi. Philip tüm bu duygu gösterisinden hoşlanmıyor, onun yerine gerçek, düzgün ve ölçülü yakınlaşmaları tercih ediyordu. Antonia'nın yürekten inandığı üzere, çoğu erkek gibi o da gelenekçiydi.

Philip'in, kiracısı olan çiftçilerden biriyle ekin zamanını konuşmak için durdular. Philip'i gizlice inceleyen Antonia acı acı gülümsedi. Miskin havası yüzünde, en azından yansıttığı görüntüsündeydi. Onu İzleyen kızlar, onun çiftçilik ve ürünler üzerine yaptığı harareti konuşmayı duymıyorlardı. Antonia, Philip'in genç hanımların kaçamak bakışları ve iç çekişlerinin doğal hedefi olmasını, oldukça yakışıklı olmasına ve sahip olduğu kuvvetle kibar, kendinden emin ve nazik bir şekilde yürütmesine bağladı.

Antonia kendisine hiç de yardımı dokunmayan bir ürperti bastırarak çevresine bakındı. Horatia Mimms ve papazın evinden iki kız yakınlarda dikilmiş, kıkırdayarak fısıldaşıyorlardı. Kendini müthiş şekilde yaşlı hissederek onları görmezden geldi.

Konuşmasını bitiren Philip, Antonia'nın elini tutarak okçuluk hedeflerine yöneldi. "Görünüşe göre yarışmalar güzelle devam ediyor." Philip Antonia'ya baktı. "Kazanana kuşağı senin takdim etmen gerektiğinden emin değilim."

Antonia başını iki yana salladı. “Onların efendisi sensin. Ufaklıkların idolüsün. Elbette ödülü senin vermeni isteyeceklerdir.”

Antonia konuşurken hareket etti ve Philip’in gözlerine bakmak için hafifçe öne doğru ilerledi. Ne yazık ki bu onu Horatia Mimms’in yoluna çıkarmıştı. Horatia balerin gibi bir hareketle öne fırladı. Yere düşeceği anı hesap ederek çizdiği eğri onu hafifçe sendeleyerek Philip’in kollarına bırakacaktı fakat bunun yerine gelip Antonia’nın sırtına bindirdi.

Antonia boğuk bir çığlıkla ileri doğru kapaklanarak Philip’in göğsüne daldı. Philip’in kolları Antonia’ya döndü. Philip Antonia’yı, çimlerde sere serpe yatmakta olan Horatia’dan kurtarmaya çalışırken, çelik bileklikleri onu kendisine doğru bastırıyordu.

“İyi misin?” Philip kollarını gevşeterek Antonia’ya baktı.

Antonia ses çıkarabilmek için mücadele ederek başını salladı. “Ufak bir darbe sadece...” Geri çekilmeye çalışırken irkilmeden edemedi.

Philip onu sabit tutarak ellerini sırtına koydu ve hafifçe ovaladı. Bakışları önlerindeki manzaraya döndü. Horatia’nın ayağa kalkması için papaz evinden iki kişi ona yardım ediyordu.

Philip gözlerinden alev saçı. “Bu ne yazık ki hayatımda gördüğüm en düşüncesiz hareket!”

Philip’in kollarında onun sıcak elleri tarafından sırtına yapılan masajın tadını çıkaran ve kısa bir süreliğine başını çaresizlikle Philip’in göğsüne yaslayan Antonia kıkırdadı. Philip’in ses tonundan, onu tutuşundaki gerginlikten, biliyordu ki sabrı taşmak üzereydi. Neyse ki, tezgahları biraz geçmişlerdi ve kalabalık da okçuluk müsabakasını izlediğinden, bu manzaraya pek az kişi şahit olmuştu.

“Anne ve babanın...” Philip’in bakışları soğuk bir şekilde üç kızı da taradı, “bu soytarılığını kabul edebileceğini sanmıyorum.” Buz gibi sözleri kızın yüzüne kırbaç gibi indi. “Onlara bunu açıklamak niyetindeyim...”

Philip'in göğsüne sıkı sıkı bastırıldığı Antonia, onu kollarını gevşetmesi için zorladı. Kollarından kıvrılarak kurtulduğunda, paniğe kapılmış üç beyaz yüzle göz göze geldiğine şaşırmadı. "Bir şeyim yok." Philip'e attığı bir bakış onun buna pek ikna olmadığını belli etti. Yüzü taş gibi katıydı ve ifadesi buz gibiydi. Antonia kızlarla yüzleşmeden önce gözlerini kısmakla yetindi. "Bayan Minims... Umarım bir yerinizi incitmemişsinizdir?"

Yüzü bembeyaz kesilmiş Horatio Minims gözlerini kırp-tı ve sersemleyerek önüne baktı. Pembe elbisesinin etekleri çim lekese bulanmıştı. "En sevdiğim elbisem!" diye inledi. "Mahvoldu!"

Philip öfkeyle burnundan soludu. "Siz var ya..."

Antonia ayaklarının üzerine doğruldu. Philip'in kolları açıldı ve Antonia'ya somurtarak baktı.

"Bayan Carmichael, Bayan Jayne, sanırım Bayan Minims'e içeri kadar eşlik edip leke çıkacak mı diye baksanız iyi olacak."

Papazın kızları başlarını sallayıp hızla Horatia'nın kollarına girdiler. Fakat Horatia beklenmedik şekilde ayağa kalktı. Yanakları kızarmıştı. Çaresizce Antonia'ya baktı. "Çok üzgünüm Bayan Mannering. Öyle yapmak istememiştım..." Sustu ve bakışları yere yöneldi.

Antonia ona acıdı. "Talihsiz bir durumdu. Başka bir şey söylemeye gerek yok."

Üç kızın da yüzüne yayılan rahatlama hissi neredeyse komikti. Üçlü, reverans yapıp Philip'in etrafından olabildiğince hızlı uzaklaştılar.

"Talihsiz durummuş!" Philip arkalarından ters ters baktı. "Küçük zavallılar..."

"Onlar sadece yaşlarına uygun davranıyorlardı." Antonia, Philip'e yan yan baktı. Philip gözlerini kıstı. "Onların aptal hayallerine malzeme olmaktan hoşlanmıyorum."

Antonia gülümsedi. "Boş ver." Koluna teskin eder şekilde vurdu. "Gel de okçuluk ödülleri sun... Tezahürata bakılacak olursa müsabaka bitmiş olmalı."

Philip Antonia'ya sertçe baktıysa da onun kendisini gölün yanındaki okçuluk müsabakasının yapıldığı alana götürmesine müsaade etti.

Genç kızların hayranlığından hoşlanmıyor olabilirdi fakat belli ki küçük çocukların sevgisiyle başa çıkmakta zorlanmıyordu. Antonia, Philip'i üç müsabakanın galiplerini tebrik etmek için doğaçlama bir konuşma yaparken izledi. Ödüller verildikten sonra, Philip Antonia'nın yanına döndü.

Çay içmek için terasa geçtiler. İnsanları yanlarına buyur etmelerine rağmen, Philip Antonia'nın yanına oturdu. Şimdi sıra, akşamüstü boyunca genç binicilerin meşgul ettiği alana gitmeye gelmişti.

Tekrar bahçeye indiklerinde Leydi Castleton'ın yollarının üzerinde olduğunu fark ettiler. Yanında yürüyen kızı, Moresby Ailesi'nin genç oğlu Bay Gerald Moresby'nin koluna girmişti.

"İşte buradasın Ruthven." Leydi Castleton manikürlü elini sıkıca Philip'in koluna koydu. "Kendinizi çiftçilerin arasına oldukça güzel saklayıp, dikkatinize daha fazla ihtiyacı olanları görmezden geldiniz efendim."

Antonia'nın attığı bir bakış, hanımefendinin sözlerinde öfke olmadığından emin olmasına yetti. Philip'in ise sıkkan görüldüğünü fark etti.

Leydi Castleton umursamadan devam etti. "Bu da bizi, isteklerimizi açıkça dile getirmeye zorladı lordum. Calliope gül bahçenizi görmeyi çok arzu ediyor fakat Gerald çiçeklere katlanamıyor. Onu hapsirtiyorlar."

"Evet öyle." Gerald Moresby sırtıttı. "Kokuya katlanamıyorum."

"Yani," diye ekledi Leydi Castleton, "Bayan Mannering halasının yerine ev sahibesi konumunda olduğuna göre, siz kolunuzu uzatıp beni ve Calliope'yi gül bahçesine götürürken, kendisi de Bay Moresby'yi göl kenarında gezdirebilir diye düşünüyorum."

Gerald Antonia'ya bakarak ellerini ovuşturdu. "İyi fikir, değil mi?"

Antonia öyle düşünmüyordu. Sekiz yıl önce tanıdığı Gerald aşırı güvenilmez bir tipti. Soluk mavi gözlerindeki ifa-
deye ve zayıf dudaklarının hareketlerine bakılırsa, yıllardır da
değişmemişti.

Yanındaki ani gerginliği fark eden Antonia Philip'e baka-
rak, onun bakışlarının pek hoş olmayan bir gülümsemeyle
Gerald'ın yüzüne sabitlendiğini gördü.

"Korkarım ki sayın leydim," dedi Philip yumuşakça, ba-
kışlarını Gerald Moresby'nin zampara suratından çekip anı-
den o suratı düzeltme isteği duyarak, "Bayan Mannering ve
ben kiracılarımızı eğlendirme şerefine nail olduğumuzdan, za-
manımız kısıtlı. Eminim ki siz de bir malikâne sahibi oldu-
ğunuz için bu durumu anlayışla karşılayacaksınız."

Philip, Leydi Castleton'ın geçmişini gayet iyi biliyordu.
Malikânenin hanımı olma konusunda deneyim sahibi de-
ğildi. Bu yüzden, hanımefendi Philip'in söylediğine şaşırıp
itiraz edemeden soğuk bir ifade takındı.

"Anlayacağınızı biliyordum." Philip başını kaldırarak eli-
ni Antonia'nın kolunda bekleyen clinin üstüne koydu. "Bu
arada müsaadenizle, küçük biniciler bizi bekliyorlar." Hoş
gülümsemesi Leydi Castleton ve kızını etkilese de Gerald
Moresby'yi etkileyemedi.

İşitme mesafesinin dışına çıktıklarında, Antonia derin bir
nefes aldı. "Ne kadar da..." Duraksadı ve kelimeleri aklına
getirmeye çalıştı.

"Akıllıca?" diye sordu Philip. "Hızlıca? Ustaca?"

"Ben insafsız diyecektim," diye yanıtladı Antonia ayıpla-
yan bir bakışla.

Philip'in ona bakışı ise daha belirsizdi. "Gerald Moresby
ile göl kenarında gezmek mi istiyordun?"

"Tabii ki hayır." Antonia'nın tüyleri ürperdi. "Tam bir
kurbağa."

Philip hıhladı. "Bayan Castleton da pirana. Birbirlerine
uyuyorlar. Biz de hepsinden kurtulmuş durumdayız."

Antonia buna itiraz edemezdi. Alçak atlayışın son turlarını

izlemek için, ip çekilmiş alana tam zamanında vardılar. Başseyisin oğlu Johnny Smidgins burun farkıyla kazandı. Dizginleri ancak tutabilecek kadar ufak bir çocuk olan, şişman bir midilli süren kız kardeşi küçük Emily ise kızlar dalında ödül kazandı.

Herkes ikisine de oldukça itibar gösterdi. Ruthven, Johnny'nin elini ciddiyetle sıkarak ona mavi kuşağı takdim etti. Antonia, mavi rozeti küçük Emily'nin elbisesine iğnelemeden önce, Emily'yi tutup öpmeden duramadı. Küçük kız müthiş bir gururla şaşkına dönmüştü. Philip onun buklelerini okşayıp yanından ayrıldı.

Bundan sonra, geriye tek eğlence kalmıştı. Punch ve Judy gösterisi. Hemen hemen herkes, hatta dul hanımların bile bir kısmı, fundalığın yeşil duvarı önünde yükselen sahnenin etrafına doluştu.

Çocuklar çimlere oturdu. Aileleri ise arkada ayakta durdu. Perde hareket edip alkışlar ve çığlıklar yükselirken kalabalığa son katılanlar arasında olan Antonia ve Philip, kendilerini seyircilerin oldukça gerisinde buldular. Philip görebiliyordu ama eğilip kalkan Antonia göremiyordu.

"Gel." Philip Antonia'yı bahçedeki destek duvarının oraya çekti. "Bunun üstüne çık." Antonia eteklerini toplayarak Philip'in uzattığı elini tuttu ve yukarı çıkarken yardım etmesine müsaade etti. Taş yüksek değilse de üstü dardı.

"Elini omzuma koy," dedi Philip Antonia'ya.

Antonia dengesini korumak zorundaydı. Philip onun yanında durdu ve ikisi de sahneyi izlemek için döndüler.

Geoffrey'nin senaryosu muhteşem, kuklalar ise çok yaratıcıydı. Aşçının favori kepçesi ve bilardo odasındaki güvelelerin kemirdiği bir kaplan kafasına benzeyen dekorun bir kısmı hem yenilikçi hem de çok güzeldi. Perde indiğinde Antonia Philip'in omzuna oldukça yükleniyordu ve diğer elini yan tarafındaki dikişlere bastırıyordu.

"İnanılmaz!" dedi Antonia, gözlerini kırıp gülmekten yaran gözlerini temizleyerek. "Kardeşinin mecaz konusunda bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum."

Philip Antonia'ya alaycı bir tavırla baktı. "Sanırım kardeşin hakkında bilmediğin başka şeyler de var."

Antonia bir kaşını kaldırdı. Elini Philip'in omzundan kaldırmak için dikleşti. Nefes alırken yaralı sırtı acıdı.

Philip'in kolu hızla Antonia'ya dolandı.

"Sen incinmişsin."

Kelimeler ağzından sanki bir suçlama gibi çıkmıştı. Antonia eğildi ve şaşırarak Philip'e baktı. Taş duvar sayesinde gözleri aynı hizadaydı. Philip'in gözkapakları açılıp bakışları Antonia'nın bakışlarına denk gelince, gri gözlerinin fırtınalı derinliklerini ve onları örten duyguları daha yakından gördü.

Bakışları birbirine kenetlendi. Philip'in bakışları bir an keskinleşerek daha da netleşti ve sonra gözlerini kırpınca, o ifade yok oldu. Kalbi küt küt çarpan Antonia, bakışlarını çevirdi ve Philip'in onu nazıkçe aşağı indirmesine müsaade etti. Doğruldu ve kıpırdanarak, Horatia Mimms'in dirseğinin çarptığı kürek kemiklerinin arasındaki o noktayı gevşetmeye çalıştı. Philip'in yine sırtına masaj yapmasını diledi.

Philip yumruklarını beline koymuş, Antonia'nın yanında duruyordu. Antonia kirpiklerinin arasından Philip'e baktı. Yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Havadaki gerginliğe karşılık, "Sadece biraz kasılmış," dedi.

"Ah şu akılsız kız!"

"Philip... Hiçbir şeyim yok." Antonia başıyla, çimlere yayılmakta olan insanları işaret etti. "Gel, misafirlerimizi uğurlamalıyız."

Yolun kenarında durup arabayla giden kiracı ailelerini el sallayarak uğurladılar. Tabii söylemeye gerek olmasa da, Horatia Mimms'e sinir bozucu bir ifadeyle dik dik baktılar. Antonia kendini, Mimmslerin coşkulu vedasına, Philip'de bir gerginlik olursa bunu gerekirse güç kullanarak bastırmaya hazırlamıştı. Fakat her şey yolunda gitmişti. Hatta Castletonlar bile sonunda ayrılmışlardı.

Herkes gidince Antonia temizliği yönetmek için bahçeye

döndü. Philip onu takip ederek geçkin akşamüstü güneşinin saçlarından altın parıltılar şeklinde yansımaları izledi.

“Geoffrey’den gerçekten çok etkilendim,” dedi Philip. “Punch ve Judy’yi sahneleme sorumluluğunu alıp başarıyla tamamladı.”

Antonia gülümsedi. “Ayrıca çok da güzel becerdi. Çocuklar büyülenmişlerdi.”

“Mmm. Bildiğim kadarıyla hiçbiri göle düşmedi. Bu yüzden samimiyetle teşekkürlerimi sunuyorum ona.” Philip Antonia’ya baktı. “Ama sanıyorum ki zaferini biraz da sana borçlu.” Neredeyse gölün yakın kıyısına ulaşmışlardı. Antonia kaşlarını sorgular şekilde kaldırarak ufak bir tümseğin üstüne çıktı. Antonia’nın baktığını gören Philip de onun yanında durdu. “Onu yetiştirmekte zorlanmış olmalısın, hele ki tek başına.”

Antonia omuzlarını silkti ve göle doğru baktı.

“Onunla ilgilenmekten hiç pişman olmadım. Bu bakımdan, oldukça faydalı oldu.”

“Belki öyledir. Fakat annen sağ olduğu için bunun senin vazifen olmadığını düşünen birçok kişi var.”

Antonia dudaklarını büzdü. “Doğru, fakat babam öldükten sonra annemin tam olarak yaşadığından emin değildim, anladın mı?”

Bir an durduktan sonra, Philip yanıtladı, “Hayır, anlamadım.”

Antonia Philip’e bakarak döndü ve eve doğru ilerledi. Philip arkasından takip etti. Antonia tekrar konuşmaya başlayana kadar teras yolunu yarılamışlardı. “Annem babama kendini adamıştı. Tamamen babama kapılmış gidiyordu. Bu durum umulmadık şekilde bir ölümle sona erince, annem yitip gitti. Bana ve Geoffrey’ye, duyduğu ilgi, babam ölünce kaybolup gitmişti.”

Philip çenesini sıkı. “Bir anneye pek yakışmayan bir durum.”

“Yanlış düşünmemelisin, hiçbir zaman bile bile ihmalkârlık

yapmadı. Fakat artık önünü göremiyordu. Babam öldükten sonra onun için her şey önemini yitirmişti.”

Birlikte terasa çıkan çimleri tırmandılar. Eve yaklaştıklarında Antonia durup ve yukarı baktı ve binanın zarif görünümlüsünü seyretmek için elini gözlerine siper etti. “Benim, aşkın ne olduğunu, başka her şeyin önemini yitirecek kadar sevmenin nasıl bir şey olduğunu anlamam uzun sürdü.”

Uzun bir süre yan yana sessizce dikildiler. Ardından Antonia elini indirdi. Kısaca Philip'e bakıp uzattığı kolunu kabul etti.

Terasa çıkınca, ayakaltında ezilmiş çimlerin dışında kalan manzarayı gözlemek için döndüler. Philip'in dudakları büzüştü. “Bana bunu yakın zamanda tekrar etmemeyi hatırlat.”

Döndü ve Antonia'nın gözlerindeki ifadeye baktı. Antonia alınmasını diye, “Davet başarısız değildi elbette,” diye aceleyle ekledi. “Fakat bunu yakın zamanda tekrarlamaya sinirlerimin dayanacağını sanmıyorum.”

Antonia'nın hemen yapıştıracakı cevap bir anda aklına gelse de kelimeleri sarf etmemek için kendini tuttu.

Philip bunu gözlerinde kıpırdayan yeşil ve altın renkli gölgelerden fark etti. Yüzü daha sert bir hal aldı. “Tabii,” dedi kuru bir ses tonuyla. “Evlenirsem sorun da kalmaz.”

Antonia kasıldı ama gözlerini kaçırmadı. Bakışları birbirine kenetlendi. Bir süre hareketsiz kaldılar. Sonra Philip Antonia'nın eline uzandı. Tutup kaldırdı ve kızın parmak uçlarına ihtiyatlı, yavaş bir öpücük kondurarak Antonia'nın gizleyemediği, içinde yayılan o karşılığın tadını çıkardı. Gözleri meydan okurcasına Philip'in gözlerinde olan Antonia başını arkaya eğdi.

Philip bu meydan okuyan bakışa tek kaşını yavaşça kaldırarak karşılık verdi. “Her açıdan başarılı bir gündü.”

Uyuşuk bir tavırla oturma odasının pencerelerini işaret etti. Birlikte içeri girdiler.

“Of aman!” Geoffrey ağzını kocaman açarak esnedi. “Çok yorgunum. Ayaklarıma kara sular indi. Yukarı çıkacağım.”

İstekaları raflarına geri koyan Philip, başını salladı. "Masada sızdığın için seni sürüklemek zorunda kalmayayım diye çıkmalısın zaten."

Geoffrey sırıttı. "Size zahmet vermek istemem. O zaman iyi geceler." Başını hafifçe eğerek odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapadı.

Philip isteka dolabını kapadı. Etrafta dolanan gözleri karşı duvardaki içki şişesine denk geldi. Karşıya geçerek kendisine koca bir bardak brendi doldurdu. Bardağı sallayarak uzun pencereleri açtı ve dışarı çıktı. Yavaşça terasa doğru yürürken boştaki elini cebine attı.

Malikâne hareketsiz ve sessizdi, gecenin örtüsü altında dinleniyordu. Yıldızlar ince bir bulutun içinden parıldıyorlardı. Rahatlatıcı ve alışıldık hareketsizlik Philip'e kadar uzandı. Herkes odalarına çekilmiş, bu müthiş telaşeli günün yorgunluğunu atıyordu. Philip de Geoffrey kadar yorgundu ama yatağa gitmek istemeyecek kadar da huzursuzdu.

Gün içinde yaşananların verdiği duygular, içinde çalkalanıyor gibiydi. Kolayca üstesinden gelinmeyecek kadar yeni ve yok sayamayacak kadar da güçlülerdi. Korumacılık, kıskançlık, endişe... Philip bu duygulara yabancı sayılmasa da daha önce hiç bu kadar derinden ve bu kadar yoğun hissetmemişti.

Her şeyin üst üste gelmesi yıpratıcı bir rahatsızlık yaratıyordu. Birtakım dürtülerine hâkim olamıyorsa da, zorunluluğun verdiği sıkıntıyı inkâr edemezdi. Bu onun için yeni bir duyguydu. Brendisinden büyük bir yudum aldı ve gözlerini geceye dikti.

Anlamıyormuş gibi davranması imkânsızdı. Apaçık biliyordu ki başka bir kadın söz konusu olsaydı, Philip çok uzaklarda, ulaşamayacak bir yerde olmak için bir mazeret bulur, uygun bir sebep yaratırdı. Oysa hâlâ buradaydı işte. Philip bardağını boşalttı ve başını çevreleyen beyazlara dokundu. Galiba otuz dört yaşında olmak böyle bir şeydi.

Altıncı Bölüm

İki gün sonra, Philip kütüphane penceresinin önünde durmuş, güneşle yıkanan bahçelere bakıyordu. Onu böylesine harika bir günde içeride tutan işi bitmişti. Arkasında kâhyası Banks, kâğıtları toplamakla meşguldü.

"Teklifi Bayan Mortingdale'in adamlarına ileteceğim lordum, yine de kabul edip etmeyeceğini Tanrı bilir." Banks'in sesi huysuzlaştı. "Smiggings onu ikna etmek için elinden geleni yapıyor fakat o bir türlü imzasını atmıyor."

Philip'in bakışı bahçelerin üzerinde dolaştı. Antonia'nın bugün nerede saklandığını merak etti. "Sonunda imzalayacak... Sadece karar vermek için zamana ihtiyacı var." Banks burnundan soluyunca Philip arkasını döndü. "Sabırlı ol Banks. Aşağı Çiftlik'in bir yere kaçtığı yok. Ayrıca her yanı benim arazinile çevrelenmiş olduğu için teklifte bulunmak isteyen pek fazla kişi olmayacak. Kaldı ki benimki kadar yüksek bir teklif yapamazlar zaten."

"Evet, biliyorum," diye homurdandı Banks. "Önümüze çıkan saçma sapan bir kadının tereddüdünden başka bir şey değil."

Philip'in kaşları havaya kalktı. "Tereddüt ne yazık ki kadınlarla uğraşırken hazırlıklı olman gereken bir şey."

Banks onaylamaz bir hırıltıyla ayağa kalktı. Philip bahçeye uzun uzun baktıktan sonra Banks'i takip etti. Antonia gül bahçesinde değildi. Bahçe boştu. Terk edilmiş karanfilli yol,

akşamüstü güneşinin altında uykuya dalmıştı. Fundalık serin ve davetkâr olsa da ne yazık ki boştu. Philip gözlerini kısarak bir çitin gölgesinde durdu ve avının davranışlarını gözden geçirdi. Ardından, Banks'inkine rakip olacak bir homurtuyla eve doğru yol aldı.

Antonia ona kilerde rastladı. Philip loş odaya girerken, Antonia başını kaldırıp şaşırarak gözlerini kırptı. "Merhaba." Ellerin hareketi kararsızlıkla durdu ve bakışları raflara dizilmiş şişelere ve kavanozlara döndü. "Bir şey mi arıyordunuz?"

"Aslına bakarsan evet." Philip Antonia'nın çalışmakta olduğu tezgâha yaslandı. "Seni."

Antonia'nın gözleri büyüdü. Budadığı bitkilere baktı. "Ben..."

"Bu sabah seni göremedim." Antonia başını kaldırırken Philip'in bir kaşı havaya kalktı. "Acaba atlardan sıkılmış olabilir misin?"

"Hayır... Tabii ki sıkılmadım." Antonia gözlerini kırptırdı ve önüne baktı. "Sadece şöleden ötürü çok yorgundum."

"Bayan Mimms ile çarpıştığın için sırtın kasıldı değil mi?" Antonia budadığı bitkileri toplayarak bir kaba koydu. "Tamamen geçti."

"Duyduğuma sevindim. Banks ile işim umduğumdan erken bitti. Acaba yeteneğini benim gri atlarımla sınamak ister misin diye merak ettim."

Ellerini önlüğüne silen Antonia bu teklifi düşündü. Kesinlikle cazipti. Ayrıca, yeteneğini tamamen yeni bir alanda denemek için ilk adımı atmış olmalıydı.

"Eğer onları düzgün sürebilersen," diye devam etti Philip, "belki sana kırbaç tutmanın da temel prensiplerini gösterebilirim." Kaşlarını kaldırarak Antonia'ya baktı.

Antonia Philip'in gözlerindeki belli belirsiz meydan okumayı kaçırmadı. Şimdiye dek ne kadarını gerçekten gördüğünü bilmeseydi Antonia'nın geliştirdiği savunmayı test et-

menin tek yolu Philip'in yanında biraz zaman geçirmeyi göze almaktı. "Peki öyleyse." Antonia canlı bir hareketle başını salladı ve yüksek pencerelerden dışarı bakmak için parmak uçlarına yükseldi.

Philip doğruldu. "Güzel bir gün... Sadece şapkam alman yetecektir." Antonia'nın elini tutarak, onu kapıya götürdü. "Sen şapkamı takarken ben de atları hazırlatacağım."

Antonia göz açıp kapayıncaya kadar merdivenlerdeydi. Elinden kurtulduğu sözde eğitmenine anlamlı bir bakış attı. Oldukça asil bir şekilde şapkasını bulmak için yukarı çıktı.

On dakika sonra çakıllı yolda ilerlemekteydiler. Gri atlar düzgünce adım atıyorlardı. Yapraklı yollardan yakınlardaki Fernhurst kasabasına kadar olan sürüş olaysız geçmişti. Antonia gergin sinirlerine rağmen, yanında nazıkçe oturan adamda en ufak bir niyet görmemişti. Philip, parlak güneş ışığının sakin sıcaklığı ve güzel bir akşam yemeği isteğinden başka hiçbir düşünceye kapılmaksızın, halinden gayet memnun görünüyordu.

Antonia hayal kırıklığını içine atarak başını kaldırdı. "Sizi buraya kadar hiçbir çukura bile düşürmeden getirdiğime göre, belki de bana kırbaç tutmayı öğretmeyi düşünürsünüz?"

"Ah evet." Philip doğruldu. "Dizginleri sol eline koy ve kırbacı sağ elinle tut. Darbeyi parmaklarınla indirmelisin." Antonia bir süre beceremeyince, Philip elini uzattı. "Ver göstereyim sana."

Sürüşün geri kalanı atların düzgünce ilerlemesiyle, Philip'in ustaca ve kasıtlı olarak kırbaç kullanmasıyla Antonia'nın başarısızlıkla sonuçlanan deneyimi ve atları kulaklarına fiske vurarak idare etmeye çalışmasıyla geçti.

Tâbii, hakkını vermek gerekirdi ki malikâneye ulaşana kadar atların kulaklarını çentik içinde bırakması büyük başarıydı! Philip'in uzun kırbaçla olan deneyimi, onu uzatıp hafifçe değiştirerek ve hemen geri çekip kırbacı havada hafifçe fısıltarak hazırda bekleyen parmaklarına bırakması, kolay taklit edilecek bir hareket değildi.

Antonia, Philip onu aşağı indirirken somurtuyordu.

“Kafana takma... Bu da diğer yetenekler gibi çalıştıkça olacak.”

Antonia başını kaldırdı ve Philip’in maskesini nerede bıraktığını olduğunu merak etti. Gözleri, Antonia’nın ormanda ilk fark ettiği gibi daha koyu bir renge bürünmüştü; bilekleri sıkıydı, uzun parmakları kibarca esniyordu. Patiska muslinden daha kalındı ama Antonia’nın iç gömleğiyle birleşmesine rağmen, onu Philip’in dokunuşunun sıcaklığından koruyamıyordu.

Philip Antonia’yı önünde tutarak gözlerini gözlerine dikti. Antonia kendini fazlasıyla korunmasız hissetti. Aynı zamanda hoş bir şekilde akli başından akıp gitmekte, nefesi teklemekteydi. Philip’in bakışı keskinleşerek, gözlerinin grisi daha da koyulaştı.

Antonia o anda tam orada Philip’in kendisini öpeceğini anladı. Ardından, Philip’in o ana kadar sert ve soğuk olan yüz hatları değişti. Dudakları hafifçe kıvrılarak kibarca gülümse-di. Antonia’nın eline uzanarak parmaklarını parmaklarına doladı. Gözleri gözlerine bakarken, Antonia’nın elini kaldırıp parmak boğumlarına bir öpücük kondurdu.

Philip’in gülümsemesi alaycıydı. “Korkarım ki bu da çalışma gerektirecek bir başka yetenek.”

Aceleci ayak sesleri, seyis yamağının geldiğini haber verdi. Yamak nefes nefese kalmıştı ve özür diliyordu. Philip elini merhametli bir şekilde sallayarak yamağın kekeleyerek ettiği özürleri geri çevirdi. Araba götürülünce, Antonia’nın elini koluna yerleştirdi. Antonia gözlerinde şüphe ve belirsizlikle baktı.

Philip bir kaşını bilinçsiz bir kibirle kaldırarak, Antonia’yı eve yöneltti. “Kesinlikle ilerleme kaydettik canım benim, sence de öyle değil mi?”

“İşte bu daha iyi!” Ön avlunun üst taraflarındaki penceresinde tüneyen Henrietta yavaşça içini çekerek odaya doğru döndü. “Cidden endişelenmeye başlıyordum Trant.”

"Biliyorum." Trant sahibesinin yüzünü gözleriyle tararken, bakışları keskindi.

"Kabul etmelisin ki şölenden sonra hiçbir aday daha harika görünemezdi. Ruthven önüne atılan yemlere aldırmadan, dikkatle Antonia'nın yanında kalma konusunda ısrar etti."

Trant burnunu çekti. "Kendisinin zevkinin kötü olduğunun söylendiğini hiç duymadım. Bana öyle geliyor ki o 'yemler' onu çekeceğine, itmiş. Bayan Antonia ise hiç şüphesiz tam sığınılacak bir liman gibiydi."

Henrietta öfledi. "Bayan Castleton ve onun gibiler bize son derece terbiyesiz gelebilirler Trant. Fakat Ruthven'in zekâsına saygım sonsuz olsa da erkeklerin bu konulara farklı bir açıdan yaklaştığından şüphe duymuyorum. Dış görünüş için özü göz ardı etmeye meyilliler. Senin de kabul edeceğin üzere, Bayan Castleton'ın fizigi oldukça yerindeydi. Söylemeliyim ki Ruthven etkilenmemiş görüldüğünde çok rahatladım."

Dikişle meşgul olan Trant burnundan solumadan edemedi. "Etkilenmemiş mi? Dikkati dağıtılmış desek daha doğru olur."

"Dikkati mi dağıtılmış?" Henrietta hizmetçisine baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Trant iğnesini elindeki işe sapladı. "Bayan Antonia kendini sergileyen biri olmasa da, boş değil. Bana lordumuzun gözü ona çoktan sabitlenmiş gibi göründü." Trant kalın kaşlarının altından bir bakış atarak sahibesinin bu yoruma nasıl bir tepki verdiğini izledi.

Henrietta'nın düşünceli ifadesi yavaşça kendini beğenmiş bir hal aldı. Bastonuna uzanarak, "Neyse," dedi. "Tekrar birlikte olduklarına şüphe yok ve eğer Philip'in beğenisini kazanmışsa daha ne olsun! Ben bir şeylerin eksik olduğundan endişe ediyordum. Antonia tetikteydi, evde resmen korkarak geziniyordu." Henrietta gözlerini kıstı. "Sanırım Antonia'nın asabı bozulmuştu, Philip de işleri her zamanki hızıyla ilerletiyordu."

Henrietta gözlerinde savaşı bir parlııyla, homurdanarak ayağa kalktı. "Dizginleri sallama zamanı. Sanırım Londra'ya gitme vaktimiz gelmiş de geçiyor Trant!"

Holde Philip'ten ayrılan Antonia odasına gidiyordu. Nell başka bir yerdeydi. Antonia şapkasını havada kaydırarak yatağa bıraktı ve pencereye yürüdü. Geniş pervaza dayanarak ılık esanslı havayı içine çekti. Başarmıştı. Daha önemlisi, ilişkilerinin gidişatı cesaret kırıcı da olsa, Antonia'nın ayaklarını düzgünce yere basmaya ihtiyacı vardı. Zira her adımda tökezleyebilirdi ve tökezlerse Philip'in onu tutacağından emin değildi. Philip'in ve kendisinin aynı yolda yürüme konusunda biraz şüpheleri var gibiydi.

Neyse ki Philip, Antonia'nın zaman ihtiyacını açıkça anlamıştı. Savunma geliştirmesi, daha düzgün ve bir eşe yakışır tavırlar geliştirmesi, ölçüsüzleşen duygularla kendini ve Philip'i utandırmamayı öğrenmesi için zaman gerektiğini kavramıştı. Philip'in sözlerini nasıl başka türlü yorumlayabiliirdi? Pencere önündeki koltuğa oturarak bir dirseğini pervaza dayayıp çenesini avucuna koydu.

Güneşin üzerinden bir bulut geçti. Ani serinlik içine işledi. Annesinin sesi, kafasında kasvetli şekilde yankılandı. "Eğer aklın varsa aşk aramazsın kızım. İnan bana, o acıya değmez."

Antonia ürpertisini bastırarak yüzünü astı. Annesi bunları öltüm döşeğinde söylemişti. Oldukça kırılmış bir kalbin tecrübelerine dayanan bir yorumdu bu. Antonia bu yolu takip etmekle her şeyi tehlikeye mi atıyordu? Şu an ve önceden beri istediği şey, Philip'in eşi olmaktır. Ruthven Malikânesi'ne aşk aramak için gelmemiştir. Peki ya aşk onu bulduysa? On dakika boyunca ihtiyatlı bir şekilde düşünmek cevap olmamıştır. Antonia hoşnutsuzca somurtarak kararsızlığını kafasından silip attı ve aklını öncelikli hedefine yöneltti.

Londra'ya gitmeden önce, Philip'in kendisiyle toplum içine çıkmak için gösterdiği ilgiye alışmaya kararlıydı. Güvenmesi gereken bilgi birikimi (annesinin tenkitleri ve Yorkshire hanımlarından aldığı bazı tavsiyeler) yetersiz ve oldukça

taşraya özgüydü. Fakat Antonia hızlı öğrenirdi. Philip onun için harika bir örnekti. Gayet kontrollü ve çok yönlü biriydi. Sosyeteye onun kolunda çıkmak en büyük sınav olacaktır diye düşündü.

Tepkilerini kontrol altına alıp Philip'in eş olarak ihtiyaç duyduğu etkileyici, parlak ve oldukça sakin bir kadın olma becerisini sergiledikten sonra, Philip'in elini tutmak isteyeceğini biliyordu. Philip'in de belirttiği üzere, önündeki yol açıktı ve sadece dizginleri tutmayı öğrenmesi gerekiyordu. Dudaklarını büküp güveni tazelenmiş olarak ayağa kalktı ve zile doğru ilerledi.

Ertesi sabah uyuyakalmıştı. Ahırlara doğru, etekleri kolunun üstünde, bir elinde kırbaçla, diğer eliyle de şapkasını tutarak telaşla giderken neredeyse koşmaktaydı. Philip'in Pegasus'u ve Antonia'nın demir kır atı Raker'ı dışarı çıkardığını gördü. İki at da eyerlenmişti. Antonia aniden durarak baktı. Philip onu gördü ve bir kaşını havaya dikti. Her iki at da eyerlenmişti. Elini şapkasından indiren Antonia başını geriye atarak sakince Raker'ın yanına yürüdü.

Philip onu kaldırmak için yaklaştı. Antonia dönüp ellerini omuzlarına koyarken, önce kayan, sonra belini sıkıca kavrayan tutuşunu hissetti. Gözleri büyüyerek Philip'e baktı ve gözlerinde meraklı bir ifadeyle kaşlarının kalktığını gördü. Antonia ağzını açınca, Philip'in sorusuna nasıl karşılık vereceğini fark etti. Dudaklarını sıkı sıkı kapatıp bakışlarıyla konuşmayı tercih etti.

Philip'in dudakları büzüldü. "Yapmaman için bir sebep yoktu," dedikten sonra Antonia'yı kaldırıp eyere oturttu.

Antonia eteklerini düzeltti. Hazır olduğunda Geoffrey de ikisine katıldı. Philip başını sallayarak önden gitmeye başladı.

Dört buçuk kilometrelik koşu tam da Antonia'nın aklını başına toplaması için gereken şeydi. Ata binmek onu her zaman yatıştırırdı. Güzel bir atın sırtında çayırların üstünde uçabilir, zamanın dışına çıkabilirdi. Son sekiz senedir kötü

bir şekilde kaçırdığı bir şeydi bu. Çok iyi biliyordu ki Philip dışında hiçbir erkek onun bu şekilde ata binmesine izin vermezdi.

Solunda, yarımı boy üstündeki Philip'e baktı. Vücudu koca aygırın adınılarıyla uyum içindeydi. Hem o hem de at, gayet güçlülerdi. Birlikte gücün sembolü gibi görünüyorlardı. Antonia titrememek için kendini tutarak ileri baktı.

Yeşil çayırlara bakan bir tepede durdular. Daha önce bu tarafa doğru at sürmemişlerdi. Küçük bir bahçenin ortasında taş bir kulübe duruyor, kapısına doğru dar bir yol gidiyordu.

"Orada kim yaşıyor?" diye soran Antonia Raker'ın pürüzsüz boynunu okşamak için öne doğru eğildi. "Burası da senin toprağın, değil mi?"

Philip onaylayan bir hareketle başını salladı. "Sadece şu alan..." kırbacını uzatarak tarif ettiği alan, Antonia'ya yirmi dönüm kadar gelmişti. "...eşi henüz ölmüş olan Bayan Mortingdale'e ait."

Antonia yavaşça ilerleyerek yönünü kontrol etti. "Orayı alıp topraklarına katman mantıklı olmaz mı? Bu kadar küçük bir yerden fazla bir şey elde ediyor olamaz."

"Hem evet hem de hayır. Ben ona bir teklifte bulundum ama o hâlâ satmak için anlaşılmaya yanaşmış değil. Banks'e teklifi biraz artırıp beklemesini söyledim. Ailesi başka bir yerde yaşıyor. Bir süre sonra aklı başına gelecektir."

Geoffrey yakınlardaki bir sırtı incelemek istiyordu. Philip başını sallayarak izin verince Geoffrey sevinç çığlıklarıyla yanlarından ayrıldı. Antonia dizginleri vurarak Raker'ı incederenin sığ yerine sürdü. "Son zamanlarda çok meşgul gibisin." Philip son iki günün büyük bölümünü Banks ile geçirmişti. "Normalde işlerin bu kadar zamanını alıyor mu?"

"Hayır." Philip Antonia'ya bir bakış atarak, Pegasus'u yanaştırdı. "Fakat defterleri düzenlemek için uygun bir zaman gibi göründü."

Antonia kaşlarını çatı. "Hasattan sonrasının daha iyi olacağını sanırdım. Ben Mannering'de hesabı o zaman tutuyorum."

Philip dudakları hareket eder gibi olduysa da, güçlükle sabit tuttu onları. "Öyle mi? Yine de ben şu an içinde bulunduğum acil durumların, senin Mannering'de yaşadıklarından farklı olduğunu düşünüyorum."

Antonia merakla Philip'e baktı. "Eminim öyledirler... Niyetimi eleştirmek değildi."

Philip'in karşılık olarak attığı bakış küçümseyiciydi. "Öyle yapmadığın için minnettarım canım benim."

Antonia dikleştı. "Bilmece gibi konuşuyorsunuz."

"Kasıtlı olarak değil." Antonia'nın şüpheci bakışlarını gören Philip, yavaşça kaşını kaldırdı. "Henrietta'nın Londra planı için ne düşünüyorsun?"

Antonia önce çekindi, sonra omuzlarını silkerek itaatkârca halasının planlarını düşünmeye başladı. "Bir hafta içinde gitmek akıllıca görünüyor. Balolar başlamadan önce oranın işleyişine alışmak için biraz zaman geçirmek isterim. Tabii bir de Geoffrey var." Antonia'nın kaşları çatıldı. "Partiler başlarken onunla pek vakit geçirebileceğimi sanmıyorum."

Philip hızla geri gelmekte olan Geoffrey'ye baktı. "O bir kez yolunu buldu mu, bir daha onun için endişe etmene gerek kalmayacak. Geoffrey akılsız değil." Antonia'ya bakarken gözlerindeki ilgiyi gördü. "Tabii ki benim çatım altında olacağından, doğal olarak ona ben göz kulak olacağım."

Geoffrey hızla gelirken Antonia ona şaşkın bir bakış attı. "Nasıl?"

"Tabii ki." Eve dönüş yoluna koyulan Philip Antonia ile göz göze geldi. "Bu şartlar altında bu kadarını yapmalıyım."

Antonia gözlerini kırptırdı. Philip, Geoffrey'ye başıyla hızlı bir işaret vererek, topuklarını Pegasus'un yanlarına vurdu. Kestane rengi at ileri atıldı. Raker onu takip etti. Ahırlara geldikleri zaman Antonia tam olarak hangi şartları kastettiğini sorgulaması gerektiğini düşündü ve henüz olası cevaba hazır olmadığını hissetti. Londra ve sosyete (Antonia'nın deneme bölgesi) onu bekliyordu ne de olsa.

Philip üvey annesi ve misafirlerinden önce şehre inmeye

karar verdi. Ruthven Evi'nin onları ağırlamak için hazır olup olmadığını görmek, gerçekte ise Antonia ve Geoffrey sosyete denizine dalmadan önce, ortamdaki suyu kontrol etmek ve cemiyete göz gezdirmek için. Onlardan bir gün önce yola çıkmak yeterli olurdu. Erken saatte çıkıp çifttekerini sürerek öğlene kadar Grosvenor Meydan'na varmış olur, böylece onlar varmadan önce akıntıyı ölçmek için iki tam günü olmuş olurdu.

Yine de, üvey annesinin yeğeniyle aralarındaki konuyu çözmeden malikânenen ayrılmak niyetinde değildi. Zaman ve mekân amacı için çok önemliydi. Yola çıkmadan bir gece öncesine kadar, çay servis edilip fincanlar tepsiye konana kadar bekledi.

Antonia tepsiyi tekerlekli çay sehпасına koydu ve dönüp küçük çana doğru ilerledi. Şöminenin önünde ayakta duran Philip, çanı tutmadan önce yanından geçen Antonia'nın elini yakaladı. Onun şaşkın bakışını görmezden gelerek, kanepede esneyen Geoffrey'ye seslendi. "İstedğin kitabı kütüphane masasına bıraktım."

Geoffrey'nin gözleri parladı. "Ah, harika! Onu yatağa giderken yanıma alacağım."

Geoffrey kapıya doğru gitmişti. Philip bir kaşını kaldırarak sesini yükseltti. "Koridordan çıkınca Fenton'u buraya yollar mısın?"

Geoffrey arkasını dönmeden elini salladı. "Tabii." Kapı eşliğinde durarak içeridekilere seslendi. "İyi geceler."

Kapı kapanınca Philip çabucak Antonia'ya baktı ve bakışlarını kanepeye rahatça kurulmuş olan Henrietta'ya çevirdi. "Yeğenine gün batımının güzelliğini göstermeyi düşünüyorum. Sanırım senin yılın bu zamanlarında terastan izleyince ne kadar iştisamlı olduğundan bahsettiğini duymuştum."

Fazla delici bakışlara mağruz kalmış olan Henrietta kırırdandı. "Ah... Evet." Philip'in bakışları üzerindeyken aklını başına toplamaya çalıştı. Havai bir el hareketiyle, "Evet, tabii ki! Görüntü çok...nefes kesici," deyiverdi.

Philip onaylayarak gültümsedi. Henrietta'nın, Philip'in sırrının farkına varmış olabileceğiyle ilgili endişesi yok oldu.

"Sanırım odana erken çekilmek niyetindesin?"

Dikkat ve merak Henrietta'nın göğsünde çarpıştılar ve dikkat galip geldi. "Aynen öyle," dedi. Solgun bir ifadeyle yastıklara dayanarak ilgisizce elini salladı. "Trant'i çağırver de hemen odama gideyim."

"Harika bir fikir." Philip küçük çana doğru yürüdü ve iki kez çekerek çaldı. "Kendini fazla yormamalısın."

Henrietta karşılık vermedi. Hafifçe gülümseyerek ikisine de el salladı.

Meraklanan Antonia saygıyla reverans yaptı. Philip her zamanki zerafetiyle eğildi ve Antonia'nın kolunu tutarak terasa açılan uzun pencerelere yöneldi. "Gel... Fikrini söyle bana."

Hafifçe dalgalanan perdelere doğru karşı koyulamaz bir hareketle götürülen Antonia gözlerini batı yönündeki gökyüzüne kaldırdı. "Gün batımı hakkında mı?"

"Diğer konular hakkında."

Philip'in tutuk ve kuru ses tonu Antonia'nın bakışlarını yüzüne çevirmesine sebep oldu.

Antonia'nın kocaman gözlerine bakan Philip, içlerinden geçen tahminleri ve sonra mahcup bir tavır aldıklarını gördü. Parmaklıkların yanında durarak gözlerini Antonia'nın gözlerine dikti. "Sanırım artık biraz açık konuşmanın zamanı geldi canım benim."

Antonia'nın başı döndü. Philip'in gözlerini inceleyerek, "Hangi konuda?" diye sordu.

"Gelecek konusunda. Özellikle bizim geleceğimiz." Philip beklenmedik şekilde oluşup kendisini saran gerginliği gizlemek amacıyla, taş parmaklığa oturdu. Antonia'nın gözlerine aynı hizada bakarken, bir kaşını sabırsızca kaldırdı. "Benim eşim olmaya razı olmanı istemem sanırım senin için pek sürpriz olmaz değil mi?"

"Hayır." Antonia kelimeyi düşünmeden hemen dile ge-

tirmişti. Yüzü feci şekilde kızarıp, bu teslimiyetçi halini elini sallayarak uzaklaştırmaya çalıştı. "Yani şey..."

Philip'in yüzündeki bakış yüzünden durdu.

"Açık konuşalım demiştim."

Antonia başını geri attı. "Ben ummuştum ki..."

"Sen ve Henrietta bunu planlamıştınız."

"Henrietta mı?" Oldukça şaşırın Antonia Philip'e baktı.

"Henrietta ile ne alakası var?" Gözlerini kırptı. "Ne planı?"

Kızın apaçık şaşkınlığıyla karşılaşan Philip hatasını kabul etmeliydi. "Boş ver."

Antonia gözleri alev alev, kasıldı. "Boş vermiyorum! Sen şey mi sandın..."

"Bir şey sanmadım!" Philip sıkıdığı dişlerinin arasından konuşurken, hakikat kafasına dank ediyordu. Bildiğini okuyan, inatçı Antonia, Henrietta'nın çevirdiği dolaplara en az Philip kadar alet olmak istemezdi. "Ben zannettim ki... Hatalı olduğumu da kabul ediyorum. Fakat bu olay şu an tamamen konumuzun dışında. Şu anki durumumuza nasıl geldiğimizi artık hiç umursamıyorum." Philip bile buna hayret etmiş olsa da, bahsettiği şey gerçeğin ta kendisiydi. "Beni şu an ilgilendiren şey, sırada ne olduğu."

Philip kendini oturduğu yerde kalmaya zorlayarak Antonia'nın parıldayan bakışını gördü ve bakmaya devam etti. "İkimiz de ne istediğimizi biliyoruz, değil mi?"

Antonia Philip'in ifadesini inceledi. Gri gözleri, açık ve yalansız bir niyetle doluydu. Antonia Philip'e bakmaya devam ederek yavaşça nefes aldı ve başını salladı.

"Güzel... En azından bu konuda hemfikiriz." Philip ellerini bacaklarının üzerine koydu ki bu Antonia'ya sarılma isteğine daha iyi direnmesini sağlıyordu. "Ben işlerimi ayarladım. Yerleşme olayına istediğimiz zaman karar verilebilir."

Antonia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Banks ile görüşmelerin..."

"Elbette." Philip biraz kibirli bir bakış atmadan edemedi.

Antonia burnunu çekti. "Eğer şeyi planlamaktan bahseyorsak..."

"Hayır, neyse ki onu konuşmuyoruz." Antonia'nın mağrur bakışını görmezden gelen Philip devam etti, "Henrietta senin en yakın büyüğün. Seni ondan istemek anlamlı geliniyor, kaldı ki zaten acayip şekilde memnun olacaktır. Geoffrey'nin de itiraz edeceğini sanmıyorum."

"Seni neredeyse idol kabul ettiği düşünülürse," Antonia burnundan soludu. "ben de sanmıyorum."

Philip kaşlarını havaya dikti. "İtirazın mı var?"

Antonia Philip'in doğuştan güven dolu gözlerine bakarak başını iki yana salladı. İçinde baş döndürücü bir panik kıpırdanmaya başladı. Dikkati dağılır gibi oldu. Her şey çok hızlı olmaktaydı.

"Geriye bir tek senin fikrin kalıyor." Philip sesi derinleşerek elini uzattı. "Yani canım Antonia'mı, eşim olmayı kabul ediyor musun?"

Dünya kesinlikle son hızla döndüyordu. Antonia kalbinin çılgınca atışını boğazında hissedebiliyordu. Bunu görmezden gelerek gözleri Philip'in gri gözlerinde hapsolmuş halde elini Philip'in avcuna koydu. "Evet, tabii ki. Er ya da geç."

Philip'in parmakları Antonia'nın parmaklarını sararak yavaşça sıktı. Kibirli bir tatminle rahatlamak üzere olan yüz hatları donakaldı. İfadesi şaşkınlık ve şüphe arasında gidip geldi. "Er ya da geç mi?"

Antonia hafifçe elini salladı. "Daha sonra."

"Neyden sonra?"

Antonia kaşlarını çattı. "Biz Londra'dan döndükten sonra olur diye düşünmüştüm."

"Öyleyse bir daha düşün." Philip aniden ayağa kalktı. "Eğer Londra'nın balo salonlarında, nişanlının koruması olmadan kuş gibi özgür ve Tanrı bilir ne çeşit dikkatleri üstüne çekerek dolaşmana izin vereceğimi düşünüyorsan, fazlasıyla yanılıyorsun canım benim. Nişanımızı yarın duyuracağız. Ben şehre ulaştığımda Resmi Gazete'ye ilan vereceğim."

"Yarın mı?" Antonia Philip'e dik dik baktı. "Ama bu imkânsız!"

“İmkânsız mı?” Philip Antonia’ya tepeden bakıyor, ifadesi her saniye daha da korkutucu bir hal alıyordu.

Antonia başını arkaya atarak doğrudan Philip’in gözlerine baktı. “İmkânsız,” diye tekrarladı ve Philip’in gözlerinin kaydığını görüp parmaklarını tutan ellerinin daha da sıkı bir hale geldiğini hissetti. Göğsüne o alışıldık sıkıntı otururken, “Anladığını sanmışım,” dedi. Antonia yüzünü asarak bakışlarını Philip’in boyun bağına doğru indirdi. “Anlıyorsun... Tabii ki anlıyorsun.” Başını kaldırarak doğrudan Philip’in gözlerine baktı. “Peki, neden göremiyorsun?”

Philip uzunca bir süre gözlerini kapadı. Ardından açarak derin, kararlı bir soluk aldı ve kendini Antonia’nın elini bırakmaya zorladı. “Canım benim, sanırım senin inandığının aksine, aklını şu an pek başımda değil. Görmem gerekenin ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok ve artık o her ne ise, teklifimi neden ya da nasıl uygunsuz kıldığını hiç bilemiyorum.”

Antonia gözlerini kırpıstırdı. “Ben teklifinin uygunsuz olduğunu söylemedim... Sadece biz Londra’dan dönmeden önce nişanımızı ilan etmemiz imkânsız dedim.”

Philip Antonia’ya kaşlarını çatarak baktı. Kaslarındaki gerginlik yavaşça kaybolmuştu. “Bakalım doğru anlamış mıyım: Eğer Londra’dan dönene kadar nişanımızı duyurmazsak benimle evlenmeyi kabul ediyorsun. Doğru mu?”

Antonia’nın rengi değişti. “Eğer... Yani demek istediğim...” Ellerini önünde kenetleyerek başını arkaya attı “Beni hâlâ eşin olarak kabul edeceğini farz edersek yani.”

“Çok şüktür ondan hiç şüphe duymuyorum.” Antonia’nın yukarı bakan yüzünü gören Philip, bundan istifade etme dürtüsüyle savaştı. İki adım ileri, iki adım geri şekilde yürümeye başladı. “Hiç şüpheden olmasın ki sizinle evlenmek istiyorum. Elimden gelse derhal evlenirdim. Fakat toplum ve kurallar, teklif ve evlilik arasında bir miktar zaman geçmesini öngörüyor. Bundan dolayı...” durdu ve gözlerini kısarak Antonia’ya baktı “amaçlarımızın da birbirine uyduğunu göz

önünde bulundurarak, nişanımızı derhal duyurup şchirden döndüğümüzde de evlenmeyi planlamıştım. Şimdi bana di-yorsun ki bu mümkün değil!"

Antonia direndi. "Teorik olarak mümkün olabilir ama fazlasıyla çabuk."

"Çabuk mu?"

Philip'in şaşkınlığını görmezden gelen Antonia başı-nı salladı. "Benim için çok çabuk. Bunu görmelisin Philip. Bunu... Yani..." Kaşlarını çatarak Philip'in üzerinde yarattığı etkiyi kibarca ifade edecek sözleri aradı. "Nasıl tepki verdi-ğini biliyorsun... Henüz sosyeteye karışmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. O işin inceliklerini öğrenmeliyim ve nişanlanırsak bunu başaramam."

"Neden olmasın?" Philip kaşlarını çatı. Yürümeye devam etti. "Nişanlı, evli ya da sadece birbirimizi tanıyor olsak ne fark eder?"

Antonia başını geriye attı. "Senin de bildiğin üzere, eğer evli ya da nişanlı olursak, insanlar, özellikle bütün kadınlar benim yolu yordamı ve bazı durumlarda nasıl davranılması gerektiğini bilmemi bekleyecekler. Senin eş olarak seçtiğin kadının bu gibi konuları yalayıp yutmuş olmasını bekleye-cekler."

Yüzünü inceleyerek gözlerini Philip'in gözlerine dik-ti. "Ayrıca yine bildiğin üzere, benim sosyeteyle ilgili, Yorkshire'daki birkaç eğlenceye katılmaktan başka deneyi-mim yok. Bu senin ifade ettiğin şekilde, onların arasına ba-lıklama dalmak için pek de yeterli değil. Daha karşıma çık-a-cak ilk engelde düşerim." Antonia'nın dudakları buruk bir şekilde büzüldü. "Bunu sen de biliyorsun. O konuyla alakalı deneyimim yok, hatta çitlere çarpmayacağımdan da emin de-ğilim."

Philip yavaşladı ve durdu. Kaşlarını daha fazla çatı.

Antonia sakince Philip'e baktı. "Bana kırbaça geçmeden önce yeteneklerim üzerinde çalışmam gerektiğini söylemiş-tin. Aynı şey bunun için de geçerli... Evlenmeden önce nasıl

hareket edeceğimi, eşin olarak nasıl davranmamı gerektiğini öğrenmem gerekiyor.”

Philip somurttu ve bakışlarını çevirdi. Ona göre, Antonia'nın sosyal davranışlar konusunda eğitime ihtiyacı yoktu. İçten gelen terbiyesi, doğal dürtüslüğü, samimi açıklığı ona yardımcı olurdu. Şölen günündeki performansı örnek teşkil eder nitelikteydi ama belli ki kendisi bunu sosyeteyle yüzleşmesine yarayacak bir başarı olarak görmüyordu. Philip de buna itiraz edemezdi.

Kuşkulu, güvensiz Antonia, Philip'in pek deneyim sahibi olmadığı biri de olsa, Philip yoğun bir şekilde, planlarını kabul etme ve onun güvenini tazeleme dürtüsü hissetti. Çimlere sert sert baktı. “Herkes Yorkshire'dan geldiğin için kendince bir davranış şeklin olduğunu bilecek.”

“Aynen öyle.” Antonia başını salladı. “Ve eğer nişanımız ilan edilirse, yaptığım her hataya dikkat eden çakallar gibi pusuda olacaklar. Eğer sadece üvey annenin yeğeni olarak takdim edilsem, normal bir merakın dışında üzerimde büyük dikkat olmayacaktır. Hanımların nasıl ters bir şey söylemeden hareket ettiklerini gözlemleyebileceğim.”

Philip sessiz kaldı. Zaferi sezinleyen Antonia daha da yüklendi. “Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Sosyetenin gözünde, bunlardan eksik yetişmiş olmak bile kaba bir harekettir.”

“Sen uğraşsan da kaba olamazsın.”

Antonia gülümsedi. “Belki farkına varmadan olurum.” Antonia Philip'in yüzünü, omuzlarının sert hattını inceleyerek durgunlaştı. Kendi omuzlarını dikleştirerek derin bir nefes aldı. “Anladığım kadarıyla eşinden beklediğin şeyler, evini idare etmesi, hem burada hem şehirde ev sahibesi olarak davranması ve... ve...”

Bir kez daha nefes alarak devam etti, “Kısaca toplum tarafından biçilmiş tüm görevleri yerine getirmesi.”

“Ben senin arkadaşlığını da isterim Antonia.” Hem o hem de daha fazlası. Philip bakışlarını bahçelerin üzerinde tuttu. Gözlerinden geçen hisleri görmesini istemiyordu.

Bu sözler karşısında yüreklenen Antonia cevapladı, "Ben de arkadaşlığımızın devam etmesini dilerim." Bekledi. Philip bir şey söylemeyince ekledi, "Seninle evlenmek istiyorum Philip, fakat neden dönene kadar nişanımızı duyuramayacağımızı anlıyorsun değil mi?"

Philip çenesini sıkarak döndü. Bakışları keskin ve deliciydi. Uzun bir süre Antonia'nın gözlerine baktı ve ikna oldu. Antonia dört, muhtemelen beş hafta istiyordu. Philip kısaca başını sallayarak, "Peki... Nişanımızı duyurmayacağız. Fakat nişanlanıp bunu sır olarak saklamamız için de bir sebep yok," dedi.

Antonia Philip'in gözlerine dosdoğru bakışlarından biriyle baktı. "Henrietta." Philip içinden küfür etti. Ellerini beline atarak yüzünü tekrar çimlere döndü. "Henrietta!" Meraklı üvey annesi haberi paylaşmadan duramazdı. Ayrıca ondan habersiz yasal bir nişan mümkün değildi.

Philip dişlerini gıcırdatmamak için kendini zor tuttu. Oldukça derin bir nefes çekerek yavaşça bıraktı. "Antonia, seninle anlaşmaya varmadan Londra'nın balo salonlarında vals yapmana göz yumacak değilim." Kelimeleri, dönüp tam önünde durarak ve Antonia'nın gözlerine doğrudan bakarak sarf etti. "Her ne kadar buna gönülsüz de olsam sen yeterli tecrübeyi kazanıp malikâneye dönene kadar baskı yapmayacağımdan emin olabilirsiniz."

Hüsranın tüketici etkisinin açıkça farkında olan Philip, Antonia'nın ellerine uzandı. Onları kaldırarak avuçlarını yüz yüze koyup kendi avuçlarıyla sardı ve Antonia'nın gözlerine baktı. "Antonia senin eşim olmanı istiyorum. Eğer resmi olarak nişanlanamıyorsak, gizlice nişanlanalım. İkimiz arasında bir anlaşma olsun bu."

Philip çabucak renkli gökyüzünde yükselmiş hilale baktı ve sonra gözlerini Antonia'nın yeşil-altın rengi bakışlarına indirdi. "Sadakat yeminimize ay şahit olsun ki birbirimize malikâneye dönene kadar bağlı kalacak ve döndükten sonra normal şekilde evleneceğiz."

Philip Antonia'nın parmaklarının, avcunun içinde kıpırdandığını ve nefesinin kesildiğini fark etti. Uzun bir süre boyunca gözlerine baktı ve sonra yavaşça ellerini ayırıp, bir elini dudaklarına götürdü. "Kabul ediyor musun Antonia?" Parmak boğumlarını hafifçe öptü ve diğer elini kaldırdı. Gözleri hâlâ Antonia'nın gözlerindeydi. "Benim olmayı?"

Kelimeleri öylesine derin, öylesine hafifti ki Antonia güçlükle duymuştu. Onları içinde hissetmiş, karşı çıkamayacağını anlamıştı. Philip'in dudakları parmaklarını sarınca titredi. "Evet," diye karşılık verdi. Her zaman ona ait olmuştu.

Philip gözlerini ayırmadan, yavaşça Antonia'nın ellerini yukarı kaldırdı. Bıraktığında, elleri Philip'in omuzlarına düştü. Beline uzandı ve ellerini yayararak Antonia'yı kendine yaklaştırdı. Antonia içinin titrediğini hissetti. "Philip?"

Soru hafif bir fısıltı şeklindeydi. Philip onu duymuş ve anlamıştı. "Tüm yeminler bir öpücükle mühürlenmelidir tatlım."

Antonia, kalbi boğazında düğümlenirken, korsajının Philip'in ceketine sürttüğünü hissetti. Başını eğip gözlerini kapatışını izledi.

Dudakları Antonia'nın dudaklarıyla buluşmuştu. Baskısı ılık ve ikna edici bir sakinlik vermişti. Antonia önce rahatladı, sonra Philip kollarını dolayıp, onu sarılarak kilitleyince kasıldı. Yine de sırtını okşayan ellerinin dokunuşu nazikti.

Antonia tekrar rahatladı ve tekrar öpücüklere yakalandı. Sanki onu çekip gizemli hislerin büyüğü dünyasına götürüyor gibiydi. Philip'in dudakları kasıldı. Antonia çekinerek kendi dudaklarını araladı. Ormandaki karşılaşmalarını hatırlayınca, bir anlığına gerildi. Fakat bu kez sadece sıcaklık, zevk ve canının bilmediği bir şeyi çekmesini sağlayan baştan çıkarıcı, çekici okşamalar vardı. Önüne geçilemez tutkuların hiçbirisi, saklanması gerektiğini düşündüğü şiddetli arzuları ortaya çıkarmak için teşvik edemezdi onu. Bunun rahatlığıyla, daha da derinlere sürüklenip kendini bu hoş zevke bıraktı.

Öpücüğü hafif değilse de en azından aşırı tutkulu olmayan bir seviyede tutmak Philip' için çok zor oldu. Antonia'nın vücudunun kollarında yavaş yavaş yumuşaması, sarılışını, dudaklarının öpücüğünü karşıladığı şekilde karşılaşması gibi içgüdüsel tepkilerinin gayet farkındaydı. Her şekilde, Antonia doğrudan, hiç tartışmasız şekilde açık ve oyun çevirmeyecek kadar temizdi. Philip gibiler için bu haz yaz şarabı kadar kuvvetliydi.

Philip içini kemiren açlık hissine rağmen, kendini geri çekilmeye, öpüşmeyi yavaş yavaş sonlandırmaya zorladı. Bu şeytana aşınaydı. Hayatını cehenneme çevirse de onun efendisi Philip'ten başkası değildi. Sonunda başını kaldırıncaya Antonia'nın kirpiklerinin kısılmasını, hafifçe açık gözlerini izlemek bir zevk olmuştu. Antonia Philip'e göz kırpmış ve kendini düzeltmeye çalışmıştı.

"Ah..." Antonia nazikçe geri çekilmeyi denediyse de, Philip onu tekrar sıkıca sardı.

"Henüz değil." Şeytanı tarafından dürtülen Philip başını eğip bir öpücük daha çaldı ve Antonia nefes alamadan bir tane daha...

"Philip!" Antonia kelimeyi güçlkle sarf edebilmişti. Bu kez geri çekilmek konusunda ısrarcıydı.

Philip isteksizce kollarını indirse de Antonia'nın ellerini tuttu. "Sen benimsin Antonia." Sahiplenme duygusu tırmanırken söylemişti bunu. Sesindeki derinlikten, bakışlarındaki koyu ışıltıdan, parmaklarının onun parmaklarını sıkışından bihaberdi. Antonia'nın elini kaldırarak parmak uçlarını öptü ve elini çevirerek avcuna sıcak bir öpücük daha kondurdu. "Asla unutma bunu."

Philip elini bırakırken Antonia titredi.

Son bir kez daha sadece bakışlarıyla Antonia'yı saran Philip başını eğerek, dudaklarını Antonia'nın dudaklarına hafifçe değdirdi. "İyi uykular canım benim. Londra'da görüşürüz."

Antonia gözlerini açtı ve Philip'e meraklı gibi görünen bir

ifadeyle geri çekildi. Başını kaldırdı ve yavaşça arkasını döndü. Philip, Antonia'nın tıpkı bundan sonra olacağı şekilde, geceyi çatısı altında geçirmek için evine girişini izledi.

Dudaklarındaki gülümseme hafifçe kaybolan Philip çimlere doğru döndü. Bir süre sonra yüzünü feci halde asarak merdivenlerden indi. Elleri ceplerinde, serin gecenin içine doğru yürüdü.

Yedinci Bölüm

“Size bir haber geldi lordum. Malikânenen geliyor.”

Kütüphanedeki uzun sandalyede oturan Philip, başkâhyası Carring'e odaya gelmesini işaret etti. Akşamüstünü şehirde geçirip, kulüpte oyalandıktan ve bir saatini Mantonlar'da harcadıktan sonra, kendi unvanındaki beylerin yazlık av bölgelerini terk ettiklerini görüp rahatlayarak kütüphanesine çekilmişti. Devam eden güzel havalar, Kısa Dönem'de balolar ve partiler başlamadan önce pek şehre dönmeye teşvik etmiyordu insanı. Bu da Antonia'nın uyumu sağlaması için birkaç haftası olacağı anlamına gelirdi.

Carring'in uzattığı gümüş tepside, üzerinde Banks'in muazzam el yazısı olan bir kâğıt vardı. Philip kaşlarını çatarak kâğıdı aldı ve açtı. Banks'in birkaç satırlık yazısını okuyup küfretti. “Lanet kadının aklı başına şimdi geldi!”

“Haberler iyi mi kötü mü lordum?” Carring uygun biçimde efendisinin yanında duruyordu. Hüzünlü ses tonu yapmış olabileceği en ufak münasebetsizliği önemsiz kılacak türdendi.

Philip, Banks'in mektubuna hoşnutsuz bir tavırla bakarak düşündü. “Her ikisi de,” diye yanıt verdi. “Aşağı Çiftlik'in satışını sonunda halledeceğiz fakat maalesef Bayan Mortingdale beni kafasındaki bazı kuşkuları gidermek için şahsen görmek istiyor.” Kızgın bir tavırla içini çekti. “Geri dönmem lazım.” Saate baktı. “Bu gece değil. Hamwell'e gri atları sabahın ilk ışıklarında hazır etmesini söyle, beni de öncesinde uyandır.”

Eğer Brighton yolundan giderse, malikâneye öğle vakti ulaşabilir, şansı yaver giderse kararsız dulla işini zamanında bitirip akşam geri gelebilirdi.

“Çok güzel, lordum.” Can sıkıcı şekilde simsiyah giyinmiş Carring acele etmeden kapıya doğru gitti. Elini kapının koluna koyup döndü. “Hanımefendi ve misafirlerinin yarın gelecek olmasıyla ilgili bir değişiklik yok değil mi lordum?”

“Yok.” Philip’in sesi tutuktu. “Her şeyin hazır olduğundan emin ol.”

Carring’in kaşları arkasını dönünce hafifçe havalandı. “Tabii ki lordum.”

Planlarının aksine Philip, Grosvenor Meydanı’na iki gün sonraki akşamüstü, erken saatlerde dönebilmişti. Carring paltosunu çıkarmasına yardım etti. “Sanırım Aşağı Çiftlik işi başarıyla tamamlandı lordum?”

“Nihayet.” Paltosunu çıkaran Philip, boyun bağını kontrol etmek için holdeki aynaya döndü. “Hanımefendi ve Manne-ringler dün geldiler mi?”

“Evet lordum. Anladığım kadarıyla yolculukları sorunsuz geçmiş.”

“Hiçbir eşkiya, hatta düzenbaz toprak ağaları bile bize bulaşmaya cesaret edemez.”

Philip dönerek turkuvaz muslin kumaştan elbisesinin içinde merdivenlerden aşağı doğru süzülen Antonia’ya dikkatle baktı. Kapının üstündeki pencereden süzülen başı boş bir güneş ışığı, saçlarında altın sarısı ışıltılar bıraktı. “Umuyorum ki,” dedi Antonia’nın yanına gitmek için ileri yürürken. Elini tutup dudaklarına doğru kaldırarak parmaklarına bir öpücük kondurdu. “sürücüüm ve uşaklar sana iyi bakmışlardır.”

Antonia bir kaşını kaldırdı. “Hepimize iyi bakırlar. Peki ya sen? Dul sonunda pes etti mi?”

“Sonunda aklı başına geldi.” Antonia’nın elini koluna takan Philip koridora doğru döndü. “Yine de beni şahsen görüp ona çiftçilerini kovmayacağım konusunda centilmen sözü verene kadar razı olmadı.”

Arka salona açılan kapıyı açıp Antonia'yı içeri yöneltirken, Antonia neşelendi, "Aslında gayet akıllı ve kibar bir hareket."

Philip kararsız kalsa da göntülüzce başını salladı. "Ben onları zaten elimde tutacaktım. Beni çağırması yüzünden seni karşılamak için burada olamadım. Görünen o ki eve döndüğüm zaman seni salonumda gezinirken bulmak benim kaderim."

Philip kapıyı arkalarından kapattı. Antonia'nın yanına gelirken, Antonia ona sorgulayıcı bir bakış attı. "Bundan rahatsız mı oluyorsun?"

Philip onun yeşil ve altın renkli gözlerine baktı. "Rahatsızlık mı?" Tamamen aklının kaydığını hissetti. Zekâsına sıkıca sarılarak ellerini arkasında kavuşturdu. "Tam tersine." Dudaklarında kasten kıskırtıcı bir gülüş belirdi. "Bu beklediğim şeydi. Özellikle bu durumda, seni Londra'da geçireceğin ilk akşamında ağırlamak için sabırsızlanmıştım."

Antonia gülümsedi. "Pek de iyi misafirler olamazdık." Sakince pencerenin önündeki kanepeye yürüdü. "Henrietta derhal odasına çekildi. Geoffrey ve ben yemeği erken yedik ve Henrietta'nın peşinden gittik." Eteklerini kaydırarak çiçek desenli pamuklu kumaşın üstüne yerleşti.

"Ya bu sabah?" Philip nazikçe, ne fazla yakın ne de fazla uzak durarak Antonia'nın yanına yerleşti. "Öğlene kadar uyuduğunu pek düşünemiyorum."

"Tabii ki hayır." Antonia'nın gülümseyişi giderek kıskırtıcı bir hal alıyordu. "Geoffrey ve ben Park'ta ata binmeyi düşündük. Ahırını yağmalamamıza kızmayacağını düşünüyorduk ama ben dönüşünü beklememiz gerektiğine ikna ettim onu."

Philip'in ifadesi, olabilecekleri düşününce donuklaştı. Antonia Philip'in yüzüne bakmak için kıpırdandı. "Ne oldu?"

Philip yüzünü buruşturdu. "İzah etmem gereken bir şey var... İkinize de." Antonia'nın yüzüne odaklandı. "Şehirde ata binmekle ilgili."

Antonia kaşlarını çatı. "Park'ta at binmenin kabul edilir olduğunu sanıyordum."

"Öyle ama at binmek Manneringler ve sosyete için farklı anlamlara geliyor."

"Öyle mi?" Antonia sorgular şekilde baktı.

Philip suratını astı. "Hanımlar için Park'ta at binmek çoğu zaman yavaş yürüyüşü ya da en fazla kısa bir eşkini* kapsar. Senin bildiğin şekilde dörtmala koşmak sadece ayıplanmakla kalmaz, mümkün bile değildir."

Arkasına yaslanan Antonia'nın ifadesi tikslenme ve korkunun bir karışımıydı. "Tanrı aşkına!"

Saçlarından bir tutam altın bukle, kulağının üstüne düştü. Philip elini uzatıp bukleyi parmağına doladı ve sonra yavaşça serbest bırakıp parmağıyla nazikçe yanağını okşadı.

Antonia'nın gözleri Philip'in gözlerine değince, Philip o tanıdık kasılmayı hissetti. Elini bir süre yanağında tuttu ve sonra hafifçe çekti.

"Ah... Yürüyüş ya da eşkinle sınırlı kalacaksam, ata binmeyi pek isteyeceğimi sanmıyorum." Antonia derin bir nefes alarak başını iki yana salladı. "Bunu yapamazdım sanırım."

"Hiç şüphesiz ki akıllıca bir karar." Philip hafifçe kısırdadı. "Burada sadece dört hafta kadar kalacağız. Malikâneye döndüğümüzde gönlünce ata binebilirsin."

"Peki öyleyse." Antonia boyun eğen bir tavırla jest yaptı. "Daha büyük bir hedef için yapılan ufak bir fedakârlık olarak göreceğim bunu."

Philip dudaklarını büzerek başını arkaya yatırdı. Yukarı bakınca gülüşü soldu. "Maalesef sadece bu kadar değil."

Antonia ona dosdoğru bakışlarından birini yöneltti. "Nedir?"

"Park'ta at sürmek." Gözleri Antonia'nın gözlerinde olan Philip yüzünü buruşturdu. "Biliyorum senin kendi başına sürmenc razı olacağımdan bahsetmiştim fakat o zaman arabada seninle olacağımı düşünmüştüm."

* Ç.N: Eşkin: Atın hızlı yürüyüşüdür. Koşu değilse de görünüş itibarıyla koşuyu andırır.

Antonia kaşlarını çatı. "Yani?"

"Yani canım benim, nişanımızı açıklamayacağımıza göre senin bana ait bir arabayla Park'ta olman anında çılgınca bir söylentiye yol açacaktır ki sen bundan kaçınmak için çabalıyorsun."

"Ah." Bu tek hece Antonia'nın duygularını tam olarak yansıtmıştı.

"Bu tür kısıtlamalara rağmen," diye devam etti Philip, ses tonu kasten renkliydi, "Londra genelde eğlence cenneti olarak kabul edilir." Antonia'nın gözlerine bakarak bir kaşını kaldırdı. "Bu akşamüstü için ne planlamıştın?"

Hayal kırıklığına uğrayan Antonia, kendisine çocukça gelen bir tepkiyle doğruldu. "Henrietta ne seçeceğine karar vermek için Bruton Sokağı'ndaki kadın terzilerine gitmeyi düşünmüştü." Hafifçe kızarak Philip'in gözlerine baktı. "Korkarım benim kıyafetlerim şehir standartlarına pek uygun değil."

"Yorkshire'dan henüz gelmişken mi?" Philip uzanarak Antonia'nın elini tuttu. "Gerçekten hiç şaşırmadım."

Alaycı sesinden ziyade, dokunuşuyla güven bulan Antonia devam etti, "Sonra Bond Sokağı'na gidip şapka mağazalarına bakacağız, belki ardından da Park'ta hızlıca bir tur atarız."

Antonia'nın parmaklarıyla aheste aheste oynayıp onun ince parmak uçlarıyla kendisinin geniş elleri arasındaki zıtlığı fark ederek düşündü ve başını salladı. Şömine rafındaki saatte baktı. "Henrietta uykusundan uyanmış olmalı. Gidip ona geldiğimi söylesene." Philip başını çevirerek Antonia'nın hafif şaşkın bakışıyla karşılaştı ve gülümsedi. "Bana on dakika ver, sonra şehirdeki ilk gezinde sana eşlik edeceğim." Philip ayağa kalkarak Antonia'yı da kaldırdı ve ellerini tutup dudaklarına götürdü.

Yirmi dakika sonra, Ruthven şehir arabasının köşesine yerleşirken, yanında Henrietta ve şalları, tam karşısında da Philip'in oturduğu Antonia, hâlâ bir tatminsizlik hissinin etkisi altındaydı. İkna edici konuşmasına rağmen, mutluluğu kabarmıştı. Philip'in onlara katılacağını hiç düşünmemişti.

Araba çakılların üstünde ses çıkararak köşeyi döndü. Bu hareketle sallanan Antonia, Philip'in gözlerine baktı. Gülümsemi ve bakışlarını pencereye kaydırıldı. Artık onu kocası olarak görmeye başlamıştı. Ne de olsa o da onun karısı olacaktı ama maalesef bu düşünce aklının derinliklerinden fısıldayan bir endişeye dönüşmüştü. Philip'in teklifi Londra olayını çok daha önemli kılmıştı. Antonia'nın son engeli sosyeteydi ve bu engele asla takılmamalıydı.

Neyse ki Bruton Sokağı'na kadar olan yolculuk kafasını düşünceleri üzerinde fazlaca yoramayacağı kadar kısaydı. Araba düz ahşap bir kapının yanında durdu. Philip aşağı atladı ve Antonia'nın yere inmesine yardım etti. Antonia sade elbisesinin eteklerini düzeltirken, bakışları kapının yanındaki pencerede sergilenen elbiseye yöneldi. Nefes kesen, dalgalı mavi bir ipek elbiseydi bu. Antonia'ya göre bu, zevkli zerafetin, pahalı kumaşın zengin sadeliğiyle birleşmesinin gerçek bir örneğiydi. İçinde böyle bir elbiseye sahip olma arzusu alevlendi.

"Mavi olmasın," dedi Philip, Antonia'nın kulağına.

Antonia zıpladı ve Philip'e kaşlarını çatarak bakınca, Philip de bir kaşını kaldırarak, çokbilmiş gülümsemesini sergiledi. Antonia'ya kolunu uzatarak uşağın Henrietta'yı götürdüğü kapıyı işaret etti. "Gel ve Madam Lafarge ile tanış."

Dar bir merdiven ve ipekle döşenmiş bir salona götürülen Antonia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Yardımcıları, odaya yayılmış, sandalyelerinde oturan yaşlı ve genç hanımlara, elbise örnekleri sunuyorlardı. Havada imalı mırıltılar uçuşuyordu.

Philip odadaki tek erkek değildi. Diğer beyler de renkler ve görünüm hakkında serbestçe fikirlerini söylemekteydiler. Birkaçı Antonia'ya bakmak için döndü. Bir tanesi gözlüğü arayıp buldu ve bakışlarını kızın üzerinden çekmeden önce gözüne götürdü. Bir yardımcı aceleyle yanlarına geldi. Philip kısık sesle konuşunca yardımcı hızla gidip perdeli bir kapı eşiğinden geçerek kayboldu. Beş saniye sonra perde açıldı ve siyah elbiseli minyon biri süzülerek yanlarına geldi.

"Lordum. Leydim." Kadın siyah saçlı, siyah gözlüydü ve sert bir aksanla konuşuyordu. Eğilerek selam verdikten sonra doğruldu ve avuçlarını açarak, "Naçizane yeteneğimi hizmetinizdedir."

"Madam." Philip başını kaldırdı. Henrietta'yı takdim etti ve geri çekilerek idareyi ona bıraktı. Başını çevirince Antonia'nın kendisine baktığını gördü. Şaşırılmış halde bir kaşını kaldırmıştı ama Henrietta'nın takdimiyle dikkati dağıldı.

Antonia'nın selamına başını sallayarak karşılık veren Madam Lafarge yavaşça Antonia'nın etrafında yürüdü ve odaya baktı. "Lütfen benimle arka tarafa gelin matmazel."

Antonia güven verici şekilde gülümseyen Philip'e baktı. Antonia uzun oda boyunca ilerlerken, terzinin diğer müşterilerinin kaçamak bakışları ve diğer bazı genç hanımların kızgın ifadeleriyle karşılaştı. Philip'in yanına döndüğünde, Henrietta ve Madam baş başa vermiş, heyecanla fısıldaşıyorlardı.

"Harika." Henrietta başını sallayarak doğruldu. "Yarın saat onda özel olarak görüşmeye geleceğiz."

"Çok güzel. Her şeyi hazırlatacağım. Yarın görüşürüz leydim. Lordum. Matmazel." Madam Lafarge reverans yaptı ve yardımcılarından birine onlara kapıya kadar eşlik etmesini işaret etti.

Kaldırımı, hizmetkarının kolunda basamakları yavaşça inen Henrietta'dan önce ayak basan Antonia, bir sürü terzinin ve elbise tasarımcısının tabelalarının olduğu kısa sokağa göz gezdirdi. Sabırla yanında bekleyen Philip'e dönerek bir kaşını havaya dikti. "Neden burası?"

Philip de kaşını kaldırdı. "Çünkü o işinin en iyisi. En azından stil konusunda ve fikrimce, gerçek zerafet konusunda sahip olduğu tanımlanamaz bilgiden ötürü."

Penceredeki mavi elbiseye tekrar bakan Antonia başını salladı. "Fakat girişi yapan sendin, Henrietta değil."

Antonia dönerek Philip'e sorgulayan bir bakış attı. Philip

Antonia'nın zekâsının bu kadar keskin olmamasını diledi. Pembe bir yalan uydurmayı düşündü fakat Antonia kararsızlığını fark etmişti bile.

Antonia, yarı şakacı, yarı mesafeli bir ifadeyle tekrar kaşını havaya dikti. "Yoksa bu genç hanımların pek yakından alakadar olmaması gereken konulardan mı?"

Philip'i uzun zamandır zorlayan ilk andı bu. İçten içe somurtarak ifadesini sabit tuttu. "Madam'ın uzmanlığına geçmişte ihtiyaç duymuştum diyebilirim."

"Ki bunun için," dedi yanlarına gelirken hafifçe ofslayan Henrietta, "ikimiz de oldukça minnettarız." Philip'e onaylayıcı bir tavırla baktı. "John Coachman'ın neden burada durdurduğunu merak etmiştim." Antonia'ya dönerek açıkladı Henrietta, "Madamın müşterilerle kişisel olarak ilgilenmesini sağlamak korkunç zordur. Ama gözüne girebilirsen, emin ol ki elbise dolabın genç kızların ağzını açık bırakacak şekilde dolar." Henrietta doğrularak sürütiçiye el salladı, "Bizi Bond Sokağı'nın sonunda bekleyebilirsin John." Sonra hizmetkârına dönerek ileriye işaret etti. "Haydi Jem, kolunu uzat bana. Buralarda gezinebiliriz."

Philip de Antonia'ya kolunu uzattı. Antonia elini Philip'in koluna koymadan önce sadece bir süre tereddüt etti. Dudaklarında mesafeli bir gülümsemeyle başını kaldırarak Henrietta'yı Bond Sokağı'na doğru takip ederlerken Philip'in yanında yürüdü. Philip'in onu Madam Lafarge'a takdim ettiği canını oldukça sıkımsı. Caddedeki gezintileri sıklıkla şapka-cıların, eldivencilerin, tuhafiyecilerin ve çizme imalatçıları-nın pencereleri önünde durarak bölünmüştü.

"Lafarge'a danışmadan bir şey almak mantıklı değil," dedi Henrietta. "Aksi takdirde yanlış renk ve tarza yönelmiş olacağız."

Bakışlarını, kenarları sahte papatyalarla çevrili çirkin bir başlıktan çeviren Antonia boş bir ifadeyle başını salladı. Son duraklarından biri Asprey mücevher dükkânıydı. Kolyeler, yüzükler, rengârenk incik boncuklar camın ardında ıslıl ıslıl parlıyordu, göz kırptıyordu.

Bakışları görüntüye kilitlenen Antonia dudaklarını bützdü. "Eğer doğru hatırlıyorsam, annenin mücevher merakı yoktu."

Antonia bu hoş olmayan hatırayla boğuşarak başını iki yana salladı. "Hep fazlasına ihtiyaç duymadığını söylerdi. Ama incileri bende."

"Humm." Henrietta, tezgâhın arka taraflarındaki kadife zeminde duran kolye ve damla küpe setine gözlerini kısarak baktı. "Şu yakutlar sana yakışır."

"Nerede?" Antonia gözlerini kırpıp meraklanarak halasının baktığı yere baktı.

"Yakut olmaz."

Philip arkalarından lafa girmişti. Bond Sokağı'na geldiklerinden beri sarf ettiği ilk söz buydu. Antonia ve Henrietta şaşırarak arkalarını döndüler.

Her zamanki tepkisiz tavrını korumaya çabalayan Philip yanlarından geçerek, pencerenin ortasında gururla sergilenen siyah ipek üstündeki takıları gösterdi. "Şunlar."

"Şunlar" dediği şeyler zümrütlerdi. Alışılmışın aksine, aşırı süslü olmasa da altın kısmında hafif bir Yunan motifi taşıyan müthiş yeşil mücevherlere bakan Antonia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Lafarge'ın penceresindeki elbise gibi, ucunda taşı asılı olan zarif kolyeye uyan küpeler ve bileziklerin her biri güzelliklerini açıkça gösteriyorlardı. Hepsine sahip olmayı çok istese de, bu imkânsızdı. Bunların bir hazine değerinde olduğunun farkındaydı. Onların, bir erkeğin metre sine vereceği türden hediyeler olduğunu düşündü. Özellikle şu gözü yükseklerde diye tabir edilen ve Madame Lafarge'ın sabahlıklarına layık olan kadınlara. İçini çekmemek için tuttu kendini. "Gerçekten çok güzeller." Kararlılıkla arkasını döndü. "John şurada."

Araba köşede bekliyordu. Philip, ifadesiz bir tavırla geri çekildi. Tek kelime etmeden Antonia'ya kolunu uzatıp sokak boyunca eşlik etti ve önce üvey annesini sonra onu arabaya bindirdi. Henrietta öne uzandı. "Antonia'nın çevreyi biraz

tanınması için Park'ta kısa bir gezinti yapmayı düşünüyorum. Bize katılır mısın?"

Philip kararsız kalarak Antonia'ya bir bakış attı. Arabanın gölgesi gözlerini gizliyordu. Philip'i cesaretlendirecek bir hareket de yapmamıştı. Philip kibarca geri çekildi. "Maalesef." Çenesinin kasıldığını hissederek, yüzündeki vurdumduymaz havayı korumaya çalıştı. "Kulübe bir uğrayacağım." Güzelce eğildi ve kapıyı kapatıp John Coachman'a direktif verdi.

Philip ertesi gün geç kalkmıştı. Akşam, White'da tesadüfen, bir gazetenin arkasında uyuklar halde bulunduğu Hugo Satterly ile boş boş oyun oynayarak geçirmişti. Uzunca bir yemekten sonra akşamı geçirmek için her zamanki sıradan şeylerin tekrarlandığı Brooks'a gitmişlerdi.

Philip, hoş alışkanlıklarına bağlı kalmaya kararlı halde, gün ortasında eldivenlerini çekiştirerek merdivenlere gelmişti. Hole adımını atınca kütüphane kapısı açıldı ve Geoffrey kafasını uzattı.

"Ah... İşte buradasın." Sempatik bir tavırla sırtarak yaklaştı.

Philip bir anda şüpheyle kaşını kaldırdı. "Evet?"

Geoffrey'nin sırtışı dikkatli bir bakışa dönüştü. "Şölen-de çocukları gölden uzak tutmama karşılık bana şehirde bir konuda yardım etme sözü verdiğinizi hatırlıyor musunuz acaba?"

"Ah, evet," Philip neşelendi. "Hatırladığım kadarıyla kimse ıslanmamıştı."

"Aynen öyle." Parmak uçlarına kalkan Geoffrey başını salladı. "Acaba ablamın çabalarına karşılık, bana "Manton'un Yeri" için referans olur muydunuz?"

Geoffrey'nin gülümsemesi bulaşıcı gibiydi. Philip de gülererek karşılık verdi. Manton'un Yeri gerçekten Geoffrey'nin yaşındaki biri için güvenli yerlerden biriydi. "Manton'la konuşmam gerekecek. Genelde gençleri kabul etmez."

Geoffrey suratını astı. "Öyle mi?"

Sessizce yaklaşan Carrington'den bastonunu almak için dö-

nen Philip, "Çok ümitlenme," diye öneride bulundu. "Ana bir istisna yapabilir." Geoffrey'ye dönerek kaşlarını kaldırdı. "Tabii tabanca kullanabilmen şartıyla."

"Tabii ki kullanabilirim! Taşralı hangi erkek kullanmaz ki?"

"Onu bilemeyeceğim." Philip çantasından bir kart çıkarak Geoffrey'ye uzattı. "Eğer yakalanırsan bunu kullan. Yakalanmazsan saat ikide benimle Manton'un Yeri'nde buluş."

"Tamamdır!" Geoffrey gözleri parlayarak kâğıda baktı ve cebine koydu. "Orada olacağım." Başını sallayıp gitmek için arkasını döndü ve sonra tekrar geri döndü. "Ah bu arada, Antonia at binme olayından bahsetti."

"Ah, evet." Philip Carrington'ın uzatmış şapkayı eliyle iteledi.

"Atlarımızdan birini sabahları almam sorun olur mu? Seyislerle konuşuyordum da, sabah saat dokuz gibi çıkmamın sorun olmadığını söylediler."

"Tabii ki." Philip başını salladı. "Ayrıca sen sormadan söyleyeyim, tali yolun dışına çıkmadıkça, koşturmanın sakıncası yok. Bekçiler çimlerin paramparça olmasından pek hoşlanmazlar."

"Ah, harika!" Geoffrey'nin yüzü ışıldadı. "Antonia at koşturamayacağını söyledi bana, sanırım şu kadını işlerle alakalı."

"Aynen öyle," diye yanıtladı Philip. Elini sallayarak kapıya yöneldi. "*Şu kadını işler..*"

Philip sakın sakın, Park'taki araba yolunu çevreleyen budanmış çimlerde yürürken, gözleri cadde boyunca gidip gelen körüklü at arabaları ve faytonların üzerindeydi ve bu kelimeler yakasına yapışmıştı.

Jermyn Sokağı'ndaki seçkin bir restoranda arkadaşlarıyla yemek yemiş, sonra da Geoffrey ile Manton'un Yeri'nde buluşmuştu.

Geoffrey'nin yaş sorununu anlatıp, himayesindeki genç mülhîş tabanca hâkimiyeti konusunda onu destekleyip,

Manson'ı durumu görmezden gelmeye ikna ettikten sonra, Geoffrey'yi neşe içinde gofretleri mideye indirir halde bırakıp Bay Jackson'ın boks salonuna doğru yollandı. Eline bir çift eldiven geçirip yıllardır tanıdığı bir adamla maç yapma teklifini geri çeviren Philip odalara doğru yürüyüp yakın arkadaşlarının yanına gitti ve şehre hangi mühim kişilerin geldiğini gördü. Orada duyabildiği kadar dedikodu dinleyip acele etmeden dışarı çıktı.

Onaylayıp onaylamadığından emin olmasa da ayakları onu yine Antonia'nun yanına getirmişti. Düşünmeye devam ederken yolda yavaşça ilerlemekte olan Ruthven arabasını gördü. Kolunu kaldırdı. Arabacısı onu gördü ve arabayı yanına yanaştırdı. Philip arabaya yaklaşırken John rapor veriyordu.

"Ah sen misin?" Henrietta dönerek Philip'e ikna edici bakışlarından birini attı. "Harika. Antonia'yı bahçede gezmeye götürebilirsin."

Philip'in cevaben attığı bakıştaki sertlik belli oluyordu. "Ben de öyle düşünüyordum."

Henrietta şallarını kabarttı ve tekrar yastıklara gömüldü. "Ben burada bekleyeceğim."

Philip dudaklarını birbirine bastırarak kapıyı açtı ve kendini yukarı doğru çekmeden önce amirane bir tavırla elini uzattı. Bakışları Antonia'nın yüzüne yöneldi. Gözlerindeki boş bakışı görünce duvara toslamış gibi oldu. Hızlıca bir soluk aldı. "Tabii hava almak istiyorsan canım benim." Kaç yıllık tecrübesi nereye kaybolmuştu? Hayatında hiç bu kadar duyarsızca davranmamıştı.

Hiç alışık olmadığı bir sinir ve içinde açıkça bir sızlama hissedenden Antonia zorla başını salladı. Sakin bir tavırla parmaklarını Philip'in eline yerleştirdi. Philip'in arabadan çıkması için yardım ederken üzerine diktği bakışlarını yüzünde hissetmesine rağmen karşılık vermedi. Elini kızın koluna yerleştiren Philip derin bir nefes aldı ve kaybettiği kontrolünü tekrar sağlamaya çalıştı.

Çevreleri başka çiftlerle dolu olsa da, birkaç hafta içinde

daha da kalabalık olacaktı. "Sanırım insanlar henüz gelmemişler." Antonia'nın yüzüne bakarak gülümsedi. "Havalar düzeldiği gibi sosyete buraya akın edecek ve eğlenceler derhal başlayacak."

Antonia başını geriye attı. "Dünya'da Londra'yla o konuda yarışabilecek bir yer olmadığını duydum."

"Çok doğru." Philip Antonia'nın bakışını yakalayabildi. "Eğlenceye hazır mısın?"

Antonia bakışını önüne çevirerek kaşlarını kaldırdı. "Sanırım hazırım. Henrietta da kendini fazla kaptırmış gibi görünüyor. Sabah Lafarge'ın orada tam havasındaydı."

"Ah, evet. Madamla görüşmen nasıl gitti?"

Antonia hafifçe omuzlarını silkti. "Tasarımlarımdan çok etkilendiğimi söylemeliyim. İlk partiyi yarın yollayacak." Ketten eteklerine bakan Antonia suratını astı. "Daha erken olamadı sanırım." Bakışlarını kaldırıp, yanlarından geçmekte olan iki hanımın şık tuvaletlerini gördü.

"Yarımdan sonra bütün Londra güzellerinin ışığını söndüreceklerin canım benim."

Soğuk bir ifade sergilemeye kararlı Antonia'nın dudakları seğirdi. Philip'in yakalamayı beklediği bir bakış attı.

Philip elini kalbine koydu. "Yemin ederim doğruyu söylüyorum."

Antonia kahkaha attı. Şaşırtıcı şekilde, kahkahası havayı yumuşatmış, daha kolay karşılık vermesini sağlamıştı.

"Küçük ve daha az resmi partiler yakında başlayacak sanırım."

"Öyle," diye yanıtladı Antonia heyecanla. "Henrietta'nın şimdiden küçük bir deste davetiyesi var."

"Ev sahibeleri kavgaya tutuşunca da kıyamet kopacak."

"Hımm." Antonia içinden somurttu.

Philip Antonia'ya baktı. "Sosyete için ihtişamıyla görmek için sabırsızlandığını sanıyordum."

Antonia Philip'e kaçamak bakışlar attı. "Burada geçireceğim zamanın kesinlikle bir tecrübe olmasını umuyorum."

Benim sosyete ve usullerini anlamam için gerekli olan bir girişim. Eğlenceye gelince..." Antonia omuzlarını silktili. "merakla beklememe yol açacak kadar eğlenmedim daha önce."

Philip Antonia'nın her zamanki gibi açık ve dürüst olan yüzünü inceledi. İfadesi yumuşadı. "Tuhaf ki Londra'da sosyete partilerinden daha fazlası var."

Antonia kaşlarını kaldırarak baktı.

"Tiyatro ve opera var ama tabii bunları biliyorsun. Nehrin karşısında Astley ve Vauxhall var. İkisi de basit eğlenceler arayışında olan biri için görmeye değer yerler." Philip Antonia ile göz göze geldi. "Ve şaşırtıcı ama ne sen ne de Geoffrey henüz müzeye gitmek istemediniz."

Antonia'nın cevap vermesini beklemeden konuşmaya devam eden Philip, neşeyle başkentin faziletlerini övmeye devam edip, Antonia'nın cehaleti hakkında nazikçe gevezelik ederken, Antonia kalıkaha atarak teslim oldu, "Pekâla. Londra'da kalmaktan keyif alabileceğimi kabul ediyorum. Sadece farkına varamadım..." Antonia hızla kendini toparladı. Derin bir soluk aldı. "görülecek onca şey olduğunun," diye düzeltti.

Bakışlarını yakalamaya çalışsa da başaramayan Philip içten içe sıkıldı. "Yorkshire gibi küçük bir yere kısıp kalmış şenin gibi biri için bu garip değil. Dönem tamamen başlamadan önce en azından birkaç yeri görmeye çalışmalıyız."

Antonia başını kaldırıp Philip'e baktı. "Bu gayet... Hoş olurdu."

Philip gülümsedi. "Araya neler sıkıştırabileceğimize bakalım artık."

Arabaya ulaşılar. Philip kapıyı açarak Antonia'yı içeri soktu. "Gelecek sefer devam ederiz," dedi gözlerini Antonia'dan ayırmayarak.

Antonia başını sallayarak asilce onayladı. Henrietta homurdanıp John Coachman'ın omzunu dürttü. Philip arabanın uzaklaşmasını izlerken, yavaşça kaşlarını çatı. Aralarında tuhaf bir tutukluk oluşmaya başlamış gibiydi ve Philip bunun sebebini hiç anlayamıyordu.

O akşam saat altıda, Antonia merdivenlere doğru yürüdü. Akşam yemeği çanı henüz çalmıştı. Elbisesini değiştirme zamanıydı. Aşağıya yaklaşırken, yukarıdan ayak sesleri geldiğini duydu. Yukarı bakarak Philip'in bakışlarıyla karşılaştı. Olduğu yerde durup Philip'in inişini izledi.

Philip'in üzerinde şık ve çok zarif fildişi işli bir ceket vardı. Oldukça karmaşık bağlanmış kravat, püsküllü çizmeler ve kehribar renkli ipek yelek kıyafetini tamamlıyordu. Başının üstünde zarifçe dalgalanan saçları yeni taranmış gibi görünüyordu. Bir elinde bir çift eldiven vardı ve onları hafifçe baldırına vuruyordu.

Dudaklarını kıvrarak tam Antonia'nın önünde durdu.

"Yarın akşamüzeri Richmond'a gitmek için müsait olur musun canımı benim? Star & Garter'da çay içebilir ve akşam yemeği için zamanında geri dönebiliriz."

Merdivenlerdeki zayıf ışık, Antonia'nın gözlerinde parılayan mutluluğu ve hafifçe kızaran yanaklarını gizlemişti. "Ben..." Başını arkaya eğerek ellerini önünde kavuşturdu. "Sizin her zamanki programınızı bozmak istemem lordum... Eminim ki zaman ayırmanızı isteyen başkaları da vardır."

"Hepsi bekleyebilir." Philip kaşlarını çatmamak için tuttu kendini. "Müsait misin?"

Antonia Philip'e baksa da gözlerinden bir şey belli olmuyordu. "Bir işim olduğunu hatırlamıyorum."

Philip eldivenlerini sıktı. "O zaman, seninle salonda buluşalım, saat... Bir buçukta diyelim mi?"

Zarif ama oldukça mesafeli Antonia başını kaldırdı. "Dışarı çıkmak için sabırsızlanıyorum lordum."

Philip Antonia'nın dudaklarından ismini neden duyamadığını merak etti.

"Antonia?"

"Bu akşam bizimle birlikte mi yiyeceksiniz?" Bunu sormak Antonia'nın mevcut tüm cesaretini toplamasını gerektirmişti. Nefesini tutarak cevabı bekledi. Bunun ayağına do-laşacağını farkındaydı.

Philip önce çekindi ve sonra zorla başını salladı. "Arkadaşlarımla yiyeceğim." Lämmer'da olacaktı. Sanki uzaktan kendini iştirir gibi, "Genelde öyle yaparım," dedi. Antonia'nın gözleri gölgelerin ardında kalınca Philip ifadesini göremedi. Yaşıtı olan birkaç evli ve bekâr erkekle başbaşa yemek yerlerdi. Bu kendi seçimi değil, uygun görülen yaşam şekliydi.

"Öyle mi?" Sesi ısrarla canlı çıkan Antonia, Philip'e hassas bir şekilde gülümsedi. "Yukarı çıksam iyi olur, yoksa gecikeceğim. Size iyi geceler dilerim lordum." Bir kez daha hızlıca gülümseyip başını eğerek Philip'in yanından geçti ve merdivenleri tırmandı. Kendine sertçe hatırlattığı üzere, fazlasıyla aptallık ediyordu. Sebep yokken reddedilmiş hissediyor, Philip her zamanki gibi davrandığı için morali bozuluyordu. Sonuç olarak, Londra'ya geliş amacı zaten onun hayatına nasıl uyacağını öğrenmekti.

Üst kata ulaşınca odasına koştu.

Philip'in ayak seslerinin kayboluşunu dinledikten sonra yavaşça inmeye devam etti. Salona ulaştığında yüzü buruşmuştu. Antonia ne yanlış bir şey söylemişti ne de Philip'le vakit geçirmek istediğini. Bir kez bile Philip'i suçlu hissettirmeye çalışmayı denememiş, ondan hiçbir şey talep etmemişti.

Peki, öyleyse Philip'teki memnuniyetsizliğin sebebi neydi? Ortada büyük bir yanlış olmasa da bir şeylerin kesinlikle ters gittiğinden neden bu kadar emindi?

Sekizinci Bölüm

Ertesi gün öğleden sonra, saat bir buçukta Philip salonunda durmuş, Antonia'nın merdivenlerden inişini izliyordu. Antonia'nın üzerinde Madam Lafarge'ın imalathanesinden o sabah gelmiş yeni elbisesi vardı. Antonia'nın ince yapısını ortaya çıkaran ve saçının altın rengine uyan, yaprak yeşili bir elbiseydi. Korsajının ve eteğinin ucu, orman yeşili bir kuşakla çevrelenmiş, Philip'in elindeki güneş şemsiyesiyle tam olarak uyumluydu.

Şemsiye de Madam Lafarge'dandı ve Philip'in tariflerine göre üretilip, Madam'ın uşaklarından biri tarafından, saat tam birde teslim edilmişti.

Philip şemsiyeyi arkasında tutarak ileri doğru yürüdü ve Antonia'nın elini tutarak son basamakları inmesine yardım etti. "Gerçekten büyüleyici görünüyorsun."

Londra'da giydiği ilk yeni kıyafetinin yarattığı güvenden destek alan Antonia, Philip'in gülüşüne gülüşle karşılık verdi. Philip'in bakışları, ince ince elbiseyi değerlendirmeye başlayınca, Antonia dönercek etkilerini savurdu. "Madam'ın yetenekleri tartışılmaz."

"Öyle." Philip tekrar elini tuttu. "Fakat eminim ki o da sana mükemmelliğin kıyafetten değil, içindekinden kaynaklandığını söyleyecektir." Göz göze geldiler. Antonia'nın kalbi pır pır etti.

Bakışını kaçırarak reverans yaptı. "Beni şımartıyorsunuz lordum."

Philip'in yüzünden bir anda bir sıkıntı geçiverdi. "Philip." Şemsiyeyi kaldırıp gösterişli şekilde takdim etti.

Antonia işlemeli ahşap şemsiyeye elini atarken, şaşırmış bir ifadesi vardı. "Benim için mi?" Şemsiyeyi alarak sanki camdan yapılmış gibi tuttu. Büyülenerek baktı ve Philip'e kaçamak bir gülüş attı. "Teşekkür ederim." Sesi boğuktu. "Üzgtünüm, benim bir aptal olduğumu düşünmüş olmalısın." Gözlerini hızlıca kırptıştırarak yere baktı. "Bana sebebi olmadan böyle bir şey verilmeyeli uzun zaman oluyor."

Philip'in yüzü düştü. Antonia'nın sözlerine verdiği tepkiyi gizlemek adına ifadesin tekrar toparlamakta oldukça zorlandı. "Sana zevkle daha fazlasını veririm Antonia. Fakat ilişkimizi herkese duyurana kadar, yüzünü ancak böyle ıvr zıvırlarla güldürebilirim."

Antonia kahkaha attı ve şemsiyeyi elbisesine dayadı. "Mükemmel uyuyorlar."

"Öyle." Philip gülümsedi. "Çok güzel bir seçim olduğu belli."

Antonia'nın yüzünde aniden bir şüphe belirdi. Philip güldü. Kolunu tutarak Antonia'yı kapıya götürdü.

Philip'in çifttekerine binip gri atların arkasında sallanmakta olan Antonia, kendini tuhaf bir şekilde av gibi hissetti. Şemsiyeyi yüzünün rengini gizlemek için açtı ve aklına birden Philip'e şemsiyeyi en zarif tutuş şeklini sormak geldi. Philip yarı şaka yarı ciddi tavsiyeler veriyordu. Antonia geziden ve Philip'le tekrar beraber olmaktan hoşlanmış, bunu yüzüne yansıtabilecek kadar rahatlamıştı. Gezileri sorunsuz geçmiş, Philip fazlasıyla tatmin olmuştu.

Sonraki günlerde Philip, her günün belli bir bölümünü Antonia'nın yanında geçirmek ve onun gülümsemelerinin ardındaki suskunluğu yok etmek için elinden gelen tüm çabayı sarf etmeyi adet haline getirmişti. Manneringler'i Astley Amfitiyatrosu'na götürüp, oyunun büyük kısmını Antonia'nın yüzüne yansıyan duyguları izleyerek geçirmişti. Ertesi akşamüstü, onları yalvar yakar St Paul'ü ve şehri gez-

dirmeye göttürmüş, şehir tarihini bu kadar bilmesine kendisi de şaşırmıştı.

Antonia gezi boyunca sakin durmasına rağmen, çekingenliği Philip'i rahatsız etmişti. Her şey bir yana, Philip'e sıklıkla, mesafeli yaklaşmaya çalışırken yaptığı gibi, "lordum" diye hitap ediyordu.

Sonunda resmi olmayan ilk parti düzenlenmişti. Philip akşam için giyinmiş fakat henüz evden çıkmamıştı. Salondan gelen sesleri duyduğunda, kütüphanedeki masasının üstünde duran davetiyeleri dalgın dalgın karıştırıyordu. Başını kaldırıncı Geoffrey'nin neşeyle yükselen sesini duydu. Antonia ona Philip'in uzun süredir duymadığı kadar neşe dolu bir kahkahayla karşılık verdi. Meraklanarak kapıya doğru yürüdü.

Kapının eşiğinde dururken gördüğü manzara nefesini kesti. Antonia salonun ortasında durmuş, üstündeki avize altın sarısı saçlarını parlatıyordu. Parlak bukleler başının üstünde muntazam bir dağınıklıkla duruyordu. Birkaç yaldızlı tutam zarif kulakları ve boynunun üstüne dökülmüş, ince boynuna dikkat çekiyordu. Sıcak ve beyaz omuzları açıktı ve oldukça soluk yeşil, zarif bir elbiseyle ortaya çıkarılmıştı. Lafarge'ın ellerinin izleri, uzun kabarık hatlarda, eteklerin pürüzsüz kıvrımlarında ve korsajın altındaki şekli hafifçe öne çıkarmasında görülebiliyordu. Elbisenin, omuz altından başlayan küçük kabarık kolları, o kadar miniklerdi ki Antonia'nın uzun, zarif kollarıyla karıştırılmaları mümkün değildi.

Antonia'nın başı havadaydı. Philip onu merdivenlerin yukarısında, görünmeden izlerken, Antonia Geoffrey'ye kahkaha atarak cevap veriyordu. Philip, içinde bir şeylerin kasıldığını, eriyerek pırıl pırıl bir duyguya dönüştüğünü hissetti. Antonia'nın yanakları hafifçe kızarmış, gözleri ıslı ıslıydı. Gülümserken aralanan gül rengi dudakları, uzun eldivenlerinin altına henüz saklanmamıştı.

"Emin ol ki senin ablanım ben... Eğer aşağı gelersen sana o eşsiz kulak çekme tekniğimin hâlâ yerinde olduğunu gösterebilirim."

Geoffrey cevap verse de Philip söylediklerini duymadı bile. Bir adım atarak, onu saklayan gölgelerden sıyrıldı. Antonia Philip'i duydu. Döndü ve onun bakışlarıyla karşılaştı. Philip, Antonia kendisine dikkatle bakana kadar bakmaya devam etti ona.

Philip onun hızlıca nefes alışını hissetti, ardından gözlerinin büyüyüp sonra da koyulaştığını gördü. Antonia'nın kolları yavaşça, sanki kavuşacaklarmış gibi birleşti. O yıllardır sakladığı bedenini Philip'in bakışlarından koruma içgüdüsüydü bu. Yavaş ve sakince yürüyen Philip uzanarak Antonia'nın ellerini tuttu ve birbirinden ayırdı. Ardından, bir tanesini yavaşça dudaklarına götürdü. Göğsünün, etrafını saran ahlaksızlıkla kabardığını hissetti. "Sen güzelliğin canlı örneğisin Antonia."

Sesi derin ve baştan çıkarıcıydı. Antonia sesinin içine yığıldığını, onun ayartıcı halinin iliklerine kadar battığını hissetti. Tıpkı rüyadaymış gibi hareket eden Philip, Antonia'nın bir kolunu kaldırdı. Antonia dönerek gözlerini gözlerinden ayırmamak için mecburen başını çevirdi. Işıldayan gri gözler, tutkunun habercisi olan fırtına bulutlarıyla örtülüydü. Antonia gözlerini o gözlerden alamıyor oradaki anlamı hissetmeden edemiyordu.

Philip Antonia'yla birlikte hareket ediyordu. Bir an, gözleri birbirine kenetlenmiş şekilde, birbirlerinin etrafında sanki dans ediyor gibi döndüler. Ardından durdular. İpek etekleri hafifçe bacaklarına kapanan Antonia, eteklerini düzeltip Philip'e baktı. Göz göze, gergin şekilde, sanki görünmez bir uçurumun kenarında dengede durmaya çalışır gibi titredikleri o anlar sanki yüzyıllar sürmüştü. Antonia nefes alamadı ve gözlerini kırmaya bile cesaret edemedi. Geoffrey'nin aşağı inerken çıkardığı gürültülü ayak sesleriyle büyü bozuldu.

"Artık kulaklarıma ulaşabileceğini sanma." Yüzünde kocaman bir sırıtsıyla yanlarına doğru ilerledi.

Philip yavaşça Antonia'nın elini bıraktı. Dönerek Geoffrey'nin koyu renk ceketini ve sade ama güzel kravatını

gördü. "Şıklığına bakılacak olursa, bu akşam bir partiye katılacaksın."

Geoffrey surat astı. "Henrietta Hala, buradayken ufkumu genişletmemi gerektiğini düşünmüş."

"Brook Sokağı'ndaki Mountfordlarda aile ve arkadaşlar arasında bir toplantı olacak." Antonia hâlâ nefes nefese, sesini düzeltmeye çalıştı. "Öyle çok detaylı bir şey değil. Henrietta'nın dediğine göre, çoğunlukla sohbetle ve tecrübesiz hanımların sosyete usullerine alışmaları için yapılacak birkaç taşra dansıyla geçecekmiş."

Philip de bunları duymuştu. "Sanırım bu bir hanımın yetişmesindeki ilk kurallardan biri." Antonia'ya baktı. Antonia'nın gözleri heyecanla parıldadı. "Akşam yemeğini Brook Sokağı'nda mı yiyeceksin yoksa burada mı?"

"Burada." Antonia eliyle işaret etti. "Tam salona gitmek üzereydim."

"Ben de biraz alıştırmaya yapmak niyetiyle peşinden geliyordum." Geoffrey kaşlarını çatarak başını salladı. "Eşli ve çok eşli dansların hepsi bana aynı geliyor."

"Saçmalama." Antonia kolunu Geoffrey'nin koluna attı. "Böyle düşünmenin bir yarar sağlayacağını sanıyorsan, tekrar düşünmelisin." Antonia Philip'e bakarak kibarcı gülümsedi. "Fakat siz çıkıyordunuz... Sizi oyalamayalım."

"Hayır," Philip yalan söyledi. "Bu akşam evde yiyorum."

"Öyle mi?" Antonia şaşkınlıkla gözlerini kırptı.

"Evet öyle. Sen kardeşini alıp adımları göstermeye başlasana. Ben az sonra fikrimi söylemek için yanınızda olurum."

Antonia'nın Philip'e attığı gülücük güneş gibi pırıl pırıldı. Geoffrey homurdanarak ablasının kendisini çekip götürmesine müsaade etti. Philip onları keyifle izledi. Salon kapısını arkalarından kapattıklarında, Philip kütüphaneye doğru döndü. O anda baş kâhyasının merdivenlerin gölgesinde durduğunu fark etti. Philip'in yüzü soldu. "Carring, tam aradığım adam."

Philip kütüphanedeki masasına yürüdü. Hugo'ya, şu an

burada kalması gerektiğini ama sonra ona katılacağını belirten bir not yazdı. Notu mühürleyip Carrington'a verdi. "Bunu Brooks'a gönder."

"Derhal lordum. Aşçıya da fikrinizi değiştirdiğinizi haber vererin mi?"

Tam on saniyelik bir sessizlik oldu. "Evet. Tabii usaklardan birini de masaya fazladan bir tabak koyması için bilgilendireceğini umarım." Philip gözlerini kâhyasına dikti. "Başka bir şey var mıydı?"

"Hayır, tabii ki bilgilendireceğim lordum," Carrington'un ifadesi oldukça sevecendi. "Bildğim kadarıyla her şey yolunda gidiyor." Bu gizemli ifadenin ardından, Carrington elinde Philip'in notuyla odadan ayrıldı. Philip bir süre Carrington'un ardından baktı ve kalkıp salona yöneldi. On beş dakika sonra, Henrietta salona girince üvey oğlunun yeğeniyle dans ettiğini gördü. Geoffrey yandaki bir sandalyeye ilişmiş, zevkle sırtıtmaktaydı.

Mountfordlar'ın evindeki toplantı tam Antonia'nın düşündüğü gibi olmuştu.

"Seni tekrar gördüğüme çok sevindim canım." Leydi Mountford, Henrietta'yı samimiyetle karşıladı. Antonia'nın ve Geoffrey'nin reveranslarına anaç bir tavırla başını eğerek cevap verdi. "Bu akşam resmiyete gerek olmadığını göreceksiniz. Kızlarım burada, daha önce tanışmıştınız. Dilediğiniz gibi sohbet edin. Bu gecenin tek amacı yaşlılarınızla tanışmak. Müzisyenler geç saate kadar gelmeyecekler." Hanımefendi onlara, genç hanımlar ve aynı oranda genç beylerle dolu geniş bir salonu işaret etti.

"Beni şuraya götürüverin." Henrietta bastonuyla salonun ucundaki konforlu sandalyeleri işaret etti. "Siz işinize bakarken ben de orada eski arkadaşlarımla birlikte olayım."

Geoffrey Henrietta'yı grubun ortasındaki bir sandalyeye oturttu. Antonia onun şallarını düzeltmesine yardım etti ve Henrietta gitmelerini işaret edince salona döndü.

Sesi heyecanla dolu Antonia, "Haydi bakalım!" diye mırıldandı. "Nereden başlamalı?"

"Hakkaten nereden başlamalı?" Geoffrey odaya çoktan göz gezdirmişti. "Gel... Koluma gir." Antonia Geoffrey'ye şaşırarak baktı. Geoffrey yüzünü buruşturdu. "Girersen fazla dikkat çekmem."

Antonia sevgiyle gülümseyerek Geoffrey'nin dediğini yaptı. "Hiç göze batmıyorsun, merak etme." Geoffrey, Manneringler'e has boyu ve yapısıyla, biraz dar elbisesinin içinde, hanımefendinin salonunda gezinen delikanlılardan en az beş yaş daha büyük görünüyordu ki bunlardan modaya uygun kıyafetler kuşanmış bazıları daha da genç görünüyorlardı.

"Hımm." Geoffrey'nin bakışları sol taraflarındaki bir beyefendiye kilitlendi. "Şu zavallıya da bak. Yakası o kadar yüksek ki başını bile çeviremiyor."

Antonia kaşlarını kaldırdı. "Moda konusunda uzmanlaşmaya mı başladın?"

Kalabalığı başka manzaralar için gözden geçiren Geoffrey, "Ben değil," dedi. "Fakat Philip gerçek bir beyefendinin böyle saçma sapan şeylere özenmeyeceğini söyledi. Bastırılmış zerafet elitlik göstergesidir."

"Elitlik mi?"

Geoffrey Antonia'ya baktı. "En yukarıdakiler. Seçkinler. Biliyorsun işte."

Antonia sırtıtmamak için tuttu kendini. "Hayır, bilmiyorum ama tahmin edebilirim. Bu senin o elitliğe eriştiğin anlamına mı geliyor peki?"

Geoffrey düşündü ve omuzlarını silkti. "Kendimi bir gün yüksek mevkilerde görmek fena olmazdı ama şimdilik bu sosyete işine odaklanmaya karar verdim. Birkaç hafta sonra okula başlayacağım ne de olsa."

Antonia başını salladı. "Gerçekten akıllıca bir düşünce."

"Philip de öyle söyledi." Geoffrey odaya göz gezdirdiyordu. "Ne dersin, gidip kendimizi bizim gibi birilerine takdim etssek mi?"

“Onlara görünüşleriyle ilgili yorum yapmadığın müddetçe neden olınsın.” Geoffrey Antonia'ya bir şey bekler gibi bakınca, Antonia bir kaşını kaldırdı. “Senin kolunda olan benim farkında mısın? Beni senin yönlendirmen gerekiyor.”

“Ah, güzel!” Geoffrey sırtarak başını kaldırdı. “Bu konuşacağımız kişiyi benim seçeceğim anlamına gelir.”

Tahmin edilebileceği gibi Geoffrey, odadaki en güzel kızın etrafında toplanan grubu seçti. Neyse ki grubun içinde, annesinin uyarılarını dikkate alıp onları derhal söminenin önündeki yirmi yaşın altında üç hanım ve dört beye takdim eden Cecily Mountford da vardı. Geoffrey anında gruba dahil olduysa da, Antonia sadece genel havasıyla değil, etkilerindeki Lafarge'ın tasarımı olan zarif hatlarla da belli olan yaşı yüzünden dışarıda kaldı. Kimse onu kesinlikle dışarıda tutmaya çalışmamıştı. Ona büyük saygı gösterdiklerinden, Antonia kendini çok yaşlı hissetmişti. Genç hanımlar tolaşmak için öne eğilerek Antonia'nın elbisesine kıskançlık dolu sessiz bakışlar atarken, beylerin yüzleri kızarır halde, kekeleyerek eğildiler.

Ev sahibesinin resmiyeti bir kenara bırakma kararının neşyle kabul edildiği belli oluyordu. Gençliğin doğal yapısı itibariyle, davetiler hızla senli benli olmuşlardı. Soluk mavi bir elbisenin içinde, omuzlarına koyu renk bukleler inen, tatlı yüzlü, güzel hanımefendi, halasının himayesinde şehre gelmiş Doğu Yorkshireli yetim Bayan Catriona Dalling'di.

“O bir ejderha,” dedi Bayan Dalling yanındakilere. Büyük mavi gözleri kocaman olmuş, köşeli minik çenesi sertçe dışarı uzanmıştı. “Hayır! Doğru değil bu... Daha bile fena çünkü. O bir gorgon*!”

“Gerçekten seni en fazla parayı verenle evlenmen için zorluyor mu?” Cecily Mountford da misafirleri kadar açık sözlüydü.

* Ç.N: Gorgon: Yunan mitolojisindeki, yılan saçlı, sivri dişli korkunç dişi canavardır. Phorcys ve Ceto'nun kızları olan gorgonlar, Medusa, Euryale ve Stheno olmak üzere üç tanedir.

Tatlı dudaklarını sıkın Bayan Dalling başını salladı. "Dahası, kafasını buradaki Ambrose'ye taktı." Elini sağ yanındaki genç adamın elbisesinin yeşil gofajlı ipek koluna koyarak sıktı. "Artık ikimiz de mahvolduk!"

Hamnersley Markisi Ambrose, soluk tenli, bariz şekilde gergin, kısa ve hafif tıknaz bir genç adamdı. Yüzü kızardı ve kekeleyerek Bayan Dalling'in elbisesinde bıraktığı buruşuklukları düzeltmeye çalıştı.

Geoffrey kaşlarını çatı. "İkiniz de hayır deseniz olmuyor mu?"

Bu lafı onu acınası bakışların hedefi haline getirmişti.

"Anlamıyorsun," dedi Bayan Dalling. "Halam Ambrose ile evlenmemi marki olduğu için istiyor. Ailemizde daha önce bir marki olmamıştı ve bir marki, bir konttan daha üstün olduğundan, bunu aileyi üst sınıfa yükseltmek için fırsat olarak görüyor. Ambrose'nin annesi de, bana kalacak miras için diğer yandan yükleniyor, çünkü kendi mülkleri kız kardeşlerine yetecek kadar maaş bırakmıyor. Ve," diye ekledi karanlık bir bakışla, "çok genç olduğum için kolay idare edilebileceğimi düşünüyor."

Antonia Marki'nin annesinin kör olup olmadığını merak etti.

"Her şey para için ayarlandı," diyen Bayan Dalling açık açık devam etti. "Ama böyle olmayacak! Ben ya aşk için evlenirim ya da hiç evlenmem!"

Bu dramatik ifadesi çevreden onaylayıcı baş sallamalarla karşılık buldu, özellikle de Marki'den. Antonia için için sıklararak hepsinin çok mu genç, sosyetenin usullerinden çok mu bihaber yoksa sadece inatçı, baş kaldırmak yerine sadece konuşan tipler mi olduklarını merak etti.

Bayan Dalling'in tutkulu zaferine karşılık, ctraftan konuşmalar yükselmişti. Özellikle halası açıkça ayıplanırken, varis hanımın gönülden desteklendiğini fark etti Antonia.

Catriona Dalling, Brook Sokağı'na gelirken karşılaştığı asık yüzlerden neçesi etkilenmeyen Antonia'ya çekici bir

şekilde gülümsedi. “Şehre ilk kez geldiğinizi öğrendim ki bizler de aynı durumdayız. Fakat siz şüphesiz ki hayatınızın aşkını arama konusunda bizden çok daha fazla tecrübe sahibisinizdir. Bu kadar açık konuşup lakırdı ettiğim için beni bağışlayın lütfen, fakat sanırım işlerin nasıl yoluna girebileceği konusunda fikriniz vardır. Ben ve Ambrose direnmeliyiz, değil mi?”

Leydi Ticehurst’ün planlarını baltalamak konusundaki tartışmalar alevlendi. Antonia, Geoffrey’nin katılımcıları, sevdikleri insana sormaları konusunda teşvik ettiğini duyabiliyordu. Antonia, Bayan Dalling’in son derece masum gözlerine bakarken, onun yaşının ağırlığını hissetti.

“Evliliğe zorlanmanızı kesinlikle kabul etmesem de, bizim sınıfımızda evliliklerin bir şekilde ayarlanıyor olduğu gerçeğini de inkâr edemem Bayan Dalling. Belki bunlardan bazıları etkileşime ya da uzun süreli tanışıklığa dayansa da diğerleri, acımasız tabir edebileceğim şeylere dayalı oluyor. Yine de, eğer iki tarafın da başkalarına ilgisi yoksa halanızın önerisinin sonunda meyve verebileceğini düşünümüyor musunuz?” Bu öneride bulunurken, Antonia göz ucuyla Marki’ye bakınca, birden sözlerinden emin olamadı.

“O da var tabii.” Bayan Dalling başını bilmiş bir tavırla salladı. “Fakat ben gerçek aşkı buldum bile. O yüzden gerisi önemsiz.”

“Buldunuz mu?” Antonia ona endişeyle bakmadan edemedi. Kız Geoffrey’den biraz büyük görünüyordu. “Münasebetsizliğimi bağışlayın, fakat bundan emin misiniz Bayan Dalling?”

“Ah, tabii ki. Kesinlikle eminim.” Catriona Dalling kararlı şekilde başını salladı. “Henry ve ben birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz ve evlenmek istediğimizden de oldukça eminiz. Henry kendini babasının tarlalarını işletme konusunda ispatlayana kadar birkaç sene bekleyelim diye düşünmüştük ama Ticehurst yine işimize karıştı.”

“Anlıyorum.” Kızın açık sözlülüğü tüm ruhsuz ifadeler-

den daha kuvvetliydi. Antonia kaşlarını çatdı. "Bu alakanızı halanıza açtınız mı?"

"Halam aşka inanmıyor Bayan Mannering." Catriona Dalling'in gözünde o savaşçı parıltı tekrar belirdi. "Henry bir marki olsaydı daha uysal yaklaşırdı fakat ne yazık ki o sadece bir toprak ağasının oğlu, bu yüzden razı olmuyor."

"Durumunuzun bu kadar," dedi Antonia "tuhaf olduğunu bilmiyordum. Başka türlü görüşmen uygun olmadığı ve sizin aşkınızın değişmediği düşünülürse, aşka sırtınızı dönmeye zorlanmanız çok zor olmalı."

Catriona başını tekrar onaylar şekilde salladı. "Eğer haskıya birazcık boyun eğseydim öyle olurdu. Fakat direnmekte kararlıyım. Zira Ambrose ile evlenmek sadece benim ve Henry'nin hayatını mahvetmekle kalmaz, Ambrose'nin hayatını da mahveder."

Antonia Bayan Dalling'in ince hatlarına ve Geoffrey ile samimi bir muhabbete dalmış olan Marki'nin çekingen ve karakersiz haline bakıp durumu kabullendi.

"Öyle ya da böyle, ben galip gelmekte kararlıyım. San-ki uygun bir sevgili bulmak günümüzde çok kolaymış gibi." Catriona ihtişamlı bir şekilde elini salladı. "Eskiden bile böyle ilişkiler yaşanıyormuş. Benim halam, Ticehurst değil tabii ki onun kardeşi olan diğer halam Leydi Copely, ailesine karış gelip Sör Edmund gibi yüksek unvan sahibi olmayan bir beyefendiyle evlendi. Yıllar boyunca mutlu mesut yaşadılar. Onların ev ortamı, bildiklerim arasındaki en rahat ortandır. Ben de öyle bir aşk evliliği yaparsam eğer, son derece tatmin olacağım." Sadece nefes almak için duraksadı. "Geçen sene, Copely halamın büyük kızı, kuzenim Amelia aşkı Bay Gerard Moggs ile evlendi." Salonun diğer ucundaki genç bir çifti işaret etmek için durdu. "İşte oradalar. Ne kadar mutlu olduklarını kendiniz görebilirsiniz."

Bayan Dalling'in ilgisinden kafası karışan Antonia oraya baktı. Ne de olsa, Londra'da görmek istediği şey, eşleriyle ta-kılan evli hanımlardı. Yirmi beş ya da yirmi altı yaşlarında, ka-

nepede oturan genç bir hanıma eğilerek bakan Bay Moggs'u gördü. Bay Moggs bir şeyler söyleyince, eşi kahkaha attı. Eli ni adamın koluna koyup hafifçe ve sevgiyle sıktı. Bay Moggs da açıkça hayran bir ifadeyle baktı. Uzanarak hanımının yanağına bir parmağıyla dokundu ve eğilip kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra doğrularak başını eğip uzaklaştı.

Antonia onun içki masasına gidip iki kadehle döndüğünü gördü.

"Bayan Mannering, değil mi?"

Antonia irkilerek döndü ve önünde reverans yapmakta olan kendi yaşlarında bir bey gördü. Güzel giyimli ve genç kuşağa özgü abartıdan uzak biriydi. "Ben Bay Hemming, Bayan Mannering." Doğrulurken, Antonia dalgalı kahverengi saçların altındaki yumuşak kahverengi gözleri gördü. "Münasebetsizliğimi bağışlarsınız umarım, fakat Leydi Mountford müzisyenlerin çalmaya başlayacaklarını haber verdi. İlk eşli dansı bana lütfetmeniz şerefine nail olabilir miyim?"

Dans davetinin ardından adamın yüzünde çekici bir gülümseme belirdi. Antonia elini kibarca uzatarak cevap verdi. "Tabii Bay Hemming. Sizinle dans etmekten kıvanç duyarım."

Antonia eşli dans konusunda ustaydı. Görünen o ki Bay Hemming'den daha usta... Bay Hemming hoş mizacına rağmen, figürleri yapmak için tüm dikkatini vermek zorunda kalıyordu. Bu da Antonia'ya asıl amacı olan, dans etmeyen çiftleri kolaylıkla izlemeyi kolaylaştırıyordu. Moggs'lar'dan başka evli bir çift yoktu ortada. Zaten Moggs'lar da kendisine pek örnek teşkil eden bir çift değildi.

Philip'e nasıl davranması gerektiği konusunda onları örnek alınak akıllıca olmazdı. Her şeyden önce, Philip Moggs'lar'dan oldukça yaşlıydı. Eli havada, parmak uçlarında dönen Antonia odayı taradı. Philip'i böyle bir toplantıda hayal edemiyordu çünkü görünürde onun gibi bir beyefendi yoktu.

Yaş farkı zaten bambaşka bir şeydi. Hayal gücünü ne ka-

dar zorlarsa zorlasın, Philip'in hiçbir şekilde kendisine herkesin önünde hayranlık dolu bakışlar atmayacağından emindi. Aynı şekilde, onun kolunu tutacak olsa, Philip yüzünü asar, kıyafetini buruşturduğu için onu azarlardı.

Annesinin ve tüm Yorkshirelı hanımların Antonia'ya söylediği üzere, erkekler herkesin önünde eşlerine yakınlık göstermekten rahatsızlık duyarlardı. Antonia'ya öğretildiği üzere, hanımlar asla eşlerine ilgilerini açık etmemelilerdi. Bayan Dalling ve sosyete gençleri, kalpten gelen hislerin özgürce yaşanmasını onaylasa da, Antonia Philip'in yaşında ve mizacında birinin değişebileceğine inanmıyordu.

Dans bitince Antonia eğilerek selam verdi. Bay Hemming Antonia'yı neşeyle kaldırdı. "Muhteşemdi Bayan Manning." Centilmence kolunu uzattı. "Balolara ve partilere katılacak mısınız?"

"Sanırım çoğuna katılacağız." Antonia, Bay Hemming'in uzattığı koluna girdi. Bay Hemming, Antonia'ya şömineye doğru layıkıyla eşlik etti.

"Lord Elgin'in mermerlerini görmüş müydünüz? Bence görülmeye değerlerdir."

Antonia tam cevap verecekken, yanlarına Bay Hemming'in bir arkadaşı olan Bay Carruthers katıldı. Antonia'ya takdim edilen Bay Carruthers abartılı bir şekilde eğilerek selam verdi. Dakikalar içinde iki kişi daha, Sör Frederick Smallwood ve Bay Riley onlara katılmıştı. Antonia kaşla göz arasında kendini beylerden oluşan ufak bir çember içinde bulmuştu. Candan ve hoş bir sohbetleri vardı. Antonia çok eşli dansı Bay Frederick ile ve son eşli dansı Bay Carruthers ile yaptı. Bay Riley bir sonraki karşılaşmalarında kendisini hatırlaması için yalvarmıştı.

Ardından parti dağılmaya başladı. Geoffrey Antonia'nın yanında belirip Henrietta'nın gitmeye hazır olduğunu söyledi. Antonia müsaade isteyerek beylerin yanından ayrıldı ve kibarca çekildi.

Henrietta'yı arabaya yerleştirip omuzlarına birkaç şal daha

attıktan sonra, Antonia oturdu ve davette gördüklerini aklından geçirdi. Araba hareket ederken, "Hala," diye sordu nihayet, "evli beylerin hanımlarına böyle eğlencelerde eşlik etmesi olağan bir şey midir?"

Henrietta homurdandı. "Moggs'lar'ı sen de gördün değil mi? O aşk kuşlarının oldukça ilgi çekmesi şaşırtıcı değil." Ses tonundan büyük hanımların bunu pek tasvip etmediği anlaşılıyordu. "Soruna gelecek olursak, hayır. Olağan bir şey değil ama Gerard Moggs'un eşine açıkça âşık olmasının yanında, eşi de biraz garip, o yüzden sanırım bu anlaşılabilir bir şey."

Antonia başını salladı. Şimdi Moggs'lar'ı düzgün şekilde değerlendirebiliyordu.

"Kocanın ilgisine ne kadar müsamaha gösterileceği çok ince bir çizgidir." Henrietta karanlığın içinde konuşuyordu. Sesi arabanın tekerlerinin çıkardığı sestten sadece biraz daha yüksekti. "Tabii bu durum sorun yarattığı için değil. Erkeklerin çoğu aynıdır. Kulüplere ve akşam yemeklerine gitmekten hoşlanırlar. Çoğu en güzel balolara ve partilere, eşlerine geçiş töreninde eşlik etmek için katılır. Fakat şehir hayatındaki ortak görüş eşlerin ayrı sosyal hayatları olduğundan yadır." Şallarını kabarttı. "Bu da tabii ki bu akşam gördüğün türden manzaraları ender kılar."

Halasının Moggs'lar hakkındaki görüşüyle ilgili şüphelerin üstü örtülmüştü. Antonia oturduğu yerde kıpırdandı. "Ben beylerin hanımları çeşitli eğlencelere götürdüğünü düşünmüştüm."

"Öyle tabii." Henrietta esnedi. "Fakat genelde o tip eşlikler henüz evlenmemiş erkekler, müzmin bekârlar tarafından yapılır. Evli bir hanım, kocasının kendisine eşlik etmesini ancak nadiren ummalıdır. O da sadece kocası kendisine katılmak istiyorsa."

Gölgeler Antonia'nın çatık kaşlarını gizledi. Philip'in düzenlediği o geziler, karşılıklı atıkları kahkahalar, onun yanında olmasından aldığı yadsınamaz keyif evlendiklerinde

yitip gidecek miydi? Antonia, eğer eşinle aynı zamanda dost olmanı da engelliyorsa, evlenmenin anlamı nedir, diye düşündü.

Araba bir virajı sallanarak aldı ve Grosvenor Meydanı'na döndü. Geoffrey oturduğu köşede kıpırdandı. Ruthven Evi'nin dışına yanaştıklarında arabadan atlayıp esnedi. Henrietta'yı aralarına alarak merdivenlerden çıkmasına yardım ettiler. Carrington yukarıda durup kapıyı ardına kadar açtı.

Antonia, Philip'in Carrington'ın arkasındaki salon avizesinin ışığı altında durduğunu gördü. Carrington kapıyı kapatınca Philip ileri doğru yürüdü. "Akşam güzel geçti mi?"

Soru Antonia'ya yöneltilmişse de Geoffrey yanıtladı.

"Boş iş," dedi bir kez daha esneyerek. "Vâris hanımın ejderha halasından başka mühim bir şey yoktu. Gerçekten tam bir gorgon gibi görünüyordu."

"Öyle mi?" Philip keyifle bir kaşını kaldırdı.

"Kesinlikle," diye garantiledi Geoffrey. "Beni yatağa gidiyorum."

Henrietta, "Öyleyse," dedi Geoffrey'nin kaburgalarını bastonuyla dürterek, "beni yukarı kadar çıkarabilirsin." Omzunun üstünden arkaya baktı. "Lütfen Trant'i derhal yukarı gönder Carrington."

Carrington samimiyetle eğildi. "Derhal hanımefendi."

Antonia Philip'in yanında durup kardeşi ve halası yukarı kata çıkana kadar onları izledi. Onların arkasından Philip de dışarı çıkmış, Brooks'daki Hugo'ya ve arkadaşlarına katılmak yerine, onlara baloda eşlik etmek gibi gülünç bir istek duymuştu. Birlikte Boodles'a, oradan da Pall Mall'daki seçkin bir mekâna gitmişlerdi fakat Philip oyuna kalamayacak kadar huzursuzdu. Sonunda artık vazgeçmiş ve eve dönüp kütüphanede boş boş yürümüşü.

"Kütüphaneye gel," dedi Philip. Antonia Philip'in bu talimatı ve onu kolundan tutup çekmesiyle kütüphaneye yöneldi. Philip arkalarından kapıyı kapattı. "Çok dans edildi mi?" diye sordu.

“İki tane eşli, bir de çok eşli dans oldu.”

“Sen hepsine katıldın mı?”

“Tabii ki.”

Philip kiraz rengi alevle dolu şöminenin yanındaki arkalıklı sandalyelerden birinin yanında durdu. Antonia etekleri hışırdayarak oturdu. Philip duraksadı ve Antonia'yı inceledi. “Yatmadan önce bir tek atmak ister miydin?”

Antonia başını kaldırarak tutuk bir ifadeyle baktı ve gülümseyip başını iki yana salladı.

Philip bunu yutmamıştı. “Ne?”

Antonia'nın gülüşü, Philip'e onun ne kadar dizginlenemez bir kız olduğunu hatırlatmıştı. Kaçamak bakışlarla birlikte, “Aslında,” dedi Antonia, “Bir bardak sıcak süte hayır demezdim fakat Carrington'in bu isteğine ne tepki verir bilemiyorum.”

“Öyle mi?” Philip'in kaşları yavaşça havalandı. Arkasını dönüp küçük çana doğru ilerledi.

“Philip!” Antonia ayağa kalktı.

Philip Antonia'ya elini salladı. “Hayır... Ödeşmemiz lazım... Şşşt!” Philip döndü ve Antonia'nın karşısındaki sandalyeye oturdu.

Carrington ağır bir ciddiyetle içeri girdi. “Çanı mı çaldınız lordum?”

“Evet.” Philip'in ifadesi oldukça kibardı. “Bayan Manne-ring, yatmadan önce bir bardak sıcak süt istiyor Carrington.”

Carrington'in gözleri titredi ve eğildi. “İki kişilik mi olsun lordum?”

Philip'in uygun ses tonunu seçmesi biraz zamanını aldı. “Hayır... Döndüğünde bana bir bardak brendi doldurabilirsin.”

“Tabii ki lordum.” Carrington eğildi ve çekildi.

Kapı kapanınca Antonia dayanamadı. Karnını tutarak, “Senin ılık süt içtiğin düşüncesi...” diye yumurtladı sonunda.

Buna rağmen Philip'in dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Kendime hep bir gün son sözü benim söyleyeceğimi hatırlıyorum.”

O akşam başarılı olamayacaktı. Carrington gümüş bir tepsinin üstünde, kusursuzca ılımlı bir bardak sütle çıkageldi. Sütü, Antonia'nın yanındaki masaya yılanmış bir şaraba göstereceği özeni göstererek bıraktı ve içki dolabına giderek Philip'in brendisini doldurup büyük kadehi efendisinin dirseğinin yanına koydu.

"Teşekkürler, Carrington. Çekilebilirsin."

"Lordum." Baş kâhya Her zamanki derinden reveransıya, çekildi.

Philip brendi kadehine uzanarak bardağın yarısına kadar dolu olduğunu gördü. Bunun, Carrington'un durumu hakkındaki tahminini yansıttığını düşündü. Bir yudum alarak Antonia'ya gülümsedi. "Kiminle dans ettin?"

Bardağını avucuna koyan Antonia arkasına yaslandı. "Çoğunlukla yaşıtlarımdan ziyade, Geoffrey'nin yaşıtı gibi görünenlerle. Fakat birkaç büyük bey de vardı. Bay Riley, Bay Hemming, Sör Frederick Smallwood ve Bay Carruthers."

"Öyle mi?" Philip isinileri tanımadığından, bu ona durum hakkında fikir veriyordu. "Peki sen de daveti Geoffrey gibi boş mu buldun?"

Antonia gülümsedi. "Astleyler ile yarışacak kadar olmasa da, o kadar sıkıcı değildi."

"Öyle mi?"

Antonia'nın cevabı, sütünü yavaşça yudumlarken gördükleri üzerine gözlemlerinden bahsetmesi Philip'i aydınlattı.

Philip şömine ateşinin Antonia'nın saçlarından yansıttığı ışığı seyretti. Alevin dansı, solgun yüzünü ve sütle parlamış dudaklarını ısıltatıyor, Philip'i esir ediyordu. Sesinin ahengi bir yükselip bir alçalıyordu. Philip brendisini yudumlayarak Antonia'nın sanki daha önce defalarca gördüğü bir resmi çizer gibi anlatışını dinledi. Masum gözleri, Philip'in görmekten çok yorulduğu bir tazeliğe ısıldar gibiydi. Antonia konuşmasına, dönemin en eğlenceli mevzularından olabilecek ana karakterlerin ufak bir tasviri ile son verdi.

"Tabii," dedi Antonia boş bardağını kenara koyarak. "Ba-

yan Dalling ve Marki'nin durumu acil görünüyor, fakat bunun ne kadarı Bayan Dalling'in her şeyi dramatize etme huyundan kaynaklanıyor, bilemeyeceğim. Neyse, sonuçta gorgon halasına rağmen Bayan Dalling'in başarılı olacağından eminim." Philip'e bakıp gülümseyerek onu kendi neşesini paylaşmaya davet etti.

Şaşırtıcı şekilde, Philip'in yüzünde boş bir ifade vardı. Aniden ayağa kalkarak kadehini yanındaki masaya bıraktı. "Gel, yukarı çıkına zamanın geldi."

Sesinde Antonia'nın tarif edemediği bir hal vardı. Antonia şaşırarak elini Philip'e verdi ve kendisini çekip ayağa kaldırmasına müsaade etti. Ancak o zaman, tam önünde durup ince elbisesinden yayılan ateşi hissederken Philip ile göz göze geldi. Titreşen alevin altında, gözleri koyu, barut renginde ve kasvetliydi. Antonia nefesinin kesildiğini hissetti. Duraksadı ve sonra sakın bir şekilde dudaklarını aralayarak başını kaldırdı. "İyi geceler Philip."

Bu kez kargaşaya müsaade etmeyecek, mesafeye sığınmayacaktı.

Philip başını sertçe eğerek karşılık verdi. Antonia'ya yol vermek için geri çekilmeye çalıştı. Parmakları parmaklarına sıkıca dolandı. Duraksadı. Bakışları Antonia'nın yüzündeyken, onu yavaşça, nazikçe korsajı ceketine dokunana kadar kendine doğru çekti. Parmakları parmaklarından kaydı. İki elini de kaldırıp Antonia'nın yüzünü tuttu.

Antonia Philip'in gözlerine baktı. Nefesi göğsünde takılı kalmış, kalbi ağzında atıyordu. Philip'in gözkapaklarının alçaldığını, başının başına doğru yavaşça alçaldığını gördü. Antonia, elini Philip'in omzuna doğru kaldırıp yukarıya uzatırken, dudakları hafifçe aralandı.

Philip Antonia'yı kuvvetlice değilse de, hoş karşılayacağından eminmiş gibi, kendine güvenerek öptü. Dudakları sımsıkıydı. Dili onu kışkırtıp azdırıyor, Antonia'nın dudaklarının taze kıvrımlarını takip ediyordu. Antonia dudaklarını sonuna kadar açarak Philip'i tadına bakması için davet

ediyordu. Philip de bu davete karşılık vermiş, Antonia'nın yumuşaklığını hissedip onun sunduğu her şeyi sahiplenici, içine çeken bir tavırla benimsemişti.

İşte o anda aralarında bir ateş yandı ve dudakları alevlendi. Uzun dakikalar boyu hoş bir büyü hüküm sürdü.

Ardından Philip çok yavaş ve kasıtlı bir şekilde, geri çekildi. Dudakları Antonia'nın dudaklarından sadece birkaç santim uzaklıktayken, Antonia'nın gözkapaklarının titreşerek açılmasını bekledi. Zümrüt yeşiline bürünmüş parlak altın renkli gözlerine baktı. Gözleri sabitlenince Philip doğruldu. Kendine hâkim olup Antonia'yı bıraktı.

"İyi geceler Antonia." Philip'in gülümsemesi Antonia'nın anlayıp anlamadığından emin olmadığı buruk bir hava taşıyordu. "Tatlı rüyalar."

Antonia gözlerini kırpıttı. Philip'in gözlerinde ise korku ya da şaşkınlık yoktu ama Philip'in tanımlayamadığı bir derinlik vardı. Antonia'nın dudakları kıvrıldı. "İyi geceler."

Antonia dönerken yumuşak fısıltı Philip'e ulaşmıştı. Gidişini ve kapıda bir kez daha arkasına bakıp dışarı çıkarak ardından kapıyı yavaşça kapayışını seyretti.

Philip derin bir nefes alarak ateşe doğru döndü. Bir kolunu şömine rafına dayayıp gözlerini alevlere diktı. Merakla dilinin ucunu dudaklarının üstünde gezdirdi ve ürpermemek için kendini zor tuttu.

Sütün erotik bir tadı olabileceğini hiç tahmin etmemişti.

Dokuzuncu Bölüm

Ertesi gün öğlen, Philip arkadaşlarıyla Jermyn Sokağı'ndaki bir kahve evinde kahvaltı ettikten sonra eve döndü. Sakin bir ifade ve soğukkanlı bir tavırla loş salona girdi. Carrington ileri atılarak lordunun paltosunu ve bastonunu aldı.

Philip kollarını silkti. "Bayan Mannering buralarda mı?"

"Evet lordum." Carrington bakışlarını Philip'in sağ omzunun arkasındaki duvara odakladı. "Bayan Mannering şu an balo salonunda, dans hocasından ders almakta. Üstad Vincente'den."

Philip başkâhyasının boş ifadesini süzdü. "Balo salonu mu?"

Carrington başını kaldırdı.

Balo salonu oturma odasının arkasında yer almaktaydı. Philip kapıya yaklaşırken kulaklarına tanıdık vals notaları geldi. Evdeki tüm kapılar gibi bu kapı da sessizce açılmaktaydı. Philip eşikten geçerek hızlıca odayı taradı.

Perdeler bir yana çekilerek açılmış, güneş ışıkları yeri aydınlatmaktaydı. Geoffrey uzak köşedeki piyanoya oturmuş, gayretle bir şeyler çalıyor, notalara bakarken gözlerini kısıp kaşlarını çatıyordu. Cilalı parke döşemenin ortasında dimdik duran Antonia, Philip'in hiç tereddütsüz kart bir zampara olarak nitelediği orta yaşlı bir adamın kollarında dönüyordu.

Üstad Vincente'nin İtalyan olduğu belliydi. Kısa, tıknazdı ve kırmızı yanaklarıyla, İngilizce de andırıyordu. Kahverengi

bir peruk takmış, aynı şekilde eski görünümlü cam yeşili bir ceket giymişti. İnce bacakları örgü pantolon içindeydi. En berbat yanı da, Üstad Vincente'nin gözlerinden çapkınlık akıyordu.

Philip topuklarını zemine vurarak ilerledi. Müzik bir anda durdu. Antonia başını kaldırıncaya, Philip onun gözlerindeki rahatlamayı gördü. Çenesini sıktı. "Sanırım bir yanlış anlaşılma olmuş."

Üstad Vincente'nin gözleri titredi. Hızla Antonia'yı bıraktı. "Yanlış anlaşılma mı?" İnce sesi ciyaklama havası taşıyordu. "Hayır hayır. Sizi temin ederim, beni bunun için tuttular sayın beyefendi."

Antonia'nın yanında duran Philip bahtsız üstada baktı. "Öyleyse, artık size ihtiyaç kalmadığını üzülerek belirtirim." Kapıya bakmadan sesini yükseltti. "Carrington?"

"Lordum?"

"Üstad Vincente gidiyorlar."

"Tabii lordum."

"Fakat... Yani! İsrar ediyorum!" Üstad Vincente ellerini iki yana açarak Philip'e itiraz etti.

Philip ona aldırış etmedi. Antonia'nın bileğini yakalayıp odanın diğer tarafına götürdü.

"Bu taraftan efendim."

Carrington'un sert ses tonu itiraza yer bırakmamıştı. Her zamanki gibi son sözü söylemiş, havası sönmüş üstada odanın dışına göndermişti. Kapı kapandı. Antonia gözlerini Philip'e dikti. "Neden böyle yaptın?"

Philip piyanonun yanında durarak bir kaşını kibirle kaldırdı. "Sana ders vermek için çok uygunsuz bir adamdım."

"Ben de aynen öyle demiştim," diye araya girdi Geoffrey.

Antonia kardeşini duymazdan geldi. Öfkeyle Philip'e baktı. "Öyle olsa bile, bana lütfen nasıl vals öğreneceğimi söyley misin? Eğer farkında değilsen söyleyeyim, bu günlerde her genç hanımın vals bilmesi gerekiyor. Sosyete benden bunu

bekleyecektir," Aniden durup Geoffrey'ye baktı ve devam etti, "benden," diye noktaladı konuşmasını.

Philip başını salladı. "Aynen öyle. Hocamı gönderdiğimizize göre, onun yerini almanı uygun olacaktır."

Antonia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Fakat..."

Neşeli akorlar itirazını bastırdı. Daha başından uçup gitmiş aklını toplayamadan, Philip onu kolları arasına aldı.

"Emin ol, ben de Üstad Vincente kadar bilgiliyim."

Antonia imalı bir bakış attı. Philip bu bakışa son derece alçakgönüllü bir ifadeyle karşılık verdi. "Ben sosyetenin balo salonlarında... Bir düşüneyim," yüzünü buruşturup kaşlarını kaldırdıktan sonra. "hatırlayabildiğimden bile daha fazla senedir vals yapıyorum, diye bitirdi sözlerini"

Antonia öfleyip sırtını doğrulttu. Her zamanki gibi nefesinin kesildiğini hissetti. Philip onu kolayca ilk adımlara yönlendirdiğinde, birden başı döndü. Antonia bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildi ama Philip'in gri gözlerindeki meydan okuyan tavır, itiraz etmesini mümkün kılmıyordu. Başını kaldırarak Philip'in gittiği tarafa konsantre oldu.

"Rahatla." Philip Antonia'ya baktı. "Düşünmeyi bırakırsan beni rahatça takip edersin." Antonia kararsız görününce, Philip bir kaşım havaya dikti. "Çizmelerime sürtündüğün için bile seni affedeceğim."

Antonia gözlerini daha da açtı. "Gayet müthiş tavsiyelerde bulunan dans hocamı zorla kovaladığın düşünülürse, her tür sonuca katlanman gerekli diye düşünüyorum." Yorumunu buklelerini arkaya atarak geçiştiren Antonia, bir anda durumun garipliğini fark etti. Philip'in müdahalesi bir anlık, aceleyle yapılmış ve karakterine hiç uymayan bir müdahaleydi. Başını kaldırıp Philip'e baktığında, kaşlarını çatmakta olduğunu gördü.

Philip Antonia'nın bakışını yakaladı. "Üstad Vincente'yi kim önerdi?"

Antonia surat astı. "Leydi Castleton ve Bayan Castleton. Henrietta'nın dediğine göre ondan övgüyle bahsediyorlarmış."

Philip'in ifadesi yine alaycı bir hal aldı. "Castleton hanımları kurbağalara saplantılı herhalde. Sör Miles da buna dahil."

Antonia yüzünü buruşturdu. "Ona nasıl katlandıklarını merak ediyorum." Omuzlarını silkti. "Adamı resmen sülük gibi."

Philip gülümseyip birden kaşlarını çatı. Tuşlarla meşgul olan Geoffrey'ye baktı ve Antonia'ya döndü. "Bil ki bundan sonra kurbağalarla, balıklarla ya da kertenkele türleriyle uğraşmak yok." Dik dik baktı. "Anlaşıldı mı?"

Antonia Philip'e baktı. "Peki ya?"

"Öyle insanlarla tanışmayı ya da irtibat kurmayı bile gerektirebilecek bir durum olduğunu sanmıyorum." Bakışlarını Antonia'nın yüzüne sabitleyen Philip bir dönüş figürü sergiletti. Bundan sonra o tip insanlar sana sokulmaya çalışırlarsa onlara benden bahsedersen sevinirim." Durakladı ve olasılıkları düşündü. "Yo... Tam olarak şöyle söyleyeyim." Çenesini sıkı ve gözlerini tekrar Antonia'ya dikti. "Sana sokulmaya çalışırlarsa, onlara benden bahsetmeni istiyorum."

"Öyle mi?"

Antonia'nın dik başlılığıyla ilgili anılar tarafından dürtülen Philip, "Öyle. Hatta," diye devam etti, "eğer bana bu tip olaylardan bahsetmezsen, sonrasında olacaktan beni sorumlu tutamazsın."

"Philip... O sadece bir dans eğitimiydi."

Philip, Antonia'nın gözlerindeki şefkatli gülümsemeyi fark ederek kaşlarını çatı. Bu görüntü, içindeki saldırgan dürtüyü hafifletti. "Benim endişe ettiğim dans hocası değil," diye acı acı konuştu. "Hem görünen o ki gayet güzel vals yapıyordun."

Antonia'nın gözleri kocaman oldu. Az kalsın adını kaçıracaktı ki Philip onu koluyla sıkıca tuttu. Nefes nefese kalan Antonia, "Sanırım öyle," dedi. Bakışlarını Philip'in omzuna doğru kaydırdı. Konuşmasından dolayı dikkati dağıldığından, bacaklarını düzgün kullanamıyordu bile. Onlar

kendi iradeleriyle Philip'i takip etmişlerdi. Müzik aktıkça, dansa devam ettiler. Antonia kendini serbest bırakarak zihnini dansın yarattığı hislere, eteklerinin bacaklarının yanında salınmasına, dönüşlerde baldırlarına dokunan Philip'in sert baldırlarına açtı.

Müziğin baştan çıkarıcı girdap gibi etkisi hareketlerine yansıyordu. Hafif hafif salınmaları onlara duygusal bir keyif yaratıyordu. Philip'in Antonia'nın belindeki eli sıkıydı ve Antonia'yı dilediği yere doğru yönlendirirken, dokunuşu kendinden emindi. Antonia sağ elinin parmaklarını kıpırdatmayı denediği an, Philip'in onu daha sıkı ve sahiplenici şekilde tuttuğunu hissetti.

Antonia bir anda bu duyguyu fark etmenin verdiği ürperiyi bastırarak Philip'in kollarında, sosyetenin gözü önünde bu şekilde vals yaptığını hayal etti. Yanıp tutuşan her bir sinir ucunu nasıl kontrol edecekti? Dehşete kapılarak bu hayali kenara itti. Bugün olası bir felaketle uğraşması gerekmiyordu. Bugün burada, balo salonunda Philip ile vals yapıyor, piyanoyla meşgul olan Geoffrey dahil, hiç kimse onları izlemiyordu. Bugün bunun tadını çıkarabilirdi.

Bir anda, içinde bir sıcaklık ve zafer duygusu hissetti. Dudakları yumuşak bir gülümseyişle kıvrıldı. Başını kaldırarak Philip'le göz göze geldi. "Kabul etmeliyim ki senin tekniğin Üstad Vincente'ninkinden daha başarılı."

Philip burnundan soludu.

"Ayrıcı," diye yumuşak bir şekilde devamı etti Antonia, "sana hediyen için teşekkür etmek isterim... El çantası için." Birçok hediyenin bugünkü son parçasıydı. Ona şemsiyeyi verdiğinden beri, Antonia'nın odasında her gün Philip'ten gelen küçük hediyeler buluyordu. Şemsiyeye uyacak bir çift eldiven, aynı renk tonunda uzun saten bir kuşak, yeni ve şık bir şapka, bir çift zarif yarım çizime. Bu sabah, Bond Sokağı'ndaki bir dükkânın camında görüp beğendiği boncuklu el çantası şifonyerinde belirmişti. "Yeni altın renkli

ipeklerle çok uyumlu. Bu akşam Quartermainler'e giderken yanımda taşıyacağım."

Philip, Antonia'nın gülüşüne baktı. Hem memnun olmuş hem de kızgın bir gülümseme idi. "Söylediğim gibi, bunlar sadece ıvır zıvır. Ama eğer seni memnun ediyorsa, gerisi teferruattır." Şimdilik. Philip rahatsızlık duyarak farkına varmaktaydı ki eğer istediği şekilde hareket edebilse, Antonia'ya sevgisinin gerçekliğini göstermek için mücevherler, kürkler ve çeşitli pahalı hediyeler yağdırırdı. Fakat Antonia ilişkilerinin gizli kalmasını istediği için, tek alabildiği ıvır zıvırdı. Bu kısıtlamayı fazlasıyla sıkıcı buluyordu.

Vals yaptıkları şarkının sonu gelmişti. "İşte bu!" dedi Geoffrey. Antonia ve Philip ona doğru bakarlarken, "Sizin için her şey yolunda," dedi. "Fakat benim parmaklarım ağrıdı."

Philip sırtı. Antonia'yı isteksizce bırakarak elini tuttu ve piyanoya doğru ilerlerken onu da yanında götürdü. "Kaçta başladın? On bir buçukta mı?"

Geoffrey parmaklarını gererek başını salladı.

"Güzel... Yarın aynı saatte buluşacağız."

Geoffrey tekrar başını salladıysa da Antonia itiraz etti. "Yarın mı?"

Philip dönerek elini kaldırdı ve Antonia'nın parmak boğumlarına, onların sahibiymişçesine hızlıca bir öpücük kondurdu. "Evet." Bir kaşını kaldırdı. "Artık uzmanlaştığını falan düşünmüyorsun umarım?"

"Hayır." Antonia Philip'in gözlerine bakarak tereddüt etti. En azından burada, balo salonunda yalnız olabiliyorlardı. Antonia baş başa kaldıklarında düzgün davranma konusunda kendine gittikçe güveniyordu ve prova yapmak, Philip ile herkesin gözü önünde, ışıldayan avizeler altında vals yapacağı geceye karşı hazırlıklı olması için kesinlikle gerekiyordu. Derin bir nefes çekerek başını salladı. "Çok haklısın."

Philip'in attığı bakışla, kaşları mağrur bir şekilde havaya kalktı.

Antonia başını arkaya eğdi. "Yarın on bir buçukta görüşürüz lordum."

O gün akşamüzeri, Antonia ve Geoffrey tekrar kalabalığa karışmış, Catriona Dalling ve Hammersley Markisi'ne rastlamışlardı. Henrietta ile birlikte parlak sonbahar güneşinden yararlanıp, Ruthven faytonuyla çevreyi görmek ve kendilerini göstermek için Park'a gitmişlerdi. Havanın güzelliğine kapılıp Henrietta'yı Leydi Osbaldestone ile laflaması için faytonda bırakmışlar, çimlere güzelce yayılmış bir sürü çiftin arasına karışmışlardı. Serpentine Yolu'nun yarısına geldiklerinde Bayan Dalling ve Marki'ye rastlamışlardı.

Baş başa vermiş, alçak sesle konuşan çift, Antonia ve Geoffrey'yi selamlamak için bir anda çılgınca ayrıldılar. Tokalaşırlarken, Bayan Dalling lafa girdi, "Sizi bize kesinlikle kader göndermiş olmalı, zira desteğinize çok ihtiyacımız var."

"Öyle mi?" Geoffrey'nin gözleri parıldadı.

"Ne konuda desteğe ihtiyacınız var Bayan Dalling?" Antonia, hızlıca yargıya varmamak için daha temkinli durdu.

Bayan Dalling ıslıl ıslıl gülümseyerek, "Lütfen bana Catriona deyin," dedi. "Gerçekten arkadaş olmanız gerektiğine inanıyorum."

Antonia gülümsemeden duramadı. "Peki o zaman siz de bana Antonia demelisiniz. Fakat neden yardıma ihtiyacınız var?"

"Annem." Geoffrey ile birbirlerine çoktan isimlerini söyleyen Ambrose üzgün görünüyordu. "Şhcre geldi ve evlilik işinin bitirilmesi konusunda kararlı."

"Kararlıdan da öte," dedi Catriona. "Resmen ısrar ediyor! Ticehurst Hala bir yandan, annem bir yandan, resmen evliliğe sürükleniyoruz! Siz geldiğinizde ne yapacağımıza karar veriyorduk."

"Saçma bir şeyler yapmazsınız umarımı. Üzerinize bir de skandal yapışmasını istemezsiniz."

"Tabii ki hayır." Catriona başını öyle şiddetle salladı ki siyah bukleleri oynadı. "En küçük rezillik bile bize bir şey kazandırmaz ki zaten bunu bize baskı yapmak için kullanırlar. Hayır... Her ne yaparsak, Ticehurst Hala ve Ambrose'nin bize karşı kullanamayacağı bir şey olmalı."

"Peki ne yapmayı planlıyorsunuz?" diye sordu Geoffrey.

Catriona'nın bakışları karardı. "Bilmiyorum." Bir an dudakları titredi ve gözlerini kırptırıp başını kaldırdı. "O yüzden Henry'yi çağırdım."

"Henry?"

"Henry Fortescue, müstakbel sevgilim." Catriona dudaklarını sıkı. "O ne yapılması gerektiğini bilir."

"İyi fikir." Ambrose umutla Geoffrey'ye baktı.

"Fakat bir sorun var." Catriona kaşlarını çatı. "Ticehurst Hala beni yakından takip ettiğinden, Henry'ye mektup yazamıyorum. Burada bile, yolun kenarındaki arabasından bizi izliyor. Ambrose'ye benim için mektup yazmasını söylemekteydim."

"Ah..." Ambrose ağırlığını diğer bacağına verdi. "Şu işten kurtulmak için can atıyorum." Catriona'ya yalvaran gözlerle baktı. "Fakat bunun doğru olmadığını anlıyorsun değil mi? Senin sevgiline mektup yazıp gelip seni görmesini söylemem yani?"

Catriona'nın ifadesi inatçılaştı. "Anlamıyorum..."

"Aman tanrım, evet!" Geoffrey korkmuş görünüyordu. "Acayip tuhaf."

"Kesinlikle." Ambrose hızla başını salladı. "Olmaz... Zavallı çocuk başına gelecekleri bilemeyecek."

Antonia kendini gülmemek için tutmayı başardı. "Kesinlikle, notun senden gelmesi daha iyi olur Catriona."

Catriona burnundan soludu. "Sorun da bu ya işte... Nasıl başaracağız bunu?"

Kimsemin verecek cevabı yoktu. Antonia'nın önerisi üzerine yolda yürümeye başlayıp kafalarını çözüm için zorladılar.

"Müze!" Geoffrey durunca diğerleri de ona bakmak için döndüler. Geoffrey, gözleri ışıldayarak sırtıttı. "Müzedede öğrenciler için masalar olduğunu duymuştum. Sen kalem kâğıt getiriyorsun, onlar ufak bir ücret karşılığında masa ve mürekkep sağlıyorlar."

Catriona neşelendi. "Yarın gidebiliriz..." Durdu, gülüşü soldu. "Hayır gidemeyiz. Ticchurst Hala da gelmek için ısrar eder."

Geoffrey Antonia'ya baktı. "Belki?"

Antonia Geoffrey'nin niyetini anladı ve içinden öfledi. Bakışını manzaraya yönelterek düşündü. "Yarın olmaz... Fazla aceleci görünür. Fakat belki öbür gün müzeye gitmek için bir parti düzenleyebiliriz. Lord Elgin'in mermerlerinin görülme-ye değer olduklarını duydum."

Catriona'ya bakınca, sözlerinin onu rahatlatmış olduğunu gördü. Catriona gülümserken ısıltı ve güzel bir kız oluyordu.

"Ah, Bayan Mannering... Yani, Antonia!" Catriona Antonia'nın elini tuttu ve sevgiyle sıktı. "Ömür boyu en iyi arkadaşınız olacağınız! Bu harika bir öneri."

Geoffrey öfledi.

"Eğer düzgün şekilde başarırız," dedi Ambrose, "izin vereceklerdir." Catriona'ya döndü. "Eğer seni ben çağırmışım ve Bayan Mannering ve Geoffrey'den parti düzenlemelerini istemişiz gibi görünürse, pek şüphe çekmeyecektir."

"Evet kesinlikle! Öyle çok güzel olur." Amaçla güdülenen Catriona, Antonia ve Geoffrey'ye çekici bir gülüş daha attı. "Söylediğim gibi, karşılaşmamız katterdi. Bundan daha büyük tesadüf olamazdı!"

İki gün sonra, Grosvenor Meydanı'nda yürüyen Philip, akşamüstü güneşinin tadını çıkarıyordu. Yürürken bastonunu sallıyordu. Ağaçlardaki yaprakların altın ve kahverengi olduklarını fark etti. Londra'ya geldiğinden beri tamamen renk değiştirmişlerdi. Değişen tonları, geçen zamanın habercisiydi. Philip'e göre ise zaman umulmadık şekilde güzel geçmişti.

İlk günleri önemsiz olaylarla geçmiş, Antonia duruma alışınca, iletişimleri yoluna girmişti. Kısa Dönem yarın akşam haftalarca sürecek balolar ve partilerle başlayacaktı. Antonia'nın Henrietta'nın yeğeni olarak takdim edileceği düşünülürse, Philip'in Antonia'nın yanında olmasına kimse bir şey diyemezdi. Onunla vals yaparken tuhaf bakışlara mağruz kalmayacaktı. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Daha da hoşuna giden, her gece Ruthven Fvi'ne döndüklerinde olacak olanlardı. Her günün sonunda, kütüphaneye çekiliyorlar, Antonia sütünü yudumlayıp gözlemlerini anlatırken, Philip brendisini yudumluyor ve Antonia'nın yüzüne vuran şömine ışığını izliyordu.

Kapıya çıkan dik merdivenleri tırmanırken, Philip kontrolsüzce gülümsediğini fark etti. Aniden yüzünü düzelterek her zamanki ifadesiz haline büründü. Carrington kapıyı açıp eğildikten sonra Philip'in bastonunu ve eldivenlerini aldı. Philip holdeki aynaya baktı ve kaşlarını çatıp kravatının bir katını düzeltti. Memnuniyetle dudaklarını araladı.

"Sanırım Bayan Mannering ve Bay Geoffrey müzeye gittiler lordum."

Philip dudaklarını kapadı. Döndü ve Carrington'e gözlerini kısarak bakıp kütüphaneye ilerledi.

Müze mi? Philip kütüphanede dolaşıp mektuplarını kontrol etmek için masasının önünde durdu. Masadaki davetiye yığınına baktıysa da hiçbirini inceleme isteği duymadı. Akşamüstü ne yapmalıydı acaba? Manton'un Yeri'ne gidip kafa dengi arkadaş arayabilirdi. Somurtarak olduğu yerde kaldı. Pencereden dışarı boş boş bakıp, parmaklarını cilalı maun yüzeye vururken uzun dakikalar geçti. Sonra çenesini sıkı. Topuklarının üstünde dönerek hole döndü.

Carrington kapının yanında oturuyor, elinde Philip'in eldivenlerini ve bastonunu tutuyordu. Philip utanarak Carrington'e baktı ve eldivenlerle bastonu alıp dışarı çıktı. Müzeye geldiğinde gördüğü kalabalığa şaşırdı. Üvey annesinin yeğenini görmesi biraz zamanını aldı. İlk gördüğü, Taş Devri'nden

kalma eserleri dikkatle inceleyen Geoffrey olmuştu. Geoffrey o kadar dalmıştı ki Philip dikkatini çekmek için omzuna dokunmak zorunda kalmıştı.

Geoffrey gözlerini kırparak Philip'in yüzüne odaklandı ve boş boş gülümsedi. "Sizi burada görmeyi ummuyordum. Antonia şu tarafta." Sergi alanının arkasındaki geniş oyukta bulunan yan odayı işaret etti ve eserlere döndü.

Philip öfkelenerek Geoffrey'yi eserlerle baş başa bıraktı ve diğer odaya doğru ilerledi. Antonia'nın çevresini beş erkeğin sarmış olduğunu gördü. Antonia başını kaldırıp Philip'in ters ters bakışlarıyla karşılaştı ve yine de sevgiyle gülümsedi. "İyi günler lordum."

"Tünaydın canım."

Philip parmaklarını Antonia'nın parmaklarına sıkıca sarınca, Antonia'nın rahatlığı yerini rahatsızlığa bıraktı. Aklını hızla başına toplamaya çalışarak birden yanındakileri süzdü. "Ah... Sanırım Sör Frederick Smallwood'dan size bahsetmiştim lordum."

Philip Sör Frederick'in reveransına karşılık sertçe başını eğdi. "Smallwood."

Sesindeki tehditkâr havayı duymazlıktan gelen Antonia, yanındaki herkesi kararlılıkla takdim etti. "Bay Carruthers bize şurada sergilenen taş gereçlerin keşif hikâyesini anlatmak üzereydi." Antonia Bay Carruthers'a cesaretlendirici şekilde gülümsedi.

Antikçağ öğrencisi olan Bay Carruthers derhal konuşmasına başladı. Hikâyesi, konuyu kapsayan bir sürü olayın en ince ayrıntısına kadar anlatılmasıyla derinleştikçe, Antonia Philip'in sabırsızca kıpırdandığını hissetti. Bay Dashwood'un sorduğu soru diğer beyleri canlı bir tartışmaya sevk edince, Philip eğilip Antonia'nın kulağına fısıldadı, "Bu sohbeti eğlenceden sayacak kadar sıkılmış olamazsın değil mi?"

Antonia, Philip'e bir uyarı bakışı attı. "Durup sürekli eserlere bakmaktan iyidir."

"Olay yürümeye devam etmek zaten." Philip Antonia'nın

elini tutup koluna koydu. "Bu şekilde istenmeyen yükten kurtulursun."

Eli Antonia'nın elinin üstüne kapandığında, niyeti belliydi. Antonia sıkı durdu. "Hayır!" diye fısıldadı. "Buradan ayrılamam... Birini bekliyorum."

Philip'in gözleri gözlerine kilitlendi. Gözlerindeki hapsedici bakış Antonia'nın kalbini teklekti. "Öyle mi?" dedi Philip. Kahverengi kaşı yavaşça yükselmişti. "Kimi?"

Antonia yanındakilere kafası karışmış bir tavırla baktı. Tartışmaları sona ermek üzereydi. "Sonra açıklayacağım, şimdi burada kalmamız lazım." Bunu dedikten sonra dikkatini Sör Frederick'e verdi.

"Söyleyin bana sevgili Bayan Mannering." Sör Frederick çekici bir tavırla gülümsedi. "Sizce bu altın kadehler hangi çağa aittir?" Odanın ortasındaki büyük bir sergiyi işaret etti. "Böylesine bir işçiliğin milattan önceye uzandığına nasıl inanabiliriz?"

Philip gözlerini tavana dikti. Antonia'yı çekip götürüverme isteğine karşı direniyordu. Çenesini kenetleyerek on beş dakika boyunca son derece boş konuşmalara katlandı. Daha genç beylerle pek işi olmadığından, böyle bir şeyi daha önce tecrübe etmemişti. Antonia aniden doğrulduğunda Philip hanımefendilerin katlanması gereken, daha önce fark etmediği bir şey olduğunu fark etti.

Odaya bakınırken, soluk benizli bir gencin koluna girmiş yürümekte olan oldukça güzel bir kız gördü. Philip Antonia'nın kimi beklediğini anlayamamışken Antonia konuşmasını kesti. "Ah... Bayan Dalling buradalar mı?"

Bayan Dalling ve eşlikçisi diğer beyler tarafından gayet iyi tanınıyorlardı. Philip de tanıştı ve birbirlerini selamladılar. Antonia'nın beklediği kişilerin Bayan Dalling ve Marki olduğunu anlamak için attığı hızlı bakışa gerek yoktu. Fakat yine de neden beklediği bir muammaydı. Bayan Dalling lavanta mavisini iri gözlerini toplanmış ekibe çevirdi. "Tüm bu eski şeyler oldukça ilgi çekici, değil mi?"

Catriona canlılıkla, Antonia ise yanındakilere rağmen oldukça tutuk şekilde konuşuyorlardı. Antonia, Geoffrey'nin kolunda sessizce sergileri dolaşırken, Catriona ve Ambrose'nin mektubu yazabileceğini tasarlamıştı. Fakat müzeye adımını attığı andan itibaren erkekler yer döşemesinin içinden fişkırmış gibi çevresini sarmışlardı ve tek niyetleri zamanlarını Antonia'nın yanında geçirmekti. Neyse ki Bay Broadside ve Sör Eric Malley'in randevuları vardı. Bu durum yine de onu başından savması gereken beş erkekle başa bırakıyordu. Bunu nasıl yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu.

"Acaba," dedi Catriona'ya imalı bir şekilde gülümseyerek, "odaları gezsek nasıl olur?"

"Alı evet! Bazı sergilere özel ilgi göstermem gerekiyor." Catriona gözlerini kırparak Ambrose'nin koluna girdi.

Elini Philip'in koluna atan Antonia çevredekilere gülümsemedi. "Beyler, eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim. Umarım bu akşam görüşürüz."

"Tabii ki, fakat partiyi bozmak yok." Sör Frederick samimi bir jest yaptı.

"Evet kesinlikle bozmak yok," dedi Bay Dashwood. "Yıllardır müzedeki hiçbir şeye gerçek anlamda göz gezdirmemiştim, şu an ise çok keyif alıyorum."

"Kalıntılar hakkında bilgiye ihtiyacınız olursa diye ben de geleceğim." Bay Carruthers sevecen bir tavırla başını eğdi.

Antonia karşılık olarak zarif bir şekilde gülümsemişti. Odadan çıktıklarında beş bey peşlerine takıldı. Sergi tezgâhlarının aralarında ilerledikleri sırada, Antonia dudağını ısırarak Philip'e baktı. Philip, Antonia'nın beklediği şekilde, katlanılamaz erkek üstünlüğüyle birleşmiş alaycı tavrını takınmıştı. Antonia gözlerini kıstı ve başını kaldırarak önüne baktı.

Philip gülümsemesini bastırdı. Geoffrey'yi gördü ve ona yanlarına gelmesini sağlayacak kadar sert bir bakış attı. Büyük odanın ortasına geldiklerinde Philip durup saatini çıkardı.

Saati görünce yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm canım fakat zamanınız kalmadı. Eğer sürprizini kaçırmak istemiyorsan şu an gitmeliyiz."

Antonia Philip'e baktı ve dudakları sessizce soru sorar gibi aralandı.

"Sürpriz mi?" diye sordu Geoffrey.

Philip, "İkinize de söz vermiş olduğum sürpriz," diye cevapladı hemen. "Hatırladınız mı?"

Geoffrey Philip'le göz göze geldi. "Ah! Şu sürpriz."

"Evet." Antonia'yı takip eden ekibe düzgün şekilde bildirmek için dönen Philip bir kaşını muzip bir ifadeyle havaya dikti. "Maalesef müsaadenizi istemeliyiz beyler."

"Ah... Tabii. Ne demek!"

"Görüşmek üzere Bayan Mannering. Bayan Dalling."

Antonia içten içe sinir olsa da benzer cümleler sarf eden beş adam uysalca oradan ayrıldı. Sonuncu da reverans yapıp ayrıldığında Antonia Philip'e baktı ve çenesini sıktığını gördü.

"Derhal gitsek iyi olur." Kimse onu sorgulayamadan, Catriona ve Ambrose de dahil olmak üzere herkesi dışarı çıkarmıştı. Philip, kaldırım kenarında bekleyen kiralık at arabasını çağırıp, Catriona, Ambrose ve Geoffrey'yi bindirdi. Kapıyı kapatarak yanına elini vurdu. "Gunters."

Arabacı başını salladı ve dizginleri vurdu. Eski araba ilerlemeye başladı.

Kaldırımında yalnız kalan şaşkın Antonia Philip'e dik dik baktı. "Ya biz?"

Philip kızgın bir ifadeyle Antonia'ya baktı. "Peşlerinden gitmemiz gerekir mi?"

Antonia kaskatı kesildi. "Evet!"

Philip gözlerini kısarak baktıysa da Antonia geri çekilmek niyetinde değildi. Derin bir iç çekişten sonra, Philip başka bir araba daha çağırıldı.

"Şimdi," dedi arabanın kapısını kapatınca, "Bayan Dalling ve Marki'nin olayı ne?"

Araba Gunters'a yanaşırken, Philip köşesine çekilmiş düşünüyordu. Maalesef arabanın penceresinden dışarı bakınca gördüğü manzara, bu davranışı imkânsız kıldı.

"Yüce Tanrım!" dedi öne doğru uzanıp kapı kolunu tutarken. "Şapşallar dışarıdalar."

Tahmin edileceği üzere, Catriona Dalling etraftakilerin ilgisini çekmeye başlamıştı. Philip dişlerini gıcırdatarak Antonia'yı aşağı indirdi ve Bayan Dalling'i ustalıkla kurtarıp küçük grubu dükkâna yönlendirirken, kendisini koyunların yanındaki çoban köpeği gibi hissetti.

Burası Philip'in pek iyi bilmediği bir mekândı. Yine de, garson kadın Philip'e tek bir bakış atarak, hepsinin sığacağı kadar büyük bir alan buldu. Philip Antonia'nın yanındaki oturağa otururken canının dondurma istediğini fark etti.

Garson siparişlerini aldı ve dondurmalar daha onlar kendilerini toparlayamadan geldi. Catriona, Ambrose ve Geoffrey dondurmalarına daldılar. Antonia ve Philip ise biraz daha çekingenlerdi.

İlk bitiren Catriona'ydı. Dudaklarını mendiline sildi. "Ambrose yarın mektubumu gönderecek," diye belirtti masadakilere. "Henry'nin beni kurtarmak için gerçek bir şövalye gibi süratle geleceğini biliyorum." Mendilini göğsüne taktı ve romantik bir ifadeyle uzaklara bakıp içini çekti. "O tam olarak ne yapılması gerektiğini bilir. Geldiği zaman her şey yoluna girecek."

Catriona, Ambrose ile ailelerinin muhtemel planlarını konuşurken, Philip Antonia'ya baktı. "Umuyorum ki," diye mırıldandı, "Bay Fortescue Bayan Dalling'in duygusal iniş çıkışlarına dayanabilir. Senin aşırı duygusallık eğilimin olmamasına şükretmediğimi de sanma."

Antonia gözlerini kırptırıp gülümsedi ve dondurmasına baktı. Bir lokma daha alırken daha derinden gülümsedi. Aca- ba Philip Catriona'nın yadsınamaz güzelliğinden etkilenir miydi diye düşündü. Belli ki etkilenmezdi. Yorumu bunu doğruluyordu. Antonia fazlasıyla memnun oldu.

Antonia'yı izleyen Philip gözlerini kısıtı. Onun o kendini beğenmiş gülümsemesinin altında ne yattığını bilecek kadar akıllıydı. Beğenisine yapılan imaya içten içe of çekerek kaşğını dondurmasına daldırdı. Tecrübeyle sabitti ki Bayan Dal-ling ve onun gibilerin çekiciliği, Antonia'nın olgun güzelliğiyle boy ölçüşemezdi. Catriona'nın kendine ait meziyetleri varsa da, kesinlikle Philip'in müstakbel eşi kadar meziyetli değildi. Antonia'ya baktı ve istemsizce odaya göz gezdirdi.

Dört erkek hızla gözlerini kaçırdılar. Philip'in ifadesi sertleşti. Müzedeki beş adamın Antonia'nın yanından ayrılmayışı Philip'in gözünden kaçmamıştı. Sandalyesinde kıpırdanan Philip bakışlarını Antonia'ya çevirdi. Antonia durumu hissetti. Dönerek hızlıca Philip'in gözlerine baktı ve bir kaşını kaldırdı. "Sanırım gitsek iyi olacak. Bu akşam Leydi Griswald'un müzikli matinesi var."

Dükkanından çıktıklarında Philip, akşam Leydi Griswald'a kimlerin gidebileceğini düşünmeye koyuldu. Antonia kolunu dürttü.

"Catriona ve Ambrose gidiyorlar."

Philip usule uygun olarak, Ticehurst Evi'ne gitmeden önce Hatchard'a uğramayı düşünen çifti uğurladı. Kolunda Antonia, peşinde Geoffrey ile diğer istikamete yöneldi. Kafasında bir sürü olumsuz düşünceyle, boş boş önüne bakıyordu.

Antonia ona düşünceli bir bakış attı. Tam asık suratıyla ilgili bir şeyler söylemek üzereyken, bakışlarını takip etti ve kelimeleri boğazına düğümlendi.

On metre ileride oldukça zarif giyinip kuşanmış iki hanım vardı ve ikisi de utanmadan Philip'e göz süzüyorlardı. Antonia Yorkshire'da büyümüş olabilirdi ama bunların tam olarak nasıl kadınlar olduklarının farkındaydı. Kasıldı. Gözlerinde kıvılcımlar çaktı. Buz gibi ve kibir dolu bir bakış atmak üzereydi ki kendini tutup Philip'e baktı.

Aynı anda Philip de dikkatini toplayarak o iki fahişeyi gördü. Dalgın bir şekilde, fahişelerin vücutlarına göz attı ve

Antonia'nın bakışlarını üzerinde hissetti. Ona doğru baktığı an gözkapaklarının gözlerini örttüğünü gördü. Antonia doğruldu ve bakışlarını başka tarafa çevirdi. Kibirli yüzünün her bir kıvrımında suçlayıcı ifadeler vardı.

Philip ağzını açtı, gözlerini kısarak kelimelerini yuttu. Antonia'nın fark etmeye hakkı bile olmadığı bir şey için özür dilemesine gerek yoktu. Durdu. "Araba çağıralım."

Geçen kiralık arabalardan birini durdurdu. Üçü arabaya bindiler. Antonia Philip'in yanında, buz gibi bir asalete bürünmüş oturuyordu. Philip dudaklarını sıkarak pencereden dışarı baktı. Akşam olacaklar bir yana, bütün akşamüzeri bu bakışları çekmek zorunda kalacaktı. İki aşifte ona doğru baktı diye Antonia'nın kendisine gücenmeye hiç de hakkı yoktu.

Araba Grosvenor Meydanı'na döndüğünde Philip istemedi de olsa sakinleşmişti. Hassaslığı rahatsız edici olsa da Philip'e göre Antonia'nın zekâsı onu çekici kılan şeylerden biriydi. Antonia'nın, geçmiş ve potansiyel eğilimleri gibi konuları görmezden gelmesinin beklenemeyeceğini düşündü.

Araba kenara yanaştı. Geoffrey'nin atlamasını bekledi ve kendisi önden inerek Antonia'nın inmesine yardım etti. Antonia onunla göz göze gelmemeye çalışıyordu fakat tavrı hâlâ aynıydı. Arabacıya yarım şilin fırlatıp oldukça nazik bir şekilde Antonia'ya içeri kadar eşlik edip holde durarak, bastonunu Carrington'e verdi.

Philip, "O zaman," dedi, Antonia şapkasını çıkarırken yanına sokularak, "bu akşam Leydi Griswald'a bağlısın ha?"

Antonia bakışlarını kaçırmaya devam ederek başını salladı. "Dediğim gibi, müzikli suare. Bir sürü masum ve sessiz genç hanım, davetlileri müzik yetenekleriyle eğlendirmeye çalışacak." Antonia önüne bakarak eldivenlerinin düğmelerini çözdü. "Pek senlik bir şey olduğunu sanmıyorum."

Kelimeleri iğneleyiciydi. Philip'in tepkisinin acımasızca üstüne gitmiş, kuvvetiyle onu şok etmişti. Kibarlığını korumaya devam eden Philip, sabırla Antonia'nın arkasında bekledi ve sessizliği sürdürdü. Sonunda Antonia Philip'e

baktığında, gözlerinde mağrur bir mahcubiyet vardı. Philip, Antonia'ya bakmaya devam ederek çekici bir tavırla gülümsedi. "Sana iyi eğlenceler canım benim."

Antonia'nın gözleri, çabucak Philip'inkileri taradı. Sonra sertçe başını kaldırdı. "Umarım sizin akşamınız da eğlenceli geçer lordum."

Antonia bu sözlerin ardından süzülüp gitti. Asil ve dimdik bir tavırla merdivenleri çıktı.

Philip gidişini izledi ve kütüphanesine döndü. Gülümsemesi acı bir somurtmaya dönüşüyordu. Buzları eritme konusunda yeterince deneyim sahibiydi. Sadece havanın ısınmasını beklemeliydi.

Onuncu Bölüm

Üç akşam sonra, hava hâlâ sıfırın altındaydı.

Kolunda Antonia ile Henrietta ve Geoffrey'i, Leydi Caldecott'un merdivenlerinden çıkarak takip eden Philip çevrelerindeki kalabalığa ürkerek baktı. Kısa Dönem'deki ilk iki geceleri küçük partiler ve katılımcıların yeni şeyler yapmak yerine, yazın olup biteni konuştuğu kısmen daha sessiz toplantılarla geçmişti. Leydi Caldecott'un büyük balosu, basit eğlencelerin bittiğini işaret ediyordu.

Hâlâ halo salonuna girmemişlerdi fakat daha şimdiden Philip'in seviyesindeki üç kişi, yanında gergin ama çok güzel görünen Antonia'yı fark etmişlerdi. Philip onların gözlerindeki ısıltıyı uzaktan bile görebiliyordu. Antonia'nın Lafarge'ın bir başka tasarımı olan, altın rengi ipekten yapılmış, boyun ve etek uçları incilerle süslenmiş parlak ve dar elbisenin içinde muhteşem görüldüğünü anlamak için Philip'in ona bakmasına gerek yoktu. Philip'in gözleri ister istemez Antonia'nın boynunda duran ve tenine uyan annesine ait incilere kayıyordu.

Antonia Philip'e bakarken, bakışlarında soğuk bir mesafe vardı. "Korkunç kalabalık. Umarım Henrietta için zor olmaz."

Philip'in bakışları ileri, Henrietta'nın Geoffrey'nin koluna yüklenerek inatla basamakları çıktığı yere yöneldi. "Henrietta'nın ne kadar dayanıklı olduğunu göreceksin. Bu iklimde solacak bir çiçek değildir o."

Antonia bunun doğru olmasını umdu. Kalabalık çok yoğundu. Merdivenlerin yukarısına doğru itişen insanlar rahatsızlık vericiydi. Antonia bu denli bir coşkuyla ilk defa karşılaşıyordu. "Balık istifi diye tabir ettikleri şey bu mu?" Antonia, Philip'e bakınca yüzünde gördüğü kibirli ve neredeyse öfkeli ifadeye şaşırsa da Philip Antonia'ya bakınca hepsi kaybolmuştu.

"Aynen." Philip Antonia'yı yanına çekiverme arzusunu dizginledi. "Her ev sahibesinin hayal ettiği şeyin somut örneği. Bu yüzden Leydi Caldecott'un niyetini fazlasıyla aştığını düşünüyorum. Üzülerek belirtmeliyim ki onun halo salonu bu kadar," çevrelerini saran kalabalığı işaret etti. "büyük değil."

Philip'in tahmini, on beş sancılı dakika sonra kabul koridorunu geçip salona girdiklerinde doğrulanmıştı. Çevrelerini saran omuzların ötesini görmek için çok kısa olan Henrietta Geoffrey'nin koluna yapışmıştı. "Etrafta üç dört kanep olmalı, ama nerede?"

Geoffrey başını kaldırdı.

"Sol tarafta," dedi Philip.

"Güzel! Ben oraya yerleşeceğim." Henrietta Geoffrey'yi tekrar dürttü. "Sen bana oraya kadar eşlik ettikten sonra ayrılabilirsin. Siz ikinize gelince..." Philip ve Antonia'ya baktı "siz de artık başınızın çaresine bakacaksınız." Henrietta oldukça kendisini beğenmiş bir ifadeyle gülümsedi. "Bu kalabalıkta birbirimizi bulmamız mümkün değil. Gitme vakti gelince gelip beni alırsınız."

Philip kaşlarını kaldırırsa da itiraz etmedi. Nazikçe eğildi. "Nasıl isterseniz hanımefendi."

Antonia eğilerek reverans yaptı. Henrietta kalabalığa daldığı gibi gözden kayboldu. Philip Antonia'nın elini tekrar koluna yerleştirirken, Antonia çevresine bakıp katıldığı ilk büyük baloyu inceliyordu. Önünde ipekler ve satenler, kuşaklar ve ipler adeta geçit töreni sergiliyorlardı. Yüzlerce ses coşkulu bir sohbet tutturmuş halde yükseliyordu. Hava-

da süzölen parfümler birbirine karışarak baş döndürücü bir sise dönüşüyor, mücevherlere bürünmüş hanımlar başlarını eğdiklerinde ve reverans yaptıklarında havada uçuşuyordu. Mithiş kesimli gece ceketlerinin içindeki zarif beyler başlarını kaldırıyorlardı. Philip'in sert kollarıyla avunan Antonia onlara sakince gülümsüyordu.

"Daha fazla ilerlemeden önce," dedi Philip Antonia'nın keşfini yarıda bölerek, "eğer ilk vals için kartına benim adımı yazarsan çok müteşekkîr olurum." Bulundukları tarafa birkaç erkek gelmeye başladı.

Antonia Philip'e baktı. "İlk vals mi?"

Philip başını salladı. "Senin ilk valsın." Geçen iki gece boyunca sadece eşli, çok eşli ve taşraya ait danslar etmişti. Philip onun başkentteki ilk valsini kendisiyle yapması konusunda kararlıydı. Philip'in de gözlerinde götündüğü üzere, Antonia kendini kaçınılmaz olana hazırladı. Dudaklarını sıkarak Leydi Caldecott'un eline tutuşturduğu küçük kartı açtı. İlk vals üçüncü dans olacaktı. Philip'in dikkatli bakışları altında, Antonia onun adını layıkıyla alttaki boşluğa yazdı ve kartı ona gösterdi.

Philip başını sallamadan önce kartı okudu. Antonia dişlerini sıkı. Göz göze gelip ters bakışlar atarken, ön sıralardan çıkıp gelen Hugo Satterly tarafından dikkati dağıldı.

"Sizi şehirde görmek büyük zevk Bayan Mannering." Hugo her zamanki saygısıyla eğildi. Yüzü hoş gülüşüyle kırışıyordu.

Bunu ilk dile getiren Hugo olmuştu. Antonia'yı şaşırtan bir şekilde, çevreleri birden zarif beyefendilerle dolmuştu ve hiçbirinin önceki haftalardaki kolay idare edilebilir, zararsız kavalierleriyle alakası yoktu. Hepsi Philip'in yaşı ve çoğu da arkadaşı olan hu beyler, Philip'ten takdim edilmek için kibarca izin istiyorlardı. Antonia başta öylesine sohbet etmek için mi durduklarını merak etti. Fakat aslında onlar ısrarla Antonia'nın kartındaki boş alanlara girmek için uğraşıyorlardı. Daha ilk eşli danstan önce Antonia'nın kartı tamamen dolmuştu.

Geniş omuzlarla çevrelenmiş Antonia, müzisyenlerin başlamasını beklerken, etrafını onu eğlendirmek maksadıyla çevreleyen beylerden dolayı rahatladığını mı yoksa daha da mı kasıldığını anlayamadı. Yanında kısmen sessizce duran iri Philip ise ilgilerinde dikkate değer bir şey görmüş gibi durmuyordu. Antonia başını kaldırarak müstakbel kavalyelerine zerafetle gülümsedi.

Konuşmanın birden azalması, Hugo Satterly'nin sesinin işitilmesine sebep oldu. Philip'in arkasında duruyordu ve Antonia'nın attığı hızlıca bir bakış Philip'le konuştuğunu belli etmeye yetmişti.

"O akşam geldiğin için teşekkür etmek istemiştin. Garip gelebilir ama hayatımı kurtardın."

Philip gözlerini kıstı. "Eğer olayın iskambile dördüncü aramak olduğunu bilseydim evden dışarı adımımı atmazdım. Notundan ölüm kalım meselesi olduğu izlenimine kapıldım."

Hugo gözlerini büyüttü. "Eğer Worcester Piskoposu'nu eğlendireceksen ve masada bir kişinin eksik olduğunu görüp bunun ölüm kalım meselesi olmadığını düşünüyorsan, Psikopos'u hiç tanımamışsın demektir. Beni afaroz edilmekten kurtardığın için ne kadar minnettar olduğumu ifade edemem."

Philip'in homurdanması, çalmaya başlayan keman seslerine karıştı.

"Ah!" Hugo gözleri ıslı ıslı parıldayarak Antonia'ya döndü.

"Sanırım benim dansımı Bayan Mannering."

Antonia gülümseyerek Hugo'ya elini uzattı. Hugo dans pistine açılan yolu ustalıkla açtı. Sessizce, diğer konukların yanlarında yer almalarını beklerlerken, Antonia Hugo'ya döndü. "Worchester Piskoposu ile ilgili konuşmanıza kulak misafiri oldum. Piskopos Hazretleri'ni yakın zamanda mı ağırladınız?"

"Geçen gece." Hugo somurttu. "Garip gelebilir ama yap-

mak zorundaydım. Kendisi benim vaftiz babanıdır. Kız kardeşi Leydi Griswald onu birtakım müzik işleriyle ilgili çağırmış. Zavallı adam da çok sıkıldığından, resmen onu kurtarmamı emretti.”

Antonia'nın gözleri büyüdü. “Anlıyorum,” diyerek hafifçe gülümsedi. Antonia o akşam Leydi Griswald'ın davetinden döndüğünde Philip'in evde olmadığını görmüştü. İlk kez o akşam yatmadan önce süt içmemiştii.

“Sonunda!” Eşli dans başlayınca Hugo elini uzattı.

Antonia birkaç haftadır sayısız eşli dans yapmıştı ve doğru yöne alışkanlığı sayesinde gittiğinden emindi. Aklında korkunç bir şüphe belirdi. Şüphe Büyüdükçe, içine ağır bir his yayıldı. Eşli dans bitip de Hugo onu Philip'in yanına götürdüğünde Antonia rahatlamıştı. Fakat resmen hemen ardından Lord Dewhurst'la yapacağı Fransız dansı gelmişti. Antonia son kez reverans yaptıktan sonra, lord hazretleri onu odada dolaştırmıştı. Antonia'ya göre lüzumsuz şekilde boş bir sohbet ederek, nihayet Philip'in yanına gelmişlerdi. Antonia, gözlerindeki çelik gibi sert bakışları görünce üzüldü.

Tekrar Antonia'nın elini tutan Philip, onu koluna yerleştirdi ve Lord Dewhurst ile göz göze geldi. “Sanırım ev sahibemiz seni arıyor Dewhurst.”

“Ha?” Antonia'nın gülümsemesine dalıp gitmişken irkilen Lord Dewhurst Philip'in yüzüne odaklandı. İfadesi dehşetle doldu. “Yapma yahu. Lanet olsun. Eş arayarak dolanırsan böyle olur işte.” Açıkça hayal kırıklığına uğrayarak, Antonia'ya sığındı. “Eğer hanımefendi benim peşimdeyse, bu bana göstermeye çalıştığı bir aday olduğu anlamına gelir. Oyun odasına sığınmalıyım.”

Yüzünde tepki olmayan Philip kalabalığa baktı. “Eğer hanımefendi etrafta geziniyorsa, yerinde olsam oyalanmazdım.”

Lord Dewhurst içini çekip Antonia'nın eline kapandı. “Lanet olsun. Bir sonraki baloda buluşacağımızdan eminim Bayan Mannering.” Umut dolu bir gülümsemeyle doğruldu. “Tanışıklığımızı daha ileri götürmek için sabırsızlanıyorum.”

Antonia elinden geldiği kadar kibarca gülümsedi. Lord hazretleri arkasını dönene kadar gözlerini Antonia'nın üzerinden ayırmadı. Lord Marbury Antonia'nın dikkatini çekme isteğiyle yanaştı.

Philip dişlerini gıcırdattı.

Philip'in istenmeyen tiplerden kurtulmak için kullandığı favori yöntemi olan Leydi Caldecott, kendini fazlasıyla aşmıştı. Ayakta durmak için bile çok az yer varken, dans pisti inanılmaz şekilde kalabalık olmalıydı. Antonia'yla yakın mesafede vals yapmak Philip için sorun değildi. Fakat kalabalık, etrafındakilerden kurtulmak için ona fazla şans tanımıyordu.

Müzisyenler dönüp enstrumanlarını hazırladıklarında Philip'in aklında birkaç yeni fikir vardı. İçinden geçen heyecan dalgasını sertçe bastırarak Antonia'ya döndü. "İlk vals. Sanırım benim sıram canım."

"Evet lordum." Antonia sırtını doğrultarak hissettiği telaşa içten içe lanet etti. Pırıl pırıl gülümseyerek elini Philip'e verdi. "Bu labirentte bana yol göstereceğinize eminim."

Başını hafifçe kaldıran Philip, Antonia'yı çiftlerin yer kapamak için itiştikleri alana yönlendirdi. Antonia'nın gergin olması yetmezmiş gibi tüm dikkati de kalabalığa çekilmişti. Ancak, sınırlı daireler içinde de olsa serbestçe hareket etmeye başladıklarında düşünebilecek kadar rahatlamıştı. Yoğun hisleri birden bastırınca, tuhaf bir paniğe kapıldı.

Philip, çevrelerindeki çiftlerin yarattığı zorunluluk yüzünden, Antonia'yı çok yakınında tutuyordu. Antonia göğsünde o tanıdık ahlaksızlığı hissedince nefesi kesildi. Dans devam ettikçe, Philip'e yaslanmış halde vücutlarının kıpırdayıp sallanması, sersemletici bir etken, aklının başından gidip hislerinin kontrolü ele alması için güçlü bir nedendi. Gözlerinin açık olmasına rağmen bir şey görmeyerek kasıldı. Aklını başına toplamaya çalışıyor, yüzünü, duruşunu dansın ve Philip'i hissediyor olmasının yarattığı uyuşturucu etkiden kurtarmaya çalışıyordu.

Philip'in kendisine bakağını hissetti. Başını kaldırdı ve dudaklarının birkaç santim mesafede olduğunu gördü. Bakışları kontrol dışı bir şekilde dudaklarına odaklandı. Philip alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Rahatla. Şömine demiri gibi kaskatısın."

Özel bir ses tonuyla sarf edildiği belli olan bu söz Antonia'nın daha da kasılmasına sebep oldu. Kendini yukarı bakmaya zorlayarak Philip'le göz göze geldi. Philip'in kaşlarını çatışını izledi.

İçinde filizlenen bu paniği nasıl açıklayabileceğini, nasıl ifade edebileceğini bilmiyordu. Kısa Dönem'in ilk valsini olan bu dans, Philip'le herkesin gözü önünde yaptığı ilk valsi ve her an tökezleyebilirdi. Philip içgüdüsel olarak, onu daha da yakınına çekti. Belindeki eli, dönüşlere girerken, güven verici şekilde Antonia'nın sırtını okşuyordu.

Kızgın demir gibi sıcak olan eli, dokunuşuna alışkın olmayan Antonia'nın tenini uyararak tam içine işledi. Aynı anda dönerlerken, Philip'in bacağı Antonia'nın bacaklarını aralamış, sert adeste yumuşak ete doğru basılmıştı. Antonia'nın nefesi aniden kasılınca kesildi ve bir adım kaçırıldı. Philip onu kendine çekerek tökezlemesine engel oldu. Antonia'nın sıkıntısının gayet farkında olan Philip, kaşlarını çatarak Antonia'yı ustalıkla odanın ucunda dans edenlerin arasından çıkardı. Onu yavaşça bırakarak elini tuttu ve terasa açılan kapılara doğru ilerletti. Omuzlarıyla Antonia'yı ilgili bakışlardan güzelce saklıyordu. Gözleri faltaşı gibi açık, solgun Antonia Philip'e baktı. Philip bakışına sığ bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Korkunç bir kalabalık var... biraz temiz hava sana iyi gelecektir."

Antonia da öyle olmasını umdu. Berbat hissediyordu. Başını zonklamaya başlamıştı. Philip onu kapıdan dışarı çıkardığında müthiş bir minnet duymuştu.

Gecenin serin havası Antonia'ya tokat gibi tesir etti. Aniden durdu. "Bir dakika! Biz böyle..."

"Burada olmamızın uygunsuz bir tarafı yok." Philip'in

vurgusu uyarı içeriyor ve Antonia'nın tam arkasından geliyordu. "Ne de olsa baş başa olduğumuz söylenemez."

Antonia etrafına bakarak Philip'in haklı olduğunu gördü. Teras, balo salonunun geniş, taş kaplı bir çıkıntısıydı. Onlar gibi diğer çiftler de geniş terasa sığınmışlardı. Çevrede gezinen ve sohbet eden yeterince insan olması, uygunsuz bir durumu geçersiz kılıyordu. Yine de hiçbir konuşmalarını duyacak kadar yakın değildi.

"Şimdi." Tek parmağını Antonia'nın çenesinin altına koyup yüzünü kendi yüzüne doğru çevirerek dikkatini çeken Philip emreder bir tavırla kaşını kaldırdı. "Söyle bakalım neyin var?"

Antonia Philip'e baktı ve çenesini kaldırıp parmağından kurtardı. Midesi düğümlenmişti. "Ben... Sadece vals yaparken zorlandım."

Philip susamadı. "Tuhaf. Başka derse ihtiyaç duymadığından, kendini uzman saydığını sanıyordum." Leydi Griswald'ın müzikli suaresinden sonraki sabah, Antonia evdeki balo salonuna gitmemişti. Geoffrey de görünmemiş, fakat sakince sorgulandıktan sonra, ablasının kendisine huysuz bir tavırla, yeterince öğrendiğini bildirdiğini belirtmişti.

Antonia kirpiklerinin altından bakıp başını geriye atarak, bakışlarını bahçeye yöneltti. "Zamanınızı almanın doğru olmadığını düşündüm. Zaten oldukça cömert davrandınız. Bir de bunu zorunlu bir vazife olarak görmenizi istemedim."

Philip homurdanmamayı başardı. "Sana vals öğretmeyi asla zorunluluk olarak görmedim." Zorunluluk değilse de, hoş bir eğlenceydi, özlediği bir eğlence. "Ayrıca açıkça belli oluyor ki daha fazla derse ihtiyacın var." Şaşkın bakan Antonia biraz teselli olmuştu. "Yarın tekrar başlayacağız. Fakat biliyorsun ki çocuk değilim ben."

Philip'in ses tonundaki değişime şaşırان Antonia başını kaldırdı. Philip gözlerini gözlerine kilitledi. "Sana gayet güzel öğrettim ve sen de harika şekilde öğrendin. Orada senin dikkatini dağıtan vals adımları değildi." Bakışları sertleşti. "Neydi peki? Biri seni üzecek bir şey mi yaptı?"

İkinci sorusu ve altında yatan gerginlik, Antonia'ya yalan söylemenin pek akıllıca olmayacağını düşündürdü. Çekindi ve derin bir soluk alıp itiraf etti, "Sana uygun mesafede durmakta zorlanıyorum."

Philip kaşlarını çattı. "Aramızdaki mesafe yeterince uygundu. Ben dönemin ilk valsinde senin alanına girecek kadar tecrübesiz değilim."

Antonia Philip'e öfkeyle baktı. "Öyle demek istemedim."

"Ne demek istedin öyleyse?"

Antonia ters ters baktı. "Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun. Bu konuda beni kızdırmaya çalışmanın pek faydası dokunmuyor." Sesi kısıldı. Salına salına hızlıca trabzanlara doğru ilerledi.

Philip gözlerini kısarak onu izledi sakın bir şekilde peşinden gitti. Arkasında durduğunda, Antonia ellerini önünde kenetlemiş, karanlığa bakıyordu. "Bu konuşmayı daha önce yaptığımızı hatırlıyor gibiyim. Beni akıllı bulmandan ötürü gururum okşanıyorsa da, itiraf etmeliyim ki senin için bariz olan durum benim için hiç de öyle değil."

Antonia duraksadı ve Philip'e bakmak için yavaşça döndü.

Ona dosdoğru bakışlarından biriyle baktı. Gözlerinde gördüğü şey güven vericiydi. "Ben..." Sustu ve kaşlarını çatı. Ardından başını kaldırarak bahçe tarafına döndü. "Seninle... vals yapmak aklımı karıştırıyor ve ben... Saçma bir şeyler yapmaktan korkuyorum."

Philip başını kaldırarak Antonia'nın yüzüne baktı. "Vals yaparken mi?"

Gözleri gölgelere dikili Antonia başını salladı.

Philip'in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Ardından, Antonia'yı her zaman doğru şekilde anlamadığını hatırladı. "Yani o zaman," dedi dikkatle yüzüne bakarak, "başkasıyla vals yaparken... Saçma bir şeyler yapacak gibi hissetmiyordursundur değil mi?"

Antonia kaşlarını çatı. "Tabii ki hayır." Philip'in yüzüne

baktı. "Bunun üstesinden geleceğimi sanmıştım fakat..." Hafifçe elini salladı.

Philip elini tuttu, dudaklarına götürmeden önce Antonia'nın gözlerine bakmasını bekledi. Durdu ve ince parmaklarının elinin içinde durduğunun ve şeytanın dışarı çıkmaya çok yakın olduğunun farkında olarak, iri gözlerine baktı. "Geoffrey'ye benim tavsiyeme hiç tereddüt etmeden güvenebileceğini söylemişsin." Kaşını kaldırdı. "Sen de öyle güvencecek misin bana?"

Philip'in gözlerine çöken belirsizlikle, sabırsızlığı da belli oluyordu. "Bildğin üzere, sosyetenin balo salonlarında yıllardır vals yapıyorum."

"Biliyorum." Antonia'nın nefesi kesildi. Artık sadece vals yapmaktan bahsetmediklerinin gayet farkındaydı. "Fakat..."

Philip gözlerine baktı. Elini tekrar kaldırarak dudaklarını hafifçe Antonia'nın parmak uçlarına sürdü. Onun gizlemek için mücadele ettiğinin farkındaydı. "İnan bana." Sesi derinleşti. "Senin tökezlemene müsaade etmem." Antonia'ya bakarak ve onu isteyerek bekledi. Bir kaşını kaldırdı. "Bana güveniyor musun?"

Ardından gelen dakika, cam yünü gibi narin, ebediyet kadar sonsuzdu. Antonia kalbinin her atışını ve aldığı her nefesin şiddetini hissediyordu. "Güvendiğimi biliyorsun."

"O zaman gözlerini kapat. Sıradaki dersinin zamanı geldi."

Antonia önce tereddüt etti ama ardından itaat etti. "Ruthven evinin balo salonunda olduğumuzu düşün."

Philip'in kolunun çevresine dolandığını, parmaklarını tuttuğunu elinin kıpırdadığını hissetti.

"Geoffrey piyano çalışıyor."

Antonia kaşlarını çatı. "Şu an kemanları duyuyorum."

"Ona yardım etmesi için birkaç arkadaşını getirmiş o zaman."

Philip'in hızlı aksam Antonia'nın dudaklarını seğirtti. Philip kızın elini havaya kaldırdı. Kolunu sıkıca doladı. Antonia çıkıştı. "Philip!"

“Güven bana.”

Bir saniye sonra vals yapıyorlardı.

“Gözlerini kapalı tut. Unutma, malikâne deyiz. Etrafta başka kimse yok.”

Antonia insanların etrafta olduklarını gayet iyi biliyordu. Akşamın serin havası omuzlarına dokundu. Hafif bir meltem eteklerini kıpırdattı. Fakat Philip’in kolu onu sıkıca tutuyordu. Gözleri kapalı halde, rahatlayıp Philip’in güçlü rehberliğini takip etmekten başka şansı yoktu. Antonia kesilen konuşmalar ve kahkahalar duydu. Müzisyenler çalmaya devam ediyorlardı. Philip onu yakın tutuyordu. Sallanıp dönerlerken, Antonia’ya daha önceden hücum etmiş duygular tekrar yükselmeye, önceki şiddetlerine erişmeye başladılar. Endişeden uzaklaşıp rahatlayan Antonia’nın içinde savaştıracak bir şey kalmamıştı. Philip’in kollarında anın tadını çıkarıyordu.

Philip yüzüne bakarken dudaklarının aralandığını gördü. Kendisi de gülümsedi. Yüzünü doya doya seyrettikten sonra, “Gözlerini aç,” dedi.

Antonia gözlerini açtı. Alışmaları için gözlerini kırptırdı. Philip’in kibirli ve tatminkâr ifadesini gördü ve omzunun üstünden bakınca nefesi kesildi.

Artık terasta dans edenler sadece onlar değillerdi. Dönüp dururlarken başını bir oraya bir buraya çeviriyor, yıldızların altında fırıl fırıl dönen çiftlerin görüntüsüne hayranlıkla bakıyorlardı.

“Sanırım yeni bir trend yarattık.”

“Evet.”

Saniyeler sonra müzik yavaşladı. Philip durmalarını sağlayarak Antonia’nın elini dudaklarına değdirdi. “İnan ki yüzünün kızarmasına sebep olacak bir şey yapmadım.”

Antonia ona baktı. Kaşları yavaşça çatıldı. “Deneyiminizin engin olduğunu kabul etsem de böyle şeylere karar verecek kadar uzman olduğunuzu sanmıyorum.”

Philip gözlerini kıstı. “Antonia, kuzeydeki küçük kasabaya son sekiz yıldır gömülmüş olan hangimiz?”

Antonia'nın gözleri parıladı. "Peki, hangimiz şu anki ilişkimizle ilgili önceden deneyim sahibiydi lordum?"

Philip dikkatle baktı ona. "Emin ol ki canım, eğer patavatsızlık edecek olursan, her ne kadar küçük olursa olsun, seni uyaracak ilk kişi ben olurum."

Antonia kaşını mağrur bir tavırla kaldırdı. "Maalesef, beni şüphelendiren de sizin patavatsızlık anlayışınız."

"Öyle mi? O zaman şüphesiz ki benim gibi erkekler kulübünün üyesi olan birinin, her çeşit patavatsızlık konusunda tam ve detaylı bir anlayışa sahip olmak zorunda olduğumu bilmek seni rahatlatacaktır." Philip kolunu tuttu ve sakince kaşlarını kaldırdı.

Verecek cevap bulamayan Antonia, inatçı bir bakış attı.

Philip keskin bir gülüşle, Antonia'yı balo salonuna doğru çevirdi. "Sana sosyete sürüsünün içinde edeceğim rehberliğe güvenmelisin Antonia."

Antonia Philip'in yüzüne baktı. Bakışları tanıdık ve açıktı. Salona yaklaşırken başını asaletle kaldırdı. "Öyle olsun. Size güveniyorum lordum."

Philip'in duyduğu memnuniyet, her zamanki hissiz maskesinin ardına gizlenmişti.

Ertesi sabah saat on birde, Philip merdivenlerden inerken halinden oldukça memnundu. Isık çalmamak için tutuyordu kendini. Yüzündeki gülümsemeyi saklamak için önceki akşam kütüphanedeki görüşmelerini düşündü.

Carring alt kattaki yerinden geldi. Philip sıklıkla, acaba baş kâhyasının salonda olduğunu anlamasına yarayan bir yeteneği mi var diye merak ederdi.

"Limmer'da yemek yiyeceğim sonra da Brooks'a gideriz sanıyorum."

"Sonra da Park'a mı?"

Philip Carring'e sert bir bakış attı. "Muhtemelen." Holdeki aynada kravatını kontrol etmek için durdu. Dün gece, Antonia'nın parmaklarının boynundaki kolalı yakaya dolan-

ması geçti aklından. "Bu arada, kütüphanedeki sandalyelerle uyumlu olan kanepeler nereye gitti?"

"Lordum, hatırlarsanız siz onun kütüphaneyi gereksiz yere işgal ettiğini söylediğiniz için arkadaki salona taşındık."

"Ah evet." Boynundaki keten kumaştan memnun olan Philip yakasını düzeltti. "O halde tekrar kütüphaneye götürrebilirsiniz."

"Daha rahat bir oturağa mı ihtiyacınız var lordum?"

Philip aynadan Carrington'un yüzünü gördü. Eğer yanlış yoksa başkâhyası sırtıtmamak için kendini zor tutuyordu. Philip gözlerini kıstı. "Lanet olası kanepeleri kütüphaneye götürün Carrington."

"Derhal lordum."

Philip kapıdan çıkarken arkasına bakmadı. Baksaydı Carrington'un resmen sırtıttığını göreceğinden emindi. Carrington'un söylediğinin aksine, öğleden sonra Ruthven Evi'ne geri döndü. Sadece faytonunu almak için. Antonia Park'ta, Geoffrey, Catriona ve Ambrose ile birlikte gezinirlerken, Geoffrey'ye yol tarafından seslenildiğini duydular. Antonia dönerek Philip'in şimdiye kadar gördüğü en zarif yüksek oturaklı faytonda oturduğunu gördü. Geoffrey ve Ambrose hemen arabaya doğru ilerlediler.

"Vay canına! Ne kadar müthiş atlar!" Ambrose Philip'in gri atlarına müthiş bir hayranlıkla baktı.

Geoffrey iri gözlerini akıl hocasına çevirdi. "Sanıyorum ki benim bunu grilerin olmadan bile sürmeme izin vermeyeceksin, değil mi?"

Filiz desenli, muslin elbisesinin içinde, ona aldığı şapkanın siperi yüzünü örten Antonia'ya bakan Philip bakışlarını kısa süreliğine Geoffrey'ye çevirdi. "Hayır."

Geoffrey somurttu. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Geoffrey'yi niçin çağırmıştınız?" Antonia Philip'in arabasına ve iyi bildiği atlarına kısa bir bakış atmıştı.

"Ashında," dedi gözlerini Antonia'nın yüzüne dikerek, "seni görmeye gelmiştim. Park'ın etrafında bir tur atmak ister misin diye merak ettim."

Antonia'nın kalbi küt küt attı. Philip'in gözlerindeki belli belirsiz meydan okuma tereddüt etmesine neden oldu. Yüksek oturaklar bilindiği üzere hiç güvenli değillerdi. Sadece tecrübeli sürücülerin ellerinde güvenli olurlardı. O açıdan endişe duymuyorduysa da, tam üç metre yukarıdaki oturağa çıkmak başka bir mevzu idi.

"Ne kadar da heyecan verici bir davet." Antonia'nın arkasında dikilen Catriona parıldayan gözlerle Philip'e bakıyordu. Bakışları masum ve bilinçliydi. "Tüm hanımlar kışkanacak seni."

Antonia Philip'e baktı. "Sizinle gelmekten zevk duydım lordum. Fakat şu olay..." Antonia yüksek basamağı işaret etti.

"Hiç dert değil." Philip dizginleri bağladı. "Geoffrey... Başlarını tut."

Geoffrey grilerin başlarına doğru koştu. Ambrose de onu takip etti. Antonia daha niyetini tam anlayamadan, Philip aşağı atlayıp onu ileri ittirerek kaldırdı.

Antonia çığlık atınamak için tuttu kendini ve yüksek oturağın kenarına çılgıncasına yapıştı. Philip de peşinden tırmanırken, yüzü sakindi ama gözleri gülüyordu. Antonia hızla ve dikkatle, eğimli oturağa kuruldu. Neyse ki Philip'in ağırlığı hafif aracı dengelemişti.

"Rahatla." Philip dizginleri eline alırken Antonia'ya bir bakış attı. "Sana bunu bu aralar sıklıkla söyler oldum." Bir kez daha sinayarak baktı. "Neden acaba?"

"Çünkü," dedi Antonia kısaca, "hep paniğe kapılmama sebep oluyorsun."

Philip gri atları harekete geçirirken kahkaha attı. "Hiç korkma. Seni Park'ın ortasında başaşağı düşürecek değilim. Diğer her şey bir yana, bunun benim şöhretime ne kadar zarar vereceğini bir düşün."

Oturduğu yerin ucundaki parmaklıklara sıkıca tutunan Antonia, "Bu şöhretin," diye karşılık verdi, "uygun mazeretler bulmak için senin tarafından uydurulmuş bir lakırdı olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Hızlıca verdiği cevabın karşılığı, oldukça sinir bozucu bir bakıştı. Philip daha söyleyecek bir şey bulamadan Antonia sordu, "Böyle tehlikeli bir araca binmekle hiçbir kuralı çiğ-nemediğimden emin misin?"

"Oldukça eminim," diye yanıtladı Philip. Ses tonu oldukça renksizdi. "Eğer kuralları çiğneyen biri varsa o da benim."

Antonia gözlerini iyice açarak baktı. "Sen mi?"

"Evet. Çiğnenmesi mümkün olmayan kurallarımı bir yana bırakıp seni Park'a getirdiğim için beni eğlendirirsen, ben de tamamen bizi ayakta tutma yeteneğime odaklanırım."

Antonia gülümsemesini gizleyerek burnunu havaya dikti. "Pis bir geveze gibi kouşmaya devam etmemin iyi olup olmayacağından emin değilim."

"Tanrı korusun!" Philip söylediklerinden tamamen vazgeçti. "Dördünüzün ne planladığınızı söyle de, içime su ser-pilsin."

Kendisini tutmaktan vazgeçen Antonia, baş döndürücü şekilde gülümseyerek diğer yöne sürmekte olan genç bir er-keğin dikkatini dağıttı.

"Hay sığır herif!" Philip yaklaşan çarpışmayı ustaca atlattı. "Sadede gelelim. Biliyorsun, kardeşinin sorumluluğunu üs-tüme almıştım."

"Evet." Philip'in omzunun hafif rüzgârı kesmesiyle, ya-nına daha rahat şekilde yerleşen Antonia, son olaylardan bahsetti. "Bay Fortescue henüz ortalıkta görünmedi fakat Somerset'den geleceğini düşünürsek, bu gayet normal."

Philip başını salladı. "Gerçek bir şövalye olabilir ama belli ki sağlam bir atı yok. Yoksa savaş atı mı demeliydim?"

"Anladığımı kadarıyla Bay Fortescue çok terbiyeli birisi."

"Yüce tanrım!" Philip Antonia'ya kuşkulu bir bakış attı. "Ve Bayan Dalling onunla evlenmek istiyor ha?"

"Kesinlikle." Antonia durdu ve çekinerek ekledi, "Aslın-da, Bayan Dalling'in hikâyelerinden bazılarının gerçekten ziyade kendi hayal gücüne dayandığını düşünsem de, en son hikâyesine zevk yoksunu Ambrose de dahil oldu."

"Çocuğa saf diyorsun yani." Philip Antonia'ya baktı. "Ne-
dir peki bu son olaylar?"

"Bir şey olduğı yok. Görünüşe göre, Ticehurst Kontesi
ve Markiz, Cattriona ve Ambrose için karar vermişler."

Philip kaşlarını kaldırdı. "Anlıyorum."

"Cattriona ve Ambrose kendilerine karşı kullanılacak uy-
gunsuz bir davranışa düşmemek için çaba sarfediyorlar ama
durum gündün güne daha da zorlaşıyor."

Philip birkaç dakika sessiz kaldı ve sonra, "Bay Fortes-
cue'nun gelip onları kurtarması haricinde bir şey yapabil-
meleri çok zor görünüyor. Bayan Dalling'in reşit olmadığı
düşünülrse, olay muhtemelen çirkinleşecektir."

"Kesinlikle. Ben de o konuyu vurguladım fakat Cattriona,
Bay Fortescue geldiğinde her şeyin yoluna gireceğine ikna
olmuştu."

Philip kaşlarını kaldırdı. "Sanırım öyle olması için dua et-
meliyiz." Antonia'nın dalgın yüzüne baktı. "Bu konuyu ka-
patıp daha ilginç bir konuya geçsek mi?"

Antonia gözlerini açtı. "O neyi ilginç bulduğunuza bağlı
lordum."

Philip bir süre gözlerine bakmaya devam etti. Antonia'nın
yüzü kızarıncı gülümsedi ve önüne baktı. "Şehir hayatı ve
Kısa Dönem'le ilgili gözlemlerine ne dersin? Gözlemlerini
etkileyici bulacağımdan eminim."

"Öyle mi?" Antonia yüzünü yellemek için tuttu ken-
dini. "Peki o zaman." İlham almak için çevresine bakındı.
İlhamı, aşırı süslü giyinmiş, adeta yürüyen menekşeler gibi
görünen iki züppeden aldı. "Sosyeteyle ilgili edindiğim en
güçlü izlenim, hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı. Bana
çoğu şeyin altında başka şeyler yatıyor, gerçek fazlasıyla sak-
lanıyor gibi geldi."

Philip bir an şaşkınlıkla dolu bir bakış attı. Ardından, bir
viraj dikkatini gri atlarına vermesini gerektirdi. Antonia du-
daklarını sıkıttığını ve sonra alaycı, küçümser bir şekilde gü-
lümselediğini gördü.

“Hatırlat da, bir daha sana böyle bir soru sormayayım canım.”

“Neden?” Antonia başını kaldırarak Philip’in yüzüne baktı. “Haddimi aşmadım ki.”

“Hayır... Fakat ben senin nasıl zeki olduğunu unuttumşum. Cevapların fazla derine iniyor.” Philip Antonia’ya hızlı bir bakış attı. “Cilveli muhabbetin mantığı, konuşmayı yüzeysel tutmaktır.”

Antonia gözlerini kırıştırdı. “Cilveli muhabbet mi?”

“Evet. Başka ne olacaktı? Şimdi konsantre ol bakalım. Bu akşam Leydi Gisborne’un balosuna gitmeye niyetli misin?”

“Hey, Bayan Mannering! Bu dansı bana lütfeder misiniz?”

Antonia döndü ve kakhaha atarak elini Hugo Satterly’ye uzattı. “Tabii efendim. Beni unuttunuz mu diye merak etmeye başlamıştım.”

“Asla.” Eğildikten sonra doğrulan Hugo, elini kalbine koydu. “Adımı kartınıza yazdırmak için katlandığımı onca zahmetten sonra mı? Yani, o kadar da saf değilim canım.”

“Yine de gevezenin tekisin,” dedi Antonia’nın arkasındaki Philip. “Harekete geçmezsen pistteki yeri kapıracaksın.”

“Siz ona bakmayın.” Hugo Antonia’nın elini koluna koyarak, onu piste doğru döndürdü. “Bizi kışkırtıyor.”

Antonia samimi bir bakış ve kendinden emin bir gülümsemeyle karşılık verdi. Kendini Hugo’yla tamamen rahat hissediyordu. Mükemmel bir arkadaşı. Her zaman çekici, hiçbir şeyden alınmayan, kafasında başka şeyler kurup işi zorlaştırmayan birisiydi. Philip’in tüm arkadaşları gibi, mükemmel dans ediyordu ve Antonia’nın kulağına son dedikoduları fısıldamak için güvenilir bir kaynağı.

Leydi Gisborne’un balo salonunda, en yakınlarındaki alanda yerlerini alırlarken, Hugo Antonia’ya göz kırptı. “Ruthven’e takılmama aldırımıyorsunuzdur umarım. Sataşmalarım tamamen şaka amaçlı.”

Antonia gülümsedi ve ilk selamını verdi. "Hiç aldırımıyorum." Doğrularak Hugo'ya elini uzattı. "Sataşmalarınız ona iyi hissettirecektir."

Dans onları ayırırken Hugo sırttı. Antonia dans etmeye devam ederken, Hugo'nun sözlerini düşündü. Philip'in en yakın arkadaşlarından biriydi. Ayrıca şimdiye dek Philip'in Antonia'ya olan ilgisini anlamış tek arkadaşındı. Bu kesinlikle Philip'in davranışlarından anlaşılamıyordu. Balo ya da yemek salonlarında, sürekli Antonia'nın yanında olsa da, şüphesiz ki diğerleri Antonia'nın yanında oyalanırken, Philip yanından ayrılmamaya çalışıyordu.

Bu ilgisiz fakat içten içe sahiplenici tavrı, Antonia'ya yol gösterici oluyordu. Muhtemelen, evlendikten sonra Antonia'nın içine gireceği durum buydu. Philip yakınlarda olacak fakat eğlence için ya da kendisine eşlik etmesi için Philip'e güvenemeyecekti. Antonia'nın çevresinde bulunan, Philip'in onayladığı erkekler bu vazifeyi üstleneceklerdi.

Antonia etraftaki kalabalığa bakıp Philip'in kestane rengi saçlarını ararken, alanın diğer tarafında olan Hugo'ya odaklandı. Antonia eğer soğuk bir tavır yansıttığını düşünüyorsa, bunun üstünde çalışmaya başlasa iyi ederdi.

"Sorun ne? Kravatını falan mı eğri?"

Philip'in kelimeleri homurdanarak çıkıyor, Antonia'nın ters bakışlarını yüzüne geri vuruyordu.

Antonia, çevrelerinde dans eden çiftlerden haberdar, gözlerini fal taşı gibi açarak kırıştırdı. "Ne demeye çalışıyorsunuz? Kravatınız her zamanki gibi kusursuz. Sıkı düğüm değil mi?"

"Üçgen düğüm... fakat konuyu değiştirmeye çalışma."

Antonia şaşırarak Philip'e baktı. "Değiştirmiyordum!" Gözlerini kırptı ve ekledi, "Konunun ne olduğundan bile habersizim."

Son derece rahatsız olup, aklına mantıklı bir açıklama gelmediği için rahatsızlığı artan Philip Antonia'yı birkaç kez çevirerek Leydi Gisborne'un balo salonunun diğer tarafında

konuşma maksadıyla (gerçek maksadı Antonia'yı daha sıkı tutmaktı) çekiştirdi. "Konu," dedi dişlerini sıkarak, "neden aniden beni görmezden gelmeye başladığın. Bütün gece yüzüme bakmadın bile. Kendimi hayalet gibi hissediyorum."

Antonia'nın başı döndü ve valsten mi acaba diye düşündü. Philip onu genelde çevirdiğinden daha sertçe çeviriyordu. "Öyle yapmamı istediğini düşünmüştüm. Şey yapmamamı..." Antonia, rahatsızlığının yanında, yanaklarının kızardığını hissetti. Philip Antonia'nın aklının karıştığını görerek, kendisinin de karışmaya başladığını fark etti. "Bana bakmamamı mı?"

Antonia öfkeli bir bakış attı ve Philip'in omzunun üstünden baktı. "Senin varlığının farkında değilmişim gibi davranmamı bekliyorsun. Anladığımı kadarıyla aksi bir davranış kişinin karşısındakinden hoşlandığını belirtir. Seni utandırmak istememiştim." Antonia durdu ve ekledi, "Doğru olan senin davranışın. Ben de seni örnek aldım."

Philip kaşlarını çatı. "Peki... Neyse." Hangi tarafa adım atacağından emin olamayarak tereddüt etti ve ardından dudaklarını sıkı. "Koluma tutunup bana yakınlaşmakla, sanki yokmuşum gibi davranmak arasında büyük fark olduğunu biliyorsun değil mi?"

Antonia yan yan bakarak Philip'le göz göze geldi. "Orada olduğunu bildiğimi gayet iyi biliyorsun."

Philip Antonia'nın gözlerine bakınca, tüm akşam boyunca üstüne çöken kara bulutların dağıldığını hissetti. Bakmaya devam etti ve dudakları buruk bir ifadeyle kıvrıldı. "Birkaç gülüş ve birkaç bakıştan zarar gelmezdi."

Antonia bir süre Philip'in gözlerini inceledi ve gülümse-di. "Nasıl isterseniz lordum."

Philip dönerlerken Antonia'yı daha sıkı tuttu. "Öyle istiyorum."

İki gün sonra Philip Park'ın geniş banketlerinde yürürken, Ruthven arabasına rastladı. Yavaşça yanına yaklaşınca

Henrietta'nın diğer iki önemli hanımefendiyle derin bir soh-
bete daldıklarını gördü.

"Ah, Ruthven! Tam aradığımız adam." Henrietta Philip'e
bakarak gültümsedi. "Tam da kontese küçük partimize göz
kulak olması için güvenilir, adap bilen bir beyefendiye ihti-
yacımız olduğunu söylüyordum."

"Öyle mi?" Philip kaşlarını kaldırarak kendisinin öyle biri
olarak görülmesi fikrine duyduğu antipatiyi yansıttı.

"Fakat Kontes Ticchurst ile tanıştığını sanmıyorum."
Henrietta'nın yanındaki hanımefendiyi işaret ettiği belliydi.
"Ve tabii ki Hemmersley Markiz'i."

Philip oldukça mesafeli bir ifadeyle kibarca eğilirken, sert
hatlı yüzü ve bukleli kızıl saçlarıyla Kontes'i ve şişman, hey-
betli, üç çenesi varmış gibi görünen, tariflerine oldukça ben-
zeyen Dul Markiz'i inceledi.

"Ruthven, buraya gelmen ne büyük şans tahmin edemez-
sin. Kontes ve ben birbirimizi yıllardır görmemiştik. Hoş bir
sohbete girmek için can atıyoruz fakat hanımefendi yeğeni
konusunda dertli." Henrietta başını kaldırarak çimlere doğru
baktı. Elini çiçekli yolun olduğu tarafa sallayarak, "Şuralar-
da bir yerde," dedi. "Antonia, Geoffrey ve Marki ile birlikte
geziyor." Son söylediğinin teyid edilmesine ihtiyaç duyan
Henrietta diğer iki hanımla hızlıca baktı ve arabanın yanına
doğru eğildi. Sesini alçaltarak Philip'e bilmiş bir tavırla baktı.
"Marki ve Kontes'in yeğeni Bayan Dalling arasında bir şeyler
var, fakat anlaşılan işler biraz aksamış. Ciddi bir şey değil,
ama bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin." Her şeyi açıkça
ifade ettiğinden emin olan Henrietta arkasına yaslandı ve eli-
ni salladı. "Onlara katılsan iyi olur."

Philip önce tereddüt etti ve sonra eğilerek selamladı.
"Tabii hanımefendi. Hanımlar." Philip giderken hafiften
gülümseyip amirane tavırlarla başlarını salladılar. Çimlerde
ilerleyen Philip, Bayan Dalling ve Marki'ye sempati duydu-
ğunu hissetti.

Antonia'nın Catriona ile kol kola yürüdüğünü gördü.

Catriona'nın gözleri ışıldıyor, yanakları parıltıyordu. Sanki Antonia onu bir şekilde kısıtlıyor gibi görüntüyordu ama Philip bundan emin değildi. Philip yanlarına yaklaşıırken Antonia başını kaldırdı. Sevgiyle gülümsedi ve elini uzattı. "Tünaydın lordum."

Philip Antonia'nın elini tuttu. Aralarında oluşan çekimi inkâr edemeyerek, elini dudaklarına götürdü. Gözleriyle Antonia'yı sorgularken, Catriona'nın bile duymayacağı kadar derin bir sesle, "Hanımefendi," dedi. Antonia'nın yanakları kızardı. Philip eğilip selam verdikten sonra bakışlarını baş döndüren gülümsemelerinden birini atan Catriona'ya çevirdi. Philip de gülümsedi. "Üzülerek belirtmeliyim ki buraya hepimize göz kulak olmak için elçi olarak gönderildim."

Catriona'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nasıl? Kim?"

"Anladığım kadarıyla," dedi Philip yavaşça Antonia'nın kolunu tutup Catriona'dan ayırırken, "benim üvey annem ve sizin halanız çok eski dostlarmış. Şu an Henrietta'nın arabasında oturmuş, Ambrose'nin sevgili annesi yanlarındayken birbirlerine anılarını anlatıyorlar."

"Öyle mi?" Catriona kelimelerini vurguluyordu. "Ve sizi bizi gözetlemeniz için mi gönderdiler?"

"Aynen öyle."

"Şu kaderin cilvesine de bakın!" Catriona ellerini bağrında birleştirip parmak uçları üzerinde coşkuyla döndü. Durdu ve ışıldayan gözlerle Philip'e baktı. "Ne büyük bir şans!"

Bu ifade Philip'i endişelendirdi. "Umarım," dedi, "o kararı bana bırakırsınız. Neden böyle sevindiniz?"

Antonia Philip'in hızlı hızlı konuştuğunu fark ederek çabucak açıkladı, "Bay Fortescue geldi. Bizimle burada buluşacak fakat Kontes'in araya girmesinden endişeleniyorduk."

Çimlerin üzerinden uzaktaki arabaya bakan Philip içini çekti. "Bu noktada pek mümkün değil." Catriona'ya baktı. "Peki, sevgiliniz nerede?"

Gizli kapaklı işlere yardım etmeyecekti. Fakat Henry Fortescue'nun gelişinden büyük rahatlık duymuştu. Anto-

nia hızla planlarını açıkladı... Ambrose'yi ve Geoffrey'yi Bay Fortescue'yu almaya göndermişlerdi. Bu sayede Ambrose ya da Geoffrey'nin arkadaşlarından biri gibi görünecekti. Philip, Bay Fortescue'nun bu konuda ne düşündüğünü bilmek için sabırsızlanıyordu. Kendini tanıttı ve tokalaştılar.

Yirmilerinin başında, orta boylu ve yapılı Henry Fortescue'nun asil bir aileden geldiği hemen belli oluyordu. Derhal Philip'in konumunu tanımladı. "Babamın uzaktan kuzeni."

Catriona koluna tutunarak, "Çok dikkatli olmamız gerek Henry. Yoksa Ticehurst Hala ejder gibi gelip parçalar bizi," dedi.

Henry Catriona'ya bakıp kaşlarını çatı. "Saçmalık. Sen her şeyi abartırsın Catriona. Halanın ne yapacağını sanıyorsun ki? Benim de elim armut toplamıyor burada. Ayrıca, seninle konuşmak için babanın iznini aldığıma göre, halanın burnunu sokmak için bir sebebi yok."

"Ama yapacaktır!" Catriona dehşete kapılmış gibi görünüyordu. "Ambrose'ye sor."

Ambrose başını salladı. "Bizi evlendirmeyi kafaya takmış durumda. Seni bu yüzden çağırdık."

"Ticehurst Hala'yla konuşamazsın." Catriona Henry'nin koluna yapıştı. "Seni kovalar. Bundan eminim."

Henry çenesini sıktı. "Halanla konuşmak gibi bir niyetim yok. Ben uygun olduğu üzere, Kont ile konuşacağım."

Philip Antonia'yı geri çekerek gençleri konuşmalarıyla başbaşa bıraktı. Duyulma mesafesinden uzaklaştıklarında mırıldandı. "Bay Fortescue geldiği için ne kadar rahatladığımı ifade etmem mümkün değil."

"Sağlam görünüyor." Antonia Catriona ve sevgilisine baktı. "Catriona'nın iniş çıkışlarını da kontrol etmeyi biliyor gibi görünüyor."

"Catriona'nın tam öyle birine ihtiyacı var. Sıkıca tutunacak birine." Genç dörtlünün peşine düşen Philip dalgın dalgın çimlere bakındı. Bir anda durdu. "Tanrı aşkına!"

Antonia yönelttiği bakışlarını takip ederek, karşılardan gelen bir çiftte baktığını gördü. Erkek olanı hemen tanıdı. Philip'in arkadaşlarından olan Frederick Amberly'ydi. Fakat Antonia'nın yanında fazla zaman geçirmez, genelde selamlaştıktan sonra kalabalığa karışırdı. Antonia kolundaki, pembe muslin kumaştan elbise giymiş genç hanımı ise tanııyordu. Bay Amberly'nin yüzündeki mutlu ifadeye bakılırsa, yanındaki hanımın Bay Amberly'nin meşguliyetinin sebebi olduğu izlenimine kapıldı.

"Tünaydın Amberly."

Frederick Amberly, Philip'in sesinden irkildi. "Ha? Ah! Sen misin Ruthven?" Gözlerinden şaşkınlığı okunuyordu. "Seni burada görmeyi ummamıştım."

"Öyle görünüyor." Philip Bay Amberly'nin kolunda gözlerini açarak bakan genç hanıma samimiyetle gülümsedi.

"Seni arkadaşlarımla tanıştırayım canım." Bay Amberly elini rahatlatıcı bir şekilde okşadı. "Bayan Mannering ve Lord Ruthven... Bayan Hitchin."

Bayan Hitchin tatlı tatlı gülümseyerek, Antonia'ya elini uzattı. Antonia da aynı şekilde gülerek karşılık verdi ve elini tuttu. Philip eğilerek selam verdi ve Frederick Amberly'ye baktı. "Dolaşıyor musunuz?"

"Çiçeklerin çok güzel göründüklerini düşündüm," diye lafa girdi Bayan Hitchin. "Bay Amberly daha yakından bakmak için bana eşlik etme inceliğini gösterdi."

"Gerçekten çok güzeller," dedi Antonia.

"Şu tarafta orman gülü yolu olduğunu duydum." Bayan Hitchin Bay Amberly'ye dokunaklı bir ifadeyle baktı.

"Ah, evet." Bay Amberly de ona gülümsedi. "İyisi mi gidip çiçeklere bakalım ki annenin arabasına zamanında dönebilelim." Antonia'ya başını eğerek selam verdi. "Emrinizdeyim Bayan Mannering. Ruthven."

Philip hızla gidişlerini izledi. "Kimin aklına gelirdi ki... Daha yeni mezun gibi görünen, saçını bile anca toplayabilecek bir hanım." Philip başını salladı. "Zavallı Amberly."

"Neden zavallı ki?" diye sordu Antonia yürüyüşe devam ederlerken.

"Çünkü," diye açıkladı Philip, "Park'ta, görünürde çiçekleri inceleyen genç bir hanımla yakalanmak, ona abayı yaktığını duyurmakla aynı şeydir."

Birkaç adım daha attıktan sonra Antonia dikkatlice normal tuttuğu ses tonuyla, "Şu an çiçeklerin yanında benimle dolaşıyorsun."

"Doğru... Fakat bir erkeğin sana vurulmasında şaşılacak bir şey yok. Fakat henüz okuldan çıkmış bir kızcağıza vurulmak?" Philip tekrar başını salladı. "Zavallı Amberly."

On Birinci Bölüm

"Ee canım? Hugo'nun hareketlerinden etkilendin mi?" Antonia Leydi Darcy d'Lisle'in balo salonunda Philip'in yanına giderken, Philip kolunu uzattı.

"Kesinlikle!" Parmaklarını Philip'in koluna koyan Antonia Hugo'ya muzip bir bakış attı. "Geçen haftalar boyunca daha canlı bir Fransız dansı yapıldığını hatırlamıyorum."

Hugo'nun sırtışı somurtmaya dönüştü. "Hişşşt!" Abartılı bir hareketle Philip'e baktı. "Sanırım bana kötü bir isim takacaksın. Londra'daki hiçbir çapkın *coşkulu* olarak anılmak istemez."

Yüzündeki ifade Antonia'yı kahkahaya boğdu.

Philip bu berrak sesin tadını çıkardı. Geçen haftalarda, Antonia'nın kendine olan güveni gittikçe artmıştı. Philip bundan gurur ve memnuniyet duyuyor, böyle anlarda sabırsızlığını bu hislerle besliyordu. Kendine hâkim olarak, tatlı bir şekilde elini Antonia'nın elinin üstüne koydu. "Gel. Balo bitti." Göz göze geldiler. "Eve gitme zamanı."

Eve, kütüphane ve her zamanki uyku öncesi içkilerine...

Antonia, Philip'in hoşuna giden bir şekilde kızarak odaya bakmak için başını kaldırdı. "Henrietta Hala'yı Leydi Ticehurst'ün yanından sökerek almanız gerekecek sanırım."

"Aynen." Philip üvey annesinin Kontes ile konuştuğu yere doğru baktı. "Bu irtibatı tasvip etmiyorum."

Yürümeye başladıklarında, Antonia Philip'e sorgulayıcı bir şekilde baktı. Philip bunu gördü. Hugo'nun "Eğer ya-nılmıyorsam, Henrietta genç arkadaşınızın davasına karışmış gibi görünüyor," dedikten sonra gitmesini bekledi.

Hugo'nun varsayımı doğru çıkmıştı. Yaklaşırlarken, Kontes kendinden geçmiş, genç hanımlara evlilikleri konusunda büyüklerinin sözünü dinlemeleri gerektiğine dair nutuk çekiyordu. "Bu dediğimi unutmayın ki sevgili yeğenim de bunu kabul etmek zorunda kalacak." Bu acımasız duyurusunu sertçe başını sallayarak destekledi ve salona, kendisine karşı çıkacak olan var mı diye şeytani bir ifadeyle göz gezdirdi.

Henrietta başını salladıysa da ifadesinden kendisinin bu kadar sert bir görüşe sahip olmadığı belli oluyordu. Antonia Philip'in yadsınamaz çekiciliğinin Henrietta'yı hanımefendinin yanından çekip alışı izledi. Bu da hallolunca, Geoffrey'yi kapının yanında beklerken buldular. Ev sahiplerini gülümseyerek selamlayıp ayrılarak arabalarına ilerlediler.

Philip Antonia'yı arabaya bindirdiğinde, birinin ona seslendiğini duydu. Dönünce Sally Jersey'nin oldukça cilveli bir bakışla arabasına gitmekte olduğunu gördü. Umursamadığını belli edercesine başını salladı. Hanımefendi Philip'e öyle bakışlar atan tek kişi değildi. Philip arabasına binerek içini çekti. Birkaç hafta içinde, hatta belki daha da yakında, malikânde olacaktı. Ardından, sosyetenin çılgın ilgisinin bir önemi kalmayacak, Antonia'ya her gülümsediğinde kendini bunu dikkate almak zorunda hissetmeyecekti. Hergün büyüyen umut gittikçe cazipleşiyordu. Arabanın karanlığına karışan Philip arkasına yaslandı.

Yüzü ona dönük olan Antonia da aynı şekilde gölgelerin içinde oturuyordu. O da kendini onun gibi oldukça memnun hissediyordu. Sosyete hayatı olmasa, nasıl davranacağını, ona nasıl eş olacağını bilemeyecekti. Daha önce ev sahiplerinin kendisini tenkit eden bakışları önünden geçmiş ve tökezlememişti. Artık adımını yanlış atmaktan ve utanılacak

bir duruma düşmekten, bu yüzden de Philip'in onun bilgi eksikliğini ayıplamasından korkmasına gerek yoktu. Philip'in yönlendirmesi altında, bilgisi, anlayışı müthiş ölçüde büyümüştü.

Gözleri Philip'in yüzünü aradı ve sonra karşıdaki gölgelelerin içindeki iri ve oldukça etkileyici bir şekilde zarif olan vücudunu inceledi. Dikkati zayıf ışık altında parıltıyan kravatının iğnesine yönelmişti. Artık onun eşi olmak için kendine güveniyordu. İsteddiği, ihtiyaç duyduğu, hak ettiği eş olmak için. Desteği, altında yatan sevgiyle birlikte muhteşimdi. Söylediği her bir kelime ölçülüydü. En azından herkesin yanındayken söyledikleri...

Bakışları elmas kravat iğnesine takılan Antonia kıpırdandı. Bu içe dönük davranışı, Antonia'nın klasik ilişki anlayışına uymuyordu. Ta ki arzu denen şeyin varlığını kabul edene kadar. Daha önce tecrübe ettiği bir his değilse de, orada duruyor, yalnız kaldıklarında Philip'in gözlerine her baktığı an kendini gösteriyordu. Sonunda bunun, ona olan bakışının değişmez bir parçası olduğunu kabul etmişti. Artık bir kız çocuğu değildi ne de olsa, yetişkin bir kadındı.

Bu düşünce tüylerini ürpertti. Aniden doğruldu ve bakışlarını dışarıdaki sokak manzarasına çevirdi. Nefesinin kesilip kalbinin hızlanmasına rağmen, arzuyu aşkla karıştıracak kadar saf değildi. Philip'in Park'ta üç gün önce söylediği şey, konuyu gayet açık ve net şekilde özetlemişti. Coşkulu hanımların hiçbirisi (hatta Catriona bile) bu kelimeleri yanlış anlamazdı. Bu ona olan sevgisini tekrar ifade etmenin ve yanında olma isteğini belirtmenin bir şekliydi sadece.

Fakat bu durum Antonia'yı şaşırtmıştı. Kirpiklerinin altından, karşıdaki hareketsiz şekli inceledi. Açıkça belli olan şöhreti düşünülürse, diğer kadınlar hatta belki hanımefendiler hayatında sıklıkla yer almışlardı. Belki de artık olgun bir adam oluyordu. Bu değişime kendisinin sebep olduğunu bilse Antonia ne hissederdi?

İçinde derin ve güçlü bir arzu belirdi. İçini çekerek omuz-

larını doğrulttu ve bu hissi sertçe bastırdı. Bu aralarındaki anlaşmanın bir parçası değildi. Klasik evliliklerin bir parçası değildi. Bu Antonia'yı hiç alakadar etmezdi. Şeytan dürtse de, Antonia bunu görmezden geldi. Kendine katı bir şekilde hatırlattığı üzere, uygun bir eş olacaktı. Kendisini ilgilendirmeyen konularda yaygara koparan bir eş değil.

Bunu göz önünde bulundurarak, Ruthven Evi'nin holüne daldı. Henrietta ve Geoffrey çoktan merdivenlere çıkmışlar, derin bir sohbete girişmişlerdi. Antonia, Carring'e gülümseyerek kütüphaneye girdi.

Her zamanki sandalyesine kurulduğunda, bakışları şöminenin karşısındaki kanepeye yöneldi. Neredeyse bir hafta önce ortaya çıkan bu kanepede, Philip Antonia'yı her gece baştan çıkararak oturtup kollarına alıyor ve öpüyordu. Hatıralarını katı bir şekilde bastırarak, iki nişanlının birbirini öpmesinde yanlış bir şey olmadığını kendine hatırlattı. Arzuyla dolu gri gözler Antonia'nın aklına üşüştü. Ürperdi.

Philip kapıda durmuştu. Carring ile konuştuktan sonra kapıyı kapatıp ilerleyerek Antonia'nın gözlerine baktı.

"Bu aralar sosyetenin yanında oldukça rahatsın. Senin hep hızlı öğrendiğini düşünmüştümdür." Kibarca çömelerek ateşi yaktı. Alevler kestane rengi saçlarını koyulaştırıyor, her bir teli ışılatıyordu.

Antonia sakince gülümseyerek arkasına yaslandı. "Ama mükemmel bir öğretmenim var, değil mi? Canavarlara tek başıma meydan okusam işini bunun yarısı kadar kolay olmazdı."

Philip doğrularak bir kaşını kaldırdı. "Yağ mı çekiyorsun canım benim?"

Kapının çalışması, Antonia'nın sütünü getiren Carring'in geldiğini haber verdi. Antonia gülümseyerek sütü aldı. Carring Philip'in brendisini doldurarak çekildi ve ikisini içecekleriyle baş başa bıraktı.

Philip her zamanki zerafetiyle şöminenin karşısındaki sandalyesine kuruldu. Odaya sessizlik çöktü. Antonia sütünün

ılıklığının omzundaki ürpertiği alıp götürdüğünü hissederek rahatladı. Dudaklarını kıvırdı. İçi yavaşça huzurla dolarken, gözlerini yumdu.

Kadehini elinde sallayan Philip Antonia'yı izledi. Bakışları, gören hanımları kışkırtan mat yeşil ipekten yapılmış akşam elbisesinin alçak korsesinin üstündeki çıplak omuzlarında gezindi. İncilerini takmamış, boynunu ve kaymak gibi tenini elbisesinin düşük yakasının üstünde tahrik edici şekilde çıplak bırakmıştı. Süslenmemiş gerdanı, Leydi Darcy d'Lisle'in mücevherlerinden daha fazla ilgi çekmişti. Göğüslerinin kabartısında erkeklerin sohbetlerini bölmüş, bakir bir masumiyet vardı.

Philip gözlerini zarif kıvrımlara dikmiş halde, huzursuzca kıpırdandı.

Antonia gözlerini kırıştırdı. "Sorun ne?"

Philip bir kaşını yavaşça kaldırdı. "Senin gibi kadınların mücevher takmadan dışarıya çıkmasının yasaklanması gerektiğini düşünüyordum."

Philip'in bakışları Antonia'nın gözlerinden aşağı doğru inince, Antonia ne demek istediğini anlamakta zorlanmadı. Teninin sıcaklığının şöminedeki ateşle alakası yoktu. "Öyle mi?" Telaşlanmamaya kararlı bir halde, sütünü yudumladı.

"Kesinlikle." Philip birden kadehini yanına koydu. Ayağa kalkıp masasına doğru yürüdü. Bir süre sonra, elinde kadife bir kutuyla döndü.

Antonia bardağını yanındaki masaya bırakarak önce kutuya sonra Philip'e kocaman açılmış gözlerle baktı. "Ne bu?"

"Gel... Aynanın önünde dur." Philip Antonia'nın elini tutarak ayağa kaldırdı.

İçi heyecandan kıpır kıpır olan Antonia Philip'in dediğini yaptı. Omzunun üstünden bakmaya çalışan Antonia'ya, "Bakmak yok," dedi Philip.

Ardından kutuyu kanepeye bıraktı ve parıldayan taşların dizili olduğu bir kolyeyi, Antonia'nın başının üstüne kaldırdı.

Antonia yukarı bakınca nefesi kesildi. "Aspreys'deki züm-

rütler!" Sözleri ağzından fısıltı şeklinde çıkmıştı. "Onları kimin aldığını merak ediyordum."

"Ben almıştım." Philip kolyeyi aşağı doğru indirerek boynunun üstüne koydu. Ensesindeki kopçayı bağlamak için başını eğdi. "Resmen senin için yapılmışlardı. Onlara sen sahip olmalıydın."

Antonia aynadaki yansımalarına kilitlenmiş şekilde, titreyen parmaklarını mücevherlere götürdü. "Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum." Philip'in aynadan yansıyan bakışını görünce, şaşkın gülümseyişi kayboldu. "Philip... Ben bunları takamam. Henüz olmaz."

"Biliyorum." Ellerini somurtarak Antonia'nın omuzlarına koyan Philip, hafifçe omuzlarını sıktı. "Malikâneye dönene kadar sende kalsınlar. Nişan balomuzda takarsın. Bu benim sana nişan hediyem."

Antonia bir süre daha Philip'e baktı ve daha sonra arkasını döndü. "Teşekkür ederim." Uzanarak kollarını boynuna doladı ve parmak uçlarına kalkarak dudaklarını dudaklarına dayadı.

Philip bir an için tereddüt etti ama sonra elleri Antonia'nın ipekle kaplı bedeninde kaymaya başladı ve yumuşakça bir hareketle ona sarıldı. Philip bir dakika boyunca, dokunuşundaki tazeliğin tadını çıkardı ve ardından arzular sel olup taşıtı. Philip kabul göreceğinde emin şekilde, Antonia'nın tadı için can atarak dudaklarını araladı. Antonia buna her zamanki gibi, sade, dizginlenmemiş, sıcak ve baştan çıkarıcı bir tutkuyla karşılık verdi.

Kendini Philip'in öpüşlerine, hiç çaba harcamadan yaratığı o sıcak akıntıya bıraktı. Philip onu daha yakınına çekerken, başı Antonia'nın başının üstüne eğilmişti. Antonia ise kollarını boynuna daha sıkı doladı. Hisleri coşmuştu. Mantığını hiçe sayıp, kendini Philip'e doğru bastırma arzusuna yenik düşmüştü.

Philip'in elleri Antonia'nın arkasına doğru gidip uzun çizgileri takip etti ve kalçasını cüretkâr, kibar bir şekilde kavradı.

Antonia, kasıkları Philip'in kasıklarına tam olarak yapışmış halde, kışkırtılmış hislerini bastıramayarak ona karşılık verdi. Bedenindeki yumuşak noktayı, Philip'in sertliğine bastırarak, içine yayılan, daha önce hissetmediği bir heyecanla titredi. Alevli bir şekilde öptüşmeye davem ettiler. Tatdığı bu yeni his, büyüdü, büyüdü ve içini tamamen doldurdu. İçinde tarif edilemez bir istek oluştu.

Philip'in Antonia'nın göğsündeki eli tam yerini bulmuştu. Kibar dokunuşu, orada oluşan tuhaf zonklamayı dindiriyordu. Sonra parmakları göğsünü okşamaya başlayınca, Antonia'nın dizlerinin bağı çözöldü. Antonia Philip'in omuzlarına asılarak Philip'in kolunu beline dolmasıyla kendini bıraktı.

Ardından, Antonia'yı kanepeye uzatan Philip, onu brokar kumaşa bırakırken öpmeye ara vermiyordu. Keyif âleminden ayrılmak istemeyen Antonia, bir elini Philip'in boynuna atarak kendini onun okşayışına bırakmıştı. Diğer eli çenesine, yalvarırcasına yapışmıştı.

Philip kızın kararsız dokunuşunu hissetti ve bunu doğru şekilde yorumlayıp, zihninin bir yanını Antonia'nın masumane açlığını öperek dindirmeye ayırarak bir yandan da parmaklarıyla korsajının küçük düğmelerini çözdü. Düğmeler tek tek açılırken, Philip onu şehvetle tutan elini daha da sıkarak acımasızca zaptetti. Antonia'yı adım adım, yavaş yavaş, bildiği en uzun yoldan arzu yoluna doğru sürüyordu. Onu bu akşam ne kadar ileri götüreceğinden tam olarak emindi. Sadece o kadar, daha uzağa değil. Son düğme açılıp, elini deniz yeşili ipeğin altına kaydırmadan önce, dalgalanan, rahat durmayan arzularını görünce bunu yapmaya karar verdi.

Antonia'nın göğsü Philip'in dokunuşuyla kabardı. Saten gibi yumuşacık ve Philip'in sıyırdığı ipekten bile daha pürüzsüz teni, Philip'i tutuşturdu. Parmaklarını usulca sıkı bir tepeciğin üstüne kapadığında, nefesinin kesilip, gerginliğin büyüyerek arzuya dönüştüğünü hissetti. Antonia'nın dudakları Philip'in dudaklarına ısrarla, yalvarırcasına asılırken, altındaki bedeni, bariz bir ahlaksızlıkla, hoşça ve sevimli hareketlerle kıpırdandı.

Philip Antonia'nın dudaklarını içerek, kendi ihtiyacının artmasına rağmen, onun ihtiyacını giderdi. Sonunda geri çekilen kendisiydi. Nefes almak için başını kaldırdı.

Antonia'nın teni kızararak parıldadı. Yastıkların üzerinde rahatça yatıyor, ağırlaşan gözkapaklarını aralayamıyordu. Zonklayan dudakları yumuşak ve hâlâ Philip'in dudaklarına aç haldeydi. Bir rüyalar denizinde yüzüp, tutkuyla sarmalandı. Tutkuyla sarsılan aklı hisleri tarafından ayartılıyordu.

Çok büyük bir keyifle içini çekti.

Philip'in eli kıpırdadı. Uzun parmakları Antonia'nın göğsünü sıktı.

Antonia'nın gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Ah!" Bir anda gerçek dünyaya dönen Antonia'nın donup kalmış zihni, durumunu idrak etti. Bir eli göğsünü saran yanındaki Philip'le birlikte kanepeye yaslanmıştı. "Ben..." Antonia kekeleyerek duraksadı. Sersemlemiş aklı, az önce olanları hatırlamaya çalışıyordu. Neler söylemiş, neler yapmıştı? "Ah, tanrımı!" Utançtan yerin dibine giren Antonia gözlerini kapadı. "Çok üzgünüm Philip."

Şaşırان Philip burnunu onun kulağına sürdü. "Neden üzgünsün?" Başını eğerek, dudaklarını Antonia'nın boynunda atan nabzına değdirdi. "Özür dilemesi gereken biri varsa o da benim." Philip kızın elini dolduran göğsüne baktı. "Ama özür dilemek gibi bir niyetim yok. Yerinde olsam nefesimi tutup beklemezdim."

Antonia hemen derin bir nefes aldı. Philip dudaklarını büzerek başını eğdi.

"Philip!" Antonia'nın gözleri yine kocaman olmuştu. Bu kez daha da şaşırmış haldeydi. İçine çektiği nefes göğsünde düğümlenmişti. Philip şok edici okşamasını sürdürürken, Antonia'nın parmakları Philip'in saçlarına asılı kalmıştı. Antonia bir anda kanepenin orada olmasından minnet duydu. Eğer ayakta duruyor olsalardı, düşüp bayılacağından emindi. Philip'in dudakları ve dili oyunlarına devam ederlerken, Antonia'nın aklı başından gitti. "Yüce Tanrım!"

Sesindeki zayıflığı duyan Philip geri çekilerek hafifçe kırdı. "Bu kadar şaşırmana gerek yok." Antonia'nın heyecanının göstergesi olan, çıplak göğüslerinin yükselip alçalmasını, erkeksi bir memnuniyetle izledi. Başını kaldırarak şaşkın bakışlarını gördü. "Ne de olsa kısa zaman içinde evleneceğiz. Ondan sonra bunu çok daha sık yapıyor olacağız."

Antonia'nın dudakları sessizce yuvarlandı.

Philip onun içindeki sarsıntıyı hissedebiliyordu. Şaşırarak Antonia'nın gözlerine bakıp ela derinliklerinde kedere benzemeyen, alışılmadık bir ifade gördü. Kaşlarını çatı. "Ne oldu?"

Antonia cevap vermedi. Onun yerine, gözleri istemli olarak, Philip'in dikkatini verdiği gül rengi meme ucuna yöneldi. Philip parmaklarını durmaya zorlasa da, elini Antonia'nın göğsünün yumuşak dolgunluğundan çekemiyordu. Başını eğerek dudaklarını Antonia'nın şakağına değdirdi. "Bana güveniyordun, hatırladın mı? O yüzden söyle şimdi."

Bakışları yavaşça odaklanan Antonia Philip'e bakarak gözlerini kırptı. Dudaklarını aralayıp, konuşmadan önce ıslattı. Olay tamamen kontrolden çıkmadan konuşmak, açıklamalarda bulunmak önemliydi. "Ben... Yani..." Güçlkle derin bir nefes aldı. "Beni tutkuyla öptüğün zaman..." durdu ve kızardığını hissetti.

Philip parmaklarının altındaki deriden yayılan ısıyı hissetti. Parmaklarını sabit tutmaya çalıştı.

Antonia yutkunarak göğsündeki ahlaksız durumla savaştı ve sesini düzeltmeye uğraştı. "Bana dokunduğunda," Elini güçlkle Philip'in eline dokunmak için uzattı. Aşağı baktı ve aniden bakışlarını yukarı kaldırıp tahrip edici bir nefes aldı. "Kendimi kontrol edemiyorum," diye devam etti. "Kendimi..." Gözleri kararırken dilini dudaklarında gezdirdi. "oldukça iffetsiz hissediyorum."

Philip içinde yükselen arzuyla savaştı. Antonia, Philip cevap vermeden önce devam etti, gözlerini Philip'in gözlerine sabitledi. "Böyle uygunsuz davranışlar yüzünden benden

tiksineceksin.” Gözlerini aşağı çevirerek sözlerine devam etti. “Bir hanımefendinin böyle davranmaması gerektiğini biliyorum.”

Antonia'nın gözlerindeki, sesindeki dertli samimiyet, her davranışın düşüncesizlik olarak algılanmasına sebep olacak türdendi. Philip Antonia'nın kastettiği ve açıkça bağışlanmasını istediği şeyi anladı. Philip bu hisler bastırıldığında, evli hanımların, o dürtüleri körükleyen zamparaların kucağına itilmesine neden olduğunu uzun zaman önce fark etmişti. Kendi karısının da böyle bir düşünceyle akranlarının ağına düşmesine izin veremezdi. Dudaklarını sıkı. “Seni daha fazla şaşırtma ihtimaline rağmen, bir şey itiraf edeceğim.”

Sersemlemiş ela gözler Philip'in gözleriyle buluştu.

Philip elini isteksizce o sıcak cennetten çekip korsajının açık kısımlarının kapanmasına göz yumdu. “Bu konuyu belirtmekten çekiniyorum fakat tutkulu kadınlardan tiksiniyor olsam, şu anki şöhretime sahip olamazdım.” Antonia'nın gözlerinin içine bakarak ekledi, “Emin ol ki tam tersinden hoşlanıyorum.”

Antonia emin olamamış gibi bakıyordu. Philip gözlerini ayırmadan, bir kaşını pişkince kaldırdı. “Benim gibi beylerin geç yaşta evlendiği bilinen bir gerçek. Bizler, bize kıymet gösteren, tutkusu gerçek ve samimi olan, zevki doğallıkla yaşayan bir hanımla tanışma umudu besleriz.” Duraksadı ve sesi alçalarak devam etti, “Benim eskiden ve şu anda nasıl olduğumu biliyorsun. Kandırmacadan hiç hoşlanmam. Geçmişimi göz önünde bulunduracak olursan, senin damarlarında gezinen ateşten haberdarken, hafif arzulardan yani nazik bir eşin donuk tepkilerinden hoşlanabileceğimi mi düşünüyorsun?”

Philip'in gözleri koyu, bulutlu gökyüzü gibi griydi. Antonia içinde, bu konuşmanın tetiklemesiyle daha da çoğalan ürpermeyi bastırmaya çalıştı. Şaşkın bir halde, tepki göstermekle, rahatlamak arasında gidip geldi. Philip içinde yükselen gerilimi görmezden gelip devam etti. “Baş başa olduğumuzda vahşi ve şehvetli olman hoşuma gider.” Dudakları

etkileyici bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Seni böyle daha çok seviyorum." Antonia kasılıncaya Philip açıkça ve hızla ekledi, "Ayrıca seni temin ederim ki bir hanımın kocasına karşı vahşi ve şehvetli olması gayet normal bir şey."

Antonia ona şüpheyle baktı.

Philip elini kaldırdı ve burnuna parmağıyla dokundu. "Seni kötü emellerime alet etmek için yanlış yönlendirmedigime emin olabilirsin." Yumuşak ses tonunu korumak için kendini zorladı. "Sosyete'de başarılı bir evlilik, sosyal ve özel olmak üzere iki kısma ayrılır. Eversleigh Hazretleri, Jack ve Sophie Lester, tabii Harry ve Lucinda gibi tanıştığın ve tanışacağın insanların kıskandığım evlilikleri..." Durdu ve yaptığı güzel konuşmaya kendini kaptırdı. "şeye dayanıyor..." Philip önce tereddüt ettiyse de, devam etti, "karşılıklı ve derinden hissedilen büyük bir çekime."

Aşağı doğru bakarak Antonia'nın kendisine dikkatle bakan gözlerini gördü. "Senin kendine uygun bir eş aradığını sanmıştım..." Antonia'nın yüzü yine kızardı. Rahatsız olarak başını arkaya yatırdı. "Kendisine zaman ayırman gibi istekleri olmayan bir eş."

Philip zoraki bir ifadeyle gülümsedi. "Sürekli ilgilenmem gerekmeyen bir eşten mi bahsediyorsun?" Bir çekişle, Antonia'nın saçındaki kurdeleyi açtı. Saçları aşağı doğru salınırken tokalar yastıklara saçıldı. Philip elini altın renkli dalgaların arasına sokarken gülümseyişi kasıldı. "Beni, ellerimin altında çıtırçıtlak uzanırken nasıl görüneceği, nasıl hissettireceği gibi hayallerle baş başa bırakmayacak bir eş mi?" Gözleri altın buklelerin üzerindeyken, parmaklarını Antonia'nın gür saçlarının içine daldırıp onları omuzlarına döktü. Sonra gözlerini gözlerine dikti. "Bunu mu istediğini sanıyorsun?"

Antonia gözleri fal taşı gibi açılmış ve nefesi kesilmiş vaziyette başını salladı.

Philip gözlerini Antonia'nın dudaklarına indirdi. "O zaman yanıyorsun."

Başı alçaldı ve dudakları Antonia'nın dudaklarıyla buluştu. Öptü ve öpmeye devam ederek Antonia'yı tekrar arzu ve

zevkin büyüleyici dünyasına gönderdi. Ne zaman o beklenmedik durumlar baş gösterse, hislerini ve tepkilerini mırıldan puslu bir sesle yönlendirdi.

Nihayet başını kaldırdığında, şömineye önceden yerleştirmiş olduğu kütüklerin közleri sönmek üzereydi. Antonia'nın pişimanlık dolu iç çekişi hoşuna giden Philip geri çekildi. Akli hâlâ başına gelemeyen, duyguları sele kapılmış giden Antonia, Philip'in mırıldandığını duydu, "Karım benim."

"Bugün buranın böyle olacağını ummamıştım." Bir elini sert rüzgâra karşı şapkasına koymuş olan Antonia, arabaların, Park'ın ana caddesini doldurarak tıkadıkları yere baktı.

Faytonda yanında oturan Philip, kendini burnundan solumamak için tuttu. "Onları ancak bir sel uzak tutabilir. Böyle hafif tehditler," bakışları, kurşuni gökyüzünde hızla süzülen bulutlara yöneldi "Sosyete hanımlarını korkutacak kadar güçlü değil."

"Belli oluyor." Parmaklarını kuğu tüyü kürk manşetine daldıran Antonia, yanlarından geçen hanımların nazik selamlarına kendinden emin bir gülümsemeyle başını eğerek karşılık verdi. İçten içe, bu kadar sakin, kendinden emin olmasına ve kalbinin düzgün şekilde atmasına hayret etmişti.

Dün geceki balonun ardından olanlar nedeniyle, bir daha Philip'in gözlerine bakınca kendisini kötü hisseceğini sanmıştı. Bunun yerine, kahvaltı masasında karşılaştıklarında her zamanki neşeli ve arkadaşça muhabbetlerine dalmışlardı. Aralarında sinirlerini gerecek hiçbir şey olmamıştı. Philip'in sıklıkla parlayan gözlerinin ardında sezdiği anlayış bile, Antonia'nın içinde yatan mutluluğa tesir etmemişti.

Parmaklarını hafifçe esneten Antonia kürk manşetine baktı. Philip'in en son hediyesiydi bu. Dikkatlice inceledi ve Philip'e bir bakış attı. "Lordum, bugünlerde beğendiğim her şey, benim oluyor. Şemsiyeler, şapkalar hatta zümrüder..."

Kendini gri atlarını idare etmeye vermiş Philip sadece bir kaşını kaldırdı.

“Yüksek oturaklı bir fayton beğensem aynı şey olur mu acaba?”

Antonia hafif taşıta duyduğu korkuyu hızla yenmiş, artık gücünün ve hızının tadını çıkarıyordu.

“Hayır.” Philip’in cevabı netti. Dikkatini hayvanlarından bir süreliğine alan Philip Antonia’ya bakarak kaşlarını çatı. “Hayatını tehlikeye atmana asla razı olmayacağımı. Bunu düşünme bile.”

Antonia’nın gözleri kocaman oldu.

Philip öfleyip tekrar atlarına döndü. Daha az sertlikte bir ses tonuyla ekledi, “Eğer uslu durur da canımı sıkmazsan, araban için bir çift yüksek adımlı* kazanırsın. Bir daha gördüğümde Harry ile konurum.”

Bu söylediği Antonia’nın aklını çeldi. “Harry mi?” Philip daha önce bir Harry’den bahsetmişti.

Philip başını salladı. “Harry Lester... Jack’in kardeşi.” Bir saniye bekleyip ekledi, “İkisi de yakın arkadaşımıdır.”

“Alı.” Antonia bundan nasıl bir anlam çıkarması gerektiğini biliyordu. “Bu Harry’nin atları satılık mı?”

“Muhtemelen.” Philip gözlerinde bir gülümsemeyle Antonia’ya baktı.

“Harry Lester ülkenin en önde gelen damızlıklarının sahibi. Senin malikânede bindiğin aygır (Raker) onun şampiyon atlarından birinin tayı. Atlarla ilgili bir durum varsa, önce Harry’ye gidilir.”

“Anlıyorum.” Dönüp cadde boyunca rotalarına devam etmek için bekleyen arabalara katılmak üzere yavaşlarken Antonia sordu. “Bu Harry, Lucinda ile evli olan Harry mi?”

Philip başını salladı. “Lucinda... Bayan Babbacombe yani. Birkaç ay önce, yaz bitmeden evlendiler.”

“Londra’da olmamalarının bir sebebi var mı?”

“Eğer Harry’yi tanıyorsam,” diye yanıtladı Philip atlarını döndürürken, “kendilerini evde eğlendiriyorlardır diye düşünüyorum.”

* Ç.N: Yüksek adımlı: Yürürken ve koşarken, bacaklarını fazla kaldırıp, adımlarını yüksekte atar, gururlu bir görüntü sergileyen at.

Antonia Philip'e baktı. "Kendilerini eğlendirmek mi?"

Atlarını tırısı kaldıran Philip dönerek Antonia'ya baktı. "Tuhaf gelebilir ama sosyetenin ihtişamı dışında çapkınların aklını çelen tek bir şey vardır."

Antonia gözlerini kocaman açtı. "Nedir o?"

"Eşlerinin ihtişamı."

Antonia şiddetle kızarak, Philip'e imalı bir bakış attı ve dikkatini yaklaşan arabalara yöneltti.

Philip sırtından atlarına baktı. Antonia'nın yüzünün kızarması çok hoşuna giden bir manzaraydı. Bu tepki, Antonia'nın daha önce vermeye alışkın olduğu türden bir tepki değildi. Philip onun yüzünü kızartma konusunda giderek ustalaşıyordu. Pratik yaparak geliştirdiği bir diğer yeteneği bu da.

Philip, Antonia'ya bakmadan önce son sabit arabaları da geçmeyi bekledi. "Hava bozduğu için insanlar yakında azalacaktır. Kısa Dönem'in bitmesine en fazla bir hafta zaman kaldı."

Antonia Philip'e baktı. Kendi bakışları açık ve doğrudandı.

"Ya sonra?"

Philip kalbinin üstüne çöken şiddetli bir gerilim hissetti. "Eğer kabul edersen malikâneye döneceğiz ve sonra..." Susarak hızlıca atlarına baktı. Tekrar Antonia'ya baktığında, yüzünde sakin bir ifade vardı. "Ve sonra canım benim, planladığımız gibi devam edeceğiz."

Antonia'nın bakışları yine sakindi. Philip'in gözlerine baktı ve huzurlu bir şekilde gülümseyerek başını kaldırdı. "Anlaştığımız gibi lordum."

İki gece sonra, Philip Leydi Carstair'in balo salonunda dikilmiş, Kısa Dönem'i daha erken sonlandırmanın bir yolu olup olmadığını düşünüyordu. Önünde hâlâ, balo ve partilerle dolu, katlanması gereken beş gece vardı. Sabrının buna yetip yetmeyeceğinden, kendisinin yarattığı ve asla ötesine geçmemesi gereken sınırı koruyabileceğinden emin değildi.

Yakında evlenecekleri düşünülürse, Antonia'yı baştan çıkarmasında bir sorun yoktu. Fakat onu kendi çatısı ve korunması altındayken baştan çıkarmak ise bambaşka bir konuydu. Ahlak anlayışından ziyade, onurunu lekeleyen bir konu.

Rahatsız şekilde öflememek için kendini tutarak, kollarını kavuşturup Roger de Clovely'deki odada fırl fırl dönen Antonia'nın hoş görüntüsüne dik dik bakınmak için direndi. Antonia'nın partneri, Philip'in akranlarından biri olan Lord Ashby'ydi. Philip buna rağmen bir rahatsızlık hissetmemesine şaşırdı. Artık Antonia'dan ve onun sevgisinden, sadakatinden, kendisiyle evlenmek isteğinden çok emindi. Peki, o zaman niye orada durup Antonia'yı izlerken acı çekiyordu?

Antonia'yı görenler, onun verdiği güvenden asla şüphe edemezdi. Eğer yardıma ihtiyacı olsa, yakın dostlarıyla hummalı şekilde dedikodu yapmakta olan Henrietta oradaydı. Geoffrey de kalabalığın arasında bir yerde, çok büyük ihtimalle Marki, Bayan Dalling ve Bay Fortescue ile birlikteydi.

Müzik bitince Philip etrafa bakındı. Kocaların yaptığı gibi odayı terk etmemesi için bir sebep yoktu. Antonia'nın ona ihtiyacı yoktu. Philip bu arada önemli bir meseleyi, Antonia'nın zevk dolu fantezilerine ne gibi ilaveler yapabileceğini, hangi yollara sapabileceğini düşünmek için kullanabilirdi.

Hislerinin beklenmedik şiddetine ve Antonia'nın buna verdiği tepkiye bakılacak olursa, bu kesinlikle uygun bir gereksinimdi.

Antonia son selamını verip doğrulurken, Lord Ashby'ye neşeye güldü ve hemen odaya göz gezdirdi. Ana Philip'in ana kapıdan dışarı çıktığını gördü. Gülümseyerek biraz hava almaya gittiğini düşündü.

Kendinden emin ve halinden memnun şekilde, Lord Ashby ve çevresine toplanan diğerleriyle sohbete koyuldu. Antonia on dakika boyunca yaptığı havadan sudan sohbete kendini veremediğini, aklının Philip'de kaldığını fark etti. Çevresini aheste aheste süzerek kendisinin de biraz hava alabileceğini düşündü. Rüzgârlı hava yüzünden teras kapıları

sıkıca kapandığından, balo salonunun sıcaklığı giderek artıyordu.

Antonia sevecen bir ifadeyle gülümseyerek Lord Ashby'ye döndü. "Müsaadenizle lordum, halamla bir şey konuşmam gerekiyor."

Henrietta'nın Hammersley Markizi'nin bulunduğu yerin tam ortasında olduğu düşünülürse, Antonia kimsenin kendisine eşlik etmeyi teklif etmemesine şaşırmadı. Kalabalıktan sıyrılarak, halasına doğru ilerledi ve yolunu değiştirip salonun kapısına yöneldi.

Bomboş kütüphanedeki Philip şöminenin önünde yavaş yavaş yürürken, aklı Antonia ve onunla ilgili meseleyle doluydu. Kapının arkasından sessizce açıldığını duymadı. Dik-katini çeken tek ses ipek eteklerin o tanıdık yumuşak hışırtısı olmuştu.

Bir anda neşelenerek döndü ama kanepenin ucunda duranın Antonia olmadığını gördü.

"İyi akşamlar lordum."

Leydi Ardale'nin Philip hakkındaki olası masum düşünceleri, şehvet dolu ses tonu yüzünden kayboldu. İncecik ipekle kaplı seksi kıvrımlarının altına bir şey giymediği belli olan, inanılmaz güzel bir kadındı. Etekleri tekrar, yumuşak ve tahrik edici bir sesle hışırdarken, gizemli bakışları Philip'in üstünde gezinir halde, yavaşça yaklaştı.

Philip'te bir hayranlık uyandı; anlatılanlardan hayal edebileceği, ama kendisinin daha önce yaşamadığı türden bir hayranlık. Leydi Ardale ile ilgili anlatılanları duymuştu. Philip'in hiç tereddütsüz, pirana diye tabir edebileceği türden bir kadındı o. Zamparaları yer, kemiklerini tükürüp atardı. Söylenene göre, asla tatmin olmazdı. Bunu başarmaya çalışan adamlar, kelimenin tam anlamıyla dize gelmişlerdi. Lord Ardale her ne kadar gizlese de, hanımefendi avlarını evli erkeklerden seçerdi. Philip şimdiye kadar kendisinin güvende olduğunu sanmıştı.

Hanımefendinin ettiği kelimeler büyüüyü bozmuştu.

“Çok akıllılık ettin Rutliven.” Tam önünde duran Leydi Ardale bilmiş bir tavırla gülümsedi. Uzun tırnaklı parmağını Philip’in boyun bağında gezdirerek, “Kendine aile dostu olan, soylu ama sosyetenin tanımadığı, tatlı, masum bir genç kız seçtin evlenmek için.” Leydi Ardale bir kaşını kaldırdı. “Kesinlikle çok akıllıca.”

Philip belli belirsiz şekilde kasıldı.

“Tabii böyle akıllıca bir hareketin ödüllendirilmesi lazım lordum.” Leydi Ardale yanaştı. Philip onu durdurmak için hemen kolunu uzattı ve eli kadının dolgun kalçasının üstüne geldi. Leydi Ardale daha da sokularak kendini Philip’e bastır-
dı. “Umarım,” diye net bir şekilde fısıldadı, “evlenmene daha zaman vardır. Gelecek üç haftayı evinizde harcamak yerine, Ardale Malikanesi’nde bana ve konuklarıma katılmak ister misiniz? Ufak ve keyifli bir davet olacak.” Leydi Ardale’nin rujlu dudakları kıvrıldı. Gizemli gözleri Philip’in yüzündeydi. Philip’in boştaki elini yakaladı ve hiç utanmadan göğsüne göttürerek, Philip’in parmaklarını olgun kabartının üstünde tuttu. “Sizi temin ederim, çok eğlenceli olacak. Tüm o meşakkatli planlamalarınızdan sonra, kendinizi bundan mahrum bırakmak istemezsiniz.”

Philip’in hissettiği tiksinti, Leydi Ardale’i itme arzusu Philip’in duraksamasına neden oldu. Hanımefendinin şehvetli teklifini reddetmeden önce yavaş ve sakin bir şekilde nefes alıp, toplayabildiği tüm nezaketini topladı. Onun geçkin, abartılı görünüşünü Antonia’ya tercih edebileceği fikri bile zekâsına hakaretti. Antonia ile ilgili yorumları, Philip’in tüylerinin diken diken olmasına yetmişti. Leydi Ardale Philip’in kıpırdamamasını yanlış yorumladı ve yılan gibi bir gülümsemeyle uzanıp Philip’in başını aşağı eğmeye niyetlendi. Philip’in yüzündeki ifade sertleşti. Kalçasındaki eli kasıldı ve boştaki diğer eli uzanıp Leydi Ardale’nin omzunu kavradı.

O anda başını neden kaldırdığını anlayamadı ama kapının hemen önünde gördüğü silüet Antonia’ya aitti. Donakaldı.

Leydi Ardale Philip’e yüklendi. O sırada Antonia’nın hıçkı-

rığı, içine düştüğü korkuyu ve kuşkuyu delip geçti. Philip bu küçük, çatlak feryadı duymuştu. Antonia ellerini dudaklarına bastırıp sesini kesti ve dönerek odadan kaçtı. Leydi Ardale o anda kendini, tam da olmak istediği gibi kanepede yatarken buldu ama tek bir farkla: Philip yanında olmalıydı, kapıya doğru hızla yürüyor değil.

“Ruthven!”

Hanımefendinin tiz feryadı Philip'i durdurdu. Arkasını dönerek, gözlerindeki buz gibi nefretle içini dondurdu onun. “Hanımefendi,” dedi sinirle, “İleride sevgililerinizi daha dikkatli seçmenizi tavsiye ederim. Eğer size katılmak isteyeceklerini düşünüyorsanız yanılıyorsunuz.”

Bunu dedikten sonra topukları üstünde döndü ve Antonia'nın peşinden gitti.

Balo salonuna girince duvarın yanında durup konuklara göz gezdirdi. Sonunda müstakbel eşini gördü. Genç bir delikanlıyla eşli dans yapıyordu. Yüzünde anlayamadığı kaygısız bir ifade vardı. Philip bu ifadenin altında yatan acıyı, gülümsemek ve şen tavırlar sergilemek için ne kadar çaba sarf ettiğini, onun içinde yatan acıyı görebiliyordu. Antonia'ya koşup onu kollarına almak ve gördüğüyle, duyduğuyla ilgili gerçekleri anlatmak dürtüsüyle mücadele etti. Bunu yapmaktan onu tek alıkoyan şey sosyetenin vereceği tepkiydi.

Gergin ve sabırsız bir şekilde dansın bitmesini bekledi ve ardından, Antonia'nın yanındaki yerini almak için balo salonunu azimle adımladı. Philip ona bakarken, o Philip'e bakmadı ama hafifçe başını kaldırdı.

Philip sakinleşmek için derin bir soluk aldı ve bekledi. Antonia'nın yanındaki delikanlılar, sülün avındaki başarıları ile ilgili ateşli bir tartışmaya girince, Philip eğildi. “Antonia konuşmalıyız. Gel, yürüyelim.”

Antonia ince bir kahkaha atarak ilgiyi tekrar üzerine çekti.

“Korkarım dans kartını dolu lordum.” Kartını gösterme bahanesiyle sağ bileğini Philip'in avcundan çekti. “Bakın.” Philip'e bakmadan, kartı görmesi için kaldırdı, sonra da eş-

likçilerine yöneldi. "Bunca istekli kavalyciyi hayal kırıklığına uğratamam."

Eşlikçileri anında yardıma yetişip, Antonia'yı almak istediler. Philip dişlerini gıcırdatarak nezaketle boyun eğdi. Daha önce birlikte vals yapmışlardı ve her zamanki gibi, Antonia'nın danssız geçireceği vakit yoktu.

Philip, Antonia'nın o neşeli tavrının, gerçekte ne kadar sahte, yapay olduğunu anladı. Bunu bilmek, Antonia ile zaman geçirmeyi denemek adına elini kolunu bağladı. Onca çabasından, yaşadığı onca heyecandan sonra, Antonia'yı burada, balo salonunda histeri krizine sokmak aşağılık bir hareket olurdu. Bu düşünceyle olduğu yerde kaldı. Eğer tökezleyip düşerse, onu tutacak birkaç kişiden biri kendisiydi. Zaten birazdan sıcak evlerinin kütüphanesinde olacaklardı.

Philip gecenin sonunda aklında bu düşünceyle Antonia'yı balo salonundan sakince çıkardı. Onu ilgili gözlerden elinden geldiğince gizliyordu. Neyse ki Henrietta'nın dikkati de Bayan Dalling olaylarına çekilmiş, Geoffrey konuşmalara da larak, Antonia'nın yarattığı boşluğu doldurmuştu.

Antonia arabadan inerken Henrietta'yı takip etmiş, Philip'i de peşine takmıştı. Fakat Henrietta'nın merdivenlerde yavaş ilerleyişi yüzünden duraksamıştı. Antonia'nın yanına gelen Philip elini tuttu ve kolunu sıktı. Antonia dokunuşuna baktı ve kabullenerek kendisini kapıya doğru götürmesine müsaade etti.

Merdivenleri Geoffrey'nin kolunda çıkmakta olan Henrietta, Bayan Dalling hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Philip, yanında Antonia'yla ikisinin merdivenden çıkışını izledi.

"Lordum?"

Carring Philip'in gece ceketini almak için bekliyordu. Antonia'yı bırakan Philip gevşek ipleri çözüp pelerini omuzlarından attı. Arkasını döndü ve Antonia'nın merdivenlerin yarısına varmış olduğunu gördü.

"Maalesef ki lordum," dedi bir elini alnına koyarak, "başım korkunç şekilde ağrıyor. Müsaadenizle."

Dönerek veda eden Antonia, Philip'e bir kez bile bakmadan merdivenleri çıkmaya devam etti. Philip onun gidişini izlerken gözlerini kıstı. Antonia'nın attığı her adımda, yüzü daha da katılaştı.

Antonia gözden kaybolunca, Carrington öksürdü ve ardından homurdandı, "Bu akşam içki yok mu lordum?"

Philip, alev alacak gibi kükredi. "Lanet olası brendimi kendi kendime doldurabileceğimi biliyorsun! Çekilebilirsin."

Böyle dedikten sonra, kütüphaneye yürüdü ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Antonia odasına varınca, akşamları kütüphanede oyalanmasına alışmış olan Nell'i çağırmak için çanı çaldı. Yay kırıışı gibi gergin, Nell'in gelişini bekledi ve kendini onun ellerine bıraktı. "Biraz bitkinim. Güzel bir uyku beni kendime getirecektir."

Antonia'nın düğmeleriyle uğraşan Nell, ince bir bakış attı. "Ağrıkescici istemediğinden emin misin? Ya da Doktor Radcliffe'in kuvvet verici domuz peltesi kavanozunu da kapıp gelebilirim. Ondan bir kaşık içmek insanı güçlendirir."

Antonia'ya kesinlikle güç gerekiyordu. "Hayır, teşekkür ederim." Kendini kasarak, düşüncelerini, duygularını kontrol altına aldı. "Sadece geceliğimi giydir, saçımı ben hallederim."

Doktor Radcliffe'in peltesinin faydalarını geveleyip duran Nell sonunda dışarı çıkınıştı. Odada yalnız kalan Antonia güçlükle derin bir soluk aldıktan sonra, elinde fırçayla makyaj masasının önündeki tabureye oturdu. Sanki rüyaya dalmış gibi, kalın buklelerini taramaya başladı. Bakışları aynadaki yansımasına odaklanmıştı. Sağ yanındaki büyük şamdanın ışığı yüzüne vuruyordu. Çabucak yansımasına bakıp mum söndürücüye uzandı. Mumlar sönüp de odayı gölgeler sararken sadece yatağının yanındaki mumdan gelen ışık yanarken, tekrar aynaya baktı.

Kalbindeki acıyı hissetmek için gözlerini görmek istemi-

yordu. Bunun tek suçlusu da kendisiydi. Kalbinin mantığı-
nın önüne geçmesine izin vermiş, aşkın ona mucizeler geti-
receğine inanmıştı. Annesi onu uyarmıştı ama dinlememişti
işte. Aşkın büyüüne kapılıp onun acısından uzakta oldu-
ğunu düşünmüştü. Bu gece ise öyle olmadığını fark etmişti.

Duygularına vurduğu zincir ansızın paramparça olmuştu.
Aşk kafasına, Leydi Carstair'in kütüphanesinde, Philip'in en-
tel kaltağın biriyle yaptıklarını gördüğünde yediği bir darbe
gibi inmişti. Acı içine yayıldı ve kalbi mengineyle sıkılır gibi
oldu. Her yerine gizlice yayılan zehir, tüm umutları yutup
geçiyordu.

Antonia aynaya boş boş bakarak gözlerini kırptı ve fırça-
sını elinden bıraktı. Her zaman güçlü olmuş, her zaman her
durumla başa çıkmasını bilmişti. Bununla da başa çıkacak
ve ağlamayacaktı. Annesi babasının ona verdiği son hediye
olan kısırağı sattığında bile ağlamamıştı. Yavaşça omuzlarını
dikleştirdi ve kararlılıkla, gölgelerin içine gömülmüş yansı-
masına baktı.

Acısı, ıstırabı tamamen kendi suçuydu. Philip onu sevdi-
ğini hiç söylememişti ve bu yüzden onu suçlayamazdı. Ha-
kikat ise her zamanki gibi tam tersini düşünme aptallığıydı.
Hislerinin, dile getirilmemiş hayallerinin bir önemi yoktu.
Bir hışımla hepsini bir araya getirip derinlere gömdü ve ta-
kip eden bir saati, Philip'in eşi olmak için gereken kısıtlama-
ları tekrar ederek geçirdi. Bu açık ama ruhsuz telkinlerden
umulmadık bir güç alıyordu. Ancak o zaman asıl gayesini
hatırlayıp, diğer şeyleri düşünebildi.

Gecenin geri kalanı, neticesiz ve çaresizce kırık kalbini
onarırma çabasıyla geçti.

On İkinci Bölüm

"Başka bir şey ister misiniz lordum?"

Kütüphanedeki masasında oturmuş olan Philip başını
kaldırdı. Carrington açık kapının ağzında duruyordu. Philip
kaşlarını çatı. "Hayır. Şu an değil."

Carrington eğildi ve çıkarak kapı koluna uzandı.

"Kapıyı açık bırakabilirsin."

Carrington tekrar eğildi. "Tabii lordum."

Philip homurdanmadan Resmi Gazete'ye döndü. Öğle
güneşinin zayıf ışınları, bulutları parça parça deliyor, yayı-
lıyordu. Birden belirsizleşen tek şey hava değildi. Antonia
Philip'e açıklama şansı tanımamıştı. Philip'in ona güveni
sonsuzdu ama güven konusunda anlaşmalarına rağmen, belli
ki Antonia Philip'e güvenmiyordu. Belli ki kendisinin de giz-
lemeye çalışmadığı bir şöhreti vardı ama ikisi yıllardan beri
arkadaşlardı. En azından arkadaşlıklarının ona bir şey ifade
edeceğini düşünmüştü. Ona göre, konu açıktı. Antonia onun
öyle bir şey yapmayacağını biliyor olmalıydı. Philip'i tanıyor
olmalıydı. Gördüklerine ya da işittiklerine inanmamalıydı.
Philip somurttu. Gözleri boş boş önündeki sayfaya kilitlendi
ve düşüncelere daldı.

Kütüphane kapısının ötesinden hafif bir gıcırta duyuldu.
Birden sandalyesinden kalkarak masasının etrafından dolaştı.
Antonia son merdiven bloğundan inerken, Philip merdiven-
lerin dibinde onu karşılamak için bekliyordu.

"Günaydın canım. Kahvaltıda göremedim seni. Umarım iyi uyumuşsundur," dedikten sonra, özenle hazırlandığı konuşmasının geri kalanı, Antonia'nın yüzünü gördüğü an aklından uçup gitti.

Antonia, bir eliyle parmaklığı tutarak tereddüt etti. Bakışları kasten başka yere odaklanmış haldeydi. "Sanırım..." Soluk alarak başını kaldırdı. "uyuyakalmışım." Tüyleri ürperdi ve titrer gibi oldu. Eğer Philip'in uygun eşi olmak istiyorsa, bu anlarda bile düzgün davranmalıydı.

Dikleşti ve duruşuna dikkat ederek merdivenlerden inmeye devam etti. Arkasından Nell'in gürültülü adımları merdivenlerde duyuldu. Antonia başını meydan okurcasına dik tutuyordu. Nell önceden salatalık suyu ve Danimarka Losyonu'ndan bahsettiği için, Antonia daha en kötüsünü görmediğini düşündü. Son basamaktan da inerek müstakbel kocasına doğru, odaklanmadan baktı. "Umarım iyisinizdir lordum."

"Eh işte," diye kısa bir cevap verdi Philip. Bir anlık tereddütün ardından, "Bana bir dakikamı ayırır mısın diye soracağım canım."

Antonia sadece ricasına değil, sesindeki nazik havaya da şaşırarak gözlerini kırıştırdı. İstemsizce Philip'in yüzüne odaklandı. Gözlerinde gördüğü bakış başını çevirmesine sebep oldu. Bu hareketini eteklerini düzeltirmiş gibi yaparak gizledi. "Ben de tam mektup yazmak için arka taraftaki salona gidiyordum. Maalesef yazışmalarımı çok ihmal ettim. Yorkshire'da minnet borçlu olduğum birçok hanımefendi var."

Antonia olay çıkarmamaya niyetliydi fakat şu an Philip'le başbaşa kalmaları fikri de biraz fazlaydı. Gözlerini Philip'in boyun bağına dikerek devam etti, "Yani fazlasıyla gecikmiş durumdayım. Eğer saat ikiye kadar hepsini yazabilirsem, Carring onları postalayabilecek."

"Carring," dedi Philip başkâhyasının arkasında gezindiğinden emin bir şekilde, "onları masama bırakabilir. Ben damgalarım."

Antonia başını doğrulttu. "Teşekkürler lordum. Şimdi müsaadenizle derhal yazmaya başlayayım," diyerek arkasını döndü.

"Peki, daha sonra, yazı işin bittiği zaman meydana bir dolaşıp hava alsak?"

Antonia duraksadı. Temiz havada yürüme fikri cezbedici olsa da bahçede gergin ve sessiz bir şekilde yürüyecek olmaları fikri caymasına yetti. "Ah... Sanırım Henrietta'yla Leydi Cathie'de çay içip, sonra da kısa süreliğine Bayan Melcombe'un kabul gününe katılacağız."

Bu dandik bahane havada asılı kaldı. Antonia çok gerilmişti. Gerginlik yükseldi ve büyüyerek ikisini de dondurdu. Ardından Philip her zamanki kibarlığıyla eğildi.

"O zaman akşama görüşürüz canım benim."

Philip'in sesindeki gizli imadan gerilen Antonia akşamki planlarının hepsinden caymıştı. Akşam yemeğine inmeyi bile göze alamamış, başının ağrıdığını bahane ederek, yemeğini odaya istemişti.

Tek başına yemek masasının başına yerleşmiş olan Philip düşüncelere daldı ve bakışlarını yanındaki boş sandalyeye dikti. Masanın ucundaki Henrietta ve Geoffrey dedikoduya dalmışlardı.

"Yeni fikirlerden pek hoşlanmadığımı belirtmeliyim, fakat yine de şu an Meredith Ticehurst'e katıldığımı pek söyleyemem." Henrietta çorba kâsesini ittirdi. "Bay Fortescue ile ilgili şüpheli bir durum yok değil mi?"

"Şüpheli mi?" Geoffrey kaşlarını çatı. "Bildğim kadarıyla yok. Tanıdığım kadarıyla iyi bir insan. Güzel bir çift atın çektiği bir çifttekeri var."

Henrietta kaşlarını çatı. "Ben onu kastetmedim." Başını kaldırarak masanın diğer tarafına baktı. "Bay Fortescue aleyhine bildiğin bir durum var mı Ruthven?"

Philip adını duyunca, düşüncelerinden sıyrıldı. "Fortescue?"

Henrietta rahatsız bir ifadeyle baktı. "Bay Henry Fortescue... Bayan Dalling'in müstakbel talibi. İtiraf etmeliyim ki ben Meredith Ticehurst'ün yeğenini yönelttiği yoldan hiç hoşnut değilim Philip. Ne ondan ne de Marki'nin girdiği yoldan. Sonuçta o bir erkek ve başının çaresine bakabileceği umulabilir."

Philip Hanımersley Markizi'ni hatırlayınca, bundan pek emin olamadı. "Bay Fortescue aleyhine bildiğim bir şey yok. Tek bildiğim kendisinin oldukça uygun, hatta cazip bir eş olacağı."

Philip bu beyandan sonra şarap kadehine uzandı. Şarabını yudumlarken Henrietta'nın tahminleri, endişeleri ve Geoffrey'nin görüşleriyle ilgili konuşmalar kulaklarını yalayıp geçti. Kontes'in işini bozmak için kurdukları gizli ittifakları ve yarı belirgin planlarından bahsedilmedi. Yemek sona ermişti. Philip ne yediğini hatırlamıyordu bile, umursamada da. Birçok şey gibi iştahını da kaybetmişti.

Leydi Arbuthnot'un davetine gitmek için evden çıkmaya hazırlanırken salonda toplandıklarında, Henrietta'ya yumuşak bir ifadeyle baktı. "Çıkmadan önce Antonia'yı kontrol etmek istersin her halde?"

"Antonia mı?" Henrietta şaşırarak baktı. "Niye ki? Çok hasta değil, biliyorsun."

"Düşünmüştüm ki," dedi Philip sert bir ses tonuyla, "Belki rahatsızlığının ciddi bir şey olmadığından kesinlikle emin olmak istersin. Ne de olsa senin himayen altında."

"Öff!" Henrietta elini ilgisizce salladı. "Belli ki önemsenmeyecek bir rahatsızlık." Philip'e bakarak ekledi. "Ayrıca, onun özünde taşralı olduğunu unutmamalısın. Şehir hayatına uyum sağlamış olabilir ama son birkaç hafta aralıksız cürcunayla geçti. Biraz dinlenmeye hakkı var." Anaç bir tavırla Philip'in kolunu okşadı ve Geoffrey'yi çağırarak ön kapıya doğru ilerledi. Philip yüzünde kaskatı bir ifadeyle duraksadı ve isteksizce peşlerinden gitti.

Leydi Arbuthnot'un davetinden geceyarısı döndüler.

Neyse ki Henrietta şehirdeki başka partilere katılmak istememişti. Henrietta, Geoffrey ile başbaşa, samimi şekilde merdivenlerden çıktı. Philip kaşlarını çatarak kütüphaneye ilerledi. Göz ucuyla Carrington'ın ifadesini gördü. Kapıyı kararlilikla kapattı.

Duraksadı ve içki dolabına giderek büyük bir kadeh brendi doldurdu. Bardağı elinde sallayarak şöminenin yanındaki sandalyesine döndü ve oturdu. Yavaşça kaliteli brendiyi yudumladı. Karşısındaki boş sandalyeyi derin derin izledi.

Geçen akşam şöminenin önündeki kilimin üstünde öfkelili, aciz ve hiç huyu olmadığı halde kızgın yürüyüp durmuştu. Bu akşam yine kızgındı ve içindeki endişe de büyüyordu. Antonia ondan kaçınıyordu. Artık Carrington bile ona soğuk bir kınamayla bakıyordu.

Philip boş sandalyeye sert bir bakış attı. Kabahati yoktu. Antonia ona daha fazla güvenmeliydi. Hanımların müstakbel eşlerine güveniyor olmaları gerekirdi. Antonia ona âşıktı...

Philip durdu. Bir anda dünyası sarsıldı. Ardından sabırsızca burnundan soludu. Tüm kuşkuya, tüm hata olasılığına rağmen, Antonia'nın kendisine âşık olduğunu biliyordu. Bunun böyle olduğunun sekiz yıldan fazla zamandır farkındaydı. Aşkı elâ gözlerinin derinliklerindeki canlı, sıcak bir şekilde parılıyordu. Philip buna yıllar önce de karşılık vermemiştii ana yine de farkına varmıştı.

Bu düşünce Philip'in içini ısıttı. Brendisinden büyük bir yudum aldı ve kaşlarını çatarak ince ince yanan ateşe baktı. Eğer Philip'e âşıksa, ona güveniyor olması de gerekirdi. Ona daha fazla inanmış olması gerekirdi. Bu yürekliliği göstermiş olması gerekirdi.

Philip'in düşünceleri zihninde tekrar uçuştı. Antonia müthiş cesur biriydi. Sert atları korkusuzca idare edecek kadar, sekiz sene atlardan mahrum kalmaya dayanacak kadar cesurdu. Cesaretinden şüphe duyulamazdı. Peki, o zaman neden cesaretini bu konuda da göstermiyordu? Neden Philip'in karşısına çıkıp açıklamasına müsaade etmiyor da,

gördüğüne bu kadar kolay inanıp içine kapanıyordu? Neden Philip'in ona güvendiği kadar güvenmiyordu Philip'e?

Philip yavaşça gözlerini kırpı ve yüzünü buruşturup kadehinden bir yudum daha aldı. Philip ona abayı yakmış olduğunu, ikisinin arasında derin bir etkileşim olduğunu söylemişti ve Antonia Philip'in onu arzuladığını biliyordu. Herhalde onun gibi zeki bir hanımın da bundan bir çıkarımında bulunması gerekirdi. Philip iyice somurtarak rahatsızlıkla kıpırdandı.

Köşedeki saat dur durak bilmeden tıklıyordu. Tam biri vurduğunda bardağını boşalttı ve somurtarak ayağa kalktı. Böyle devam edemezlerdi. Onun yüzünde gördüğü acı ve ısırap Philip'in aklına kazınmıştı. Sıkıntısı kalbine çökmüş kurşuni bir ağırlık gibiydi. Eğer kuvvetli bir açıklamaya ihtiyacı varsa, bunu elde edecekti. Philip bunu onunla baş başa konuşmalı ve meseleyi çözmeliydi.

Philip onun ne kadar hızlı öğrendiğini unutmuştu. Elin-den gelen tüm çabaya rağmen, Antonia ile ilk başbaşa konuşma fırsatını bir sonraki akşam Leydi Harris'in halosunda vals için piste çıktıklarında bulmuştu. Philip onu kollarına alırken Antonia'nın belirgin şekilde ürperdiğini fark etti. Onu kendisine yakın tutarak, dönerek dans eden kalabalığın arasına daldırdı.

Antonia..."

"Leydi Harris'in süsleri oldukça güzeller, değil mi lordum? Minyatür güllerle bezenmiş bir peri mağarası kimin aklına gelirdi ki?"

Philip dudaklarını sıktı. "Lord Harris denizciydi. Askeri silah daresiyle alakalı bir işi vardı. Bu arada ben..."

"Sizce ateş alırlar mı?" Antonia yüzünde neşeyle kaşlarını havaya dikti. "Etrafta Geoffrey gibi genç delikanlıların olduğu düşünülürse bunun pek akıllıca olduğunu sanmıyorum."

"Bunu kimsenin düşündüğünü sanmıyorum. Antonia..."

"Eminim ki yanılıyorsunuz lordum. Eminim Geoffrey çoktan bir tancesini ateşlemeyi düşünmüştür."

Philip yavaş ve kararlı bir soluk aldı. "Antonia ben açıklamak isterim ki..."

"Hiç gerek yok lordum." Antonia başını kararlılıkla kaldı-
rarak, Philip'in sağ omzunun üstünden baktı. "Açıklamanız
gereken bir şey yok... Sizden özür dilemesi gereken benim.
Öyle bir şeyin bir daha olmayacağından emin olabilirsiniz.
Yersiz davranışımın farkındayım. Bu konuyu daha fazla tar-
tışmamız gerekmediğine sizi temin ederim."

Antonia sanki savaşa hazırlanır gibi bir tavırla Philip'e ka-
çamak bakışlar attı. Philip'in ifadesi sert ve oldukça acıma-
sızdı.

"Antonia, bu..."

Antonia ritmi kaçırıp tökezledi.

Philip onu yakaladı ve doğrulttu. Bir an acaba kasten mi
tökezlediğini merak etti. Antonia şaşkın ve delici bakışlar
atarak, öyle olmadığı konusunda Philip'i temin etti. "Kim-
se görmedi... Mühim değil." Philip tekrar dönerlerken onu
daha gevşek tuttu. "Şimdi..."

"Sizin için öyle olsa da, ben adımlarıma dikkat etmeliyim
lordum."

Philip içinden küfretti. Antonia'nın sesindeki titreme ta-
mamen gerçektir. Philip sabrederek onu pistin dışına götür-
dü. Oldukça nazik konuşuyordu. "Seninle başbaşa kalmak
istiyorum Antonia."

Antonia kaçamak bakışlar atarak başını çevirdi. Philip
Antonia'yı saran gerginliği hissedebiliyordu. Antonia'nın
savunmaya geçip sesinin düzgün çıkacağından emin olması
tam bir dakikasını aldı. "Sanırım bundan böyle klasik yön-
temleri izlememiz akıllıca olacaktır lordum. Bundan böyle,
kabul edilir hale gelene kadar baş başa görüşmemeyi öneri-
yorum."

Philip bu öneriye yumuşak bir şekilde tepki vermek için
bütün gücünü zorladı. Etrafa karşı tavırlarına dikkat etmekte
zorlanıyordu. "Antonia," dedi müthiş sakın bir sesle. "Eğer
sen bunun..."

“Leydi Hatchcock’un yeni gözlüğünü gördünüz mü? Hugo’nun dediğine göre gözünü inanılmayacak ölçüde büyütüyormuş.”

“Leydi Hatchcock’un gözlüğü zerre kadar ilgimi çekmiyor.”

“Öyle mi?” Antonia’nın gözleri kocaman oldu. “O zaman belki son dedikoduları duymuşsunuzdur. Görünüşe göre...” Antonia nefes bile almadan boşboğazlık etmeye devam etti.

Philip kızın sesindeki alınganlığı sezdi. Kocaman açılmış gözlerini ve hızlı nefes alıp verişlerini fark etti. Yılmaya başlayarak vazgeçti. Antonia’yı eşlikçilerinin yanına götürürken durmadan konuşmasını dinledi.

Antonia nefes nefese teşekkür etti. Philip, ona kemiklerine kadar hissedeceğini düşündüğü bir bakış attı ve arkasını dönerek oyun salonuna doğru ilerledi.

Philip Antonia’yı ertesi akşamüstü kovalayıp durdu. Antonia yanında yardımcısıyla arka salona çekilmişti. Philip içeri girerken başını kaldırdı. Odanın ortasındaki yuvarlak masada oturuyordu. Masanın üstüne, kalın kâğıtlar, mukavalar, brokar ve ipek kumaşlar, kurdeleler, boncuklar, ipek kurdeleler ve püsküller yayılmıştı. Elinde büyük bir iğneyle, bir parça kalın kâğıdın üzerine brokar halka işlemekle meşguldü.

“Tünaydın lordum.” Antonia şaşkınlıkla gözlerini kırptırıp, Philip’in şıklığını doya doya izleme dürtüsüne karşı koymadı. Sonra elindeki eldivenleri fark etti. “At binmeye mi gidiyorsunuz?”

“Evet.” Philip oldukça sakın bir şekilde masanın önünde durdu. “Bana eşlik etmek isteyip istemeyeceğini merak ettim canım. Son zamanlarda içeride fazla zaman geçirdin. Biraz temiz hava iyi gelecektir.”

Philip’in boyun bağına dikiği gözlerini kırptırdı ve başını eğdi. “Ne yazık ki beni uygunsuz bir anda yakaladınız lordum.” Elini önündeki malzemelerin üzerinde gez-

dirdi. "Dün akşam el çantam kırıldı ve bu akşam Leydi Hemminghurst'ün balosuna gitmeden önce elbiseme uyan yeni bir çanta yapmalıyım."

"Ne talihsizlik." Philip gecikmeden kibarca gülümsedi. "Ben de billhassa bugün pek sakın olduğundan, dizginleri kısa bir süre sana verebilirdim diye düşünüyordum."

Antonia'nın elleri donakaldı. Başını yavaşça kaldırarak Philip'le göz göze geldi. Philip zaferini gizledi. Leydi Ardale hayatlarına çirkin şekilde bulaştığından beri ilk kez o dos-doğru bakışlarından biriyle bakmaktaydı Philip'e.

Philip sonra Antonia'nın gözlerindeki sitemi gördü. "Sizin faytonunuzda mı?" diye sordu.

Philip önce duraksadı, sonra başını salladı. Antonia içini çekerek başını eğdi. "Belirtmeliyim ki kendimi pek iyi hissetmiyorum. Biraz midem bulanıyor. Sanırım Leydi Harris'in somonlu böreklerinden olsa gerek. Bugünlerde birinin somonuna güvenmek pek zor." Bir parça ipek püskülü uzatıp neşeyle devam etti, "Bu sebeple korkarım ki kibar ve oldukça cezbedici teklifinizi reddetmek zorundayım. Kendime faytona binecek kadar güvenemiyorum." Yüzünde şeytani bir parıltıyla yukarı baktı. "Belki çifttekerinize binebiliriz?"

Philip yüzünün kasıldığını hissetti ve gözlerini kısmamak için kendini zorladı. Gayet düzgün bir ses tonuyla yanıtlamadan önce bir süre geçti. "Ne yazık ki çifttekerimi malikâne de bıraktım." Philip Antonia'nın da bunu bildiğinden emindi.

Antonia üzüntüyle içini çekti. "Öyleyse, teklifinizi reddetmeliyim lordum." Philip'e tatlı bir şekilde gülümseyerek ekledi, "Bay Satterly'yi görürseniz saygılarımı iletin."

Philip Antonia'ya baksa da Antonia onunla bir daha göz teması kurmadı. Rahatsız edici bir sessizliğin ardından Philip sert bir sesle, "Öyleyse canım, sana iyi bir akşamüzeri dilerim." Her zamanki kibarlığından yoksun bir hareketle eğilip hızlıca odadan çıktı.

İki gece sonra, Philip kütüphanesine çekilmiş, yine

Antonia'nın kıvrak zekâsına lanetler okuyordu. Yaptığı her hareketi engellemişti. Kuzeydeki küçük kasabadan gelen masum Antonia, genç bir hanımla yalnız kalmak için daha önceden denenmiş tüm yöntemlere karşı gelmenin bir yolunu bulmuştu.

Yardımcısı olmadan evde hiçbir yere gitmiyordu. Dışarıya sadece davetler için çıkıyor ve toplum içindeyken ya yanında eşlikçileri oluyor ya da sürekli Bayan Dalling'in yanında kalıyordu. Sosyetenin kodaman hanımlarından birinin balo salonunda olay yaratma gibi bir şansı olmayan Philip, elinin kolunun bağlanmış olduğunu düşündü. Ayrıca Antonia, herkesin ortasında tatsızlık yaratamayacağını bildiği için, onu bununla tehdit etme şansı bile yoktu.

Şöminenin önünde dalgın dalgın yürüyordu. Ne yapabiliirdi? Çirkin suratlı yardımcısı ve Carring'in gözleri önünde facia mı yaratsaydı? Bunu düşünmek dişlerini gıcırdatmasına sebep oldu. Asla bu kadar alçalmayacaktı. Belki diz çökerdi, ama daha fazlası, asla!

Yukarıdan bir gıcırta duyuldu. Philip durarak yukarı baktı. Gözleri tavan boyunca gezdi. Rahatsız ifadesi yavaşça meraklı bir hal aldı. Ardından tekrar kaşlarını çatarak yürümeye devam etti. Havada kalan bu konuyu Antonia'nın yatak odasına taşınması tam olarak delilik sayılırdı. Bunun olası teferruatları, Antonia dinlemeye razı olsa bile çok can sıkıcı olurdu.

Diğer taraftan durum böyleyken malikâneye dönmek hiç hoş olmayacaktı. Antonia, Philip'in kesinlikle öngöremeyeceği bir şekilde kendini çekmişti. Gültüşündeki sıcaklığından mahrum kalmanın kendisini bu kadar derinden etkileyebileceğini tahmin edemezdi.

Durdu, derin bir nefes alarak göğsündeki bariz sıkışıklığa direndi. Gözlerini kapatarak sorununa odaklandı. İnsanların her zaman zevkine düşkün olarak nitelendirdiği Philip, şimdi ne istediğinden emindi.

Antonia'nın gözlerine o ışıltıyı geri koymak istiyordu. Birbirlerine attıkları kıskırtıcı bakışları geri istiyordu. Onun yü-

zünün yeniden kızarmasını istiyordu. Her şeyden çok, onun kendisine her zaman baktığı gibi açık, dosdoğru ve dürüst şekilde, gözlerinde aşk parıltısıyla bakmasını istiyordu.

Philip aniden gözlerini açtı. Şöminenin içinde yanan bir kütük hareket etti. Philip kaşlarını çatarak kütüğe baktı. Sevdigi kadın çok zeki olsa da, Philip'in, hem masumiyetine duyduğu saygıdan, hem de derinlerden gelen kibar bir içgüdü yüzünden yaklaşmayı denemediği başka bir durum daha vardı. Kibarlık zamanı geçmişti.

Yavaşça, düşünceli bir ifadeyle sandalyesine oturdu. Her zamanki gibi bakışları dalgındı ama bu kez bir şeyler hesapladığı gözlerinden belli oluyordu. Antonia'yı takip etmemişti.

Ertesi sabah kahvaltı sofrasında Henrietta'nın yanında oturan Antonia, haşlanmış armuta sertçe girişti. Aynı acımasız, paramparça edici yıkımı, insan içine fazlasıyla dar, ipek elbiseler içinde çıkan o çirkinkadına da göstermek isterdi. Eğer Leydi Ardale (kadının adını hemen ertesi akşam öğrenmişti) ördekli göletin yakınlarında dikiliyor olsaydı, neler olacağı barizdi. O durumda sadece ördekleri ürküttüğü için pişman olurdu. Ekmeğinden bir lokma alan Antonia, düşünmeye başladı.

"Evet... Artık çok eminim!" Antonia'nın yanındaki Henrietta hırçın bir tavırla başını salladı. "Canlarım benim, bunun olmasına müsaade edemeyiz."

"Oldukça şaşırtıcı bir karar," dedi Geoffrey marmelata uzanırken. "O gorgonun dediklerine bakılırsa, Cattriona ve Ambrose ikna olmadıkları takdirde hiç şansları kalmayacak. O iki düzenbaz ve bir sürü hizmetkârla başbaşa kalacaklar. Sonrasında ne olacağı malum tabii."

"Hımmmm." Henrietta kaşlarını çatı. "Kont'un bu kadar..." yüzünü buruşturdu. "etkisiz olması çok acı."

"Henry'nin anlattığına göre," dedi Geoffrey, "zavallı ayyaş o kadar uzun zamandır kontrol altındaymış ki artık izin almadan hapsiramiyormuş bile."

"Evet, zaten hiçbir zaman güçlü biri olmadı o." Bir dir-

seğini masaya dayayan Henrietta bıçağını salladı. "İşte tam da bu yüzden, bu daveti kabul etmeliyiz. Ticehurst'ün niyetini değiştirmenin en ufak bir yolu varsa, o iki zavallı genç için elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız."

"Hiç şüphesiz," dedi Geoffrey. "Planları bozulmalı."

"Aynen öyle." Henrietta Antonia'ya döndü. "Sen ne diyorsun canım benim?"

"Hımm?" Antonia gözlerini kırptı ve başını salladı. "Evet, tabii ki."

Henrietta kararlı bir ifadeyle Geoffrey'ye, Antonia da tabağına ve düşüncelerine geri döndü. Neredeyse, Catriona'nın dramındaki olaylarla eşit düzeydeydi. Fakat onun dışarı yansıttığı şeylerin çoğu, sadece kendine hastı.

Philip'in talihsiz eğilimine nasıl karşılık vereceğine karar verdiğinde, ta en başında ona uygun bir eş olmak için adım attığında, duygularının, aklı tarafından yönlendirileceğini sanıyordu. Aklının duyguları tarafından yönetileceğini değil.

İşte bu yüzden, düşüncelerini toplamaya gerekiyordu. Tabii artık böyle davranacağını beyan etmesi gerekli mi, ondan emin değildi. Leydi Ardale'i her düşündüğünde içinde biriken öfkeye engel olamıyordu. Philip'in kütüphanesine dalıp ondan Catriona'nın bile hayal edemeyeceği rezil bir duygusallıkla, açıklama beklemesine ve Philip'in sadece ama sadece kendisine ait olduğu konusunda ısrar etme kararlılığına bakalacak olursa, artık uygun bir eş olarak tanımlanıp tanımlanamayacağı kuşkuluydu. Kaşlarını çatarak tabağına baktı ve haşlanmış yumurtaya uzandı.

Kapı açıldı, Philip içeri girdi. Son zamanlardaki alışkanlığına devam eden Antonia, gözlerini sadece Philip'in boyun bağındaki elmas broşa kadar kaldırdı. Broşa sert sert bakmaya çalışıyordu. Elinden gelen en iyi gülümseyiş için oldukça zorlanıyordu.

"Ah, güneydin Ruthven. Umarım iyi uyumuştundur."

Philip bakışlarını Antonia'dan Henrietta'ya çevirdi. Üvey annesinin sevgi dolu gülüşü, kelimelerinin uyandırdığı şüp-

heyi destekliyordu. "Şöyle böyle işte, teşekkürler." Masanın başındaki yerini alan Philip, kahve sürahisini uzatan Carrington'c başını salladı. "Kasabaya ne zaman dönmek niyetinde olduğunuzu sormak isterim hanımefendi."

"Evet, ben de seninle bunu konuşmak istiyordum lordum." Henrietta arkasına yaslandı. "Hepimiz Sussex'de üç ya da dört gün sürecek bir partiye davet edildik. Sezonun kapanış partisi."

Philip'in kahve fincanını tutan eli havada kaldı. "Sussex'de mi?"

"Sussex," diye onayladı Antonia. "Doğal olarak davete sen de dahilsin."

"Doğal olarak?" Philip üvey annesinin gözlerine baktı. "Davet sahiplerini tanıyor muyum?"

Henrietta biraz telaşlanarak şallarını kabarttı. "Kontesle tanışmıştın. Parti Ticehurst malikânesinde olacak." Henrietta başını kaldırdı. Mücadele etmeye, savaşı kazanmaya hazırdı.

Philip'in yavaşça kalkan kaşları ve umulmadık düşünceli ifadesi karşısında Henrietta sustu. "Ticehurst Malikânesi mi?" Philip arkasına yaslanarak kahvesini yudumladı ve Antonia'nın hükülmüş eline hızlı bir bakış attı. Antonia'nın tüm dikkati, incelikte kesmekte olduğu haşlanmış yumurtanın üzerindeydi. Philip'in bakışları sertleşti. "Üç gün dedin değil mi?"

"Üç, muhtemelen dört. Yarın başlıyor." Henrietta Philip'e önemsemez bir tavırla, ama tetikte bekleyerek baktı. "Anladığımı kadarıyla küçük bir toplantı olacak."

Philip'in gözleri Henrietta'nın üzerinde titreşti. "Ne kadar küçük?"

Henrietta elini önemsemez bir tavırla salladı. "Sadece biz dördümüz ve tabii bir de Hammersleyler."

"Tabii."

Philip başka bir şey demedi. Gözlerini düşünceli şekilde, baktığının farkında olan Antonia'ya dikti. Henrietta burnundan soludu. "Eğer gitmek istemezsen sensiz de başımızın çaresine bakabiliriz."

“Tam tersine.” Philip aniden öne uzandı. Fincanını masaya koyarak jambon tabağına uzandı. “Sıkılacağımın farkındayım ama istiyorsanız sizinle Sussex’e gelmemem için bir sebep yok.”

Henrietta şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Hemen asılmaya devam etti. “Tabii ki. Çok mutlu olurum. Senden bunu saklamayacağımı lordum, işler biraz üzücü olabilir. O yüzden yanımda olman beni çok rahatlatır.”

“Olmuş bil o zaman.” Philip kendine üç dilim jambon keserken, Antonia’nın hızlı, ölçmeye çalışan ve şüpheli bir bakış attığının farkındaydı. Ona pis pis sırıtma dürtüsüne karşı koydu. Ticehurst malikânesinde Antonia’yı kısırmak için yeterince zamanı olacaktı. İstenmeyen katılımcıların olmayacağı, bomboş, muhtemelen kocaman bir mâlikanedeki ufak bir parti olması önemli bir avantaj olacaktı.

Philip gecenin yarısını ve tüm sabahı, Antonia kendi topraklarında, kendi çatısı altındayken bağlı kalması gereken onursal prensipleri düşünmekle geçirdi. Ticehurst malikânesi ise ne onun eviydi ne de toprağı. Av mevsimi başlamıştı. Kendini jambonları şerit halinde kesmeye vermiş Antonia’ya hızlıca bir bakış attı. Bakışlarını tabağına çeviren Philip, halinden memnun bir tavırla gülümsedi.

Sonunda, kader ona müthiş bir koz vermişti.

On Üçüncü Bölüm

Ertesi sabah geç saatlerde, Antonia, Henrietta'yla birlikte Ticehurst Malikânesi'ne gitmek üzere merdivenlerden indi. Henrietta ağır ağır hazırlandığı için, Antonia ise Philip'le kahvaltı masasında, yanlarında sadece Geoffrey varken karşılaşmalarının mantıklı bir şey olmadığını düşündüğünden ikisi de kahvaltıyı yatak odalarında yapmışlardı.

Philip'in davranışlarında değişiklikler vardı. Önceki akşamki balonun geçit töreninde, sergilediği tavırlar endişe vericiydi. Antonia'nın bunun sebebine dair en ufak bir fikri yoktu ve tahmin yürütmek de istemiyordu.

Son basamaktan inerlerken Antonia, Henrietta'nın ağır ilerleyişini dikkatle izliyordu. Ön kapı açıldı. Gelen Geoffrey idi. Üzerinde uzun bedenini saran, Philip'inki gibi çok omuzluklu, soluk beyaz bir sürüş ceketi vardı. Antonia son basamakta durdu. "Onu da nereden buldun?" Geoffrey sırtı. "Philip beni terziyle tanıştırdı. Mesleğinde tam bir uzman olduğunu düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?" Omuzluklarını uçuşturarak döndü. Durup Antonia'ya baktığında, Antonia başını salladı. "Oldukça..." Antonia tereddüt etti ve sonra Geoffrey'nin neşesine katılarak gülümsedi. "Hoş bir şey..."

Geoffrey gururla gülümsedi. "Philip, Oxford'a bu kıyafetlerle gitmenin fena fikir olmadığını söyledi. Ayrıca, bugün için de müthiş bir kıyafet."

Henrietta burnundan soluyordu. "Tepede bu güneş varken arabada onunla pişeceksin."

"Öyle."

Philip salona girerken Antonia hızla döndü. Gözleri Antonia'nın kaçamak bakışlarına denk geldi ve bakışlarını aşağı kaydırды. Sürüş eldivenlerini giyerken dudaklarını sıkты.

"Fakat Geoffrey arabada olmayacak."

"Öyle mi?" Soru Henrietta'dan geldiği için, Antonia ağzını kapalı tutup, mesafeli tavrını korudu.

"Ben faytonumla geliyorum." Philip Antonia'ya baktı. "Geoffrey isterse benimle gelebilir."

Antonia Philip'in gözlerine bakmamak için çabaladı. Kararlılıkla sakın görünen Antonia başını salladı. "Çok güzel bir fikir." Başını doğrultarak ekledi. "Bize daha fazla yer kalacak."

Philip'in bakışları bir an için Antonia'nın yüzünde asılı kaldı. Ardından yavaş, yırtıcı bir ifadeyle gülümsedi. "Sanırım dinlenebildiğiniz kadar dinlenmeniz iyi olur. Bu partiyi unutulmadık şekilde yorucu bulacağınızdan endişeleniyorum."

Antonia Philip'e şüpheli bir bakış attı ama Philip ilerleyip son basamakları inmesi için Henrietta'ya yardım ederken, gayet sakindi. Ön kapıdaki zil çınladı. Carrington alt kattan koşarak geldi. Dışarı baktı ve ön kapıyı ardına kadar açtı. "Faytonunuz ve arabanız hazır lordum."

Philip ve Geoffrey, Henrietta'yı aralarına alarak öndeki merdivenlerden inmesine yardım ettiler. Uşakları yönlendiren Carrington, bagajın taşınması işini Trant ve Nell'in aksi tavırlarına rağmen halletti. Bir çift kargaya benzeyen yardımcılar, Henrietta'yı bir sürü şalla kaplanmış kabarık yastıklara dayadılar. Kaldırımında kalan Antonia etrafına bakındı. Geoffrey çoktan faytona binmiş ve dizginleri eline alarak huysuz atları sakinleştiriyordu.

Bu görüntü kanını dondurdu. Bir anda aklına, Ticehurst'e giderken Philip'in yanına oturmamak için güçlüklerle bulduğu bahaneler geldi. Onlara ihtiyacı yoktu. Nahoş bir şekilde burnunu çekmemek için kendini tutarak döndü ve bir eliyle arabanın basamaklarından yukarı çıkmak için eteklerini kaldırdı. Philip'in eli önünde belirdi. Antonia bir an onun uzun, güçlü parmaklarına ve dar avucuna baktı. Kendine rolünü hatırlatarak başını doğrulttu ve elini Philip'in eline koydu.

Philip parmak uçlarını ustalıkla, uzun uzun okşayarak parmaklarını yavaşça dudaklarına götürdü. Antonia donakaldı. Nefesi kesildi. Kırpıklarının altından baktı ve Philip onun bakışını yakaladı.

"İyi yolculuklar. Seni karşılamak için diğer tarafta bekleyeceğim."

Antonia, gözleri kocaman açılmış şekilde, Philip'in yüzünün sert hatlarını, çenesindeki o hafif saldırgan tavrı ve gri gözlerinin derinliklerindeki imayı fark etti. Teninde bir şeylerin çırpındığını hissetti. Bunu görmezden geleerek ayağını arabanın merdivenine attı. "Sanırım Ticehurst Malikânesi'nde epey eğlence olacak."

Antonia bunu Philip'in yoğun ilgisini dağıtmak için söylemiş, böylelikle sohbeti sona erdirmeyi düşünmüştü fakat Philip onu arabaya bindirdiğinde, arkasından, "Ondan emin olabilirsiniz canım benim," diyerek konuşmayı uzattı. Sözlerindeki vaat, Antonia'nın aklını Ticehurst Malikânesi'ne kadar meşgul etti.

Bakışları manzarada olsa da pofuduk bulutların arasında ışıldayan güneşi, umulmayacak kadar hafif rüzgârın yumuşak dokunuşunu fark etmedi. Yaz mevsiminin son günleri şehri sarmış, son bir güzel hava dalgası, güvercinlerin yol boyu dizilip ötmelerini sağlamıştı. Bu sesle sakinleşen Antonia zihninin dolambaçlı bir yola girerek onu cevabı olmayan bir soruyla başbaşa bıraktığını fark etti: Müstakbel kocası neyin peşindeydi?

Araba sallanarak Ticehurst Malikanesi'nin öntündeki çakıllı alana yanaştığında Antonia hâlâ sorusuna bir cevap bulamamıştı. Kapı açılıp da merdiven aşağı salındığı an, Trant ve Nell arabadan indiler. İki uşak ön kapıya çıkan uzun merdivenlerden koşarak indiler. Yardımcılarla birlikte, Henrietta'yı arabadan indirdiler.

Antonia pencereden dışarı baktı ve Philip'in basamaklardan indiğini gördü. Adımları rahat ve sakin, ifadesi yumuşak ve nazikti. Antonia, arabanın kapalı ortamından kurtulmak için can atıyordu. Yolculuk boyunca devam eden can sıkıcı baş ağrısının nedenini havaya bağlayarak havalandırma deliğini tiksintiyle kokladı ve kendini Philip'in faytonunda yolculuğun ne kadar güzel geçmiş olabileceğini düşünmekten almaya zorladı.

"Oh be!" dedi Henrietta, ayakları nihayet yere değince. "Kemiklerim sızım sızım sızılıyor." Somurtarak uşakların kollarına yüklendi ve yavaşça merdivenlerden çıkmaya başladı.

Başını mağrur şekilde doğrultan Antonia oturduğu yerde dönerek arabanın kapısına doğru ilerledi. Philip söz verdiği gibi onu aşağı indirmek için oradaydı. Eli Philip'in elinde, aşağı inen Antonia başını kaldırarak Philip'in somurttuğunu gördü.

"Bayan Dalling'in hakkını vermek lazım. Durumu tahmin ettiğimden de ciddi."

Antonia anlamayarak baktı. Antonia'nın elini koluna geçiren Philip onu merdivenlere doğru çevirdi. "Geoffrey'nin kullandığı gorgon tabiri cuk oturmuş gibi görünüyor. Geldiğimizde müthiş bir tatsızlık olarak tabir edebileceğim bir manzarayla karşılaştık. Hanımefendi bana yeğeninin Marki'yi kabul etmekten başka şanslı olmadığını vurguladı."

Soğukkanlı tavırlarla geniş basamakları tırmandılar. Philip bakışlarını verandada bekleyen birkaç kişiye çevirdi. "Görünen o ki, duygusal iniş çıkışlar Dalling aile geleneği. Kısaca,

kendisine karşı mecburen sempati beslediğim Bayan Dalling, mücbir sebeple düzenlenecek evliliği engellememiz için yalvardı.”

“Tanrı aşkına!” Antonia Philip’in yaptığı şekilde yüz hatlarını düzeltti. “Catriona sinirli mi?”

“Daha beter. Morali altüst olmuş durumda.”

“Catriona’nın ha?” Antonia dosdoğru Philip’e baktı. “Dalgaya geçiyor olmalısınız.”

Philip’in kaşları havalandı. “Hiç de değil. Bak, kendin gör işte.” Başını uzatarak yaklaşmakta oldukları karşılama ekibini işaret etti.

Antonia Philip’in bakışlarını takip etti. Az sonra verandaya vardıklarında, Antonia Philip’in doğru söylediğine şahit oldu. Halasının yanında konuşmadan duran Catriona, şehre ilk defa gelen o kendinden emin genç kızdan çok farklıydı. Kocaman gözleri yitip gitmiş umutlarla doluydu. Kontes’in kendilerini tiz bir sesle selamlamasından sonra, Catriona öne çıkarak Antonia’nın elini tuttu.

“Geldiğiniz için minnettarım.” Sesi kısık ve hararetti. “Gelin. Size odanızı göstereyim.” Antonia, Henrietta’ya hızlı bir bakış atarak Kontes’in onunla meşgul olduğunu gördü. “Kendimi beni anlayan birine açmalıyım. Zahmet edip buralara, bu aslan inine kadar seyahat etmeseydiniz ne yapardım bilmiyorum.”

Bunun aslandan ziyade, “gorgon ini” olduğunu söylemek için kendini zor tutan Antonia, içeri girdi ve bu anlamsız görüntünün aldığı şekli gördü. Hol karanlık ve kasvetliydi. Tavan o kadar yüksekti ki mağarayı andırıyordu. Koyu renk ahşapla döşeli duvarlarda eski tahta kalkanlar ve duvar halıları asılıydı. Kocaman şöminede tüte tüte bir ateş yanıyor, büyük, ahşap bir masa koyu renkli taş döşemenin üstünde duruyordu. Oda, tehlikeli bir hayvan ininin girişini andırıyordu.

Antonia, Catriona’yı çekerek odanın ortasında durdu ve holün diğer tarafındaki devasa, işlemeli merdivene baktı.

Geniş basamakları, yukarıdaki dehliz gibi görünen gölgelerin içine uzanıyordu.

"Ticehurst Malikânesi'nin güzelliğine hoş geldiniz."

Tam kulağının arkasından söylenen, derin ve hafiften gözdağı veren kelimeler Antonia'yı sıçrattı. Omzunun üstünden kaşlarını çatarak baktı. Philip peşlerinden içeri girmişti. Antonia'nın arkasında durmuş, duvarlara göz atıyordu.

"Kendine has bir havası var değil mi?" Bakışlarını indirip Antonia'ya baktı.

Belli ki bu dekora alışmış olan Catriona, Antonia'yı nazikçe ileri doğru çekti. Beline Philip'in eli dolanmış olan Antonia hareket etmedi.

"Yanından ayrılma," diye mırıldandı gözlerine bakarak, "giyinirken bile onunla kal."

Antonia çabucak Philip'in gözlerini taradı ve başını sallayıp Catriona'nın ısrarına boyun eğdi. Yaklaşarak, kolunu koluna geçirdi. Birlikte merdivenlerden çıktılar ve gölgelere karıştılar. Philip gidişlerini izlerken kaşlarını çatı.

Catriona, her zamankinden daha suskun, Antonia'yı büyük bir yatak odasına götürdü. Ferah ama her nasılsa bunalıcıydı. Nell odadaydı ve Antonia'nın çantalarını açıyordu. Yardımcıya temkinli bakan Catriona, Antonia'yı pencerenin yanındaki koltuğa götürüp zorla oturttu. "Benim odam koridorun ucunda," dedi. Sesi fısıldar gibi çıkıyordu. Antonia'nın yanındaki brokar kaplı yastığa oturan Catriona somurttu. "Ambrose'ninki de."

Antonia gözlerini kırptı. "Alı." Bildiği kadarıyla gençler odalara bu şekilde yerleştirilemezlerdi. "Anlıyorum."

"Daha yarısını bile duymadın." Her zamanki etkileyici tavrıyla, Catriona abartarak anlatmaya devam etti.

Fakat ne kadar abartırsa abartsın, söyledikleri, gerçeklerin etkisini azaltmıyordu. Önceki akşam geç saatlerde varan Ambrose'nin, Catriona'nın odasına nasıl hatayla yönlendirildiğini duyan Antonia ona acıdı.

"Eğer kömür istememiş olsaydım ve kız da getirmek için gecikmiş olsaydı, Ambrose ve ben..." Catriona'nın gözleri parıladı. "yatağa girebilirdik." Sesi kısıldı. Antonia korkusunun abartısız ve samimi olduğunu düşündü.

"Neyse ki," dedi öne uzanıp Catriona'nın elini okşarken, "o durum atlatılmış. Kız oradayken henüz uyumamıştım, Ambrose de içeri girmede, değil mi?"

Catriona başını salladı. "Fakat her şeyin ne kadar feci olduğunu anlıyorsun değil mi? Henry beni halamın pençelerinden kurtarmanın bir yolunu bulmadıkça, zorla evlendirileceğim."

"Ambrose ile." Antonia kaşlarını çatı. "O ne diyor bu işe?"

Catriona burnundan soludu. "O da dehşete kapılmış halde tabii. Fakat annesi müthiş despot. Onu parmağında oynatıyor. Ambrose ne kadar çabalarsa çabalasın, ona karşı koyamıyor."

"Hımm." Philip'in sözlerini hatırlayan Antonia ayağa kalktı ve eteklerini silkti. "Gel... Bana kıyafet seçiminde yardım et. Bir giyineyim de seni birazcık neşelendirmek için ne yapacağımıza bakarız." Bu çabası olumlu karşılık almayan Antonia ekledi, "Belirtmeliyim ki Ruthven kadın giyimi konusunda uzmandır. Yerinde olsam, eğer onun gözündeki saygınlığımı korumak istiyorsam, akşam yemeğine layıkıyla giyinerek katıldım."

Catriona kaşlarını çatı. "İyi niyetli gibi görünüyor."

"Öyledir. Eğer sana ve Henry'ye destek olacak biri varsa, o da Ruthven'dir." Odada yürüten Antonia biraz dokunaklı şekilde ekledi, "Gizli buluşmalar ayarlama becerisi tartışılmaz."

Bu Philip ile aralarındaki duruma yaptığı tek göndermeydi. Dikkatini, Catriona'nın güvenini tazelemeye ve aynı zamanda Kontes'in amacına ulaşmak için bulunacağı tüm girişimleri düşünmeye veren Antonia'nın, müstakbel kocasının talihsiz eğilimlerini düşünecek zamanı yoktu.

İki saat sonra onunla oturma odasında karşılaştılar. Philip elini tutup, öpüp, koluna koyarken itiraz etmedi. Oturma odası soğuk ve kasvetli olmasının yanı sıra heybetli gözükiüyordu. Duvarları koyu renkli, kalın kabartmalı duvar kâğıdıyla kaplıydı. Kocaman ızgaradaki küçük ateş, kasveti dağıtmak için yeterli değildi.

Hafifçe ürperen Antonia, iri, tanıdık cüssesiyle çevresine güven saçan Philip'e sokuldu. Yanında odaya girmiş olan Catriona, çağırıldığı için tereddüt ederek ve isteksizce, Kontes ile annesinin yanında solgun ve rahatsız şekilde duran Ambrose'nin yanına gitti.

Philip'e doğru eğilen Antonia mırıldandı, "Catriona bana dün gece ne olduğunu anlattı."

Philip Antonia'ya bakarak kaşlarını çatı. "Dün gece mi?"

Antonia gözlerini kırparak Catriona'nın hikâyesini özetle anlattı. "Ondan sonra bu kadar üzülmesine şaşmamak gerek. Kendini çaresiz hissettiğini düşünüyorum." Antonia yukarı bakarak Philip'in çenesini sıkıgını ve gözlerini Kontes'in kanepede sergilediğı şüpheli manzaraya çevirdiğini gördü.

"Eğer Bayan Dalling'in yardımımıza ihtiyacı olduğundan emin olmasam, seni ve Henrietta'yı bir saat içinde buradan gönderirdim."

Hızlı hızlı konuşmasından, sinirli olduğu belli oluyordu. Antonia sert yüzünü inceledi. "Ne yapmalıyız?"

Philip Antonia'ya baktı ve yüzünü buruşturdu. "Onu oyalayacağız. Gorgon'un yoluna taş koyacağız." Tekrar kanepedeki gruba baktı. "Şu an sadece bu kadarını yapabiliriz. Önümüzü daha net görene kadar, Bayan Dalling Marki'yle ne kadar az zaman geçirirse o kadar iyi."

Antonia başını salladı. "Görünüşe göre Bay Fortescue, Kont'un desteğini almak adına son bir çaba sarf ederek şehirde kalmış. Sanırım Kontes'i değil, Catriona'nın yasal vasisi olan Kont'u muhatap alması gerektiğine inanıyor."

“Olabilir.” Philip tekrar Antonia’ya baktı. “Fakat Kont’u tanıdığım kadarıyla, bu titizlik pek bir önem teşkil etmeyecek.”

“Catriona’ya yardım etmeye gelmez mi diyorsun?”

“Kulübünün rahat ortamından dışarı adımını bile atacağını sanmıyorum.” Parlak bombazen* elbisesi içinde, kıvrır kıvrır buklelerinin üstüne taktığı altın renkli örtünün içindeki, soğuk ve kurnaz bakışlı Kontes’e tekrar bakan Philip kaşlarını çatı. “Maalesef gayet anlaşılır bir durum.”

Kâhya Scalewether söze girdi. Uzun, hantal, rahatsız edici ölçüde soluk yüzlüydü ve siyah kıyafetleri içinde şapkasız bir mezarcıya benziyordu. “Yemek hazır hanımefendi.”

Kontes’in ısrarıyla, Ambrose ezilip büzüterek önden gitti. Catriona kolunda bir kurban gibiydi. Nazik bir tavırla, kolunda Antonia ile Philip de peşlerinden gitti. Büyük yemek odasına girdiler. O kadar devasa bir odaydı ki duvarları gölgede kalıyordu.

Neyse ki masanın kanatlarının çoğu çıkarılmış, sadece on iki kişilik yer bırakılmıştı. Herkesi önüne katan Kontes, masanın başındaki yerini aldı. Markiz kibirli bir şekilde diğer uca yerleşti. Henrietta Kontes’in yanına oturması için yönlendirilmişti. Oturma odasında Geoffrey’nin koluna giren Markiz onu bırakmamış, sağ yanına oturtmuştu. Böylece Ambrose ve Catriona’ya masanın diğer yanı kaldı. Philip yanındaki sandalyeye oturunca, Antonia müthiş bir rahatlık hissetti.

Yemek renksiz, sohbet ise daha renksizdi. Markiz tarafından desteklenen Kontes’in idaresi altında, feci halde boğucu geçiyordu. Antonia ev sahibeleri homurdanınca, ceset suratlı Scalewether’ın talimatıyla tabakları önlerine koyan hizmetkârlara baktı.

Daha önce bu kadar tedirgin, bu kadar sessiz bir gruba pek rastlanmamıştı. Dikkatli ve uyanık gözler, hanımefendinin misafirleri tarafından yapılan her hareketi izliyorlardı. An-

* Y.N: Bombazen: Pamuktan sıkı dokunmuş sağlam kumaş.

tonia abarttığını düşündü. Gözlerin üzerlerinde olmasının sebebi, hizmetçilerin sahibelerinin ihtiyaçlarını karşılamak için çalışmalarıydı. Göz ucuyla Scalewether'in, Catriona ve Ambrose'yi izlemekte olduğunu gördü. Duygusuz bakışları sabırlı ve ısrarcıydı. Antonia'nın tüyleri diken diken oldu.

"Belirtmeliyim ki yeni sorumluluklarınızı sırtlanırken daha katı bir tavır sergilemelisiniz Ruthven." Kontes Philip'e sert bir bakış attı. "Üniversite açılalı epey oldu."

Philip uyuşuk bir tavırla peçetesini dudaklarına değdirerek arkasına yaslandı ve Kontes'e donuk bir bakış attı. "Öyle hanımefendi. Fakat Trinity'nin müdürünün de belirttiği üzere, bir Mannering'in doğal yeteneklerine müsamaha göstermeliyiz." Philip Geoffrey'ye hızlıca bir bakış attı ve Kontes'e döndü. "Müdürün Geoffrey'yi okula geç başlatarak durumu idare ettiğini düşünüyorum." Geoffrey sırtıttı.

Kontes burnundan soludu. "Pek güzel, fakat genç insanların böyle boş boş gezmeleri taraftarı değilim. Yanlış davranışları tetikler bu durum. Çocuğun sosyete arasında tecrübe edinmesi görüşünüze karşı olmasam da onu burada, aramızda gördüğümde çok şaşırdığımı belirtmeliyim." Uğursuz bir tavırla nefes alırken göğsü kabardı. "Tabii aramızda olmasından mutluluk duymuyor değiliz fakat sizin bu umursamazlığınıza çok şaşırdım doğrusu."

Antonia sandalyesinde kibarca oturan Philip'e baktı. Uzun parmakları, şarap kadehinin sapına vuruyordu. Yüzünde nazik bir ifade vardı. Bakışları ise taş gibi sertti.

"Öyle mi hanımefendi?"

Bir anlığına, bu soru havada asılı kaldı. Kontes bir anda dikkatle ve kavgacı bir tavırla kıpırdandı.

Philip gülümsedi. "Öyleyse, siz bu şekilde davranmazsınız herhalde."

Antonia nefesini tuttu. Masanın karşısındaki Geoffrey'nin saldırgan bakışlarını gördü. Fark edilmeyecek şekilde başını iki yana salladı.

Masaya sessizlik çökmüştü. Kontes kaşığını masaya sertçe bırakarak sessizliği bozdu. "Biz hanımların oturma odasına çekilme vakti geldi." Heybetli bir şekilde ve kibirli bir ifadeyle doğrularak Philip'e nefret dolu bir bakış attı. "Siz beyleri iğkinizle başbaşa bırakalım." Eteklerini gösterişli bir hareketle sallayarak önden yürüdü.

Antonia onu takip etmek için ayağa kalkarken Philip'le göz göze geldi. Philip bir kaşını kaldırdı. Antonia gülümsemesini bastırarak ev sahibesinin peşine takıldı.

Oturma odasında, Catriona'ya piyanoya oturup yeteneklerini sergilemesi buyurulmuştu. Yorgun olduğu belli olan Henrietta Trant'i çağırırdı. Kibarca gülümseyip başını eğerek ve Antonia'ya doğrudan bir bakış atarak çekildi. Antonia, sessizce oturdu ve dakikaları saydı.

Sayıyı unutmuştu ki Catriona gelen beyleri işaret etti. Philip, oda sanki kendisininmiş gibi önden girdi. Antonia'yı sahiplenirmiş gibi hızlıca gülümsedi. Antonia da Philip kendisininmiş gibi aynı şeyi yaptı. Tüm bunlara çok sıkıldığı için katlandığını hatırlattı kendine. Ambrose annesinin dikkatli bakışları altında piyanoya giderken, Antonia, "Ne oldu?" diye sordu fısıltıyla.

Philip manzaraya etrafıca göz gezdirdi. "Spekülasyon."

Donakalan Antonia Philip'e baktı. "Ciddi olamazsınız?"

Ciddiydi. Antonia'nın şaşkın bakışları önünde, tüm itirazları bastırıp Scalewether'dan bir deste kart ve marka olarak kullanmak için fiş getirmesini istedi. Ambrose hızla küçük bir masa ve sandalye ayarladı. On dakika içinde beşi masanın çevresinde oturmuş, yaşlı hanımları şöminenin yanında yalnız bırakmışlardı.

Antonia'nın Kontes'e tek bir bakış atması yetti. Ardından ev sahibelerinin yılanı bakışlarını görmezden geldi.

"Bana beş tane."

Philip'in isteği Antonia'nın dikkatini oyuna çekmekti. "Beş mi?" Antonia masadaki kartlara baktı ve burnunu çek-

ti. Gereken markaları teker teker dağıttı ve desteye uzandı. Üç el kazanmış ama markaları gittikçe azalmıştı. Philip'in acımasız dolaplarına yenik düşmüştü. Belli ki bu konuda da uzmandı.

Desteye uzanan Antonia, Philip'e tenkit edici bir bakış attı. "Bu oyunda bu kadar başarılı olacağınızı tahmin etmemiştim lordum."

Philip'in karşılık olarak attığı gülücük, Antonia'yı utandırdı.

"Kaç tane oyun oynayabildiğimi bilsen şaşırırdın canım."

Beklenmedik şekilde, gri gözlerinde gördüklerine kilitlenen Antonia donakaldı. Destenin üzerine uzanmış eli hareketsizdi.

"Haydi abla... Sıranı kaybedeceksin."

Geoffrey'nin sözleri büyüü dağıttı. Antonia çevresine bakarak hızlı bir nefes aldı.

"Dikkatli olmazsak Ruthven hepimizi silip geçecek. Eğer acımasız saldırılarına direnmek istiyorsak aklımızı kullanmalıyız."

Antonia konuyu tekrar değerlendirdi ve Geoffrey'nin haklı olduğunu gördü. "Saçmalama," dedi dikleşerek, "Halledeceğiz." Kartları dağıttı, kozu sordu ve ilk kartını çevirdi. Açılan kart Koz As'tı. Gülümseyerek başını doğrulttu ve Philip'e baktı. "Rakipler yenilmez olduklarını düşündükleri an yenilmeye mahkumdurlar."

Karşılık olarak dosdoğru, kesinlikle meydan okuyan cinsten bir bakışla karşılaştı.

O dakikadan sonra savaş başlamıştı. Dikkatlerini tamamen oyuna veren Antonia ve Geoffrey, Philip'in hızla artan markalarına karşı birlik olup yığını her fırsatta eksiltmeye çalıştılar. Philip de sürekli arkasını kollamaya hazır olan Antonia'dan ziyade Geoffrey'ye karşı atakta bulundu.

On beş dakika sonra Ambrose sandalyesini masadan çekerek üzüntüyle, "son üç markam kaldı," dedi.

"Bende sadece bir tane kaldı," dedi Catriona.

Yorumları oyunu durdurmuştu. Üç baş yukarı doğru kalktı. Antonia Philip'e baktı. Philip kaşlarını çatıp Geoffrey'ye bakarak saatini çıkardı. "Hentüz erken," dedi.

"Peki o zaman." Geoffrey desteyi aldı ve dağıttı.

Takip eden on dakika boyunca, neşeli kahkahalar arasında üçü de kazandıkları markaları ellerinden geldigince kaybetmeye gayret ettiler.

"Yine de bir sürü markanız var lordum." Antonia Catriona'ya cömertçe altı tane marka uzattı. "Sanırım yeterince çaba sarf etmiyorsunuz."

Antonia'dan desteyi alırken, eli kısa bir süreliğine Antonia'nın elinin üstüne kapanan Philip, Antonia'nın gözlerine baktı. "Onu benim içime işlemiş alışkanlığımın mücadele etmeme ver."

Antonia gözlerini büyüüttü. "Öyle mi?"

"Evet." Philip bakmaya devam etti. "Benim gibiler kaybetmekten hoşlanmaz."

Antonia'nın gözleri daha da açıldı. Kendini zorlayarak masaya, özensizce dağıttığı kartlara baktı. "Bakın!" Adilâne bir tavırla başını salladı. "Vale geldi. Daha çok uğraşmanız gerek lordum."

"Şu anki meşgalemiz bittiğinde öyle yapmak niyetindeyim canım benim."

Sözlerindeki vaatkâr hava, Antonia'yı hoş bir şekilde ürpertti. Onu ve yarattığı nefessiz kalma durumunu kararlılıkla yok sayıp dikkatini kartlara vermek için çabaladı. Philip'in bakışlarının hâlâ üzerinde olduğunun farkındaydı.

Kurtuluş hiç beklemediği bir yerden geldi. Kapılar açıldı ve Scalewether içeri çay arabasıyla girdi. Fincanlarını almak için kalkıp oyunlarını bıraktılar. Konuşulmamış bir uyumla, aralıklı bir grup olarak birlikte ayakta dikildiler. Halasının emriyle, Catriona evin çevresindeki güzellikleri anlatmaya başladı. "En ilgi çekici olanı muhtemelen gölün yanındaki binadır. Hava güneşliken çok güzel olur."

Sesinden Newgate'in daha çekici olduğu anlaşıyordu.

Antonia Philip'e baktı. "Aslına bakarsanız, ben oldukça yorgunum." Kibarca esneyişini bastırdı.

"Yolculuğun etkileri işte." Philip yavaşça fincanını elinden aldı. Kendisinininkiyle birlikte kenara koydu. "Çok yorucu," diye mırıldandı merakla Antonia'ya dönerek. "Arabada seyahat etmek yani."

Antonia kaşlarını mağrur bir edayla kaldırıp Catriona'ya döndü. Sesini yanlarındaki hanımlar duysun diye yükseltti. "Sanırım odama çekilsem iyi olacak. Bayan Dalling, bana eşlik eder misiniz?"

"Evet, tabii ki." Catriona fincanını bıraktı.

"Bizi terk etmiyorsun değil mi küçük hanım?" Kontes'in delici bakışları Catriona'nın yüzüne odaklanmıştı. "Onu böyle yalnız bırakırsan Marki ne düşünür sonra?"

"Aynen öyle," diye katıldığını belirtti Hammersley Markizi. "Her genç erkek gibi oğlum da sizinle vakit geçirmekten keyif alacaktır Bayan Dalling." Elini buyururcasına sallayarak devam etti. "Bu akşam hava oldukça yumuşak. Siz gençler terasta, ay ışığını izlemekten keyif alırsınız sanıyorum."

"Ah, yo! Öyle..." Korkudan benzi atmış Ambrose annesine baktı. "Yani demek istediğim..."

Markiz oğluna delici bir bakış attı. "Evet Hammersley?" Ambrose annesine tavşan gibi bakınca, annesi yumuşak bir sesle sordu, "Hanımefendinin terasında gezme fikrini itici mi buluyorsun?"

"Hanımefendinin terasına diyeceğim bir şey yok," dedi Ambrose. Eli boyun bağında kalmıştı. "Fakat..."

Philip oldukça isteksiz bir sesle araya girdi. "Ben şöyle izah edeyim Leydi Ticehurst. Bayan Mannering Yorkshire'dan geldiği için," elini çevrelerini saran evi işaret ederek salladı, "böyle devasa yapılarda yolunu bulmaya alışkın olmayabilir. Bayan Dalling'in kendisine refakat etmesine izin vermenizi

rica ediyorum. Ayrıca," diye devam etti Antonia'ya bakarak, "Bayan Mannering'in koridorlarımızda kaybolması çok olası. Umarım onun yön bulma konusundaki beceriksizliğini mazur görür, yeğeninize ona eşlik etmesi için müsaade edersiniz."

Kontes somurtarak kanepede kıpırdandı. "Peki..." "Hammersley'e gelince," diye devam etti Philip, "onun eğlenmesini kafaya takmanıza gerek yok. Biz onunla bilardo odasına geçmeyi düşünüyorduk." Dönerek Marki'ye biraz küçümseyici bir ifadeyle baktı. "Anladığım kadarıyla, merhum Marki'nin zamansız vefatından sonra, Hammersley'nin bilardo gibi erkeksi becerilerini geliştirme şansı olmamış. Belki buradayken bu konuda bir şeyler yapabilirim diye düşündüm."

Marki anlamsız bir ifadeyle baktı. "Evet tabii ki. Çok incesiniz." Kelimeler ağzından döküldükçe kaşları giderek daha da çatıldı.

"Şimdi, müsaadenizle." Philip oldukça nazik bir şekilde eğilerek kanepeye arkasını döndü. Antonia'nın bakışını görmezden gelerek elini tuttu ve koluna yerleştirdi. "Gel Hammersley... Genç hanımlara merdivenlere kadar eşlik edelim. Mannering?" dedi ve önden yola koyuldu. Bir dakikadan az bir zaman sonra, oturma odası kapısı iki şeytanın üstüne kapanmış, geriye kalanlar güvenli şekilde holde kalmıştı. Catriona'yı beklerken merdivenlerin dibinde duran Antonia Philip'e baktı. "Oldukça güzel bir güç gösterisiydi lordum."

Philip Antonia'ya bakarak, imalı şekilde gülümsedi. "Dediğim gibi canım, kaybetmeye alışkın değilsinizdir." Antonia'nın elini kaldırarak gözlerini gözlerinden ayırmadan, parmak uçlarını öptü. "Tahrik edildiğimde neler yapabileceğimi bilsen hayret ederdin."

Antonia'nın içine yayılan ürperti ve yanaklarında beliren hafif kızarıklık, gittikten sonra bile Philip'in aklında kaldı.

Ertesi sabah saat sekizde, Antonia Ticehurst Malikanesi'nden çıkıp ahırlara yöneldi. Güneş tekrar gökyüzüne yerleşmişti. Alçak tavanlı ahıra girince durdu ve hızla gözlerini kırptırdı. Gözleri ışığa alışınca, yakınlardaki bölmede sallanan bir şapka gördü. Hemen ilerledi.

"Bir at istiyorum. Mümkün olduğunca çabuk lütfen." Açık bölmenin etrafından dolaşan Antonia seyisin koşumlarını taktığı doru ata baktı. "Bu gayet iyi."

Yaşlı seyis Antonia'ya şaşkınlıkla baktı. "Afedersiniz hanımım." Şapkasını çekmek için durdu. "Fakat bu at erkekler içindir."

"Erkekler için mi?" Antonia bir anda içinin ürperdiğini hissetti. Arkasını dönünce düşmanının göğsüyle burun buruna geldi. Bir adım geri gitti ve hızlıca soluk aldı. "Sizin orada olduğunuzu görmedim lordum."

"Belli oluyor." Philip önce yanaklarına çöken hafif renge, sonra da gözlerine baktı. "Nereye gidiyordun?"

Antonia içinden küfretti. Kararsız kaldı ve Philip'in gri gözlerinin altındaki çelik gibi ifadeyi fark ederek teslim oldu. "At binmeye çıkacaktım."

Philip'in kaşları havalandı. "Öyle mi? O zaman beraber süreriz." Uzanarak Antonia'nın kolunu tuttu ve kendine yaklaştırarak seyisin çevirmekte olduğu atın önünden çekti. "Genç bir hanımın yalnız başına sürmesindense," diye mırıldandı, "böylesi çok daha uygun olur."

Antonia çıkışmamak için kendini tuttu.

"Buyrun efendim." Seyis atı çekerek yaklaştı. Dizginleri Philip'e verdi ve Antonia'ya döndü. "Hanımım, size uyacak sağlam bir kısırağım var. Hiç huysuzluk yapmaz, yani endişelenecek bir şey yok."

Seyis böyle dedikten sonra döndü ve ahırdaki bölmelere doğru ilerleyerek, Antonia'nın donakalmış ifadesini tek gö-

ren kişi olan Philip'i geride bıraktı. İfadesi, dehşet ve öfkenin karışımıydı. Gözleri şaşkınlıkla doluydu. Ğenesini sıktı.

Philip gülmemek için kendini tuttu ve seyise seslendi. "Sanırım Bayan Mannering'in yeteneklerini hafife alıyorsunuz. Efendinizin av atlarından birini idare edebilecek kadar beceriklidir kendisi. Hem hallerine bakılacak olursa, biraz egzersiz onlara da iyi gelir."

Seyis kaşlarını ğatarak geri geldi. "Bundan geręekten emin değilim lordum. Beyefendinin atları ğok kuvvetlidir."

"Bayan Mannering onlarla başa ğıkabilir." Philip'in yüzü sertleşti. "Tüm vahşi atları kontrol etmekte ustadır." Antonia'nın hızlı bakışını hissederek başını kaldırdı ve bölmelerinde huzursuzca kıpırdayan av atlarına baktı. "şu." Kendi seğtiği doru kadar kuvvetli, parlak siyah bir atı işaret etti. "Kadın eyeri tak. Ben bütün sorumluluğu üstleniyorum."

Seyis omuzlarını silkerek alet odasına yollandı.

"Gel avluda bekleyelim." Antonia'nın kolunu tutarak onu ahırdan dışarı ğıkardı. At sabırsızlanarak peşlerinden geliyor-du.

Antonia etrafa bakındı. "Geoffrey ya da Ambrose'nin de buralarda olacağını sanıyordum."

"Seyisin dediğine göre ğoktan ğıkmişlar. Ya da kağınışlar mı demeliydim?"

Antonia kaşlarını ğattı. "Ambrose'nin bunun için geçerli sebepleri olduğunu kabul etmelisin."

Yerinde duramayan atı yürüten Philip omzunun üstünden konuştu. "Kardeşinin, hanımefendilerin burunlarını sokmalarını engellemek adına harika bir iş ğıkardığını düşünüp avunmalısın."

"Geoffrey mi?" Antonia kaşlarını ğattı. "Nasıl?"

"Ambrose'nin yanında kalarak." Antonia hâlâ şaşkın şaşkın bakarken Philip alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Geoffrey hanımefendilerin baş belası. Eğer fark etmediysen, bu sözde

parti özenle planlanmış bir olay. Hepimizin belli rolleri var. Henrietta sen ve ben destek olmak için varız. Henrietta hanımlarla aynı fikirde ve biz de başka bir şeyle ilgilenmeyecek kadar birbirimizle meşgulüz. Fakat Geoffrey'nin varlığı, işlerine büyük bir balta vurmuş durumda. Daveti hepimizi kapsasa da Kontes onun son partinin ardından Oxford'a gittiğini tahmin etmiş olmalı."

Antonia gözlerini kısıtı. "Kontes çok çıkarıcı bir kadın."

"Kesinlikle." Philip'in sesi sertleşti. "Ben de kimsenin çıkarlarına alet olmaktan hoşlanmam."

Antonia Philip'e baktı ve başını doğrulttu. "Ben de."

Şüpheli şekilde bakma sırası Philip'teydi ama Antonia seyisin getirdiği simsiyah av atını karşılamak için arkasını döndü. Seyis atı binek taşının yanına çekti. Philip için için öfleyip atının sırtına atladı. Antonia eteklerini düzelttiği an, Philip atının başını araziye çevirdi.

Sadece Antonia'nın kontrolü eline aldığından emin olmak için bekledi ve ardından dizginleri gevşeterek atının karşı tepedeki ağaçlara kadar durmadan koşmasını sağladı. Antonia'nın siyah atını yanına yanaştırmasını bekledi ve ona oldukça tuhaf bir bakış attı. "Nereye gidiyorsun sen?"

Antonia için için sıkıldı. Başını doğrulttu. "Bay Fortescue ile buluşmaya gidiyorum. Buralarda olmalı."

"Fortescue mu?"

"Catriona ile ormanın sonundaki sürüş yolunda buluşmak için sözleştik. Kont'la nasıl anlaşmaya vardığını anlatmak için gelecek. Hergün yolunu gözleyecekti fakat artık onu Kontes'in çevirdiği dolaplardan kimsenin kurtarabileceğine inanmıyor."

Antonia, Catriona'yı neşelendirmeye çalışarak harcadığı saatleri hatırlayınca, sesinde rahatsızlık belirdi. "Onu tanıdığım kadarıyla, bu kadar kolay vazgeçmesini ummazdım. Hayatta istediği şeylere asılması gerektiğini, istediği şey uğruna savaşmaya hazır olması gerektiğini söyleyip durdum ona."

Philip'in atı kıpırdanınca, Philip dizginleri çekti. Antonia'ya diktiği gözlerini kıstı. "Aynen öyle." Başka bir şey dese, böyle bir etki bırakmazdı. "Tek başına bir erkekle buluşmaya gidiyordun."

Antonia kaşlarını çatarak baktı. "Sadece Bay Fortescue."

"Ki kendisi oldukça yakışıklı ve senden genç bir erkek."

"Kendisi arkadaşım olarak gördüğüm bir hanıma vurgun bir erkek." Antonia başını arkaya eğerek dizginleri topladı.

Philip Antonia'yı gözleriyle zaptetti. "Belirtmeliyim ki canını, yakışıklı erkeklerle tek başına buluşmak Leydi Ruthven'den bekleyeceğim bir davranış değil."

Antonia, yeşillerinin içinde altın rengi parıltılar oluşan gözlerini yavaşça kısarak Philip'e baktı. Sonra dizginleri çekip atını çevirdi. "Ben henüz," dedi ekşi bir ifadeyle, "Leydi Ruthven değilim."

Bunu söyledikten sonra topuklarını atının yanlarına vurup ormana doğru yol aldı.

Philip gözlerini kısarak bilenmiş çelik gibi bakışlarla gidişini izledi. Aniden kendisinin onunkinden daha ağır bir at sürdüğünü hatırladı. Arayı açmasına müsaade edemezdi. Küfür ederek peşine takıldı.

Ne kadar çabalarsa çabalasın, sürüş yolunun sonu gözü-kürken Antonia hâlâ öndeydi. Yol, ormanın arkasındaki küçük bir tepeye açılıyordu. Antonia doğrularak, ileride yalnız bir atının sabırla beklediğini gördü. Köşeli hatlarını tanıyan Antonia, elini sallayarak Henry Fortescue'nün yanına yaklaştı.

Henry, Antonia'nın selamına nezaketle karşılık verdi. Philip yanlarına gelirken başını eğdi ve biraz hüüzünlü bir ifadeyle Antonia'ya döndü. "Siz geldiğiniz için her şeyin bittiğini sanıyorum."

Antonia gözlerini kırttı. "Ah, yo hayır! Catriona buraya gelmek için fazlasıyla sıkı gözetleniyor. Onun yerine Ruthven ve ben geldik."

Philip'in bakışlarını görmezden gelerek neşeyle gülümsemi ve karşılığında da Henry'den bir gülücük aldı.

"Bu içimi rahatlatmış." Henry'nin gülümsemesi kayboldu. "Haberlerim pek iş açıcı değil ama."

Philip atını Antonia'nın yanına yanaştırdı. "Kont ne dedi?"

Henry somurttu. "Maalesef işler düşündüğümüz gibi gitmedi. Yasal bir vekalet söz konusu değil, o yüzden Kont'un bu konuda bir hakkı yok. Kontes Catriona'nın vasisi olarak kabul edilmiş o yüzden kendisini inkâr etmek mümkün değil. En azından Catriona reşit olana kadar tabii. Buna da daha yıllar var."

"Of." Antonia önceki olumlu tavrına rağmen, moralinin çöktüğünü hissetti.

"Bekleyemeyecek değiliz," diye devam etti Henry. "Ama keşke tek yol bu olsaydı. Sorun Kontes'in gücü elinde bulunduruyor olması. Bundan vazgeçecek biri değil o."

Antonia kaşlarını çatmış. "Evet değil."

Henry derin bir nefes aldı. "Catriona gerçeği öğrenince ne der ya da ne yapar bilmiyorum."

Antonia cevap vermedi. Henry'nin kederi ona da bulaşmış gibiydi.

"O zaman ona söylemeden önce, durumu kendimiz bir irdeleyelim."

Antonia Philip'e baktı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Demek istediğim, henüz gerçeğe ulaşmamış olduğumuz." Ellerini eyer başına koyarak bir kaşını havaya dikti. "Dün akşam kütüphaneye çekildim, bilirsin âdetimdir."

Antonia gözlerini kıstı. "Ee?"

"Ee'si şu, ilgilenecek bir şey olmadan boş boş yürürken bir köşedeki kürsünün üstünde aile kitabını gördüm. Oldukça kalın bir cilt. Sırf meraktan kitabın ilk sayfasına baktım. Hatırladığım kadarıyla kitap Kont'un ailesine değil, Dallinger'e aitti. Tabii bunun Catriona'ya ve ondan önce de babasına ait olabileceğini anladım."

Henry kaşlarını çattı. "Peki bunun Kontes'in planlarını bozmakla ne alakası var?"

"Bir alakası yok," dedi Philip. "Fakat içindeki bilgiler dik-kate alınmaya değer türden. İlk sayfaya son nesil Dalling'lerin adları yazılmıştı. Tarih açıkça gösteriyor ki Kontes'in bir ikizi var. Kız kardeşiyle ikizler yani. Genelde kadınlarda görüldü-ğü üzere, ilk hangisinin doğduğu belli değil. Bu durum da kitapta açıkça belirtilmiş. Yani bence, Catriona'nın diğer ha-lası da vasisi kabul edilmek için aynı oranda hakka sahip."

"Leydi Copely!" Henry atının üstünde donakaldı. "O her zaman Catriona'nın en sevdiği halası olmuştur, fakat baba-sının cenazesine çocuklarından birisi öksürüğe yakalandığı için gelememişti. Onun yerine Kontes gelip Catriona'yı san-ki buna hakkı varmış gibi alıp götürmüştü. Doğal olarak biz de hakkı var sandık."

Philip elini uyarır gibi kaldırdı. "Şu aşamada Kontes'in Leydi Copely ile anlaşıp anlaşmadığını bilmiyoruz. Sence Leydi Copely, Bayan Dalling'in istediği kişiyle evlenmesini destekler mi?"

Henry kaşlarını çattı. "Bilmiyorum."

"Ben biliyorum," dedi Antonia, parıldayan gözlerle Philip'e bakarken. "Leydi Copely'nin kızını eşiyle birlikte şehirde görmüştüm. Catriona'nın dediğine göre âşık olup evlenmişler." Hafifçe kızarak bakışlarını Henry'ye yönelt-ti. "Ayrıca, Leydi Copely'nin de evlenirken statü yerine aşkı tercih ettiğini söylemişti. Tüm bunları göz önüne alırsak, ha-nımefendi Catriona ve senin geleceğin için mükemmel bir destek olur gibi görünüyor."

"Eğer öyleyse," dedi Henry, "Catriona belki hanımefen-dinin korumasını talep edebilir?"

Philip başını salladı. "Olası görünüyor."

"Peki öyleyse!" Yeniden şevkle alevlenen Henry eyerinde doğruldu. "Tek yapmamız gereken hanımefendiyi bulmak. Böylece kendisiyle konuşabilirim." Antonia'ya umutla baktı.

Antonia başını iki yana salladı. "Catriona bana Leydi Copely'nin nerede yaşadığından bahsetmedi."

Henry somurttu.

"Sanırım," dedi Philip, "Catriona Leydi Copely'ye nasıl yanaşılması gerektiğini bilir. Hanımefendi'nin peşine düşmek için Catriona ile buluşman akıllıca olur."

Henry başını salladı. "Ben de öyle yapmak isterim. Fakat o kadar yakından gözetleniyorsa, bunu nasıl becerebiliriz?"

Philip elini önemsizce salladı. "Biraz sağduyu, bir parça stratejik planlama ile her şey hallolur. Koruluğun arkasında eski bir meyve bahçesine dahil küçük bir alan var. Eğer atını oradaki ağaçlığa bırakırsan rahatça ulaşırsın. Bugün öğleden sonra saat üçte orada ol. Yaşlı hanımlar uyuyor olacaklar. Catriona'nın orada olmasını sağlayacağım."

Henry'nin hevesi tedbirli bir havaya büründü. "Peki, Kontes onu izliyorsa ki hizmetkârların bile kendisini gözlediğini söylemişti, nasıl serbest kalabilir?"

"Sen o işi bana bırak." Philip gülümsedi ve dizginlerini topladı. "Sana onu bizzat Kontes'in uğurlayacağını garanti ediyorum."

Henry ona aynı anda hem şüpheyle hem de minnetle bakmayı başardı. Philip kahkaha atarak Henry'nin kolunu okşadı. "Saat üçte! Geç kalma."

"Kalmam." Henry Philip'e baktı. "Ayrıca teşekkür ederim efendim. Bizim için bunca zahmete neden katlandığınızı bilemiyorum ama yardımlarınıza sonsuz müteşekkirim."

"Hiç önemli değil." Philip atını ileri sürerken Antonia'ya baktı. "Kesin çözüm."

Başını eğerek dizginleri vurdu. Henry'ye el sallayan Antonia Philip'in peşine takıldı. Birlikte ormana döndüler. Sürüş yolunun girişine yaklaştıklarında, Philip yavaşladı ve kaşlarını çatan Antonia'nın yüzüne baktı. "Yine ne var?"

Antonia kirpiklerinin altından şüpheli bir bakış attı. Philip bunu gördü ve kaşlarını kaldırdı. Antonia yüzünü astı.

“Merak ediyorsanız,” dedi sert vurgularla, “Catriona’ya gizli buluşmaları ayarlamada usta olduğunuzu söylediğimi hatırladım,” dedi ve başını arkaya attı. Bukleleri hoplarken, dizginleri vurdu ve atını koşturmaya başladı.

Philip arkasından giderken çapkın bir ifadeyle gültümse-
di.

On Dördüncü

Kesin talimatlarla hareket eden Antonia, Catriona'ya kur-tuluş umuduyla ilgili hiçbir şey söylemedi. "Dramatik tavır-ları yüzünden baklayı ağzından kaçırabilir," dedi Philip sakin bir tavırla. "Kontes yüzüne bir kez baktı mı çevirdiğimiz do-labı anlar."

Yemek masasında oturan Catriona hâlâ derin bir keder içindeydi. Philip'in yanındaki sandalyeye oturan Antonia, ona sitemkâr bir bakış attı. Philip bu bakışı soğukkanlılıkla karşılayıp dönerek Kontes'e yöneldi.

Yemek her zamanki gibi geçmişti. Tek bir istisna: Ön-ceki akşam sohbet Kontes ve Markiz tarafından kontrol al-tındaydı. Bugünse, Philip sohbeete katılmış, ustalıkla dikkat-lerini çekiyordu. Kendini yemeğine veren Antonia, hanıme-fendilerin yaklaşan tehlikeden haberdar olup olmadıklarını merak etti.

"Aynen öyle." Philip arkasına yaslanarak uyusuk bir ta-vırla elini sallayarak Markiz'in genç erkeklerin toyluğu hak-kında yaptığı yoruma karşılık verdi. "Bana kalırsa, otuz dört yaşına kadar, erkekler sosyete de yer alan gerçek güçleri pek anlamıyorlar ki o güçler nihayetinde hayatlarını şekillendirecek şeyler."

Antonia'nın nefesi kesildi. Başını kaldırarak Henrietta'nın bakışını yakaladı. İkisi de hızla başka tarafa baktılar.

"Kesinlikle." Kontes korkunç bir tavırla başını salladı. Gözleri Ambrose'nin üzerindeydi. "Bilgelik çağına gelene kadar, büyüklerinden alabilecekleri her öğüdü almaları gerekir."

"Hiç şüphesiz." Masanın diğer ucundaki Philip, Henrietta'nın bakışını yakaladı. Kibarca gülmüştü. Öyle bir gülmüştü ki üvey annesinin bunu yanlış anlamasına imkân yoktu. "İnsanların gerçekleri ifade etmelerinin çok yardımı dokunuyor."

"Çoğu erkeğin senin görüşlerine sahip olmasını isterdim Ruthven." Bunu diyen Markiz, bu erdemden eksik beylerin başlarına gelen korkunç durumlardan örnekler vermeye başladı.

Tabaklar boşaldığında, Catriona daha da fazla kedere gömülürken, Ambrose somurtuyordu. Antonia, Philip'in niyetini sadece Geoffrey'nin anlamış olduğunu fark etti. Antonia, kardeşinin ya buna inanacak kadar kendini kaptırmış, ya da Philip'in planlarının farkında olduğunu düşündü.

Kontes öne eğilip, "Bu öğleden sonra için planınız nedir peki?" diye sorduğunda, ikinci ihtimal daha olası göründü.

"Bay Mannering," diye lafa girdi Philip, "kitaplarına gömülecek sanırım?" Gözlerini, sakince başını sallayan Geoffrey'ye dikti. Philip Kontes'e döndü. "Oxford'da değil de burada olmasını kendi aramızda konuştuk ve hergün birkaç saat çalışmasının, okula başladığında derslerden geri kalmaması için iyi olacağını düşündük."

Kontes neşelendi. "Önerimi dikkate almanıza çok sevindim."

Philip başını kaldırdı. "Geri kalanlara gelince, Bayan Mannering ve ben bahçede olacağız. Çok müthiş görünüyor. Hava bu kadar güzelken içerde kalmamız çok yazık olur. Bu arada, Marki ve Bayan Dalling bize eşlik etmek isterler mi acaba?"

"Eminim isterler." Baskıcı bakışlarını çaresiz oğlunun üstüne diken Markiz başını salladı.

Ambrose somurtmamak için kendini tuttu ve yanındaki sessiz Catriona'ya baktı. "Belki..."

"Elbette! Tam da lazım olan şey bu!" Kontes bu planı karara bağlamak için yüklendi. "Catriona size eşlik etmeye bayılacaktır."

Herkes ona bakınca, Catriona dalgın dalgın başını salladı.

On dakika sonra oturma odasından çıkarak evi terk ettiler ve gül bahçelerine doğru ilerlediler. Philip'in koluna girerek yürüyen Antonia, ileride ayaklarını sürüyüp omuzlarını eğerek boş boş sürüklenen Catriona ve Ambrose'ye baktı.

"Müthiş stratejim hakkında ne düşünüyorsun?"

Antonia başını kaldırarak Philip'in gözlerine baktı. "Kesinlikle hayatımda gördüğüm en rezil yalandı."

Philip ileri baktı. "İçine biraz gerçeklik de serpiştirdim ama."

Antonia burnundan soludu. "Baştan sona palavra. Resmen palavra. Boğazınıza yapışmadığıma şaşırdım."

"Söylemeliyim ki benim için de biraz fazlaydı ama hanımefendiler balıklama atladı. Benim de amacım buydu zaten."

"Ah evet... Amacınız." Antonia amacının ne olduğunu açık açık sormak istedi. Ne de olsa onu buraya getiren Catriona ve Ambrose'nin sorunları değildi.

Bu düşünce aralarındaki henüz çözülmemiş olayı aklına getirdi. Gündüz vakti konuşmadan gezdiklerinde, bu durumu düşünmek için yeterli zamanı olmuştu. Tabii sonunda bunu açıklığa kavuşturup kavuşturamayacağını da.

Parmaklarının altında Philip'in kolundaki gücü hissedebiliyordu. Omuzları temas ederken, hissettiği farkındalık çevresini sardı. Hatıralarda yer etmiş bir koku gibi, Philip onun derin, anlaşılmaz bir yerlerine yerleşmiş bir parçasıydı. Tıpkı bir koku gibi onu, içine çekmek, ilgisini ve sevgisini kazanmak istiyordu.

"İşte buradasınız!"

Durdular, dönerek yanlarına gelen Geoffrey'yi gördüler. "Kitaplarıyla bir saat bile vakit geçirmedin," dedi Antonia.

"Yeterince geçirdim." Geoffrey sırtarak bahçenin ortasında yanlarına katıldı. "Kodaman hanımların tiçü de evi yıkacak gibi horluyorlar."

"Güzel." Philip, Geoffrey'nin geldiğini görüp yanlarına gelen Catriona ve Ambrose'ye baktı. "Koruluğa gitme zamanımız geldi."

"Koruluk mu?" Ambrose kaşlarını çatı. "Neden gideceğiz?"

"Bayan Dalling, Bay Fortescue ile buluşup Leydi Copley'in yardımını istemeye gitsin diye."

"Henry mi?" Catriona'nın gözlerinde kıvılcımlar çıktı. "O burada mı?" Dertli havası üzerinden bir pelerin gibi kalktı. Gözleri parıldarken, yanaklarına renk geldi. Resmen bastırılmış enerjiyle harekete geçmişti. "Nerede?"

Philip koruluğu işaret ederek alaycı bir ifadeyle kaşını kaldırdı. "Yakında yanına gideceğiz. Fakat halanın hizmetkârlarını, mesela şuradaki bahçıvanı düşünecek olursan..." merdivene çıkmış, salkımsöğütü budayan bir adamı soğukkanlılıkla işaret ederek, "coşkunu daha gizli bir alana gidene kadar bastırmanı öneririm."

Sabırsızlıkla zıplayan Catriona önden gitti.

Philip'in koluna girerek daha sakın şekilde takip eden Antonia gergindi. "Bugün çöküşün eşiğinde olduğuna inanmak mümkün değil."

Catriona yüksek ağaçlar içinde, meraklı gözlerden gizlenen koruluğa girerek durdu ve bekledi. Philip devam etmesini söyledi ve ne zaman güvenli bir yere gireceklerini açıkladı.

Nihayet, "Koruluğun arkasındaki alan," diye belirtti. "Saat üçte orada olacak." Cebinden saatini çıkarıp baktı. "Yani şimdi."

Catriona sevinç çılgılığıyla döndü.

"Fakat..." tekrar dönene kadar bekledi Philip. "Ambrose ve Geoffrey de tabii ki seninle gelecekler." Bu Catriona için hiç sorun değildi.

"Haydi!" Eteklerini kaldırarak koşturdu.

Geoffrey kahkaha atarak peşine düştü. Şaşkın Ambrose de aceleyle peşlerinden gitti.

"Bir dakika!" Antonia Philip'e baktı. "Catriona'ya bir eşlikçi lazım. Ambrose ile yalnız kalmamaları gerek. Özellikle de şu an."

Philip onun direseğini yakaladı. "O işi Geoffrey üstlenir. Bizim başka bir işimiz var."

"İşimiz mi?" Antonia Philip'in bir planı olduğunu anladı. Yüzünde sert ve anlaşılmaz bir ifade vardı. Parmakları dirseğini çelik bir mengene gibi sıkıyordu. Philip onu labirente doğru götürürken, Antonia gözlerini kıstı. "Başından beri planladığınız buydu! Catriona'nın değil, bizim buluşmamız!"

Philip Antonia'ya bir bakış attı. "Bunu fark etmenin bu kadar zaman alacağını ummazdım. Catriona ve hatta Ambrose'ye sempati duysam da bence Ambrose'nin daha cesur olması gerekiyor. Ayrıca, Kontes'in kapısının karanlık eşiğinden içeri adımımı atarken, aklımda sadece tek bir amaç vardı."

Bu imalı ifade ve baş başa kalacakları fikri, Antonia'nın zihnini açtı ve ona hemen o anda bir karar alma gücü verdi. Labirentin merkezine oldukça kısa bir zamanda geldiler. Kararlılık hissiyle dolan Antonia, merkezdeki mermer yunus çeşmesine ve çevresindeki dümdüz çimlere bile bakmadı. Görüşünü bildirmeye kararlı olan Antonia aniden durdu. Philip'in kolundan sıyrılarak, Philip yüzünü ona çeviren kadar, kaşlarını sabırsızlıkla kaldırıp bekledi. Başını doğrultarak söze girdi, "Seninle baş başa konuşma şansı bulduğum için gayet mutluyum. Belirtmek istiyorum ki ben fikrimi değiştirdim."

Başını kaldırdı ve Philip'in yüzündeki tuhaf ifadeyi gördü. Parmakları Antonia'nın dirseğinden aşağı kaydı. Durdu.

Kaşlarından birini yavaşça kaldırdı. "Öyle mi?"

Antonia kararlılıkla başını salladı. "Sana yaptığımız anlaşmayı hatırlatmalıyım..."

"Unutmadığına sevindim."

Antonia iğneleyici sözleri karşısında kaşlarını çatı. "Tabii ki unutmadım. Hatırlarsan, o zaman benim yerine getirmemi istediğin bir görevden bahsetmiştik. Özetle, uygun bir eş olma görevi."

"Senin yerine getirmeyi kabul ettiğin bir görev."

Philip'in sesi daha da derinleşti. İfadesi tümüyle sertleşti. Antonia dudaklarını sıkarak sertçe başını kaldırdı. "Aynen öyle. Ayrıca, anlaşmamızı resmileştirmeden ve duyurmadan Londra'ya gelmeme müsaade etmek gibi nazik bir harekette bulunduğun için de teşekkür ederim." Çeşmeye doğru ilerleyerek ellerini kenetledi ve döndü. Başını kaldırarak Philip'in sert, anlaşılmaz ve katı bakışlarını gördü. "Bence çok akıllıcaydı."

Philip konuşmadan Antonia'nın iri gözlerine baktı ve neden öyle bir karar verdiğini düşündü. Onu malikâneye kapatmalı, bunlara engel olmak için despotça davranmalı ve onunla hiç umursamadan evlenmeliydi. Doğru düzgün düşünemiyordu. Konuşacak kadar da kendisine güvenemiyordu. Aslında, Antonia'nın sözlerine inanamıyor, zihni bunu reddediyordu. Duyguları ise öfkeyle çalkalanmaya başlamıştı bile.

"Çok akıllıca," diye doğruladı Antonia. "Söyleyeceğim şu ki lordum..."

"Philip."

Antonia tereddüt etti ve ardından başını sertçe doğrulttu. "Philip... Sosyetedeki birçok kişiyle tanıştıktan sonra, senin karın olmaya uygun olmadığımı sonucuna vardım. En azından anlaşmamızın sınırları dahilinde."

Philip o son cümlenin bu konuşma içindeki tek mantıklı gelen şey olduğunu düşündü. "Ne demek istiyorsun sen?" Ellerini beline koyarak ters ters baktı. "Başka ne gibi sınırlar var ki?"

Antonia başını arkaya eğerek Philip'in ters bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. "Ben de onu açıklamak üzereydim. Fark ettim ki uygun bir eş olmak için çeşitli kıstaslar gerekiyor ya da bazı ön koşullar diyebiliriz. Kısacası, bende o özellikler yok ve onlara sahip olmak istediğimden de emin değilim." Gözleri ışıdayarak, meydan okurcasına ekledi. "Evlilik konusunda ise kendi kıstaslarım olduğunu fark ettim. Evleneceğim adamın kesinlikle uyması gerekiyor."

Philip gözlerini gözlerinden ayırmadı. "Nedir onlar?"

Antonia gözlerini kırpmadı. "İlki," diye belirtti elini kaldırıp söyleyeceklerini parmaklarıyla saymak için, "Evleneceğim erkek bana âşık olmalı; hem de hiç tereddüt etmeden."

Philip gözlerini kırptırdı. Duraksadı ve bakışlarını Antonia'nın yüzünde gezdirdi. Yavaşça nefes alırken göğsü kabardı ve kaşlarını çatı. "İkincisi?"

Antonia diğer parmağa geçti. "Metresi olmayacak."

"Hiç mi?"

Antonia tereddüt etti. "Benimle evlendikten sonra," dedi.

Philip'in omuzlarındaki yük hafifledi. "Üçüncüsü?"

"Başka bir kadınla vals yapmayacak."

Philip'in dudakları seğirse de sabit tutmak için kendini zorladı. "Hiçbir zaman mı?"

"Asla." Antonia'nın aklında bu konuda şüphe yoktu. "Son olarak, asla başka bir kadınla yalnız kalmak istemeyecek. Asla." Gözlerini kısarak Philip'e meydan okurcasına ve saldırgan bir tavırla baktı. "Bunlar benim kıstaslarım. Eğer bunlara uyamayacağımı düşünüyorsan, anlayışla karşılarım." Bu düşünce aniden Antonia'nın yüzüne tokat gibi indi. Nefesi kesildi. İçine beklenmedik bir acı saplandı.

Başını çevirdi. Kararsızlığını başını nazikçe eğerek gizledi. Çeşmeye bakmak için döndü ve birden gerginleşen bir sesle ekledi. "Eğer bunlara uyamayacağını düşünürsen, o zaman seninle evlenemem."

Philip hayatında bu kadar sersemlediğini hatırlamıyordu. Öyle bir gerildi ki hissettiği zayıflık sahiplenme dürtüsüyle birbirine girdi. Tuhaf hisler içinde dalgalanıyordu. Hepsi birleşerek sabit, kaskatı bir gerçeğe dönüştüyordu; çok iyi anlamasına rağmen onu derinden sarsan bir gerçeğe. O her zamanki soğukkanlılığı, sarsılmaz sakinliği, uçup gitmişti.

Kararlılıkla bir nefes alarak Antonia'nın yarı dönük yüzünü inceledi. "Benimle ne olursa olsun evlenecektin. Kararımı değiştiren ne oldu?"

Antonia o kadar uzun süre tereddüt etti ki Philip cevap vermeyeceğini düşündü. Sonra başını çevirerek Philip'e açıkça ve doğrudan baktı. "Sen."

Philip dudaklarının büzüldüğünü hissederken, önceden verdiği, asla böyle sorular sormama kararını hatırladı. Antonia her zaman onu dürüstlüğüyle alaşağı edebilirdi. Philip bir daha derin bir nefes aldı ve amacını hatırladı. Ticehurst Malikânesi'ne gelerek, bu buluşmayı ayarlama amacını. "Müstakbel eşin için belirlediğin kıstaslara değinmeden önce, mühim bir konuyu açıklığa kavuşturmak istiyorum."

Yüzünde sert bir ifadeyle Antonia'ya baktı. "Leydi Ardale'in hareketi benim suçum değildi. Onu hiçbir şekilde cesaretlendirmedim. Ne bir bakış, ne bir söz ne de bir hareketle."

Antonia'nın gözlerinde yavaşça mutsuzluk belirdi. "Kollarındaydı."

"Hayır." Philip gözlerini Antonia'dan ayırmıyordu. "Bana doğru kasten yaklaştı. Onu uzaklaştırmak için tutmam gerekti."

Antonia'nın yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi. Başını çevirdi. "Elin göğsündeydi."

Philip hafifçe yüzünü buruşturdu. "İstedğimden değil, seni temin ederim."

Ses tonundaki tiksinti, Antonia'nın tekrar ona bakmasına sebep oldu. Şaşkın ifadesi Philip'in kontrolünü zorladı.

"O..." Kafası karışan Antonia eliyle işaret etti.

"Evet." Philip dudaklarını sıkı. "Tuhafır ki bazı hanımlar aşırı girişken ve fazlasıyla yırtıcı oluyorlar. Eğer orada biraz daha kalsaydın hak ettiği davranışı bulduğunu görecektin."

Antonia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne oldu ki?"

"Kanepeye düştü."

Philip Antonia'nın dudaklarının seğirdiğini, gözlerinde için için bir gülümseme oluştuğunu gördü. Philip'i o ana kadar sarmış olan kasılma hafifledi. Elini uzattı. "Ve şimdi buraya gelersen, tek tek açıkça saydığın kıstaslara uymaya çalışacağımıza söz vereceğim."

Antonia sesindeki imadan emin olamayarak Philip'in yüzüne baktı. Yavaşça başını iki yana salladı ve çeşmeye yaklaştı. "Bu konuyu iş görüşmesi gibi ele alırsak daha memnun olurum."

Philip gözlerini açarak Antonia'ya doğru bir adım attı. "Aynen öyle yapmak niyetindeyim. Bu durumda senin kollarımda olman gerektiğini düşünüyorum."

"Hiç mantıklı değil. Senin kollarındayken düşünemiyorum, bunu sen de gayet iyi biliyorsun!" Elinden geldiğince onaylamaz bir şekilde kaşlarını çatan Antonia etrafında dolaştığı çeşmeyi aralarına aldı. Niyeti kibar adımlarından belli olan Philip onu takip etti. Antonia gözlerindeki şeytani pırıltıyı açıkça görebiliyordu. Rahatsızlık duymasına rağmen, baştan aşağı titrediğini hissediyordu. Kalbinin hızlandığını, nefesinin yavaşça kesildiğini hissederek, "Saçmalık bu," diye kekeledi. "Philip... Dur!" Buyurgan bir tavırla durdu ve elini uzattı.

Philip umursamadı. İki adımda çeşmenin etrafını dolaştı. Antonia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Hafif bir çılgınlıkla etek-

lerini kapıldığı gibi koşmaya başladı. Maalesef labirentten çıkmak için, çeşmenin yanlış tarafına doğru koşuyordu. Ayrıca Philip çok hızlıydı. Antonia'yı çitlere varmadan yarı yolda yakaladı ve ayaklarını hiç zorlanmadan yerden kesti. Onu kollarının arasında zaptederek, kabarık muslin eteklerin içinde deli gibi çırpınan Antonia'yı, üstünü kekiklerin kapladığı aşınmış taş bir oturağa taşıdı.

Antonia kucığında debelenirken, taşın orada olmasına şükretti. Philip onun küfürler salladığını duyabiliyordu. Bir zafer kâhkahası patlatmayı o kadar istiyordu ki bunu yapmamak için konuşmaya bile cüret edemedi. Onun yerine bir eliyle Antonia'nın çenesini tutarak yüzünü kendine doğru çevirdi.

Antonia'nın mücevher gibi parlayan gözleri, Philip'in gözleriyle buluştu. Antonia o anda farkına vardı. Philip onun nefesinin aniden yavaşlayıp aksadığını, gözlerinin büyüdüğünü, dudaklarının gevşeyip aralandığını gördü. Antonia kassıldı. Göğsü bir yükselip bir alçalırken, gözleri Philip'in gözlerine hapsoldü. Aynı hisler Philip'e de ulaştı. Ufacık bir akıl kalıntısı ona nerede olduklarını, kim olduklarını ve başlayacakları oyunun ne kadar uygunsuz olduğunu hatırlatsa bile, hisler onu büyüü altına aldı. Başını yavaşça eğerken homurdandı. "Tanrım... Amberly gibi âşık olmuş olmalıyım."

Bunu fark etmesi, Antonia'yı öpmesine, dudaklarını aralayıp tatlılığını içmesine mani olmadı. Yanıp tutuşan bir adam gibi, hislerini Antonia'nın tadıyla, dokunuşuyla, kuvvetli, baş döndüren kokusuyla doldurdu. Bu durumu onu ellerini Antonia'nın saçlarında gezdirmekten alıkoyduysa da hiçbir şey onu Antonia'nın göğüslerini açıp dokunuşuna verdiği tepkinin heyecanını hissetmekten alıkoyamazdı.

Philip'in kollarında sıkışıp akıntıya kapılan Antonia, konuşmak için tüm gücünü kullanarak, "Kıstaslarıma vereceğin cevabı söylemedin," dedi.

"Hala bir şey söylememi mi istiyorsun?"

Philip'in parmakları kıpırdayınca, Antonia'nın aklı çıktı. Açıklamak için yeteri kadar nefes alması birkaç dakika sürdü. "Sana uygun bir eş olmak niyetindeyim fakat bunu..." Nefesi tamamen kesilince hızlıca devam etti, "başarabileceğimi sanmıyorum."

Antonia kollarında hafifçe kıvrılınca, Philip tekrar homurdandı. Dudakları birbiriyle buluştu ve sonra yeteri kadar geri çekilerek Antonia'nın yumuşak ve dolgun dudaklarına fısıldadı. "Ben senin hiçbir zaman 'uygun bir eş' olmamı istemedim. Bu senin fikrindi." Kelimeler dikkatini, görmemek için çabaladığı gerçeğe çekmişti. "Tanrı şahidim olsun ki 'uygun' kelimesi sana yakıştıracak en son kelimedir. Malikânedeki holde senin, yani ihtiyaçlarının vücut bulmuş halini, dualarının karşılığını merdivenlerden süzülürken bulduğumdan beri acınası derecede rahatsızım."

Antonia, Philip'le sevişmeye, onun dokunuşlarına ayak uydurmaya karar verdi; zaten ancak sözlerini algılayabilecek kadar düşünebiliyordu. "Neden rahatsızsın?"

Philip homurdanmaktan vazgeçti. Antonia'nın elini tutup kendisine bastırarak ona gösterdi

"Ah." Antonia düşündü ve Philip'e baktı. "Bu o kadar rahatsızlık mı yaratıyor?"

"Evet!" Philip dişlerini gıcırdatarak elini yakaladı. "Şimdi sus da seni öpeyim." Öptü. Antonia'nın verdiği tepkiye bayıltarak, geçen hafta boyunca mahrum bırakıldığı için kaçırdığı her şeyin acısını çıkardı. O sırada ikisi de zevkten inliyorlardı. Tek kelimeyle muhteşem dakikalar geçirdiler.

"İçeri girdiklerini gördüm. Merkeze gitmiş olmalılar."

Çitlerin arkasından Geoffrey'nin sesi duyuldu.

Philip başını kaldırıp sersemlemiş bir halde gözlerini kırpıttı. Antonia kendine gelirken gözleri kocaman açıldı.

"Aman Tanrım!" deyişi şokun etkisiyle kısık sesle çıkmıştı.

Philip küfür etmek için bile zaman harcamadan doğrulup Antonia'yı ayağa kaldırdı ve düşer gibi olunca düzeltti. Antonia'nın elleri açık korsajının üzerinde gezerken Philip ellerini ittirdi. "Zaman kalmadı, bırak ben yapayım. Çok yakında."

Antonia başı hâlâ dönerken, Nell'in bile ağzını açık bırakacak bir hızla düğmelerini ilikleyen Philip'i hayran hayran izledi ve eteklerini silkeleyip boynundaki danteli düzeltti.

Catriona, peşinde Geoffrey ve Ambrose ile labirentin merkezine koşarak daldığında, Philip'in ceketini düzeltmeye pek zamanı kalmamıştı.

"Görüşтік! Henry bana, önerinizden bahsetti. Copely Hala bize yardım edecektir. Bundan eminim." Gözleri ışıldayan Catriona gülümseyerek ilk tanıştıkları zamanki baş döndürücü güzelliğine kavuşmuştu. "O kadar harika ki her an ağlayabilirim!" Bu cümlelerin ardından kollarını Antonia'ya doladı ve çılgınca sarıldı.

"Neşenin sonradan kaçınması için, sana kendini şu an frenlemeni öneririm evladım." Philip nazikçe manşetlerini düzeltti. "Eğer eve bu havayla eve girersen Kontes muhtemelen o havayı hemen söndürecektir."

"Ah, merak etmeyin." Coşkulu Catriona Antonia'yı bırakıp Philip'in elini avuçları arasına aldı. "Onunla başa çıkabilirim. Eve döndüğümüzde o kadar üzgün olacağım ki iş çevirdiğimizi asla fark etmeyecek."

Antonia, Catriona'nın neşelendiğini görmekten memnun bir şekilde Geoffrey'ye baktığında, yüzünde tuhaf, şüpheli bir ifade gördü. Bakmaya devam ederken, dudaklarında yavaşça, bir şeylerin farkındaymışçasına garip bir gülümsemenin belirdiğini fark etti. Antonia yerin dibine girerken, yanaklarının kızardığını hissetti. Bakışlarını Catriona'ya çevirdi. "Bay Fortescue Leydi Copely'ye konuyu açmak için yola çıktı mı?"

"Evet!" Catriona neşeyle gülümsedi. "Ve?"

"Her şey yolunda," dedi Geoffrey. "Fakat burada konuş-

mamalıyız. Bahçıvanlardan biri duyabilir. Ayrıca çay saati de yaklaşıyor. O pis uşaklardan birine iş çevirirken yakalanmak istemiyorsak, eve dönsek iyi olur.”

“Evet.” Philip’in sesindeki üzüntü, iki Mannering’in de dikkatini çekti. Kolumu Antonia’ya uzattı. “Korkarım ki kardeşin haklı.” Hep birlikte labirentin çıkışına doğru dönerlerken, üzüntülü görünmeye çalışan Catriona önden Ambrose ile yürüyordu. Philip sadece Antonia’nın duyabileceği şekilde fısıldadı, “Yarıda kalan konuşmamıza sonra devam edeceğiz.”

Bakışırken, ne Philip ne de Antonia, arkalarında Geoffrey’nin düşünceli bir ifadeyle gözlerini üzerlerine diktiğini fark etmemişlerdi.

Öndeki hole geldiklerinde, Philip Ticehurst Malikânesi’nin sağladığı imkânları tekrar gözden geçirdi. Diğerleri, Kontes’in çay ve kek servisi yaptığı oturma odasına ilerlerlerken, Philip Antonia’yı geride tutup fısıldadı. “Akşam herkes odasına çekilince kütüphaneye gel.”

Antonia Philip’e direkt bir bakış attı. Gözlerindeki vaatkâr havayı gördü. Kalbi pır pır etti. Gözlerini kapatarak başını doğrulttu. “Akşam kütüphanede görüşürüz.”

On Besinci Bölüm

Odasında sabırsızlıkla yürüten Antonia, evin sessizliğe bürünmesini, uşakların odalarına çekilip evi hayaletlere bırakmalarını bekliyordu. Antonia, bu gorgon ininde birkaç kayıp ruh olduğundan emindi. Bunu düşünmek canını sıkmadı. Daha Philip şartlarını kabul etmemişti. Hiçbir şey, bir hayalet bile, Antonia'nın duymak için yanıp tutuştuğu o cevabı almasını engelleyemezdi.

Koruluktaki olaydan sonra, Philip'in cevabının içeriğinden gayet emindi. Fakat emin olmak, bir şeyi birinci elden tecrübe etmekle aynı şey değildi.

Eteklerini tekmeleyerek döndü ve durdu. Koridordaki bir kapı gıcırdayarak açıldı, ardından kapandı. Kulak kabartarak, hizmetkâr bölümüne doğru giden Trant'in sert adımlarını işitti. Henrietta nihayet odasına çekilmişti. Aşağı inebilirdi.

Bir on dakika daha beklemenin akıllıca olacağına karar vererek, pencere kenarındaki koltuğa doğru yürüdü. Catriona'nın oyunculuk yeteneği Markiz'i ve Kontes'i kandırmaya yaramıştı. Uyanık hanımların ikisi de hiçbir şey anlamamış, Catriona'nın üzgün ifadesinde, donuk bakışlarında hiçbir şey sezinlenemişlerdi.

Pencerenin pervazına kollarını dayayıp çenesini üstüne koyan Antonia, ay ışığıyla gümüş rengine bürünmüş bahçeye baktı. Eğer Catriona oyununa devam edebilirse, Henry'nin Leydi Copely'yi harekete geçirmek için zamanı olacaktı. Eğer

her şey Catriona'nın söylediği gibiyse, Leydi Copely buraya gelip onu Kontes'in pengelerinden kurtaracaktı.

Bu umuttan keyif alan Antonia gülümsedi. Catriona'nın sorunları yakında sona erecekti. Kendisi için de çözüm yakındı. Şüphelerine rağmen, aşk galip gelmişti. Gözleri gölgelerin üstünde gezinirken, dudaklarını hafifçe kıvrıp düşüncelerinin zevkle heyecana kapılmasına izin verdi.

Atların ayak sesi Antonia'nın irkilmesine neden oldu. Doğrularak eğildi ve dışarı bakınca bir at arabasının hızlıca yola sürüldüğünü gördü. Oturak kısmında iki kişi vardı. Antonia bakmaya devam ederken, arabadakilerden yolcu tarafında oturan, kollarının arasında bir paket tutan, daha minyon olanının, dönerek eve baktığını gördü. Catriona'nın kalp şekilli yüzünü anında tanımıştı.

Antonia donakaldı ve tekrar baktı. Arabadakilerden diğeri soluk beyaz bir sürüş ceketi giymekteydi. "Yüce Tanrını! Ne yapmaya çalışıyorsun sen?"

Antonia tam beş saniye boyunca kaskatı kesilip, toynak seslerinin uzaklaşmasını dinledi. Ardından bir küfür sallayarak dolabından kapığı pelerini omuzlarına geçirip kapıyı sessizce açtı.

Ne kapkara gölgelere ne de karanlık evin kasvetine aldırış etti. Durmasına neden olabilecek, gölgeler içindeki zırhı bile umursamadı. Elinden geldiğince acele ederek merdivenlerin sonuna ulaştı. Terlikleri, holün cilalı zemininde kaydı. Çığlık atmamak için kendini tutarak merdiven direğini yakaladı ve kendini doğrulttu. Ardından ipek etekleri uçuşarak, koridora fırladı.

Kütüphanede, söyleyeceklerini tekrar etmekte olan Philip, Antonia'nın zeminde kayan ayaklarını duydu. Çıkardığı tuhaf ses onu kapıya yöneltti. Kapıyı açınca, merdiven köşesinden Antonia'nın uçuşan eteğini gördü. Şaşırarak peşinden gitti.

Antonia'nın döndüğü köşe, bahçe tarafındaki hole çıkı-

yordu. Philip oraya vardığında, bahçe kapısı açıktı. Kaşlarını çattı. Acaba Antonia labirentte görüşecekleri fikrine mi kapıldı diye düşünerek dışarı çıktı. Bahçe ay ışığı ve gölgelerin koca bir karışımıydı. Hafif rüzgâr, şekilleri değiştirerek muhteşem bir görüntü yaratıyordu. Antonia görünürde yoktu. Philip kaşlarını daha da çatarak koruluğa doğru yürüdü.

Labirentin merkezine ulaştığında, toynak sesleri ve araba tekerlerinin gıcirtısını işitti. Bir an afallayarak hareketsiz kaldı ve küfrü bastı. Ahırlara doğru koştu. Ahır avlusunda kayarak durunca, gri atlarının çektiği faytonunun yolda tıngır tıngır ilerlediğini gördü. Dizginleri kimin tuttuğundan ise en ufak bir şüphe duymuyordu. Ağız dolusu küfürler ederek karanlık ahıra daldı. Önceki gün bindiği kestane rengi atı eyerleyene kadar, Antonia arayı açmıştı.

Yolun sonunda duran Philip, çayırlara baktı ve Antonia'nın atlarını hızla, uzakta tümsekleşen düz bir yolda sürdüğünü gördü. Yüzü kaskatı halde, çenesini sıkarak peşine düştü. Bir sonraki virajı alan Antonia huysuz, gri atlara baktı. Önlerindeki yol oldukça karanlıktı. Çukur olup olmadığını görmüyordu. Somurtarak, atları idare ederken dizginleri sıkıca tutup içinden, atların sahipleri gibi şeytanca davranmamaları için dua etti.

Atlar Antonia'nın kendilerini idare etmesine karşı koymadılar. Neyse ki fayton kolayca manevra yapılacak kadar hafifti. Koşumları takmak zaman almıştı ama Antonia bunu dikkatle yapmak için kendini zorlamış, Philip'in atlarının, Geoffrey'nin arabaya bağladığı tek ata kolaylıkla yetişeceğini düşünüp rahatlamıştı.

Ancak o zaman Philip'in onu kütüphanede beklediğini hatırlamıştı. Catriona ve Geoffrey'yi korumaya odaklanarak kendi başına iş yapan Antonia, o ana kadar kendisini mütis-takbel eşinin kollarına atıp, işleri onun düzeltilmesini istemeyi düşünmemişti. Yüzünü buruşturarak tereddüt ettiyse de, geri dönüp Philip'e gördüklerini anlatmakla vakit kay-

bedemeyeceğini düşündü. Geoffrey'nin arayı açmasını göze alamazdı. Philip'in de kendisi gibi bir şeyden haberi olmadığından emindi.

Aklında, Geoffrey'nin labirentteki sözleri, eve dönmenden önce Catriona ve Ambrose ile tuhaf şekilde bakaşması geldi. Philip ile arasında olanların farkına varıp, Catriona çılgınca planlar yaparken, ikisini kendi hallerine bıraktığını düşündü.

Karanlık yoldan çıkan Antonia, gri atları uzun tepeye doğru sürdü. Başını kaldırarak arabaya bakıp Geoffrey ve Antonia'nın ilerideki tepeye varmış olduklarını gördü. Gözden kaybolduklarında, Antonia küfrü basarak dizginleri vurdu. Araba faytondan daha sağlamdı. Geoffrey kendisi kadar dikkatli olmak zorunda değildi. Atların üstünlüğüne rağmen, aralarındaki mesafe kısalmamıştı.

Elinden geldiğince hızlı bir şekilde, faytonu aceleyle tepeye sürdü. Yol bir sürü şeride ayrılıyordu. Hangi yöne gittikleri konusunda en ufak bir fikri yoktu Antonia'nın. Planları her ne ise, eğer suya düşerse, Geoffrey ve Catriona'nın geceyi baş başa geçirmeleri halinde, Kontes'le akraba olacağı fikri Antonia'yı çok rahatsız ediyordu.

Atları elinden geldiğince zorlayarak tepeye tırmandı ve yokuştan aşağı doğru ilerledi. Arkasında ona yetişmeye uğraşan Philip aklına gelen tüm küfürleri ediyordu. Sevgilisinin karanlıkta aceleyle kaçmasının bir sebebi olsa da, bunun ne olduğu Philip'in umurunda değildi. Tek umursadığı, Antonia'nın güvenliği ve son zamanlarda Philip'in narin hislerine aldırış etmeyişi idi. Dişlerini gıcırdatarak kestane renkli atını dehledi. Atlarına yetişmek mümkün değildi. Tek dileği Antonia gideceği yere ulaşana kadar onu gözden kaybetmemektir. Bir yetişirse, gerisinin geleceğini hissediyordu.

Antonia'ya, canını tehlikeye atmayacağını, ona bunu aklından bile geçirmemesini söylediğini net bir şekilde hatırladı. Görünüşe göre, Antonia aldırış etmemişti. Bu konuyu netleştirmesi gerekirdi. Diğer bazı şeyler gibi.

"Tek istediğim şu lanet kadına onu sevdiğimi söylemek!"

Rüzgâr homurtulu kelimeleri alıp götürdü. Philip çaresizlik içinde kestane rengi atını tepeye doğru sürdü.

Zirveye ulaşınca alttaki vadiye göz gezdirdi. Faytonundaki Antonia'yı ve takip ettiği arabayı gördü.

"Ne haltlar dönüyor?" Philip kaşlarını çatı. Arabadakileri görmek için çok uzaktaydı ama kim olduklarını tahmin edebiliyordu. Dizginleri vurarak, çayırlara daldı ve Antonia'nın açtığı mesafeyi az da olsa kısalttı. Fakat düzlüğe çıktıklarında, hangi yöne gideceğini bilmeyen Philip, yolu takip etmek zorunda kaldı.

Antonia ise arabaya biraz daha yaklaşmayı başarmışsa da seslenmek için fazla uzaktı. Kasaba yollarının halini göz önünde bulundurarak, yolun bu kısmında Geoffrey'ye yetişme umudundan vazgeçmişti. Catriona'yı Leydi Copely'ye ulaştırmaya çalıştığını düşünen Antonia, Geoffrey'nin arabayı hana benzeyen bir binanın yoluna çevirmesine şaşırılmıştı.

Sakinlerinin hiç şüphesiz horul horul uyumakta olduğu hanın ardındaki küçük kasaba, bir çukura kurulmuştu. Kasabaya inen yokuşun ortasında ise sağlam, taş duvarlı, taş çatılı bir yapı vardı. Antonia rahatlayarak atları kırbaçladı. Dizginleri sadece hana yanaşırken çekmişti.

Uykulu, orta yaşlı han seyisi arabaya doğru ilerlemektedir. Antonia gözlerini endişe ve şaşkınlıkla kocaman açarak, homurdanan atları durdurdu.

"Al buyur." Dizginleri seyise fırlattı ve adamın yakalayabilmesine sevindi. Oturaktan elinden geldiğince adanmış şekilde, telaşla inerek ekledi, "Şey, ne gerekiyorsa yap işte. Bunlar çok kıymetli atlardır."

"Peki hanımım." Şaşkına dönen seyis başını salladı.

Antonia daha fazla vakit kaybetmeden hana daldı. Kapı kilitli değildi. Hancı görünürde yoktu ama salonun arkasında üzerinde mum yanan ahşap bir masa vardı. Dikkati, yukarıdan gelen ışığa yöneldi. Karanlık merdiven boşluğuna

baktı ve mumun duvara yansıttığı gölgeleri gördü. Gölgeler, sahipleri üst kattaki koridorlardan birine çıkarken kayboldu. Antonia masadaki mumu kaplığı gibi peşlerine düştti.

Merdivenlerin başına geldiğinde görünürde kimse yoktu. Geoffrey ve Catriona'mn girmiş olduklarından emin olduğu koridorda ilerlerken, her kapının önünde durup kulağını yaslıyordu. Koridorun sonundaki, kapıya gelene kadar önceki kapılarda horultudan başka bir şey duymadı.

Boğuk sesler bir alçalıp bir yükseliyordu. Konuşuyorlardı fakat ne dediklerini duyamıyordu. Antonia kaşlarını çatı ve sağındaki kapıya baktı. Kulağını dayayarak dikkatle dinlediysede, içeriden ses gelmedi. Nefesini tutarak yavaşça mandalı çekti. Kapıyı açarak tedbirli şekilde mumu kaldırdı.

Oda boştu. Rahatlayarak içeri süzüldü ve kapıyı sıkıca kapadı. Etrafına bakınırken sondaki odaya açılan, gizlice dinleyebilmeyi umduğu bir başka kapı olduğunu gördü. Şansına şükrederek mumu şifonyiere koyup yavaşça kapıyı açtı.

Kalın duvarların arasındaki ufak alanda, bir kapı daha vardı. Sesleri daha rahat duymaya başladığından, Antonia bu kapının doğrudan koridorun sonundaki odaya açıldığını tahmin etti.

“Öyle olmasını istediğini biliyorum ama Josh’un da dediği gibi bu olmayacak.”

Sert sesin sahibi pek de kibar değildi. Ayrıca oldukça tehditkâr gibiydi. Antonia Geoffrey’nin cevap verdiğini duydu fakat kardeşinin konuşması çok düzgün, çok kontrollü olduğundan ne dediğini anlayamadı. Kaşlarını çatarak, dikkatlice diğer kapının kolunu tuttu. Nefesini tutarak mandalın açıldığını hissedene kadar çevirdi ve kapıyı çok hafif araladı.

“Daha fazla tartışmanın anlamı yok,” dedi bir diğer derin ve tehdit edici sesin sahibi. “Şu it yüzünden geldi bunlar başımıza. İstedğimiz fiyatı duydun. Ya kabul et ya da vazgeç.”

Fısıldayarak konuştular. Antonia kapı kolunu dikkatle bırakarak kapıyı aralamaya cesaret edebildiği kadar araladı.

Kardeşinin ve Catriona'nın sesini duymak için kendini zorluyordu. Omzunun üstünden bir el uzanarak ağzını kapadı. Bir kol beline dolandı ve onu geri çekerek, iri, sert, erkekşi bir gövdenin altına sıkıştırdı. Gözleri yuvalarından fırlayan Antonia, kaskatı kesildi.

Sonra rahatlayarak dudaklarındaki ele asıldı. Philip ellerini gevşetti. Başını eğerek doğrudan Antonia'nın kulağına hırladı, "Burada ne halt ediyorsun sen?"

Antonia ses tonunu ve taşıdığı anlamı duymazdan geldi. Başını geriye doğru, Philip'in omzuna yaslayarak gözlerine bakmayı başardı. Gözlerindeki öfkeyi de görmezden gelmeye karar verdi. Odanın dışındaki kapıyı işaret ederek, "Dinle," diye fısıldadı.

"Sizi kiralayan arkadaşımla bizi Londra'ya götüreceğiniz fiyatta anlaşmıştınız."

Antonia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Tekrar Philip'in eline asıldı. "Bu Bay Fortescue."

Philip uyararak baktı. "Şşşt."

"Evet, anlaşmıştık." dedi sinsi seslerden birinin sahibi. "Fakat o zaman yanımızda genç bir kızın geleceğini bilmiyorduk. Ama şimdi anladık ki Londra'ya gitmek için daha fazla para ödememiz lazım. Genç kız için falan işte."

"Unutmayın ki," dedi daha da rahatsız edici sesin sahibi, "eğer kabul etmezseniz, ödemeyi başka şekilde alırız."

Antonia titrememek için tuttu kendini. Adamın söylediğine karşılık odanın uzak köşesinde sessiz bir konuşma başladı. İstiraplı bir iç çekiş Antonia'nın dikkatini dağıttı. Başını kaldırıp arkaya doğru bakarak Philip'in gözlerini kapattığını gördü. Açtığında ise çenesini sıkıyordu. Bir şey söylemeden önce, Philip onu kaldırıp sırtını kapıların arasındaki küçük duvara yasladı.

"Burada bekle." Bakışlarıyla Antonia'nın gözlerini delen Philip'in yüzünde, elinden gelen en korkunç uyarı ifadesi vardı. "Kıpırdama."

“Ne?”

“Ve sessiz ol!”

Kibirle burnunu çekme dürtüsünü bastıran Antonia, Philip’in dediğini yaptı. Ceketini çabucak omuzlarından çıkaran Philip kapının kolunu tuttu ve sakince odaya daldı.

Tahmin ettiği gibi, iki arabacının sırtı dönüktü. İlerilerinde ise, dört tane şaşkın yüz donakalmış halde ona bakıyordu. Kapı iyi yağlanmış olacak ki gıcırdamadığı için kimse girdiğini duymadı. Yerdeki geniş, kare halı ayak seslerinin duyulmasını engellemişti. Alçak arabacılar Philip’i duymamışlardı.

Tahmin edileceği üzere, aklını ilk toplayabilen Geoffrey olmuştu. Bakışlarını arabacılar çevirerek hızlıca konuştu. “Aslında, yeterince önlem aldığınızı düşünmüyorum. Karşılaşmak istemeyeceğiniz güçlü destekçilerimiz var bizim.”

“Halı! Ben de yuttum,” diye alay etti arabacılarından iri olanı. “Zaten o yüzden gecenin köründe üçünüz yanınızda genç bir kızla kaçıyorsunuz, değil mi?”

“Sanırım arkadaşımız haklı,” dedi Philip ağır ağır konuşarak. “Neden gecenin bir vakti kız kardeşini götürdüğünü bana açıklamam gerekecek Geoffrey.”

Arabacıların ikisi de donakaldılar. Birbirlerine yan yan baktılar ve iri olanı kocaman yumruklarını kaldırarak arkasını döndü. Çenesine inip de onu halının üstüne seren darbenin nereden geldiğini bile göremedi. İkinci arabacı yumruklarını sallayarak öne atıldı. Philip eğildi, adamın kolunu yakalayıp onu odanın diğer ucuna fırlattı. Adam duvara gümbürtüyle çarptı ve yavaşça kayarak yere kapaklandı. Philip bekledi. İki adam da artık direnecek halde değillerdi.

“Tanrı aşkına! Boks yaptığını bilmiyordum.”

Doğrularak ceketini giyen Philip, omzunun üstünden arkaya baktı. Antonia elinde koca bir mumla hemen arkasında duruyordu. Philip dudaklarını sıkarak uzandı ve mumu aldı. “Orada beklemeni söylemiştim.”

Antonia Philip’in gözlerine baktı. “Bana boks yaptığını söyleseydin kalırdım.”

Philip, "Boks yeteneğimle bir kadını itaat ettirebileceğim daha önce aklıma gelmemişti," derken gözlerini kapatıp homurdanmamak için zor tuttu kendini.

Catriona koşarak Antonia'nın kollarına atladı. Aynı anda kapıdan öfkeli bir patırtı geldi.

"Açın kapıyı! Burası saygın bir handır, ona göre."

Belirtmesine gerek olmasa da, "Hancı," dedi Geoffrey. Philip tavana acıklı bir bakış attı. "Neden ben?" Kapıya doğru yürürken, Geoffrey ve Henry'ye baygın arabacıları kaldırmalarını işaret etti.

Onlar adamları yerden kaldırmaya uğraşırken, Philip kapıyı açtı. "İyi akşamlar. Ben Ruthven. Sanırım siz de hanın sahibisiniz?"

Antonia, Philip'in han sahibine, korumalarının ve arkadaşlarının yakınlardaki bir evde kalmak yerine şehre dönme-ye karar verip handa kiraladıkları arabacılar tarafından oyuna getirilmelerini açıklamasını izledi. Philip'in ustahğı say-esinde, hancı onlara sempati duyarak, Philip'in adamlarının yolladığı nota cevap verip anında hana gelerek kötü adamları haklamasını takdir etti. Bu sırada adamlar da handan çıkarılıp hendeğe atılmışlardı. Tir tir titreyen Catriona yatışmıştı.

Yakınlardaki bir çiftlikte uykularından uyandırılıp getirilen arabacı ve seyis ile, hanın kendi arabasını kiralayan Philip, ekibine beklemelerini söylediği han salonuna gitti. Kapıyı hancının arkasından kapatarak topluluğa kuşkulu gözlerle baktı. "Bana biriniz neler olduğunu açıklayacak mı?"

Onun kadar merak etmekte olan Antonia, ekibin genç üyelerine baktı.

Catriona anında inatçı bir ifadeye büründü. Ambrose kıvrınarak her zamankinden daha da aptal göründü. Henry Fortescue kıpkırmızı oldu ve boğazını temizledi.

Önce Geoffrey konuştu. "Planımız gayet düzgündü. Catriona, Leydi Copely'nin onu kabul edip Henry ile evlenmesini destekleyeceğinden emindi."

"Copely Halamın ziyarete geldiğini hatırladım," dedi Catriona. "Ticehurst Halamın evine daha yeni geldiğim vakitlerdi. O esnada odama gönderilmiştim ama hizmetçilerin çok fena kavgaya ettiklerini söyledi. Copely Hala beni görmek istemiş olmalı. Eğer Ticehurst Halamın onun yanında kalmam için ısrar etmeye yasal olarak hakkı olmadığını bilsem, uzun zaman önce Copely Halama gitmiş olurum."

"Bu yüzden," diye devam etti Geoffrey, "Leydi Copely'ye haber verdikten sonra dönüp Catriona'yı Ambrose ile evlendirmeye uğraşan gorgondan kurtarmaya çalışmak anlamsızdı."

"Eğer dördümüz şehre birlikte gidersek, uygunsuz bir durum olmayacağını düşündük," dedi Henry. Ambrose'ye baktı. "Hammersley Ticehurst Malikânesi'nde kalmak istemedi. Özellikle de hanımefendiler Catriona'nın ortadan kaybolduğunu fark ettikleri zaman. Arabacıları kiralamak için gönüllü oldu fakat maalesef adamlar şerefsiz çıktı."

Ambrose yüzünü buruşturdu. "Başka bir yere gitmek istemedim çünkü oradakiler Leydi Ticehurst'e haber verebilirlerdi. Uzak bir handa bulabildiğim en iyisi de o ikisiydi." Philip kaşını havaya dikti.

"Neyse... sonuç itibarıyla kimse zarar görmedi." Antonia güven verici şekilde gülümsedi. Philip bakışlarını ona çevirince de, "Ruthven sayesinde," diye ekledi.

"Öyle canımı benim. Fakat sen henüz öyle tehlikeli bir takibe girişme sebebini açıklamadın."

Bu cümle bütün gözleri Antonia'ya çevirdi. Philip'ten başka kimsenin, onun atlarını ve faytonunu aldığını bilmediği belli oluyordu. Sakin bir ifade takınmaya devam etti. "Geoffrey ve Catriona'nın arabayla gittiklerini gördüm. Doğal olarak, planlarını bilmediğimden hemen peşlerine düştüm."

Philip "doğal olarak" sözlerine takıldı. "Bana haber vermek hiç mi aklına gelmedi?"

Sesi sakın ve son derece kibardı. Antonia ise altında yatan çelik sertliğini fark edebiliyordu. "Düşündüm," diyerek

kabul etmek zorunda kaldı. "Fakat bu aklıma geldiği zaman, araba daha fazla oyalanamayacağım kadar uzaktaydı."

"Anlıyorum." Philip gözlerini kısarak Antonia'ya bakmaya devam etti.

"Kitabı hatırladım."

Catriona'nın sözleri ikisinin de dikkatini çekti. Döndüler ve onun kahverengi kâğıtla sarılmış bir paketi masadan kaldırdığını gördüler. "Bu babamındı. Eğer Copely Halamın vasım olduğuna dair kanıt içeriyorsa, yanıma almalıyım diye düşündüm."

Philip onaylar bir tavırla başını salladı. "Akıllıca." Tereddüt etti ve kaşlarını çatı. "Peki... Senin planını uygulamaya devam edeceğiz. Dördünüzün birlikte seyahat etmesi uygunsuz olmayacaktır. Ayrıca, Hammersley'nin, annesi arabalarının yürütüldüğünü öğrendiği zaman orada olmak istemeyeceğini gayet iyi anlıyorum. Bu arada, haberi nasıl iletmeyi düşünüyordunuz?"

Dördüde boş bir ifadeyle Philip'e odaklandı.

Geoffrey, "Onlara özellikle haber vermek gibi bir niyetimiz yoktu," dedi. Philip'e baktı. "Dördümüzün de kayıp olduğunu görünce, sizin olayı anlayacağımızı düşündük."

Philip uzun bir süre Geoffrey'ye ters ters baktı. "Peki... Sanırım onu da ayarlayabilirim."

Rahatlamışlardı. Yirmi dakika sonra, Philip dört gencin han arabasına binmelerini izledi. En son Geoffrey biniyordu.

"Bu notu Carrington'a ilet." Philip katlanmış mektubu uzattı. "Arabanın parasını ödeyecek ve seni de terminale götürecektir. Gittiğin zaman yaz. Biz malikânede olacağız."

"Öyle mi?" Antonia'ya son bir kez el sallayan Geoffrey, Philip'e sorgu dolu gözlerle baktı.

Philip bir kaşını hafifçe kaldırdı. "Ve, senin Mannering Ailesi'nin en büyük erkeği olduğunu düşünürsek, derslerini de çok aksatmayacak şekilde bir iki günlüğüne geri gelmeye hazır ol. Ben müdürü bilgilendireceğim."

Geoffrey'nin sırtışı koca bir gülümsemeye dönüştü. "Tahmin etmiştim." Philip'in omzunu okşadı ve basamakları tırmandı. Philip araba kapısını kapattı. Geoffrey pencereden uzanarak ekledi, "Dizginleri eline almasına izin verme sakın."

"Asla vermem," diye cevap verdi Philip kısaca.

Araba avluda sallanarak ilerledi. Philip döndü ve hana doğru yürüdü. Hancı Antonia'nın arkasında elinde anahtarlarıyla bekliyordu. Philip Antonia'nın dirseğini tutarak onu içeri götürdü.

"Sen kapıları kilitleyebilirsin Fellwell. Hanımefendiyle ben yukarı kendimiz çıkarız."

Eğilirken esneyen Fellwell, Antonia'nın faltaşı gibi açılan gözlerini fark etmedi. İtaatkar bir şekilde merdivenlerden çıkan Antonia, hanın koca kapısının kapanıp, sürgülerin çekildiğini duydu. Kalbi çarpmaya başladı. Hanın büyük yatak odasına ulaştıklarında başı dönüyordu.

Philip onu içeri sokup arkalarından kapıyı kapadı. Yüz hatları sertti. Her zamanki korunaklı ifadesi yoktu.

"Ah... Bay Fellwell evli olduğumuzu mu sanıyor?"

"Umarım öyle sanıyordur." Philip elini, Antonia'nın dirseğinden eline doğru kaydırarak ileri yürüdü ve odayı kontrol etti. "Ona senin Leydi Ruthven olduğunu söyledim." Odadan memnun kalan Philip şöminenin önünde durdu ve Antonia'ya bakınak için döndü. "Senin burada benimle yalnız olmamı açıklayacak başka bir yol bilmiyorum." Kaşını kaldırdı. "Sen biliyor musun?"

Antonia bilmediğinden emindi. Nefes nefese başını salladı.

"Bu konuda anlaştıysak," dedi Philip ilerleyerek. Antonia'nın tam önünde durdu, "dikkatimizi dağıtacak başka bir şey olmadan önce, sana müstakbel kocandan beklediklerinle ilgili ne düşündüğümü belirtmeliyim."

Antonia'nın elini bırakarak kendi ellerini kaldırıp onun yüzünü avuçlarının arasına aldı ve gözlerine bakana kadar

kaldırdı. "En son kıstasın, kocanın başka bir kadınla baş başa kalmamasıydı." Kaşını kaldırdı. "Sen yanımdayken neden başkasıyla olmak isteyeyim?"

Antonia gözlerini kocaman açarak Philip'in gri gözlerine baktı. Sakin, temiz, açık, tavllanmış çelik gibi sertti.

"Başka bir kadınla vals yapmama olayına gelince; seninle vals yaparken neden başkasıyla dans etmek isteyeyim?"

Antonia için için kasıldı.

"Metrese gelince..." Philip bir kaşını imalı şekilde kaldırdı. "İhtiyaçlarımı gidermek için yatağımı ısıtan sen olacaksan, neden bir metres isteyeyim? Ya da ona ayıracak zamanı nasıl bulayım?"

Yanaklarına çöken kızarıklığı yok sayan Antonia da bir kaşını kaldırdı. "Bunlar cevap değil. Soru."

Philip'in dudakları seğirdi. "Cevabı belli olan sorular aşkı. Tüm cevaplar ilk kıstasına verdiğim karşılıktadır."

Antonia, elleri yüzündeyken bile Philip'in ona doğru çekildiğini hissediyordu. Başını yavaşça eğilerek, dudakları Antonia'nın dudaklarının üstünde tahrik edici şekilde dolaşıyordu. Antonia, Philip'in gözlerine baktı. Arzunun o çelik perdeyi kenara itişini izledi. "İlk kıstasım?" derken sesi nefessiz bir fısıltı gibi çıkıyordu.

Philip gülümsedi. Bu hareket ifadesini yumuşatmadı. "Söylemeye gerek kalmadan bileceğini umuyordum." Gözlerini gözlerinden ayırmadan derin bir nefes alırken göğsü kabardı. "Tanrı ve sosyetenin yarısı biliyor ki seni seviyorum." Ve derin bir sesle ekledi, "Açıkça, hiçbir kısıtlama olmadan, tamamen, derinden ve akla mantığa sığmayacak kadar çılgınca."

Antonia, Philip'e bakarken, kelimeler kulaklarında, kafasının içinde ve kalbinde çınlıyordu. Duyduğu sevinç gözlerinden okunuyordu. Philip başını eğdi ve onu öptü. Okşayışı çok samimiydi. Philip başını kaldırıncaya Antonia nefes almaya çalıştı. "Akla mantığa mı?"

Philip'in çelik gibi sert bakışlarına arzusunun tekrar tekrar doluşunu izledi. Yavaşça bir kaşını kaldırarak çenesini sertçe sıkıttı.

"Evet." Birden hızlıca konuşmaya başlamıştı. "Senin bu akşamki yaramazlığında olduğu gibi..." Ellerini Antonia'nın yüzünden çekip beline doladı.

Antonia gözlerini kırıştırdı. "O yaramazlığı Geoffrey ve Catriona yaptı. Ben değil."

Philip gözlerini kıstı. "Daha fazla Mannering mantığı duymak istemiyorum. Bu akşamlık yeterince duydum."

Izgaradaki bir kütük kırılarak çevreye kıvılcımlar saçtı. Philip sessizce bir küfür sallayıp Antonia'yı bıraktı ve kütükleri düzeltmeye gitti. Antonia Philip'in yanından birkaç adım uzaklaştı. Philip doğrularak maşayı bıraktı. Antonia'nın nerede olduğunu görünce gözlerini kıstı. "Faytonuma el koymandan bahsediyordum."

Antonia gözlerindeki ışıltıyı fark etti. "Onu sürmemi öneren sendin." Şöminenin önünde duran sandalyenin çevresinde dolandı.

"Sana dizginleri şehirde, düzgün bir zeminde, yanında ben varken almanı önerdim. Gecenin köründe, ıssız bir kasabanın karanlık yolunda değil!" Philip Antonia'nın peşinden gitti. Antonia'ya sert bir bakış attı. "Akıl mantık derken ne kastettiğimi anladın mı?" Bunu dişlerini sıkarak söylemişti. "Sana âşık olmak beni bu hale getirdi. Eskiden sakın, kendine hâkim, efendi, soğukkanlı ve her zaman kontrollüydüm!"

Bir hareketle aralarındaki sandalyeyi kenara kaydırıldı. Antonia alev alev gözlerle, bir adım geri attı. Philip onu dirseklerinden yakalayıp sertçe kendine çekti. "Sana âşık olmak işte bu hale soktu beni."

Cümlesi bitince Antonia'yı öptü. Onu saran duygularla dudaklarını ayırıyor, ısrarla hükmederek bedenindeki arzu-yu serbest bırakıyordu. Antonia'nın kendisine sokulduğunu hissetti. İkisini de saran kuvvete, ikisini de sıkı sıkı saran o

ipeksi ağı teslim olduğunu hissetti. O öyle bir ağı ki bu, hiçbir erkeğin kabul etmeyeceği kadar güçlüydü. Philip geri çekilerek Antonia'nın dudaklarına fısıldadı. "Lanet olsun... Ölebiliridin. O zaman çıldırırdım."

"Sahi mi?" Sözler Antonia'nın ağzından fısıltı şeklinde çıkmıştı.

Philip homurdandı. "Hem de nasıl." Antonia ona yaslanırken bıraktığı hisle mest olarak tekrar öptü onu. Yumuşak kıvrımları kendisinin sert yapısına tam oturuyor, içinde barındırdığı zevkleri çağırıyordu. Philip, Antonia'nın içinde sıcak ve kontrol edilemez arzusunun doğduğunu hissetti. Gözlerini ve alnını öpme dürtüsüne karşı koyamayarak memnuniyetle geri çekildi.

"Seni yakaladığımda diğerleri burada olduğu için şanslısın." Philip'in sesi boğuk bir homurdanmaya dönüştü. "Son üç kilometreyi seni dizime oturtup bir ay boyunca arabaya binmeyeceğinden emin olmayı düşünmekle geçirdim."

Ufaksuz bir mutluluk denizinde sürüklenen Antonia neşyle içini çekti. "Yapmazsın."

"Muhtemelen," dedi Philip. "Ama o an iyi bir fikir gibi göründü."

Antonia, dudaklarında kibar bir gülümsemeyle Philip'in başını kendine doğru çekerek öptü onu. "Bundan sonra uslu duracağıma söz veriyorum. Bu gezintinin benim fikrim olmadığını da tekrar hatırlatmalıyım."

"Hımm." Philip başını kaldırarak Antonia'nın yüzüne baktı. "Öyleyse bile, bu davranışını içinde bulunduğumuz durum için kullanmayı planlıyorum."

"Öyle mi?"

"Öyle." Philip dudaklarını büktü. "Umulmadık durumlardan harika şekilde yararlanmayı başarmak gibi bir ünüm vardır."

Antonia sorgulayan gözlerle Philip'e baktı. Philip ne kadar masum olduğunun farkında olup olmadığını merak etti. Gü-

lümsemesi yüzünde hafifçe soldu ve kayboldu. Yüzünü ellerinin arasına alarak Antonia'nın yeşil gözlerine derin derin baktı. "Sana ihtiyacımı var aşkım. Beni altüst edecek olmana rağmen, başkasını istemiyorum." Hafifçe gülümsedi. "Sen kendini bana uygun bir eş olarak görmek istedin. Ben bunun en başından beri imkânsız olduğunu biliyordum." Dudakları alaycı bir tavırla büzüldü. "Kaçınılmaz olanı anlamam biraz zamanımı aldı sadece."

Ciddi bir ifadeyle Antonia'nın gözlerine baktı. Yavaşça, derin ve kısık bir sesle konuştu. "Artık her şey geride kaldı. Geleceğimiz burada şu an başlıyor. Yürekten evliyiz zaten. Aklımıza gelebilecek her şekilde evliyiz. Bu duruma bir an önce alışmanız gerek diye düşünüyorum. Geceyi burada geçireceğiz..." Philip hafifçe titreyen ellerini sabitlerken, bakışlarının gittikçe karardığından habersizdi. Antonia'nın gözlerine bakarken yüzü sertleşti. "Seni bu akşam bırakmamı isteme benden. Haftalardır seninle birlikte geçireceğim bir geceyi bekliyorum."

Philip Antonia'nın büyüleyici, sinsi, zarif ve şeytani gülümsemesine şaşırdı. Doğrudan Philip'in gözlerine bakarak, "Sınırımı bunu..." dedi Antonia yumuşak, sakın bir sesle, "yıllardır yapmanı bekliyordum."

Arzusu tavan yapan Philip kesik kesik soluk aldı. Sınırlarından oldukça haberdar şekilde, Antonia'ya bir uyarı bakışı attı. "Eğer fazla teşvik edici bir şey yapmazsan çok memnun olurum."

Antonia Philip'e yaramaz bir bakış attı. Philip gözlerinde görmeye bayıldığı o kıskırtıcı ısıltıyı gördü ve bu görüntü karşısında homurdandı. Antonia bu konuya da her zamanki maceracı aklını bulaştırırsa neler olabileceği düşüncesi, Philip'in zaten güçlkle sağladığı kontrolünü iyice zorladı.

Antonia doğruldu. Ellerini beline doğru indiren Philip Antonia'yı tuttu. "Faytonum burada olduğuna göre, yarın direkt şehre gidiyoruz. Ruthven Evi'nde üstünü değiştir-

men ve yanına istediklerini alman için durup, oradan doğ-
ruca malikâneye gideceğiz. Birkaç güne kadar evlenebiliriz.”
Nefes almak için durdu ve güçlükle ekledi, “Ya da üç hafta
bekleriz... Nasıl istersen.”

Antonia Philip’in yüzünü, gözlerini inceledi ve bir kaşı-
nı kaldırdı. “Sanırım kararımı yarına kadar vermeyeceğim.”
Gülümsedi ve yaklaştı. “Bu akşam kararımı etkileyebilir ne
de olsa.”

Philip gözlerini kapatıp homurdandı. “Bu bir davet mi
yoksa bir tehdit mi?”

“Her ikisi de.”

Antonia kollarını uzatarak Philip’in boynuna doladı ve
öpmek için doğruldu. Dudaklarını, vücudunu, kasıtlı şekilde
davetkârca uzatıyor, sahip olduğu her şeyi alması için Philip’i
tahrik ediyordu. Philip de öyle yaptı. Nefesi kesilip, aklı ba-
şından gidene kadar, tarifsiz bir arzuyla dolana kadar öptü
onu. Sonra yumuşak yatağa yatırdı. Antonia’nın elbiselerini
yavaşça, acele etmeden çıkardı. Antonia içinde yanan arzuyla
ne havanın soğukluğunu ne de başka bir şeyi umursamadı.

Antonia yastıkların üstünde uzanıp Philip’in yanına gel-
mesini beklerken, Philip’in sözlerinin şüphe edilemez doğ-
ruluğunu düşündü. Onlar birlikte olmak için yaratılmışlardı;
ta en başından beri.

Philip Antonia’ya döndü ve onu kollarına alarak, sınısıcak
tutku ile sarıp, Antonia’nın hislerini besledi. Gece çevrele-
rinde dönüyor, tutkunun eli, yıldızları ve güneşi adeta çiçek
dürbününde döndürür gibi döndürüyordu.

Philip Antonia’yı kollarında sıkıca tutarak, duygularının
girdabında ona yol gösterdi. Onu hiç bilmediği dünyalara
götürerek bir araya gelene kadar derinlerdeki sevgi katların-
da gezdirdi. Bir araya gelmeleri kaçınılmazdı. Her dokunuşa
yayılan o eski dostluğun ve uzun zamandır sürmekte olan
aşkın huzuru, fiziksel anlamından daha büyük bir anlam teş-
kil ediyordu.

Philip'in kollarının sıcaklığına sığınmış olan Antonia, kendini o sıcaklığa, her bir uzvundaki o tatlı sükûnete yaslayarak dudaklarını Philip'in şakağında hissetti. Mırıldanışı o kadar sessizdi ki Antonia sadece şu kelimeleri yakalayabildi: "Bu gece, yarın... ve daima."

Sesindeki kesinlik Antonia'nın mutluluğunu mühürlemişti. Kendini buna bırakan Antonia, uyudu.

Philip ertesi sabah, yanına sokulmuş sıcak, dolgun, ipeğe bürünmüş vücutla uyandı. O ipek müstakbel eşinin teni olduğu için tepkisi çok çabuk olmuştu. Antonia'ya baktı ama tek gördüğü yastığa yayılmış altın renkli buklelerdi. Kaşlarını kaldırarak, yapacağı hareketi düşündü ve yarım kalmış birkaç işi hatırladı. Dikkatle yataktan kalktı.

Hızlıca giyinerek Antonia'yı yatakta bıraktı ve aşağı indi. Kontes'in arabasını kimi uzun kimi kısa bir sürü mektupla birlikte Ticehurst Malikânesi'ne geri yollayarak, yirmi dakika sonra döndü ve Antonia'nın hâlâ yorganın altında olduğunu gördü. Çapkın bir gülüşle ceketini sırtından attı.

Yataktan bir hışırtı geldiğini duyarken gömleğini çıkarıyordu. Başını kaldırarak, Antonia'nın yavaş yavaş uyanmakta olduğunu gördü. Antonia Philip'e baktı. Dudaklarında uyku-lu, sakin, müthiş mutlu bir gülümseme belirdi. Philip kendi dudaklarının da aynı şekilde kıvrıldığını hissetti. Gömleğini sandalyeye atarak elleri kemerinde, yatağın yanına yürüdü.

Antonia'nın, Philip'in giyinmek yerine soyunduğunu anlaması biraz zamanını aldı. "Ne yapıyorsun?" Bakışlarını güçlülükle Philip'in yüzüne doğru kaldırdı.

Philip'in gülüşü içini titretti. Philip bir kaşını kaldırarak, "Düşündüm de, yarım kalan işimize gecikmeden devam etmeliyiz sanırım," dedi.

Zihni, önceki yorucu gecenin etkisiyle bulanık halde olan Antonia, bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlamadı. Philip yorganı kaldırıp yanına sokulurken, "Bence işleri ga-

yet tatmin edici şekilde sonlandırdık." Tam emin olamayarak ekledi, "Değil mi?" Philip'in kahkahası da görüntüsü kadar şeytaniydi.

"Kesinlikle." Philip, Antonia'yı çekerek kollarına aldı. "Yine de, az zamanımız olduğu için, bunu..." dudakları Antonia'nın boynuna doğru indi. "seni vereceğin karar konusunda biraz daha ikna etmeye çalışmak iyi olur diye düşündüm."

"Karar mı?" Antonia kafasının çalıştığından emin değildi. "Ne konuda?" Hafızasını önceki gece aralarında geçen konuşmaları hatırlamaya zorladı. Geri kalan her şey önemsiz hayal meyal bir sis gibiydi.

"Yakında evlenip evlenmememiz konusunda." Philip başını eğerek Antonia'nın dik meme ucunu öptü.

Antonia huzursuzca kıpırdarken, Philip dikkatini diğerine çevirip sırtıtmamak için kendini tuttu.

"Ah..." Antonia düşünmek için çabaladı. "Hâlâ karar vermemiş olmama inanamıyorum." Philip'in elleri Antonia'nın yumuşak tenini sıkarken, Antonia birden cevaptan emin olmuştu. Dudaklarını ıslatarak aşağı, Philip'in gözlerine doğru baktı. "Beni biraz daha ikna etsen nasıl olur?"

Philip'in gözleri parıldadı. "Benim niyetim de tam olarak bu aşkim."

Ruthven Evi'ne akşamüzeri geç saatlerde döndüler. Carrington kapıyı açtı. Philip memnuniyetle gülümseyince başkâhyasının göz kırptığını gördü. Carrington'un göz kırpması, daha kontrolsüz fanilerin ağızlarının açık kalmasına eşdeğerdi.

Antonia kahkahalar atarak merdivenleri tırmanırken, eve, ait oldukları yer olan malikâneye gitmek için en az Philip kadar sabırsızlanıyordu. Gülüşü sabah boyunca yüzünden eksilmemiş, Philip o gülüşü Antonia'nın yüzüne yerleştirmek için uğraştığı her dakikadan keyif almıştı. Holde durup

Antonia'nın yukarı çıkışını izlerken, kendi gülüşü de memnuniyet yansıtıyordu.

"Lordum, sormamı mazur görürseniz eğer... Düğün ne zaman?"

Philip Carring'e baktı. "Bayan Mannering ve ben karşılıklı bir anlaşmaya vardık. Ne kadar hızlı ayarlayabilirsek hemen evleneceğiz."

Carring'in gülümseyişinde, Philip'in pek anlayamadığı misilleme yapan bir ifade vardı.

"Çok güzel lordum," dedi Carring. "Düğünün aşağı yukarı hangi tarihe denk geleceğini öğrenebilir miyim?"

Philip kaşlarını çatmamak için tuttu kendini. "Niye ki?"

"Müsaadenizle lordum, o gün evi kapatmak isterim. Bu sayede çalışanlar sizin ve hanımınızın isteklerini yerine getirmek için malikânede hazır bulunurlar."

Philip kaşlarını kaldırdı. "Eğer isterlerse neden olmasın."

"İçiniz rahat olsun lordum, kesinlikle orada olacağız." Carring, sadakatle yavaş yavaş kapıya doğru ilerledi. "Ayrıca, yıllardır, size düğününüzde pirinç atmak için sabırsızlanıyordum."

Philip uygun bir cevap bulamadan kapı kapandı. Gözlerini kısarak kapıya baktı ve acaba Carring ne kadar iyi nişan alabilir diye düşündü.

Antonia'nın nefes nefese dönüşü dikkatini dağıttı. Bu konuyu, üç gün sonra, kolunda ısıltılı parıldayan Antonia'yla yerel kilisenin kapısından çıkıp da pirinç yağmuruna tutulana kadar unutmuştu. Özellikle kafasının arkasına çarpan bir avuç dolusu pirinç, hızla boyun bağının içine dolmuştu. Philip içinden küfürler salladı. Omuzlarını oynatsa da fayda etmedi. Arkasına bakarak kalabalığa baktı ve yüzünde koca bir gülümseme olan Carring'i gördü.

Buna karşılık Philip'in yüzünde de bir gülümseme belirdi. Çiçeklerle donatılmış araba önlerine yanaştı. Philip Antonia'yı kendine doğru çekerek iyi dileklerini haykıran insanların önünde güzelce öptü ve kaldırarak arabaya soktu.

Carring her zamanki gibi son sözü söylemişti. Eşinin arkasından arabaya binen Philip bunu umursamadığını düşündü. Arkadaşlarına el sallarken müthiş şekilde mutlu görünen Antonia'ya baktı. O istediği, ihtiyaç duyduğu eşti. Olmak istediği şekilde uygun bir eş değilse de, onu sürekli canlı tutacak bir eşti. Philip gururla gülümseyerek arkasına yaslandı. Bakışları eşine odaklanmıştı.

Onuz beşinci yaşı hatırlayacağı bir yaş olmuştu. Fark etti ki sadece bir sonraki yaşını değil, bundan sonraki tüm yaşlarını sabırsızlıkla bekliyordu.